

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

OTUZ büyük MAZERET

Bro
Sis

DENISE GROVER SWANK

"Söz konusu Rose Gardner olduğunda bela da mutlaka yakınlarda bir yerde demektir."

USA Today

"Gerilimi yüksek olmasına rağmen aynı anda komik ve romantik olmayı da başarmış, keyifle okunabilecek bir roman."

Noir Journal

"Sizin de Rose'un listesine eklemek istediğiniz mazeretleriniz var mı?"

Booklist

OTUZ küçük MAZERET D. GROVER SWANK

DENISE GROVER SWANK

OTUZ
büyük
MAZERET

Otuz Buçuk Mazeret

Özgün Adı: *Thirty and a Half Excuses*

Denise Grover Swank

Editör : Gamze Büyükkaya
Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Ash Güçlü
Sayfa Tasarım : Elif Aydın Yavuz
Kapak Tasarım : Filiz Odabaş

1. Baskı: Eylül 2017

ISBN: 978 605 186-377-1

Yayınevi Sertifikası No: 12330

©Denise Grover Swank

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayıncılık

Martı Yayın Dağıtım San. Tic. AŞ

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 Faks: 0 212 483 27 38

www.martiyayinlari.com info@martiyayinlari.com

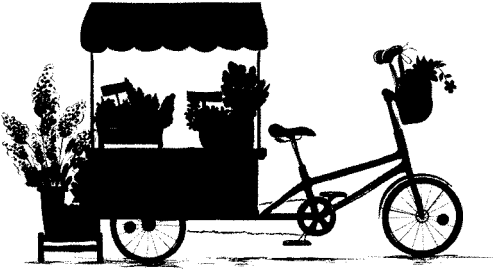
Baskı: MY Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0 212 674 85 28 - SERTİFİKA NO: 34191

DENISE GROVER SWANK

OTUZ büyük MAZERET

Çeviren: Aslı Güçlü

Bölüm Bir

Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım.

Tamam, Daniel Crocker'm beni vuracağından emin olduğum ya da Jimmy DeWade beni şehrin dışındaki ormana götürüp öldürmeyi planladığı zaman ödüm kopmuştu, fakat o korku dolu geçici anların ardından hayatım normale dönmüştü. Tabii ne kadar normal denebilirse.

Şu an hissettiğim korku ise bedenimin her bir hücreğine sızmış, gece gündüz yakamı bırakmamış ve içimi kemirmeye başlamıştı.

Bu kez ölmekten değil...

Başarısız olmaktan korkuyordum.

“Yarın büyük gün. Sanırım hazırız.”

Violet'in sesini duyunca irkilerek arkama döndüm. Ablam saplı bir süpürgeye yaslanmış, kurduğumuz iş için kiraladığımız çiçekçi dükkânını bakışlarıyla süzüyordu.

Yutkunmaya çalışarak başımı salladım. “Öyle.”

Üç ay, birkaç yüz bin dolar, her ikimizin evinin ederinden de yüksek sıfırlı bir küçük işletme kredisi ve çok ama çok

sıkı çalışmayla bu ana ulaşılmıştı: Gardner Kardeşler Fidanlığı'nın büyük açılışına.

“Hâlâ süs lahanası siparişinin teslim edilmesini bekliyor olsak da insanların beklentileriyle uyuşan geleneksel çiçekler konusunda hazırız.” Violet süpürgeyi alanın köşesine bıraktı ve kusursuz bir biçimde çoktan yerine yerleştirilen bir kalanşo saksını düzeltti. Gözleri benimkileri buldu ve gülümsedi. “Bu gerçekten oluyor.”

Kendimi soluksuz kalacakmış gibi hissederken derin bir nefes aldım. “Öyle.”

Violet birkaç ay önce ilk kez fidanlık açma fikrinden bahsettiğinde, kocası Mike ondan ayrılacağını henüz açıklamıştı. O zamanlar –erkek arkadaşım Joe’yla Little Rock’a taşınmak gibi– başka planlarım vardı; o yüzden bu işi benimle kurmayı teklif ettiğinde fikre ısınmam biraz zaman aldı ama sonra, ablam kadar bunu gerçekten yapmak istediğimi fark ettim.

Şimdi de bundan ölümüne korkuyordum. Bu işin yürümemesi konusunda endişelendiğim pek çok şey vardı ve bu sadece kendimle ya da köpeğim Muffy’yle ilgili değildi. Violet bu girişimle iki çocuğunun geleceğini de riske atıyordu.

Ablam ellerimi tutup sıktı. “Harika bir iş çıkaracağız.”

Violet hayatının büyük kısmını benimle ilgilenip beni güvende tutarak geçirmişti. Son dört senenin üzerine inanılmaz bir gelişme kaydetsem de şu an yine onun desteğine ihtiyaç duyuyordum. Başımı salladım. “Öyle, haklısın.”

Ellerimi yeniden sıktı. “Güven bana. Dersimize çalıştık.

Ne yaptığımızı biliyoruz.”

Violet işin büyük kısmını halletmişti. Daha bana bahsetmesinden bir yıl kadar önce fidanlık planını yapmıştı. O, bu girişimin beyni ve belkemiğiymiş, ben de biyolojik annemden miras kalan parayla işin sermayedarıydım.

Ablam her zaman tamzamanlı bir eş ve anne olmuştu. Ama şu an, evliliği sona erdiğinden ilgisini adayacağı başka bir şeye gereksinimi vardı. Bu da kendine güvenini yeniden kazanmasını sağlayarak onu işin başı yapıyordu. Onu daha önce hiç bu kadar mutlu ya da potansiyelini dışa vururken görmemiştim. Yine de bazen onu mutlu edenin göremediğim başka bir şey olup olmadığını merak ediyordum.

“Bitirmek üzeresin sanırım?”

Bitkileri diktiğim saksının etrafındaki toprağı silktim. Saksı rubrumlar, hercai menekşeler, çayır papatyaları ve ateş fenerleriyle çok coşkun görünüyordu. “Evet, sadece temizlemem gerekiyor.”

Violet elini koluma koydu. “Rose, gevşe. Her şey yolunda gidecek.”

Gözlerinin içine baktım ve karşılaştığım güven verici ifade sinirlerimi yatıştırdı. İçten içe başarılı olacağımıza inanıyordum, ancak yirmi yılı aşkın bir süredir ne kadar değersiz olduğumun ve hiçbir zaman bir baltaya sap olamayacağımın söylenmesinin ardından bu oldukça zordu. Ne zaman yeni bir şey denesem annemin sesi kulaklarımda çınlıyor, tüm güvenimi ve neşemi kaçırıyordu. Fakat ona hayatımı kontrol altında tutma izni vererek hayatımın yirmi dört senesini boşa harcadığımın farkındaydım. Bu gücü artık ona vermiyecektim, mezarında olsa bile. Çenemi kaldırdım. “Biliyo-

rum.” Ve *gerçekten* biliyordum.

Violet elini kolumdan çekip bankoya yönelirken görüşüm bulanmaya başladı. Kafamın içinde beliren o bilindik karıncalanma bir görüntünün yaklaşmakta olduğunu kanıtıydı. Bununla mücadele etmek işimi kolaylaştırmadığından rahatlamaya çalıştım. Çocukluğumdan beri türlü görüntüler görüyordum ve ortaya çıktıklarında durdurulmalarının hiçbir yolu yoktu. Ne zaman bir görüntüyle karşılaşsam bunu en yakınımdaki insanın gözüyle görüyordum ve bu çoğu insanın ömür boyu karşılaştığının da ötesinde başımı belaya sokan bir yetenektir.

Her şey bir anda kayboldu ve ben dört bir tarafım insanlarla sarılı bir halde fidanlığın park alanında duruyordum. Cildi kusursuz bir biçimde bronz görünen havalı, parlak saçlı bir adam elimi sıktı, dişleri gözlerimi kamaştıracak ölçüde beyazdı. Adam gülümseyerek kalabalığa döndü ve, “Bu cemaatin yeni bir üyesi olarak yerel işletmelere destek vermek istiyoruz,” dedi. “Yeni Umut Uyanış Kilisesi’ne ait tüm alanı kaplayacak ölçüde bitki siparişi vermek istiyorum.” Kalabalıktan coşkun tezahürat sesleri yükseldi.

Görüntü yitip giderken gözlerimi kırıştırdım. “Büyük bir sipariş alacağız.”

Violet bankonun alt kısmına eğilmişti. Kaşlarını kaldırarak yerinden doğruldu. “Ne?”

Hafifçe gülümsedim. “Henryetta’nın yeni papazının kilisesine ait tüm alanı kaplayacak ölçüde bitki siparişi vermek istediğine dair bir görüntü gördüm az önce.” Gördüğüm görüntülerin uygunsuz yan etkilerinden biri de ne gördüysem anında dile getirmemdi. Genelde bunları kendime saklama-

yı dilerdim ama bu kez paylaştığım için memnundum, çünkü az önce gördüğüm görüntü nadiren karşıma çıkan güzel haberleri içeriyordu.

“Jonah Pruitt mi? Televizyon yoluyla misyonerlik yapan adam mı? Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun Rose? Reklam yapabileceğiz,” dedi Violet ciyaklayarak ve dükkânda kendi kendine dans etmeye başladı. “Sana demiştim!”

Derin bir şekilde iç geçirdim. “Gördüğüm şeyler her zaman gerçekleşmiyor Violet.”

“Bu gerçekleşecek. İçimden bir ses gerçekleşeceğini söylüyor.” Ellerini beline koyup kocaman gülümsedi. “Her şey yolunda gidecek.”

Saksıyı masadan kaldırıp zemine koydum. “Komik, Joe da böyle söylüyor.”

“Ondan hep hoşlandım.”

Çalışma masamdaki toprak kırıntılarını plastik bir çöp kutusuna süpürürken burnumdan soludum. “Tabii, hatta o yüzden bundan birkaç ay önce, Joe Little Rock’tayken beni oyuna getirip bir randevuya çıkardın.”

Violet kaşlarını çatı. “Hakkında hiçbir şey bilmiyorduk. Dahası, bize anlatmayı reddediyordu.”

“Tamam, köşeye sıkıştırdığında ondan hoşlanmıyordun, Joe da sonunda bize her şeyi anlattı.”

Ellerine beline koydu. “Ve sen bunu neden yaptığımı çok iyi biliyorsun. Hâlâ ailesiyle tanışmadın değil mi? Arkansas Henryettalı küçük Rose Gardner, onun El Doradolu zengin ve sosyetik ailesinden onay görmeyecek. Şuraya yazıyorum!”

“Hal böyleyken ondan hep hoşlandığını dile getirme cü-

retini mi gösteriyorsun?”

Kahkaha attı. “Tamam. Sanırım Joe benden hoşlanmaya başladı.”

“Ben de.” Masanın üstündeki kirli gazeteyi katlarken başlık dikkatimi çekti. *Yaşlı Kadın Ölü Bulundu*. Masaya eğilerek geçen haftanın gazetesinde yer alan yazıya göz attım. “Pazar okulu öğretmenimiz Bayan Laura’nın geçen hafta öldüğünü biliyor muydun?”

Violet’in gözleri kocaman açıldı. “Ne? Hayır! Nasıl?”

Kafamı kaldırmadan önce yazıyı bir kez daha okudum. “Evinde ölü bulunmuş. Havalandırması kapalıymış. Hipe-termiden öldüğü düşünülüyor.”

“Bu çok kötü. Onu severdim.”

Şaşırtıcı ama ben de o kadını seviyordum. Henryetta Güney Baptist Kilisesi’nde bana gerçekten nazik davranan birkaç insandan biriydi. “Sence neden havalandırması kapalıydı?”

Ablam omzunu silkti. “Kim bilir? Yaşlı insanların ne kadar cimri olduklarını tahmin edersin. Annemize baksana.”

Ürpermek için kendimi zor tuttum. Annemi düşünmek için elimden gelen her şeyi yapıyordum. “Tuhaf görünüyor, sen de öyle düşünmüyor musun? Dışarısı ateş gibi. Eylül ayına göre alışılmadık bir sıcaklıktan bahsediliyor.”

“Mevsimin sonbahar olduğunu, havanın kapayacağını düşünmüş olmalı, sıcaklıklarsa kahredici.”

“İyi de pencereleri de kapalıymış...”

Violet kaşlarını çatarak bir parmağını bana doğru kaldırdı. “Sorunun şu ki iki suçlunun yakalanıp hapse tıklılmasını sağladın diye *her ölüme* şüpheyle yaklaşıyorsun.”

Ağzım açık kaldı. “Bu doğru değil!”

“Bak sen! Daha birkaç hafta önce Yaşlı Adam Hurley’nin ölümünün soruşturulması gerektiğini düşünüyordun.”

Ona sert bir şekilde baktım. “O haberin kulağa tuhaf geldiğini kabul etmek zorundasın. Yaşlı bir adam, üzerinde pantolon olmadan, arka bahçesindeki katlanır bir sandalyede otururken ölü bulundu.”

“Yaşlı adamların çoğu pantolon giymez. Mindy Draper’ın büyükbabasını hatırlıyor musun?”

Dudaklarımı büzdüm. “O bunamıştı.”

Violet eğildi ve ikimizin de çantasını kaparak bankonun arkasından çıktı. “Söylemeye çalıştığım şey şu: Kendi kendine başını pek çok kez belaya soktun zaten.” Çantamı uzattı. “Ve daha fazlasına gerçekten ihtiyacın yok.”

“Bu da ne demek oluyor?”

Kapıyı açıp duraksadı. “Hiçbir şey. Söylediklerimi unut.”

Peşinden dışarı çıkıp onun kapıyı kilitlemesini bekledim. “Neden bana söylemiyorsun?”

Ne diyeceğini düşünürken ablamın dudaklarının köşesi büzüldü. Sonunda sesini alçalttı. “Şehirde türlü söylentiler dolanıyor ama bu konuda endişeye kapılma. Senin en çok bu yönünü seviyorum Rose. İnsanların ne dediklerini önemsemiyorsun.”

Bu doğru değildi. İnsanların dediklerini fazlasıyla önemsiyordum. Anımsayabildiğim kadarıyla uzun bir süredir Henyetta’da tek konuşulan mevzu bendim. Yine de bu yüzden yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Violet beni yanağımdan öptü. “Her neyse. Konuşulması gereken tek kişi benim.” Bana hınzırca gülümsedi. “Ben ve

benim gerçekleşmek üzere olan boşanmam.”

“Mike’la daha yeni ayrıldınız sanıyordum.”

Violet benden uzaklaşarak sözlerimi umursamadı. “Çocuklarımın yanına, eve dönmem gerekiyor, senin de eve gidip dinlenmeye ihtiyacın var. Yarın büyük gün!” Ardından arabasına binip park alanından çıktı.

Alabama atlayıp evime yönelmeden önce onun uzaklaşmasını izledim.

Sokağıma girdiğimde kalbim neşeyle doldu. Joe’nun arabası park alanında idi. Elinde bir birayla ve yüzünde geniş bir sırıtişla verandada oturuyor, boylu poslu bedeni sallanan sandalyeyi dolduruyordu. Geçen pazar onu gördüğümden beri kahverengi saçlarını kestirmişti ve saçlarının arasındaki doğal bakır tonlar artık eskisi kadar kolay seçiliyordu.

Onun aracının arkasına park ettim ve neredeyse kapıyı kapar kapamaz verandaya fırlayıp kollarımı onun boynuna doladım. “Joe! Burada ne arıyorsun?”

Joe Little Rock’ta yaşıyordu, aramızda iki saatlik mesafe vardı. Her hafta sonunu birlikte geçiriyorduk ve yalnızca denk geldiğinde hafta içi bir araya gelebiliyorduk. Bir sah akşamı uyarmadan kapımda belirmesi alışılmadık bir şeydi.

Kollarını belime sarıp beni yakınına doğru çekerken dudaklarıma doğru eğildi. Beni derinden öpmesinin ardından kafasını kaldırıp yüzüme uzun uzun baktı. “Yarın büyük gün, Rose! Başka nerede olabilirdim ki?”

“Açılışımıza mı geldin?”

“Elbette. Seni seviyorum sevgilim. Bunu kaçıramazdım.”

Joe’yu en az onun kadar hararetli bir şekilde öperken, yaşlı komşum Mildred’in dürbünüyle penceresinde oldu-

ğundan emindim. Muhtemelen ortalık yerde zina yapmamla ilgili Henryetta Polis Departmanı'm arayıp bilgilendirecekti. "Mildred'in bizi izlediğini biliyorsun değil mi?"

Joe'nun dudaklarıma temas eden dudakları kıvrıldı. "Bahse bile girerim."

Geri çekilip kolunu yumrukladım. "Çok kötüsün."

Şeytani bir ışıltı belirirken kahverengi gözlerindeki koyu lekeler daha da belirginleşti. "Onun temel eğlence kaynağı olduğumuzu biliyorsun. Ben uzaktayken ona konuşacağı bir şeyler vermemiz gerekiyor."

Gülümsemem solarken hissettiğim neşe yitip gitti. "O halde netleşti. Gizli göreve çıkıyorsun?"

Joe başını salladı. "Üzgünüm."

Onu sandalyelerden birine itip kucağına oturdum. "Üzgün olma Joe. Sen sadece işini yapıyorsun." Yakın zamanda gizli göreve çıkacağına dair beni uyarmıştı. İş bitene kadar birbirimizi göremeyecektik. Tişörtünün üzerindeki hayali bir kırışıklığı düzeltip gözlerinin içine baktım. "Tanıştığımızda eyalet polisi olduğunu biliyordum."

Yüzünü buruşturdu. "Şey, tam olarak tanıştığımızda değil."

"Doğru." Joe o zamanlarda da gizli görevdeydi. Geniş çaplı çalıntı araba parçası çetesini soruşturmakla meşguldü. Beklenmedik bir sürü gerekçenin sonucunda benim de bu çeteye dahil olabileceğimi düşünmüştü. Ama sonra tamamen farklı bir yola girmiş ve nihayetinde benim hayatımı kurtarmıştı. O günden beri sevgiliydik. İlişkimiz dört ayı doldurmuştu. "Fakat gerçeği öğrendiğimde mesleğini kabullenmek zorunda kaldım. Bizi bir araya getiren de bu. Bu

yüzden sana mani olamam.”

Usluca gülümseyerek başını eğdi ve dudaklarıma doğru fısıldadı: “İnanılmazsın.”

Kendimi o kadar da inanılmaz görmüyordum. Alnımı alnına dayayarak gözlerinin içine baktım. “Peki ne kadar sürecektir?”

Kafasını salladı ve derin bir nefes vererek geri çekildi. “Bilmiyorum. Belki bir hafta, belki de üç.”

Henüz gitmemişti bile ve ben şimdiden yalnızlığın sızısını içinde hissediyordum. Bu zamana kadar en fazla beş gün ayrı kalmıştık ve bu neredeyse dayanılmazdı. “Telefonda konuşabilecek miyiz?”

“Bilmiyorum. Riske girersem belki birkaç kez.”

“Tehlikeliyse neden bu işi yapıyorsun?”

Yanağımlı okşadı. “Bir eyalet polisi her gün tehlikededir.”

Öfkeden göğsüm sıkıştı. “Bunu yapma. Önemersizmiş gibi davranmaya kalkma. En son bunun gibi bir gizli göreve çıktığında bana âşık olmuştun ve neredeyse öldürölüyordun. Ya...” Sesim çatlarken sözlerimi tamamlamadım.

Joe inanmaz bir ifadeyle gözlerini kıstı. “Ya derken? Ya başkasına âşık olursam mı?” Kafasını salladı. “Rose, yalnızca sen varsın sevgilim. Yalnızca sen.”

Keşke kendime daha fazla güvenebilseydim ama Joe söz konusu olduğunda özgüvenli göründüğümünden dahi emin değildim. Her zaman bana bir kalıp büyük gibi geliyordu. Ama bu kez öldürölme kısmıyla ilgili daha çok endişeliydim. “Hangi gözle bakarsan bak bu tehlikeli bir iş.”

“Dikkatli olacağım. Seni seviyorum ve seni kaybetme riskine girmek istemiyorum.”

Gerçekten böyle hissediyorsan bir daha gizli göreve çıkma, demeyi arzu ettim. Fakat göreve çıkmadan birlikte geçecek son gecemizi öfkeli ya da üzgün geçirmek istemiyor, dahası bunun adilce olmayacağını biliyordum. “Bana ne yapacağını söyleyemez misin?”

Başını salladı.

“En azından nerede olacağını söylesen?”

Tereddüt etti. “El Dorado’da.”

Nefesim kesildi. “Ailenin yaşadığı yerde.” Bu haberi sindirmeye çalıştım. “Orada olacağını biliyorlar mı?”

“Hayır. Nasıl olsa onları görme niyetinde değilim.” Birkaç ay önce Joe ailesinin –petrol yüzünden– paralı ve nüfuzlu olduğunu itiraf etmişti. Onlarla hemen hemen hiç görüşmüyor olsa da bunun sebebini henüz bana açıklamamıştı.

“Onlarla günün birinde görüşmen gerekecek.”

“Bunu ne kadar erteleyebilirim o kadar iyi. Annem durmadan arıyor ve seninle tanışmak için ısrar ediyor.”

Ailesiyle tanışma ihtimali en az Joe’nun gizli göreve çıkıyor olması kadar endişelenmeme yol açtı. “*Sen* beni onlarla tanıştırmak istiyor musun?”

“Bunu olabildiğince ertelemeyi tercih ederim.”

Joe’nun ailesiyle geçinemediğini ve onlarla görüşmekten kaçındığını biliyordum, fakat bir tarafım utandığı için beni onlarla tanıştırmak istemediğinden endişe duyuyordu.

“Babana yaptığı iyilik karşılığında bir bedel ödemek zorunda kalacağını söylemiştin.” Yutkundum. “Benim yüzümden.” Temmuz ayında bir cinayet davası için jüride yer aldığım da zanlının masum olduğuna dair bir görüntü görmüştüm. Bildiğim şeyin gerçek olduğunu kanıtlamak için

kendi başıma davayı sorgulamaya başlamıştım ve yargıç bunu öğrendiğinde beni hapse tıkmıştı. Beni oradan çıkarmak da Joe'ya, Fenton County bölge savcı yardımcısı Mason Deveraux III'e ve nüfuzunu kullanan Joe'nun babasına düşmüştü. Ardından Joe bana babasına bir bedel ödemek zorunda kalacağından bahsetmişti.

“Güven bana, seni yemeğe çıkarmamdan çok daha büyük bir şeyden bahsediyoruz.” Derin bir nefes aldı. “Ama yine olsa bir dakika dahi düşünmeden yine aynı şeyi yapardım.”

Bunu biliyordum. Joe beni öyle çok seviyordu ki uğruma her şeyi göze alabilirdi, ki bu da şu an ona destek vermem gerektiği anlamına geliyordu. “Seni sevmemin nedenlerinden biri de bu.” Dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum. “Harika bir iş çıkaracaksın. Kötü adamları yakalayacak ve onları devre dışı bırakacaksın. Ya da yapacağın her neyse.”

Kahkaha attı. “Bana patronumdan bile daha çok güveniyorsun.”

Gülümsemem yiterken midem kasıldı. “O zaman neden bu işi yapıyorsun?”

Yüzü kararlı bir ifadeyle gerildi. “Çünkü bunun yapılması gerekiyor.”

Bu ifadeyi biliyordum. Joe genelde inatçı bir adam değildi, ancak aklına bir şey koyduğunda onu kesinlikle yapması gerekirdi. Onu aksine ikna etmek imkânsızdı.

Eski bir araba motoru yüksek sesle teperek evimin önünden geçip sokağın aşağısına yöneldi.

Joe aracın sokağın karşı köşesindeki evin park alanına girmesini izledi. “O çocuk fazla hızlı kullanıyor.”

Thomas'ın arabasından çıkıp kapıyı çarparak kapadığı-

nı gördüm. “Sokağımızda bu kadar hızlı araba kullanan bir gencin tek iyi tarafı Mildred’in bizim dışımızda başka birinden şikâyet edecek olması.”

Joe’nun gözleri hınzır bir ifadeyle ışıldadı. “Öyle mi? O halde işimi layıkıyla yerine getirmiyorum.” Beni göğsüne çekip dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Kahkaha atarak onu ittim. “Ah, hayır, asla. Açlıktan ölüyorum. Bana bir şeyler hazırlamak ister misin?”

Sırıttı. “Hazırlamaya çoktan başladım.”

Bir erkek arkadaşının olmasının iyi taraflarından biri de Joe’nun yalnızca yemek pişiriyor olması değil *gerçekten* muhteşem yemekler hazırlamasıydı. “Bu akşam ne yiyoruz?”

“Barbeküyü yaktım. Bifteği yiyeceğiz.”

“Dikkatli ol. Mike alanının ihlal edildiğini düşünebilir.” Ne dediğimin farkına varamadan kelimeler dudaklarımdan sıyrılıvermişti.

Joe durgunlaştı. “Violet ve Mike’ın son durumu nedir?”

“Vi onun boşanma davasını açmak üzere olduğunu düşünüyor.”

Joe yüzünü buruşturdu. “Peki bunu nasıl karşılıyor?”

Dudağımı büzerek başımı salladım. “Umduğumdan daha iyi. Tüm ilgisini fidanlığa ve çocuklarına adanmış durumda.”

“Odaklanacağı bir şeye sahip olması iyi bir şey sanırım.”

“Öyle.” Ablamın evliliğinin sona ermesi karşısında hâlâ şaşkındım. Violet ve Mike’ın tanıdığım en dengeli ve mutlu çift olduğunu düşünüyordum bir zamanlar ama yaşadıklarının hiç de kolay olmadığı ortaya çıkmıştı. Aralarında yıllardır görmezden gelinen pek çok sorun yaşıyorlardı ve bu da Joe’yla birbirimize karşı dürüst olmamız gerektiği konusun-

da beni daha da kararlı hale getiriyordu.

Etrafa bakındım. “Muffy nerede?”

“Çocuklarla oynuyor.”

Küçük köpeğim kimsenin istemediği çirkin bir kırmaydı. Barınağa bırakılmak üzereyken onu bir çiftçinin elinden kurtarmıştım. Sivri burnu ve kulaklarıyla teriyerle fare melezi gibi görünüyordu. Sahiplenildiğinden beri gri-siyah kısa kürkü yumuşacık bir hale gelmiş ve serpilmişti. Başlarda ürkekti, tıpkı benim eski hallerim gibiydi. Son dört aydır her ikimiz de ciddi bir gelişim göstermiştik.

Muffy yan eve taşınmış olan çocuklarla oynamaya bayılıyordu. Joe gizli görevdeyken bir ayı aşkın bir süre boyunca bu evde kalmıştı. Bu bilgiyi anımsayınca karnıma ağrılar saplandı. “Ne kadar kalacaksın?”

“Büyük açılışa kadar buralardayım ama öğlene doğru yola çıkmam gerekiyor.”

Gözyaşlarımı bastırarak yüzünü ellerimin arasına aldım. “Seni özleyeceğim.”

İç çekti. “Ben de seni.”

Gecenin geri kalanı durgun geçti. Joe fidanlığın başarıyı yakalayacağına dair beni pek çok kez temin etti ama yine de bunu garanti altına alamayacağını biliyordum. Bunu kimse yapamazdı. Dahası, gördüğüm görüntüler şehirde dışlanmama yol açtığından beri fidanlıkla olan ilişkimin işimizi bozabileceğini de düşünmeden edemiyordum. Papazla ilgili gördüğüm görüntü bana umut vermişti ama bundan Joe’ya bahsettiğimde alınının bir kaş çatışıyla kırıştığını fark ettim. “Jonah Pruitt’le ilişkine dikkat et Rose.” Bu sözleri dile getirme şekli dikkatimden kaçmadı.

“Onun hakkında bir şey mi biliyorsun?”

Bakışlarıyla beni süzdü. “Eyalet polisini ilgilendiren meseleleri seninle tartışamayacağımı biliyorsun.”

Jonah Pruitt Arkansas Eyalet Polisi tarafından izleniyordu. İşte bu ilginç bir haberdı. Borcunu ödeyeceğinden en başta emin olmamız gerekecekti.

Bölüm İki

Ertesi sabah o kadar tedirgindim ki zar zor kahvaltı edebildim. Fidanlığın açılışı yüzünden diken üstündeydim, ancak Joe'nun görevi beni daha da fazla endişelendiriyordu. Fidanlık başarısız olursa tek sorun paraydı. Fakat Joe bir taneydi.

“İyi olacağım Rose.” Joe aklımı –ya da kesinlikle yüzümü– bir kitap gibi okuyabiliyordu. “İlk kez gizli göreve çıkmıyorum. Hatta bu onuncu. Ne yapacağımı ya da yapmayacağımı biliyorum.”

Başımı salladım. Haklıydı ama yine de ödüm patlıyordu.

Ayrılmadan önce Muffy'nin dışarı çıkmasına izin verdim ve bakışlarım sokağın sonuna kaydı. Okullar çoktan açılmıştı, ancak Thomas'ın arabası hâlâ park alanında duruyordu. Annesi buna çok sinirlenecekti. Thomas son sınıftaydı ve aylardan henüz eylöldü. Mayısta mezun olursa bu bir mucize sayılırdı.

Muffy'yi banyoya kapatmamın ardından Joe'yla birlikte kendi araçlarımızla fidanlığa gittik. Saat sekiz buçuğa doğ-

ru vardığımızda Violet çoktan oradaydı. Kaldırımdaki çiçeklerin üzerlerini açmaya başladığımda Bessie Hala park alanına girdi. Bunu hayatta kaçırmazdı, o yüzden ablamla birlikte kurdele kesme seremonisinin ardından onun kasada durmasına karar vermiştik.

Arabasından indiğinde Bessie Hala'nın ağzı kulaklarına varıyordu. “Şu haline bak, Rose! Bir işletme sahibisin!”

“Biliyorum, inanması zor değil mi?”

Halinden memnun bir şekilde dudaklarını birbirine bastırdı. “Benim için hiç de zor değil. Sen zeki bir kızsın, dahası çiçeklere bayılıyorsun ve yeteneğini avantaja çevirirsen satışları bile artırabilirsin.”

Sersemleyerek ona uzun uzun baktım. “Sen neden bahsediyorsun?”

Eğilerek sesini alçalttı. “Onları okuyabilirsin çocuğum. Bahçelerinin neye benzediğini öğrenebilir ve önerilerde bulunabilirsin.”

Gözlerim kocaman açıldı. “Bu hiç doğru görünmüyor Bessie Hala.”

Onaylamaz sesler çıkararak dükkâna girdi. “Tanrı'nın sana bahşettiği yeteneği kullanmak günah sayılmaz.”

Bessie Hala'ya her zaman güvenmiştim ama şu an bana yeteneğimi kullanarak görüntü çağırمامı ve bundan faydalanmamı öneriyordu. Ve ben genelde onları *görmemek için* elimden gelen her şeyi yapıyordum.

Elimin tersiyle alnımı sildim. Bir diğer sıcak gün yaşıyordu. Açılışı sonbaharda yapmak işleri rahatça yürütmek için iyi bir seçenek gibi görünmüştü. Fakat mevsimin kesinlikle bu kadar sıcak geçmesi beklenmiyordu. Tahminler

otuz derecenin altında seyretmiyordu. Bu durumun insanların sonbahar bitkileri almasına mani olmasından endişe duyuyordum.

Açılış saatimiz dokuz, kapanış saatimiz altıydı ve resmi kurdele kesme seremonisi on birde düzenlenecekti, o yüzden hazırlanmak için birkaç saatimiz vardı, ki Violet çok heyecanlı olduğu için bu gerçekten iyi bir şeydi. Belediye başkanı ve şehir meclisinden birkaç üye açılışa gelecekti ama en önemli konuklar Henryetta Garden Club'ın üyeleriydi. Bildiğim kadarıyla bir yılı aşkın bir süredir Violet onların desteğini kazanmaya çalışıyordu.

Resmi açılış sabahın ilerleyen saatlerinde gerçekleşecek olsa da kapıyı saat dokuzda açtığımızda birkaç müşteri karşımızda belirdi. Violet pazarlama ve tanıtımda muhteşem bir iş çıkarmıştı ve tüm şehir dükkânımızın açılışından bahsediyordu. Konumumuz da buna yardımcı oluyordu. Park alanı ve viran haldeki serasıyla birlikte şehir meydanının köşesindeki metruk bir çiçekçi dükkânını devralmıştık. Joe geçen birkaç hafta sonunu serada çalışarak geçirmişti ve şu an seramız inanılmaz görünüyordu. Joe'nun neden büyük açılıшта bulunmak istediğini anlıyordum. Fidanlıkta neredeyse benim kadar rol oynamıştı.

Mike'ın ailesi ablamın çocukları, beş yaşındaki Ashley ve dokuz aylık Mikey'yle birlikte saat on bire doğru geldiler. Çocuklar Violet'ı görünce ciyakladılar ve park alanından ona doğru koşmaya başladılar. Ablam çömelip onları kollarının arasına aldı ve her birini yanağından öptü.

Sergideki krizantemin yanında dururken kıskançlıkla dolan kalbim sızladı.

“Kaç çocuk yapmak istiyorsun?” Joe usulca arkama yanaşmıştı, bakışları kız ve erkek yeğenlerimin üzerindeydi.

Ağzım şaşkınlıktan açık kaldı. *Her ikimiz de günün birinde bir aile kurmayı arzu ediyoruz* fikrinden başka çocuk konusunu daha önce hiç tartışmamıştık. Kalıcı bir şeylere dair daha yeni yeni konuşmaya başlamıştık. Üç ya da dört çocuk istediğimi söyleyerek onu korkutup kaçırmaktan cidden endişe duyuyordum. “*Sen kaç çocuk istiyorsun?*”

Kolunu omzuma sardı ve sırtarak yüzüme baktı. “Bir ev dolusu.”

“Ben de.”

Burnumun ucuna bir öpücük kondurdu. “Birbirimiz için mükemmel olduğumuzun sadece bir diğer kanıtı daha.”

“Ahhh...” diye inledi Ashley. “Rose Teyze erkek arkadaşını öpüyor.”

Joe beni yakınında tutarak ona göz kırptı. “Gördün demek?”

Ashley kıkırdadı. Joe beni bırakıp gıdıklamak için onu binanın arkasına doğru kovaladı.

Bu gibi günler içimi eşit ölçüde hem huzur hem de daha fazlasına sahip olma isteğiyle dolduruyordu.

Kalabalık toplanmaya başlarken dükkânın köşesinde duruyordum. Şehrimdeki çoğu vatandaş benden uzak durmayı tercih ederken birkaç istisna da yok değildi ve en yakın arkadaşım Neely Kate bunlardan biriydi. Arabasından iner inmez yüzü aydınlandı.

“Bak sen şuna! Artık küçük bir işletme sahibisin!”

Neely Kate gerçeküstü karakteriyle uyumlu destansı bir organizasyonla birkaç ay önce evlenmişti. Nikâh töreni çok güzel geçmişti, tıpkı zamanında gördüğüm görüntüdeki gibi.

Balayından sonra istifa etmeyi planlıyordu ama sonra patronu Jimmy DeWade cinayetten ve cinayete teşebbüsten tutuklanınca Neely Kate onun görevini devralmak zorunda kalmıştı. Adliyede çalışmanın her dakikasından nefret ediyor olsa da neyse ki beni bu yüzden suçlamıyordu. Sebebi belliydi: Patronunun bir katil olduğunu keşfeden tek kişi bendim.

Biraz heyecanın, hissettiğim gerginliğin önüne geçmesine izin vererek ellerimi belime koydum. “Sanırım hazırız.”

Seraya doğru bakarken Joe’yu fark edince dudakları hınzır bir ifadeyle kıvrıldı. “Seninkinin burada olduğunu görüyorum.”

“En az benim kadar bu dükkânın bir parçası. Tanrı biliyor, yeterince zaman ve emek harcadı.”

Kolumu hafifçe dürtüp göz kırptı. “Emeğinin karşılığını farklı bir şekilde aldığına bahse girerim.”

“Neely Kate!” Kahkaha attım, ardından kaşlarımı çatar gibi görünerek kafamı salladım. Garden Club’ın üyeleri gelmeye başlamışlardı ve tüm gözler üzerimdeydi.

“Fazla kalamayacağım ama şans dilemek için uğramam gerekiyordu.”

“Tamam, gitmeden önce bir dilim pasta yediğinden emin ol. Piggly Wiggly’den baton pasta sipariş ettim, üzerine lo-gomuzu koydular.”

Neely Kate sırtıttı. “İma Jean’in pastanesini tercih etmedin mi?”

“İki katı fiyat önerecekti.” Olabildiğince hesaplı olmam gerekiyordu.

Alaycı bir ifadeyle dudaklarını büzerek başını salladı.

“Bunun bedelini fazlasıyla ödeyeceksin, yani paradan bahsetmiyorum.”

Haklı olduğuna dair içimde bir his vardı.

Birkaç dakika sonra belediye başkanı geldi ve Violet saçlarıyla oynayıp eteğini düzelterek ne kadar tedirgin olduğunun ilk sinyallerini verdi. Omzunun üzerinden etrafa göz atarak hızla Neely Kate’le benim yanıma geldi. “İyi görünüyor muyum?”

“Çok güzel görünüyorsun Violet,” dedi Neely Kate neşyle. “Seni fark etmemesi imkânsız.”

Şaşkın bakışlarımı Neely Kate’e çevirdim. “Sen kimden bahsediyorsun?”

Violet kafasını salladı. “Boş ver. Bayan Mildred’i gördün mü?” Altdudağını ısırarak kalabalığı inceledi.

“Hayır ama görmesem daha iyi.” O kadını ne kadar az görürsem o kadar iyiydi.

“Burada olacağına dair bana söz vermişti. Garden Club’ın başkanı olduğu için eğer buraya gelmezse...”

“Seni seviyor, Violet. Geleceğini söylediye burada olacaktır. Belki de arabasını çalıştırmakta sorun yaşamıştır. O şeyin ne kadar eski olduğunu biliyorsun.”

“Her ikimiz de o eski Cadillac’ın bir hamamböceğinden farksız olduğunu biliyoruz. Nükleer bir bomba dahi onu durduramaz.” Violet derin bir nefes alıp eliyle midesini hafifçe ovdu. “Öyle gerginim ki kendimi patlayacakmış gibi hissediyorum.”

Ablamın ellerini kavradım. “Muhteşemsin Violet Mae Gardner Beaugard. Burayı yoktan var ettin. İki ay önce terk edilmiş bir yerdin, şimdi baksana şu haline! Çiçeklerle ve mutlulukla dolup taşıyor. Bunu *sen* yaptın.”

“Hayır Rose. Siz de en az benim kadar buranın bir parçasısınız. Sen ve Joe.”

“Ama bu *senin* hayalindi Violet. Her şeyle *sen* ilgilen-
din. *Sen* olmasaydın bu dükkân asla var olmazdı.” Top-
lanmış kalabalığa göz attım. An itibariyle görünürde elliye
aşkın kişi vardı ve onların sadece baton pasta yemek için
burada olmadığından emindim. “Henryetta’nın vatandaşları
seni seviyorlar Violet. Burada olmalarının nedeni de bu...
seni mutlu etmek ve bizden çiçek almak için buradalar. Seni
desteklemek için buradalar.” Bir tarafım az da olsa kıskanç-
lık duyuyordu ama zaten bu, kabullendiğim bir şeydi. *Bu*,
ablaman günüydü ve *bugünü* ona çok göremezdim. “Şimdi
toparlan ve şu kurdeleyi kes.”

Gözleri kocaman açıldı. “Bunu birlikte yapacağız.”

Violet’m hayatı bu işe bağlıydı. Benimki ise yanıma ge-
len adama. “Oraya seninle geleceğim ama yanında duraca-
ğım ve tüm konuşmayı sen yapacaksın.”

Başını salladı ve kalabalıkla yüzleşmek için dönüp dük-
kânın ön tarafına doğru gülümseyerek ilerledi. Belediye bi-
nasından biri girişin önündeki kaldırıma kırmızı bir kurdele
gerip saksıları tutan raflara bağlamıştı.

Joe yanıma geldiğinde yüzü gururla parıldıyordu. “Her-
kesin beklediği an geldi sevgilim. Hadi şimdi Violet’ın ya-
nına git.”

Neely Kate kaşlarını kaldırdı. “Doğru söylüyor. Bunu
hak ettin.”

“Tüm yaptıklarından sonra sen de benimle geleceksin.”
Elini tutup Joe’yu yanıma çektim.

Yakın zamanda seçilen Belediye Başkanı Brody McIn-

tosh elinde kocaman bir makas tutarak ablamın solunda duruyordu. Brody yakışıklı bir adamdı ve karısı kısa süre önce Lafayette County'deki Walmart'ın yöneticisiyle kaçtığından beri yalnızdı. Fenton County'de boşta olan her kadın, hatta evli olan büyük çoğunluk dahil onun peşindeydi. Yerel kereste şantiyesini satın aldığından beri paralı ve çekici bir görünüm sergiliyordu, ayrıca yeni edindiği politik pozisyon da onu nüfuzlu kılıyordu. Buna karşın, ne kadar denersem deneyeyim, çöp toplama gününde oy kullanmanın onu nasıl bu kadar çekici kıldığını anlayamıyordum.

Yan tarafta durdum ve ablamın bu zafer anının keyfini çıkarmasına izni verdim. İlgi odağı olmaktan nefret ediyordum, ancak dükkânın ismi *Gardner Kardeşler Fidanlığı* olduğu için ablamla birlikte ön tarafta bulunmamam tuhaf kaçabilirdi. Kalabalığa göz gezdirdim, neyse ki çoğu kişi benden daha büyük ve güzel olan Violet'a odaklanmıştı. Bakışlarım bölge savcı yardımcısına takıldığında Mason Deveraux bana tereddüt ederek gülümsedi.

Mason'la bundan birkaç ay önce Bruce Wayne Decker'in cinayet davası sırasında jüri görevine seçildiğimde –ve sonra jüriden çıkarıldığımda– tanışmıştım. Adliyede kelimenin tam manasıyla ona toslamamın ardından Mason'la zorlu bir başlangıç yapmış olsak da anlaşmazlıklarımızı çözmüş ve arkadaş olmuştuk. O nedenle bunu tuhaf buluyordum, hatta biraz kırıcı... Çünkü o zamandan beri birkaç kez karşılaşmıştık ve yine beni görmezden gelmişti. Mason'ın tavrından ne zaman bahsetsem Joe kaşlarını çatıp konuyu değiştirmişti. Buna şaşırdığımdan değil. Little Rock'tan tanıyor olmalarına karşın iletişim kurmayı her ikisi de reddediyordu. Her

halükârda tanışıklıkları dostane bir ilişkiye dayanmıyordu. Bildiğim kadarıyla *sadece* beni hapisten çıkarmak için beraber çalıştıklarında birbirleriyle etkileşime girmişlerdi.

Jonah Pruitt de kalabalığın arasındaydı, parlak gülümsemesiyle en önde duruyor ve kilisesinden insanlar etrafını sarıyordu. Bir kameraman onların hemen yanındaydı, kamerasını aşağıda tutuyordu.

Bayan Mildred'i arayarak kalabalığı taradım ve onun kaldırımında kalabalığa doğru aksayarak ilerlediğini görünce şaşırdım. Yüzü kıpkırmızıydı ve telaşlı görünüyordu. Belki de sıcak hava onu bu hale getirmişti ama Violet'a söylediklerime karşın Bayan Mildred'in bu zamana kadar bir yere geç kaldığına hiç şahit olmamıştım.

Brody herkesin dikkatini üzerine çekti ve şehrimizde açılmak üzere olan Gardner Kardeşler Fidanlığı'nı ne kadar desteklediklerine, bekâr annelerin cesaretini ve kararlılığını ortaya koyan Henryetta'nın girişimci ruhuna dair kısa bir konuşma yaptı. Violet'a takdir eder bir şekilde gülümsediğinde, sırtı bana dönük olsa da ablamın neredeyse kendinden geçtiğini hissettim.

Violet, Brody MacIntosh'un cazibesine bağışıklık kazanmış bir kadın değildi.

Ve adam ona makası uzatınca kırmızı kurdeleyi ikisi birlikte kesti.

Joe'nun gerildiğini hissedince elini sıkıca kavradım. Benim adıma içerlediğini biliyordum ama bu durum beni rahatsız etmemişti. En azından çok fazla etmemişti.

Kurdele yere düşerken kalabalıkta tezahürat sesleri yankılandı ve Jonah Pruitt insanlara sırtını dönmediğinden emin

olarak hemen Violet'ın yanına geldi. Brody'nin önüne geçip Violet'ın elini sıkarken, kameraman da çekime başlamıştı. Kameramana dönerken Jonah'nın yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Ben Jonah Pruitt, Yeni Umut Uyanış Kilisesi'nin papazıyım. Bu cemaatin yerel işletmelere destek vermek isteyen bir üyesi olarak ilk müşteriniz olmaktan ve Yeni Umut Uyanış Kilisesi'ne ait tüm alanı kaplayacak ölçüde bitki siparişi vermekten mutluluk duyacağım!" Kalabalıktan alkış sesleri yükseldi.

Violet'ın gülümsemesi yüzüne yayıldı. Omzunun üzerinden bana baktı, fakat Joe elimi sıkarak kulağıma doğru eğildi. "Demek istediğim bu, Rose. O adama dikkat et."

"Ben de aynı fikirdeyim." En azından kendi adıma bu konuda kararlıydım ya da üçte ikimiz adına. Onun kilisesini daha önce görmüştüm, o nedenle binanın etrafında çok sayıda çiçek tarhı olduğunu biliyordum. Bu işten kazanacağımız para aylık bütçemizin çok ama çok daha üzerindeydi.

"Peki birlikte çalışabilecek misiniz?" diye sordu Papaz Jonah.

Bana doğru bakarken ablamın gözleri kocaman açıldı.

Başımı salladım. "Elbette." Bu işi bir şekilde çözecektik.

"Rose," diye fısıldadı Joe kulağıma.

Brody ilgiyi yeniden üzerine çekmeye ve etkinliğin kontrolünü elinde tutmaya çalışarak Jonah'nın yanına geçti. "Pekâlâ vatandaşlarım, şehrimizde yeni olan papazımız desteğini esirgemedi! Teşekkür ederiz, Papaz Pruitt."

Jonah'nın yüzünde megavatlık bir gülümseme belirdi. "Ben sadece üzerime düşeni yapıyorum."

Bayan Mildred yolu açarak ön tarafa geldi ve dirseğiyle Jonah'yı bir kenara itti. Herkesin gözü onların üzerindeydi. "Henryetta Garden Club'ın başkanı olarak Violet'ı ve şehrimizin yeni kazanımı olan Gardner Fidanlığı'nı içtenlikle karşılıyoruz."

İnsanlar onu nazik bir şekilde alkışladılar.

Joe yanımda dururken gerildi ve usulca sövdü. "Dükkânın adı Gardner *Kardeşler* Fidanlığı."

Onun elini sıktım. "Joe, sorun değil." Bayan Mildred yalnızca açılışa katılmakla kalmamış, aynı zamanda işimize Garden Club'ın onayını da vermişti. Violet çok mutlu görünüyordu.

"Kahretsin."

Öne çıkacak oldu ama onu geri çekip elimi kolunda gezdirdim. "Joe, gerçekten sorun yok. Buna alışkınım."

"Tamam, sen bu şehirdeki insanların tavırlarını kabullenmiş olabilirsin ama ben Violet'm o kadının sözünü düzeltmediğinden eminim."

Midem kasıldı. Joe haklıydı.

"Bayan Mildred..." dedim. "Gelebilmenize çok sevindim. Tam zamanında yetişmişsiniz gibi görünüyor."

Yaşlı kadın irkilerek kafasını kaldırdı, elleri titriyordu. "Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok. Erkenden buradaydım."

"Ama..."

Violet tatlı bir gülümseme takınarak kafasını bana doğru eğdi. "Ne zaman geldiğinin ne önemi var Rose? Önemli olan Bayan Mildred'in şu an burada olması." Kolunu Bayan Mildred'e uzattı. "Hadi size etrafı gezdireyim Bayan Mildred."

Seramızdaki orkide koleksiyonunun ilginizi çekeceğinden eminim.”

Seraya doğru ağır adımlarla ilerlerlerken Joe burnundan soludu. “Bu kahrolası şehirde neden yaşamak istediğini hâlâ anlamış değilim.”

Bazı günler buna ben de bir anlam veremiyordum.

Kalabalık dağıldı, insanlar kaldırıma dizdiğimiz bitkileri inceleyip seraya göz atarak etrafta dolanmaya başladılar. Herkesi içeri girip hediyeelik eşya kısmını görmeleri ve Mike’ın annesinin dağıttığı baton pastadan bir dilim yemeleri için cesaretlendirdik. Pasta yemeleri için insanları içeri sokabilirsek onların satın almak isteyecekleri bir şeyler bulabileceklerini biliyordum. Bessie Hala kasanın başında yoğundu, bir sürü insan ödeme sırası bekliyordu. Planım işe yaradığı için inanılmaz mutluydum.

Violet’la yeni müşterileri karşıladık ve aradıkları şeyleri bulmalarında onlara yardımcı olduk. Kalabalıktan bazı insanlarla sohbet etmemizin ve kameramanla çekim yapmamızın ardından Papaz Jonah’nın hercai menekşelerle dolu olan saksının orada ablamın yanına sokulduğunu görünce hızla yanlarına gittim.

“Haftaya...”

“Hımm...” Bana bakarken ablamın bakışları telaş yüklüydü.

Jonah’ya elimi uzattım. “Merhaba, ben Rose Gardner, Violet’ın kız kardeşiyim.”

Elimi sıkı. Tutuşu gevşek, avuç içi biraz terliydi. “Ben Papaz Jonah Pruitt. Tanıştığımıza memnun oldum. Henryetta’da

bu kadar güzel bayan olduğunu bilseydim kilisemi buraya yıllar önce taşırdım.”

Violet kıkırdadı ama konuyu işimizden saptırmamaya kararlıyım. “Çiçek tarhlarınız hakkında...”

“Ah...” Göz kırptı. “Sizin takımın işkadını olduğunu görebiliyorum.”

Bu kesinlikle doğru değildi, fakat bu noktada Violet’in heyecanını hesaba katarsak, öyle görüldüğümün de farkındaydım. Ablam lise aşkıyla evlenmiş ve anlaşılan o ki aradan geçen tüm o yıllarda yalnızca tek bir adamla birlikte olmuştu.

Konudan sapmamam gerekiyordu. “Tamam, siz resmi olarak ilk müşterimizsiniz. Bahçenizle ilgileneceğimizden emin olabilirsiniz.” Seremoniden önce yedi satış yaptığımızı ona söylemeyecektim.

“Müşteri hizmetinizdeki özen başarınızı garantileyecektir.” Saçını düzeltti, ardından boğazını temizledi ve daha ciddi görünerek sözlerini sürdürdü. “Evet, bitkileri ne zaman dikebileceğinizi konuşmamız gerekiyor. Haftaya kilise bahçesinde –çadır ve diğer her şey dahil– bir uyanış düzenlenecek, o yüzden alanın çiçeklerle donatılmasını arzu ediyorum. Bu çok uygun, sizce de öyle değil mi? Tüm o çiçeklerin Yeni Umut Uyanış Kilisesi’ni temsil edecek olması?”

Violet başını salladı ama ben sembolizm konusunda endişe duymasına izin vererek adama bakmayı sürdürdüm. Paradan konuşmak istiyordum. “Ne tür çiçekler düşünüyorsunuz Papaz?”

Bir elini koluma koydu. “Bana Jonah de, canım.”

Canım mı? Hadi oradan! Kendini daha yaşlı göstermeye çalışıyordu ama Jonah Pruitt'in otuzların ortasında olduğunu biliyordum, ki bu da muhtemelen benden on yaş kadar büyük olduğu anlamına geliyordu. Görünüşe bakılırsa Papaz Jonah Pruitt tatlı diliyle insanların gözlerini boyayabilen bir tipti. Joe'nun uyarısı olmasa bile onun çekimine karşı koyabileceğimden emindim. "Ne tür çiçekler düşünüyorsun Jonah?"

Kahkaha attı. "Çiçeklerle ilgili bilgim yok. Bu kısmı siz güzel bayanlara bırakabileceğimi düşünüyorum."

Violet ona en sevimli gülümsemesini bahşetti. "Pazartesi gününe dek onları ekmemizi istiyorsanız geleneksel bir şeyler tercih etmemiz gerekecek. Tüm alanda ekim yapmak için yeterli stoğumuz olduğunu sanmıyorum ama zamanlamaya uygun daha fazla geleneksel bitki edinebilirim."

Aslına bakarsanız stoğumuzun yeterli olmadığını biliyordum. Günün sonunda zamanlamaya uygun elimize geçebilecek tek bitki olan krizantem siparişi vermemiz gerekecekti.

"Bitkiler için ön ödeme almamız gerekiyor," dedim sesimin tam bir işkadını gibi çıkmasına özen göstererek.

Papazın gözleri kısıldı. "En geç pazartesi öğleden sonrasına kadar ekileceklerini garanti edebilir misiniz?"

"Evet."

Kaşlarını kaldırsa da Violet sessiz kaldı.

Jonah kahkaha attı. "Tamam, anlaştık o halde."

Bana elini uzattı. Elini büyük olasılıkla gerekenden daha sıkı sıkıp geri çekildim.

"Bu öğleden sonra ne kadar bitkiye ihtiyaç duyacağımızı hesaplayıp günün sonunda sizi bilgilendireceğiz. Ön ödemeyi almak için sizi nerede bulabilirim?"

Sırıtarak başını salladı. “İşinde gerçekten titiz birisin, değil mi Rose?” Ablama göz kırıp sonra yeniden bana döndü. “Günün kalanında ofisimde olacağım. Beş buçuğa kadar beni orada bulabilirsin, sonrasında akşam ayinine hazırlanmak için çıkmam gerekiyor.”

“Çeki almak için orada olacağım.”

“Ben de seni yeniden görmeyi sabırsızlıkla bekleyeceğim.” Garden Club’ın bir grup yaşlı üyesinin yanına gidince, kadınlar kısmen meşhur olan papazın sohbetine kıkırdarak karşılık vermeye başladılar.

Violet’in gözleri heyecandan parıldıyordu. “Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun Rose?”

“İşimizin çok olduğu anlamına geliyor.”

“Çiçeklerimizin kilisesinde yer alacak olmasına ne diyorsun? Televizyon programında boy gösterecekler!”

O adamın televizyon programını izleyen insanlardan hiçbirinin onların bizim çiçeklerimiz olduğunu bileceklerini sanmıyordum ama yine de ablamın bu zaferin tadını çıkarmasına mani olmadım. “Gidip çiçek tarhlarının ölçülerini alacağım, sonrasında ne ekeceğimizi ve kaç adet ekeceğimizi hesaplayabiliriz. Tahminimizi ona iletmeden ve çeki almadan önce.”

Kaşlarını çattı. “Neden öyle söyledin? Ön ödeme alma konusunda neden ısrarcı davrandın? Otuz günlük kredi döneminde o çiçekleri satın alabileceğimizi biliyorsun.”

Violet bu siparişi istiyordu, ben de öyle. Hem de Jonah Pruitt’in kuşku uyandıran karakterine rağmen, ama bu kısımdan ablama bahsetmemin anlamı yoktu. “Yalnızca erkenden nakit akışı sağlayabileceğimizi düşündüm. Ayrıca

tüm o çiçeklerin ekiminde bize yardımcı olacak birini tutmamız gerekecek. İkimiz başa çıkamayız.”

Violet’in alnı endişeyle kırıştı. “Bunu nasıl yapacağız?”

Jonah’ya göz atarak ablamın kolunu okşadım. “Aklımda bir çift isim var.”

Bir kadın onu soru sormak için yanına çekmeden önce Violet rahat bir nefes verdi.

Ablamın aklımdaki iki ismi onaylayacağından emin değildim, ancak zamanlama düşünüldüğünde, dilencilerin seçme hakkı olmazdı, öyle değil mi? Bununla birlikte, aklımdaki isimler kilise bahçesinde çalışacakları bu kısa süreden faydalanabilirlerdi.

“Henryetta’daki yaşlı kadınlara nasıl muamele edileceğini kesinlikle iyi biliyor.” Mason Deveraux yanımda duruyordu, bakışları Jonah’ya kenetlenmişti.

“Öyle mi? Ondan hoşlanmış görünüyorlar.”

“Ah, kesinlikle.” Sesinde şüpheli bir tını vardı.

Sırtarak ona baktım. “Henryetta nüfuzuna eklenen seçkin bekâr erkek sayısından mı endişe duyuyorsun yoksa?”

Sersemlemiş bir ifadeyle gözlerini kocaman açtı, fakat bunun sebebini anlayamadım. Arkansaslı bir aileden gelen gerçekten yakışıklı bir adamdı. Koyu kahverengi saçları, ela gözleri ve diri vücudu şehirdeki kadınların ilgisini çekiyordu. Söylentiler şehre geldiğinden beri kimseyle takılmadığı yönündeydi, ki bu onu daha da çekici kılıyordu.

Başımı salladım. “Şehirdeki seçkin bekârlar listesinde yer aldığını biliyorsundur umarım. Sen ve Brody MacIntosh.”

Mason’ın yüzü kızardı. “Bu ofisimde beliren tüm o unlu mamulleri açıklıyor sanırım.”

“Ve görünüşe bakılırsa aldığın kiloları.”

Bu kez paniğe kapılmış bir ifadeyle gözleri kocaman açıldı.

Kolumla kolunu dürttüm. “Şaka yapıyordum. Muhteşem görünüyorsun Mason.”

Rahat bir nefes alınca omuzları çöktü.

Ona dik dik baktım. “Son birkaç aydır neden benden kaçınıyorsun?”

Onu tam anlamıyla şoke etme günümdeydim.

“Hmmm...” Alnı kırıştı. “Ben bu konuda konuşacak doğru insan değilim.”

“Kim o zaman?”

“Bildiğini düşünüyorum.” Bay Akıllı, Bruce Wayne Decker’ın davasının başlangıcında tanıştığım adam geri dönmüştü. Mason ardına bakmadan sokağa park edilen arabalara doğru yürümeye başladı.

Kimden bahsediyordu?

O an anladım.

Joe’dan.

Bölüm Üç

Onu bulduğumda Joe sokağa taşıdığı yıldız çiçekleriyle dolu bir kasayı Garden Club üyelerinden birinin arabasına yüklüyordu. Öyle yardımsever görünüyordu ki kızgınlığımın hafıflediğini hissettim. Kaç sevgili bu kadar yardımsever olurdu ki?

Ancak Garden Club üyesinin aracı uzaklaşıp Joe bana doğru döndüğünde kızgınlığım galip geldi. “Mason’a hakkımda ne söyledin?”

“Ne?” Kafası karışarak gözlerini kısıtı.

Kolunu kavrayıp onu dükkânın köşesine doğru çektim. “Mason’a benimle konuşmamasını mı söyledin?”

Joe hislerini belli ederek öfkeli görünmeye cüret etti. “Sana ne dedi?”

Ellerimi belime koydum. “Hiçbir şey demedi ama sanırım sorumun cevabını aldım.”

“Rose.” Derin bir nefes aldı, gözlerinde sert bir ifade belirmişti. “Mason ve benimle ilgili bilmediğin pek çok şey var.”

“O zaman anlat bana.”

Saatine bakarak homurdandı. “Zamanım yok. Birkaç dakika içinde yola çıkmam gerekiyor.”

Kollarımı göğsümde kavuşturarak ona dik bir bakış attım. “Ne kadar da amacına uygun!”

Joe kollarımı kavrayıp beni göğsüne çekti. “Rose, seni seviyorum ve asla seni incitecek bir şey yapmam. Evet, Mason’a senden uzak durmasını söyledim ama bunun için nedenlerim var.”

Kafamı geriye atarak kaşlarımı kaldırdım. “Ne gibi?”

Müşterilerin görüş açısından çıkarıp arka tarafa doğru çekmesinin ardından beni duvara yasladı. Dudakları dudaklarımı bulurken beni öyle bir öptü ki neden bahsettiğimizi unuttum. Ama sonra bunun muhtemelen planının bir parçası olduğunu anladım. Beni bu şekilde öptüğünde ona uzun süre kızgın kalamadığımı biliyordu.

Kafasını kaldırıp iç geçirdi, bakışları endişeliydi. “Mason’la bir geçmişimiz var ve şu an bundan bahsedecek zamana sahip değilim. Döndüğümde söz veriyorum sana her şeyi anlatacağım.”

Bu sözleri şaşırtıcı olmaktan uzaktı. Jimmy DeWade tarafından ilk kez saldırıya uğradığım gün beni Mason’la birlikte ön verandamda bulduğunda Joe’nun verdiği aşırı tepkinin ardından ikisinin bir geçmişi olduğunu tahmin etmiştim. “Neden bana bunu daha önce anlatmadın peki?”

Yüzünü buruşturdu. “Gurur duyduğum bir şey değil.”

Midem kasıldı. Joe bu kadar utanç duyacağı ne yapmış olabilirdi? “Mason’ın neden benimle konuşmasını istemediğini anlamıyorum.”

“İncinmeni istemiyorum.”

“Mason yalnızca konuşarak beni nasıl incitebilir ki?”

“Little Rock’ta olanları sana anlatmasından korkuyordum. Sana bizzat anlatmak istiyorum ama henüz hazır değildim. Yanıştı, özür dilerim.” Perişan görünerek bir elini saçlarının arasından geçirdi. “Sevgilim, beş dakika içinde yanından ayrılmam gerek ve yeniden ne zaman görüşebileceğimizi ya da konuşabileceğimizi bilmiyorum. Acınası geçmişî deşmek yerine zamanımızı öpüşerek değerlendirmeyi tercih ederim. Her şeyi sana sonra anlatacağım, anlaştık mı?”

Hayır, anlaşılmamıştı. Bana bunu çoktan anlatması gerekirdi, fakat haklıydı. Son birkaç dakikamızı üzücü şeylerden bahsederek harcamak istemiyordum. Bu onun gidişî kadar canımı sıkıyordu.

Yüzüme düşen bir tutam saçı geriye itip gözlerimin içine baktı. “Seni seviyorum Rose, tahmin bile edemeyeceğin kadar çok. Beni dört ay önce tanıştığın adam, Joe McAllister olarak görüyorsun, fakat bildiğin Joe Simmons’tan çok daha fazlası var, ardımda bırakmak istediğim şeyler gibi. Ve sen benim yeniden Joe McAllister olmayı istememe neden oluyorsun.”

“Bana göre hâlâ Joe McAllister’sın.”

Tereddüt etti. “Bırakmayı düşünüyorum.”

Kalbim buz kesti. “Bırakmayı mı? Neyi?” diye fısıldadım.

“Eyalet polisini.”

Doğru duyduğumdan emin olmaya çalışarak gözlerimi kırıştırdım. “Ne?”

Elini yanağıma kapattı. “Seni özlüyorum. Hafta sonlarından ve bazı hafta içlerinden daha fazlasına dönüşmemizi istiyorum.”

İçimde kabaran suçluluk duygusuyla gözlerimi yumdum. İki ay önce Joe'yla birlikte Little Rock'ta yaşamaya karar vermiş ama sonra hazır olmadığımı fark etmiştim. Şimdi de Violet'la bir çiçekçi dükkânı açarak Henryetta'ya kısılıp kalmıştım. Little Rock'la aramızdaki iki saatlik mesafeyle ilişkimiz ideal olmaktan çıkıyordu. “Özür dilerim.”

Beni yeniden öptü, tatlı öpücüğü aşk ve şefkat yüklüdü. “Hayır, sakın üzülme. Şu an yaptığın şeyi seviyorsun ve ben muhteşem bir iş çıkaracağını biliyorum. Üstelik dükkânı açılışa hazırlarken sana yardımcı olmak çok hoşuma gitmişti. Bunu elinden almayı hayal bile edemem.”

“Peki ama eyalet polisini bırakırsan ne yapacaksın?”

“Birkaç hafta önce Fenton County Şerif Departmanı'na başvuruda bulundum ve dün öğleden sonra bir görüşme yaptık. Burada olma sebebim aslında bu.”

Karnım heyecandan ağrımaya başladı. “Neden bana söylemedin?”

“Çünkü eyalet polisi olarak buraya transfer talebimin işe yaramadığını biliyordun. Yeniden umutlanmanı ve ikimiz adına da hayal kırıklığı yaşammanı istemedim. Şimdi ise bir açıkları var, o yüzden bana işi teklif edeceklerinden eminim.” Gülümsedi. “Bu benim son kez gizli göreve çıkışım. Bir daha asla senden bu kadar uzun süre ayrı kalmak istemiyorum.”

Kollarımı boynuna doladım. “Ah Joe. Sensiz ne yapacağımı bilmiyorum.”

Dudakları dudaklarıma kenetlenince gözlerimi yakan yaşları bastırarak ona sıkıca tutundum. Kendime en fazla birkaç hafta sonra döneceğini, bu zaman zarfında muhtemelen birkaç kez telefonda konuşacağımızı söyleyip duruyor-

dum ama yokluğunun tehlike içeren kısmı kanımı donduru-yordu. Dönmezse ne yapardım?

“Dikkatli ol,” dedim boğazıma oturan yumru yüzünden sesim boğuk çıkarak.

“Her zaman bebeğim. Kaybedecek çok şeyim var.” Yanağımdan süzülen kaçak bir gözyaşını silerken bakışlarında amansız bir ifade belirdi. “Ve Jonah Pruitt’e dikkat etmen konusunda ciddiym.”

Ses tonu iş yapacağım adamla ilgili şüpheye yer bırakmı-yordu. “Gerçekten o kadar tehlikeli mi?”

“Hayır, öyle bir şey değil. Onun fiziksel olarak birine zarar verebileceğini düşünmüyorum ama finansal ilişkilerinizde mutlaka dikkatli olun.” Sesini alçalttı. “Sana şimdiden söylemem gerekenden çok daha fazlasını söyledim.”

“Ona bitki siparişi verebilmemiz için ön ödemeye ihtiyaç duyduğumuzu söyledim.”

Sert bir biçimde gülümsedi. “Aferin benim sevgilime!”

Yanağıma göğsüne yasladım, kulağıma vuran kalp atışları hızlıydı. Varlığını özümserken önümüzdeki birkaç hafta içinde karşılaşacağı tehlikeleri düşünmemeye çalıştım. Bunun yerine Joe’nun bana dönmek için elinden gelen her şeyi yapacağına inanmak zorundaydım.

Joe’nun arabasına doğru yürüdüm ve ona son bir hoşça kal öpücüğü verdim.

“Seni seviyorum Rose. Bundan bir an bile kuşku duyma.”

Güçlü olmak ve yıkılmamak için kendimi zorladım. “Ben de seni seviyorum Joe. Başına bir şey gelirse seni buna piş-man ederim.”

Kıkırdayarak arabasına bindi. “Bunu aklımda tutacağım. Ben yokken beladan uzak dur.”

“Belamı arıyor gibi mi görünüyorum?”

Sırıtarak kafasını salladı. “Beni en çok endişelendiren de işte bu kısım.”

Kalbim onda kalarak uzaklaşmasını izledim. En azından etrafta koşturup çalışmak zamanımı dolduracak ve onu korkunç derecede özlememe mani olacaktı.

Sonraki birkaç saat boyunca sabit bir müşteri akınıyla karşılaştık. Sonbahar bitkileri satmayı umuyorduk ama satışlar beklentilerimizin de ötesindeydi. Neticede Henryetta’da insanların ekilebilir fidan temin edebilecekleri tek yer Walmart ve hırdavat dükkânıydı.

Saat ikiye doğru yoğunluk hafifleyince çiçek tarhlarının ölçülerini almak için Yeni Umut Uyanış Kilisesi’ne gitmek üzere dükkândan çıktım. Ancak fidanlığa bir şerit metre koymak ne ablamın ne de benim aklıma gelmişti. Mutfağımdaki hurda malzeme çekmecesinde bir tane vardı, bu yüzden geçerken evime uğrayıp şerit metreyi almaya karar verdim.

Yaşadığım sokağa girer girmez bir şeylerin ters gittiğini anladım. Küçük bir grup Bayan Mildred’in yan komşusu olan Bayan Opal’in evinin önündeki kaldırıma toplanmıştı. Bir polis aracıyla ambulans sokağın aşağısında park halindeydi ve ışıkları yanıp sönüyordu. Son birkaç aydır muhitemizde ne zaman ışıkları yanıp sönen bir araç görülse genelde varış noktası evimin önü olurdu. Mahalle Nöbeti’ndeki yaşlı kadınlar, namı diğer İşgüzarlar Kulübü üyelerinin kafası karışmış olmalıydı.

Arabamı park alanına çektikten sonra neler olduğunu öğrenmek için sokağın karşısına geçtim. Evim eski bir muhitteydi ve sokağındaki tek katlı evlerde çoğunlukla yaşlılar yaşıyordu. Emeklilik yaşının altında bulunan sakinler yalnızca ben, Joe'nun eski evinde yaşayan komşular ve köşedeki Thomas'ın ailesiydi.

Yaşlı kadınlar bir araya toplanmış, birlikte Bayan Dorothy'nin ön kapısına bakıyorlardı. Bayan Dorothy, Opal ile Thomas'ın ailesinin evinin arasında oturuyordu. Mildred grubun merkezinde duruyor ve bu haliyle –beklenildiği üzere– çete lideri gibi bir görünüm sunuyordu. Titreyen elini kaldırıp ağzına götürdü. “Dorothy’yi bu sabah Violet’in dükkânında görmeyince bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Violet’in yaptığı şeyi öğrendiğinden beri büyük açılışa katılmayı planlıyordu. O kızı çok seviyordu.”

Yan komşum Heidi Joy sağ eli belinde şiş karnının ağırlığıyla dengede durmaya çalışıp paytak paytak yürüyerek yanıma geldi. Dokuz aylık bebeği sol koluna tünemişti. “Tüm bu kargaşa da neyin nesi?”

“Dorothy...” diye cevap verdi Opal. “Mildred onu buldu.”

Heidi Joy’un gözleri kocaman açıldı. “Onu buldu derken?”

“Oturma odasının zeminindeydi.” Mildred’in sesi titredi. “Ölmüştü.”

Nefesi kesilen Heidi Joy elini ağzına bastırırken sendeledi.

Destek olmaya çalışarak onu dirseğinden kavradım. “Oturmak ister misin?”

Kafasını salladı ama yüzü bembeyaz kesilmişti. Uzanıp en küçük çocuğunu kucağıma aldım. Bebek bir avuç dolusu saçımı tutup anında ağzına soktu.

“Ona ne oldu?” diye sordum.

Mildred’in yüzü neredeyse Heidi Joy’un yüzü kadar bembeyazdı. “Bilmiyorum. Onu orada öylece yatarken buldum.”

Koyu renkli bir Sedan, polis aracının arkasına yanaştı. Sürücü kapısı açıldı ve Mason kalabalığı süzerek dışarı çıktı. Bakışları birkaç saniye boyunca bana odaklansa da ardından hemen Bay Akıllı ifadesini takındı.

Mason Fenton County bölge savcı yardımcısı olarak buradaydı.

“O da kim?” diye sordu komşularımdan biri.

“Mason Deveraux III, bölge savcı yardımcısı,” dedi Mildred, ben yanıt veremedim. “Little Rock’tan iyi bir aileden geliyor.”

Neredeyse inledim. Zengin olması dışında Mason’ın iyi bir aileden geldiğini bilmiyordum. Ama Güney Arkansas’ın bu kısmında paranızın olup olmaması çok da önemli değildi. Asıl önemli olan nerede doğduğunuz kadar anne babanızla büyükanne ve büyükbabanızın da nerede doğmuş olduğuydu. Soy ağacınız Arkansas eyaletinin doğum kayıtlarında ne kadar derine iniyorsa sosyal mevkiiniz de o kadar değer kazanıyordu. Biyolojik annemin Louisina kalıtımını hesaba katmazsam ailem burada epey köklüydü. Ve bu noktada ancak bir avuç insan annemle ilgili gerçeği biliyordu. Onun geçmişini geçtiğimiz haziran ayında keşfetmiş ve Violet’la Joe dışında kimseye bundan bahsetmemiştim. Bessie Hala ve Earl Amca da zaten gerçeği biliyordu.

Komşularla nöbeti tutmaya devam ederken, Mason evin içine girip gözden kayboldu. Yapacak bir sürü işim olduğundan gitmeyi düşündüm ama olup bitenleri merak edi-

yordum. Ayrıca Heidi Joy hâlâ solgun görünüyordu ve on kiloluk bir bebeği taşıması gerektiğinden de şüpheliydim. Bebeği kollarımın arasında diğer koluma aktarırken kendi adıma da aynı fikre kapılmadan edemedim. Heidi Joy'un hamile haliyle bunu nasıl yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu. Tam o an bunun altıncı hamileliği olduğunu anımsadım. Epey tecrübe kazanmış olmalıydı.

Birkaç dakika sonra tıbbi teknisyenler kapıda belirdiler ve üzeri örtülü bir sedyeyi taşıyarak basamaklardan indiler. Kadınlardan birkaçının nefesi kesildi. Mildred'in tıbbi değerlendirmesine muhtemelen inanmamışlardı.

İzleyici değil de izlenilen olarak diğer tarafta yer aldığım zamanı hatırlamadan edemedim. Annemin ölümü geniş bir kalabalığın toplanmasına sebep olmuştu ve cinayete kurban gittiğine dair tek bir şüphe dahi yoktu ve bir cumartesi gecesi idi.

Mason birkaç dakika sonra dışarı çıktı ve basamaklardan inip arabasına yöneldi. Benimle göz göze geldiğinde bakışlarını başka tarafa çevirdi.

Bebeği Heidi Joy'a uzattım ve soluğu Mason'la buluşmak üzere Sedan'ın sürücü kapısında aldım.

Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılmış halde tam karşımda duruyordu. "Rose, kucağında bir bebekle ne kadar da evcimen görünüyorsun."

"Bu iyi mi yoksa kötü bir şey mi?"

"İkisi de değil, sadece bir gözlem."

"Bayan Dorothy'ye ne oldu?"

Dönüp eve göz atmasının ardından yeniden bana baktı. "Doğal sebepler yüzünden öldüğünü sanıyorum."

"Bayan Laura gibi mi?"

Kaşlarını çattı. “Bu yüzden buradayım ama içeri girdiğimde lanet olası teknisyenler onu çoktan sedyeye almışlardı.”

“Bu çok mu kötü bir şey?”

“Gerçekten doğal sebepler yüzünden öldüyse, hayır. Fakat şehre geldiğimden beri polis departmanında işleyen tüm o beceriksizlikleri gördüğüm için bir ceset bulduklarında beni bundan haberdar etmelerini talep etmiştim. Ancak bu şekilde olası bir cinayet mahallini soruşturabilirim.”

“Ah.” Henryetta Polis Departmanı beni annemi öldürmekle itham ederken onun da bu düşünceye kapılıp kapılmadığını merak ettim. Adil davrandığını düşünmek istiyordum. “Bayan Dorothy ve Bayan Laura’nın gerçekten doğal sebepler yüzünden öldüklerini mi düşünüyorsun? Tüm bunlar sana şüpheli görünmüyor mu?”

“Bunun resmi bir iş olduğunu biliyorsun ve gerçekten sana anlatma niyetinde değilim. Yine de birkaç ay önce atlattığın şeyleri hesaba katarsak biraz kafa dinlemeye ihtiyaç duyduğunu düşünüyorum.” Eve göz atarak sesini alçalttı. “Her ikisinin de doğal sebepler yüzünden öldüğünü sanıyorum çünkü aksi olduğuna dair kuşkuya kapılmamı sağlayan hiçbir şey elime geçmedi. Zorla eve girme yok. Çalıntı eşyalar yok. Bu konuda endişelenmene neden olacak hiçbir şey yok.”

“Bayan Laura’nın otopsi incelemesinde ne buldular?”

“Otopsi yapmadılar. Birim nakit sıkıntısı çekiyor ve cesetleri Little Rock’a gönderip geri getirmek, patoloji uzmanlarına ödeme yapmak birkaç bin dolara mal oluyor. Ölümüler doğal sebeplerden kaynaklanıyor gibi görünüyorsa otopsi yapılmasını tercih etmiyoruz.”

“Ah.” Bunu hiç düşünmemiştim.

Kalçasını arabasının bir tarafına yaslandı. “Fidanlığının açılışını yeniden tebrik ederim.”

Kaşlarını kaldırdım. “Bu beni görmezden gelmeye son verdiğin anlamına mı geliyor?”

Yüzüne mahcup bir gülümseme yayılırken bakışlarını yere çevirdi, ardından gözlerimin içine baktı. “Bu pek beni yansıtan bir şey değil. Genelde insanlara tavrımı etkileme izni vermem.”

“Peki neden Joe’ya bu izni verdin?”

Duraksadı. “Bir geçmişimiz var.” Sözlerine devam etmesini bekledim ama Mason bunun yerine bakışlarını Heidi Joy’un bebeğine çevirdi.

“Joe da aynı şeyi söyledi.”

Bana dönerken gözleri kocaman açıldı. “Sana ne olduğunu anlattı mı?”

Mani olamadan *hayır* kelimesi dudaklarımın arasından sıyrılıverdi. Bu, Mason’dan bilgi alma ihtimalimi muhtemelen çürütmüştü, yine de henüz vazgeçme niyetinde değildim. “Hikâyenin seni ilgilendiren kısmını anlatmaya ne dersin?”

Kapı koluna uzandı. “İyi deneme.”

Elini tutup çektiğimde bana karşı koymamasına şaşırdım. “Mason, bu beni ilgilendiren bir şeyse bilmek benim de hakkım.”

“Sana saygı duyuyorum Rose, ancak bu gerçekten seni ilgilendirmiyor. Joe senden uzak durmam konusunda beni uyarmasının tek nedeninin *ortak geçmişimiz* olduğunu söylüyor *bu* bir yalan.”

Ağzım açık kaldı. “Seni uyardı mı? Fiziksel olarak seni tehdit ederek mi?”

Mason dudaklarını büzdü.

“Neden böyle bir şey yapsın ki?”

Mason sesini alçalttı. “Belli değil mi?”

“Hayır. Belli değil.”

Gözlerini yumdu ve bana yeniden bakmadan önce derin bir nefes aldı. “Hayatımın o bölümünü sonsuza dek yaşanmamış saymayı tercih ederdim.” Yüzü gerildi. “Fakat ciddi bir ilişkim olsaydı bunu hayatımdaki kadınla paylaşırdım. Bunu bilmeye hakkı olurdu.” Bir şey diyecek oldu ama sonra yutup dudaklarını birbirine bastırdı.

“Ne? Neden bana anlatmıyorsun?”

“Sorun benim değil Joe’nun sana olup biteni anlatmaması değil mi?”

Hissettiğim öfke göğsümü sıkıştırıyordu. “Bu hiç adil değil.”

“Öyle mi?”

“Biz sadece... biz...”

Mason sesini yeniden alçaltarak bana yaklaştı. “Birbirinize karşı hissettikleriniz ortada. Ön bahçende sergilenen aleni sevgi gösterilerinden ötürü komşun Mildred’den haftada en az iki kez şikâyet aldığımı biliyor musun?” Omuzları gerildi. “Peki Joe’nun ailesine dair ne biliyorsun? İkiniz bir araya gelmeden önce onun Little Rock’taki hayatıyla ilgili ne biliyorsun? Seninle birlikte gördüğüm adam kesinlikle Little Rock’ta tanıştığım adam değil, fakat gerçek şu ki aslında hâlâ aynı adam.”

Ona tanıdığı Joe’yu sormak için aklımı başıma toplayamadan Mason arabasına binip yola koyulmuştu.

Bölüm Dört

Mason'la konuşmam kabul etmek istemediğim kadar beni sarsmıştı. Bayılmayacağından emin olmak için Heidi Joy'u kontrol ettim, ardından Muffy'yi dışarı çıkarmak için eve gittim. Köpeğimle dışarı adım attığımda Heidi Joy'un dört yaşındaki oğlu Keith'in evlerinin ön bahçesinde durmuş, polis aracına baktığını gördüm.

“O bir ceset miydi?” diye sordu.

Sokağın aşağısına, Heidi Joy'a doğru baktım. Kocasının işte olduğunu biliyordum. “Kardeşlerin nerede?”

Yüzünü sinirle buruşturdu. “O bir ceset miydi, değil miydi?”

“Bayan Dorothy'ydi ve evet, kendisi öldü. Şimdi söyle bakalım, kardeşlerin nerede?”

“Andy Junior okulda, Benny ve Tommy ise uyuyor.”

“Sen neden uyumuyorsun?” Heidi Joy onları evde bir başlarına bırakacak kadar serseme dönmüş olmalıydı. Bu onun yapabileceği bir şey değildi. Çocuklarına bahçeye tek başlarına çıkma izin dahi vermezdi.

Keith gözlerini kıstı. “Ben artık bir bebek değilim.” Daha

iyi bir görüş açısı yakalamak için boynunu yukarı uzattı. “Nasıl ölmüş?”

“Yaşlıydı ve yaşlı insanlar ölürler.” Söylememem gereken bir şeyi dile getirip getirmediğimi düşünmeden edemedim. Dört yaşımıdayken ölüm kavramına dair hiçbir fikrim yoktu. Bunu Heidi Joy’a ve Andy’ye bırakmak daha doğruydı.

“Kalp krizi mi geçirmiş?”

“Bilmiyorum.”

“İnsanlar öldüklerinde bağırlar mı?”

Omzumu silktim. “Bazıları bunu yapıyordur belki.” Daniel Crocker kafasına merdaneyle vurduğunda annemin bağırp bağırmadığını hiç düşünmemiştim. Böyle bir şey yapsaydı biri onu mutlaka duyardı. Bu birden tüm tüylerimin diken diken olmasına yol açtı. “Bunu neden sordun?”

“Bağırış sesleri duydum.”

Onu şaşkınlıkla süzdüm. “Ne?”

Bana bir aptalmışım gibi baktı. “Bu sabah evinden bağırış sesleri geliyordu.”

“Bağırış seslerinin onun evinden geldiğini nereden biliyorsun?”

Gözümün içine bakmayı reddederek yüzünü eğdi. “Sokağın karşı tarafındaydım.”

Kalabalığa dikkat kesilince Thomas’ın arabasının park alanında olmadığını gördüm. Belki de sonunda okula geri dönmüştü. “Sokağın karşı tarafında, onun evinin orada mıydın?”

“Az önce söylemedim mi?” Keith kendini savunur gibi bir ifade takınmış olsa da sesi kulağa gergin geliyordu.

“Evden o kadar uzaklaşma iznin var mı?” Bunun olmadığını biliyordum. Heidi Joy’un çocuklara gün içinde pek çok

kez bağırp bahçeden ayrılmamalarını söylediğini duymuştum. Fakat şu an Keith'i korkutursam bana hiçbir şey anlatmayabilirdi. "Tamam, annene bundan bahsetmeyeceğim."

Gözlerini kısarak bana baktı. "Neden?"

"Seninle arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Sana Muffy'yle oynama izni vermiyor muyum?"

"Evet ama her seferinde Andy Junior'a sorumluluk veriyorsunuz?"

"Tamam, Andy Junior okuldayken sorumluluğu almaya ne dersin?"

Gözleri kocaman açıldı. "Ciddi misiniz?"

"Evet. Görüyorsun işte, biz arkadaşız."

Keith kendini beğenmiş bir ifadeyle sırttı.

"Hadi şimdi bana bağırs seslerinden bahset."

Çömeliş Muffy'yi okşadı. "İki kişinin bağıştığını duydum."

"Ne diyorlardı?"

Omzunu silkti. "Bilmiyorum. Onları anlayamadım."

"Bağırsları neşeli miydi yoksa öfkeli mi?"

"Neşeli bağırs olur mu?"

"Tabii, evet. Bir konuda gerçekten heyecanlandığında olabilir. Mesela kardeşlerinle Muffy'yle kovalama oynarken çıkardığınız sesler gibi."

"Ah." Dudaklarını büzdü.

"Birini gördün mü? Bağıranın kim olduğunu biliyor musun?"

Kafası karışarak kaşlarını çatarken başını salladı. "Bilmiyorum."

"Bir kadın mıydı yoksa erkek mi?"

Keith yeniden başını salladı. “Bilmiyorum, sesleri duyduğumda koşarak eve döndüm.”

Keith oldukça korkusuz bir çocuktu, bağırış sesleri ödünü o kadar patlattığına göre epey ses çıkmış olmalıydı. Kafasını okşadım. “Sorun değil Keith. Çok faydan dokundu.” Peki edindiğim bu bilgiyle ne yapacaktım? Polis beni asla dinlemezdi ve aklıma beni dinleyebilecek yalnızca tek bir kişi geliyordu. “Hey, içeri girip bir telefon görüşmesi yapmam gerek. Muffy’ye benim için göz kulak olabilir misin?”

“Olabilir miyim?” Yanına çöküp Muffy’nin kafasını biraz sert bir biçimde okşamaya başlayınca dilimi tuttum. Köpeğim zıplayıp onun yüzünü yaladı, görünüşe bakılırsa halinden memnundu.

İçeri girdiğimde onları görebilmek için mutfak kapısını açık bıraktım. Heidi Joy hâlâ sokağın aşağısındaydı ve Muffy’yle Keith’i tamamen denetimsiz bırakmak istemiyordum.

Çantamdan ceptelefonumu çıkarıp Mason’ın numarasını atadığım hızlı arama tuşuna bastım. Numarasını neyse ki beni bیلardo salonunda Skeeter Malcolm’ın elinden kurtardığında vermişti. Telefonu doğrudan sesli posta servisine bağlanınca, kaydı dinlerken ona ne diyeceğimi bulmaya çalıştım.

“Hey, Mason. Ben Rose.” Duraksadım. “Bayan Dorothy’yle ilgili bazı bilgiler edinmiş olabilirim. Bu numaradan bana dönebilirsin.”

Keith’in ne duyduğundan ya da bunun Bayan Dorothy’nin ölümüyle ilişkili olup olmadığından emin değildim. Bruce Wayne’in masumiyetinin kanıtlanmasına yardımcı olmak için Frank Mitchell’in cinayetini araştırırken Joe bana bazı şeylerin görüldüğü gibi olmadığını öğretmişti. O yüzden

bunun Bayan Dorothy'nin berbat bir sonla karşılaşmış olduğu anlamına geldiğini varsayamıyordum. Keith sadece onun televizyonunun sesini duymuş da olabilirdi.

Keith'i evine göndermemin ardından hurda çekmece-sinden şerit metreyi buldum. Bir kareli kâğıt destesi aldım, sonra da Muffy'yi banyoya kapadım. Yola çıkmaya hazır olduğumda neyse ki Heidi Joy da evine dönüyordu. Yoksa Keith'i ve uyuyan kardeşlerini bir başlarına asla evde yalnız bırakamazdım.

Heidi Joy'la park alanında karşılaştım. "Keith dışarı çıktı ve Bayan Doroty'yi sordu."

Gözleri dehşete kapılmış bir ifadeyle kocaman açıldı. "Ah, Tanrım! Evden hızlıca çıktım ve onları ardımda bir başlarına bıraktım! Dünyanın en kötü annesi olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Sen mi?" dedim alaycı bir şekilde. "Sen *harika* bir annesin. Yalnızca Bayan Dorothy yüzünden korkuya kapılmıştın. Bir şeyler öğrenebildiniz mi?"

Başını salladı. "Hayır, neyse ki. Herkes bunun doğal sebepler yüzünden gerçekleştiğini söylüyor. Sokağımızda gerçekten bir cinayet işlenseydi ne yapardım bilmiyorum." Elini açık kalan ağzına bastırdı. "Rose, özür dilerim. Bazen düşünmeden konuşuyorum. Annen..."

Annemin cinayetine dair pek çok hatıra onları kilit altına aldığım mahzende titreşiyordu. "Endişelenme. Anlıyorum. Düşünmen gereken çocukların var." İçimden gelmese de ona gülümsedim. "Gitmem gerekiyor. Sen de biraz dinlen. Solgun görünüyorsun."

Başını sallayarak elini karnına götürdü.

Yeni Umut Uyanış Kilisesi'ne giderken düşünmek için fazlaca zamana sahiptim, fakat Mason'm söyledikleri daha baskın geliyordu. Joe ve Mason itiraf dahi etmek istemedikleri ne yaşamışlardı? Kendime buna kafa yorma izni verdiğimde bir korku yumrusu mideme oturdu. Her ikisi de bana olup biteni anlatmama konusunda bu kadar kararlı olmasaydı meseleyi büyültmeyebilirdim. Beni asıl endişelendiren Joe'nun yan evimde gizli görevdeyken büründüğü karaktere, Joe McAllister olduğu zamana dönme özlemine dair yaptığı yorumdu.

Joe Simmons gerçekten bambaşka biri olabilir miydi?

Yeni Umut Uyanış Kilisesi'nin binası yakın zamanda yeni bir isimle yeniden halka açılmıştı. Öncesinde Henryetta Presbiteryen Kilisesi'ydi. Presbiteryen Kilisesi pek çok üyesini Güney Baptist Kilisesi'ne kaptırmış, gelirlerinin düşmesiyle de kalan üyeler daha küçük bir yapıya geçmek zorunda kalmışlardı. Terk edilen yapı Papaz Jonah Pruitt şehre üç ay önce yerleştğinde iki senedir kullanılmıyordu. Jonah burayı kiralamış ve sonra birden kilisesine –kamehaların çekimine kapılan– takipçiler eklenmeye başlamıştı. Televizyon programının az sayıda takipçisi vardı, fakat Henryetta'ya geldiğinden bu yana ulusal medyanın ilgisini çekmeye başlamıştı. Gerçek şu ki Henryetta'nın yeni üyeleri halkın bir kesiminin hoş görmediği şehrin var olan kiliselerinden gelmişlerdi. Bunun Jonah'nm Violet'la beni destekleme kararında önemli bir rol oynadığından emindim. Jonah muhtemelen cemaatine daha arkadaş canlısı görünmeyi arzu ediyordu. Bize borcunu ödediği sürece onun neyi nasıl yaptığı çok da umurumda değildi.

Park alanında birkaç araba vardı... Bir çift yıkık dökük eski model ile *Rev JP*. plakalı beyaz bir Cadillac. Sosyetik! Elimde kâğıt destesiyle araziye incelemek için devasa meşe ağacının gölgesine aracımı park ettim. Geniş kilisenin dört yanı çiçek tarhlarıyla bezeliyken bunların çoğu budanması gereken çalılarla kaplanmıştı. Papaza önerebileceğimiz şeylerin listesine budama ve ot yolma işini de ekleyecektim.

Kareli kâğıda yapının eskizini çizmemin ardından çiçek tarhlarını ölçüp ne kadar fidan alacaklarını hesapladım, sonra da yapılması gereken her şeyin bir listesini çıkardım. Çiçek tarhların yarısı çok yıllık bitkiler ve çalılarla kaplıydı, ancak ihmal edildikleri için öyle bir gelişmişlerdi ki onları da düzenlemek epey çaba gerektirecekti.

Fidanlığa döndüğümde Violet’la bir plan çıkardık. Çiçek tarhlarının eksikliği onu hayal kırıklığına uğratsa da kazan-cımızı artırmak adına –renk katmak için bahçenin ve çadırın etrafına çiçeklerle dolu saksılar yerleştirmek dahil– aklımıza birkaç seçenek geldi.

“Bu harika, Rose,” dedi Violet bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırarak. “Ama tüm bu toparlama kısmı ciddi emek gerektiriyor. O işleri burada çalışırken nasıl halledeceğiz?”

“Aklımda iki isim olduğunu sana söylemiştim.”

Ablam gözlerini kıstı. “Kimmiş onlar?”

Tereddüt ettim. “Bırak da önce müsait olup olmadıklarını öğreneyim. Uygun değilse geçici işçi bulma servisiyle görüşeceğim.” İtiraz etmeye kalkınca onu durdurdum. “Bayan Dorothy ölmüş.”

Elini göğsüne bastırdı. “Ne?”

“Şerit metre almak için evime gittiğimde bir ambulansla polis aracı evinin önündeydi.”

“Ne olmuş? Yoksa...”

“Cinayet mi?” Aklına en beterinin gelmesiyle bana sıkıntı vermesi ne de gülünçtü. “Mason onun Bayan Laura gibi doğal sebepler yüzünden öldüğünü söyledi, fakat bu kesinlikle tuhaf bir tesadüf gibi görünüyor.”

Violet ürperdi. “Mason? Mason neden oradaydı?”

“Bir ceset bulunduğunda bundan haberdar olmak ve olası cinayet mahallini soruşturmak istediğini söyledi.”

“Bayan Dorothy’den öyle bahsetme.” Gözleri yaşlarla doldu. “Zavallı Bayan Dorothy. Açılışa neden gelmediğini merak ediyordum ben de.”

“Mildred onun açılışa gelmeyi planladığını söyledi. Bu yüzden eve gittiğinde kontrol etmek için Bayan Dorothy’ye uğramış. Sonra da onu oturma odasının zemininde bulmuş.”

“Güveç yapmamız gerekecek,” diye mırıldandı Violet.

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Kimin için güveç hazırlayacağız? Çocuğu yok, üstelik duyduğum kadarıyla kız yeğeni de taşınmış.”

“Kız kardeşi Happy Meadows’da bir bakımevimde yaşıyor.”

“Ah.” Violet’ın bunu bilmesine şaşırmadım. Çocukken, Bayan Dorothy’yle çok yakındı.

Saate göz atınca neredeyse beşe gelmek üzere olduğunu fark ettim. Papaz Jonah’dan bir çek almak istiyorsam yarım saat içinde kilisesine ulaşmam gerekiyordu.

Ama öncesinde Piggly Wiggly’ye uğramak zorundaydım.

Bölüm Beş

David Moore hâlâ Piggly Wiggly’de çalışıyordu. En yakın arkadaşının cinayet davasındaki jüri üyeliğinden atılmasının ardından onun burada çalıştığını öğrenmiştim. David o zamanlar bir şahitti, bu yüzden bilgi almak için onu park alanında kıstırmıştım ve Bruce Wayne Decker’la beraber çalışma geçmişi düşünüldüğünde iki ay sonra onun hâlâ burada çalıştığını gördüğüm için şaşkındım.

Beş numaralı kasanın ardında market poşetine bezelye konserveleri dolduruyordu. Doğruca ona yöneldiğimi görünce gözleri kocaman açıldı. “Ben bir şey yapmadım. Yemin ederim.”

“Neden bahsediyorsun? Buraya, sana iş teklif etmek için geldim.”

Doldurduğu poşete bakarken gözlerinde sersemlemiş bir ifade belirdi. “Benim bir işim var zaten.”

“Sana önereceğim geçici bir iş. Çiçek ekeceksin.” Sürpriz olsun diye budama ve ot yolma kısmından söz etmedim.

Tereddüt edince ısrarcı davrandım. “Peki ya Bruce Wayne? Onun bir işi var mı?”

Dudaklarını büzdü. “Aslında...”

Bunu *hayır* olarak kabul ettim. “Yalnızca birkaç gününüzü alacak ve iş biter bitmez nakit ödeme yapacağım.”

Yaşlıca bir kadın olan kasiyer, David müşterinin poşetlerini alışveriş arabasına koyarken bana pis bir bakış attı. “Bilmem,” diye mırıldandı David. “Kulağa iyi geliyor.”

“Bruce Wayne seninle birlikte yaşıyor, öyle değil mi? Çalışmıyorsa kirasının kendi payına düşen kısmını nasıl ödeyecek? Aybaşı yaklaşıyor ve kirayı ödemede geç kalacaksınız. Size ihtiyaç duyduğum iki gün içinde kiranızın büyük bir bölümünü karşılamaya yetecek kadar para kazanacağınızdan eminim. Tabii artan parayla alabileceğiniz şeyleri de düşünmende fayda var.” Ne demek istediğimi anlamasını umarak kaşlarımı kaldırdım. İkisi de adları kötüye çıkmış birer esrarkeşti.

İkna olmamış görünerek kaşlarını çattı. “Bruce Wayne’le konuşmam gerekecek.”

“Yani Bruce Wayne kira parasını kazanıyor, öyle mi?” Elim belime koydum.

David homurdanarak bir adım kenara çekildi. “Ne zaman başlıyoruz?”

Sırıtmamak için kendimi zor tuttum. “Yarın sabah onda Yeni Umut Uyanış Kilisesi’nde olun.”

Gözleri kocaman açıldı. “On mu? O kadar erken mi?”

“Saat onda dünyanın yarısı uyanık oluyor, diğer yarısı da Çin’de uykuda.”

“Bekle. Bu dediğin televizyoncu Papaz Jonah’nın yeni kilisesi değil mi?”

“Evet, onun kilisesi.”

Yüzünde bir gülümseme belirdi. “Televizyona çıkma ihtimalimiz var mı?”

“Kim bilir...” Göz kırptım. “Yanınıza su ve güneş kremi alın ve üstünüzün kirlenmesine hazır olun.”

Son kısım hakkında pek mutlu görünmese de karşı çıkmadan hemen oradan ayrıldım.

Beşi çeyrek gece kilisenin park alanına girdim ve önceki- ne nazaran daha fazla araba görünce şaşırdım. Antreye girdiğimde mabedin kapılarından dışarı gitar ve davul sesleri süzülüyordu. Yeni Umut Uyanış Kilisesi’nin canlı müzik grubu vardı demek. Henryetta’da kiliseye giden tüm insanları kendine çekmesine şaşmamak gerekiyordu. En azından genç aileleri.

Kilisenin ofisine girdiğimde Jonah’nın sekreteri onaylamaz bir ifadeyle beni tepeden tırnağa süzdü. Ak düşmüş saçları vardı ve son derece muhafazakâr bir görünüm sunan boğazına kadar düğümlenmiş uzun kollu bluzu ve uzun eteği onu yirminci yüzyılın başlarından çıkıp gelmiş gibi göstermesine rağmen ellili yaşlarının sonlarında olmalıydı. “Sen Gardner kardeşlerden birisin değil mi?” Ses tonu karşılaştığı şeyden hoşlanmadığını belli ediyordu.

Tereddüt ettim, hakkımda ne bildiğinden emin değildim. “Ben Rose.”

Kadın bir an için burnunun hemen altındaki koyu gölgeyi saklayacak şekilde dudaklarını büzdü. “Seni bekliyor. İçeri geç.”

Jonah'nın ofis kapısı aralıktı, ancak sekreterinin pek de arkadaş canlısı olmayan karşılamaşının ardından kapıyı usulca iterek içeri girdim. Dudaklarını büzmüş bir halde masasında duran bilgisayar ekranına bakarken Jonah'nın parmakları klavyenin üzerinde geziniyordu.

"Pardon, Papaz."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Rose, seni yeniden görmek ne güzel." Ayağa kalktı ve masasının etrafından dolanarak yanıma geldi. "Ayrıca bana Papaz demen konusunda sana ne demiştim? Adım Jonah."

Yüzümü buruşturdum. "Bu, kulağa saygısızca geliyor."

Masasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Cehennemin o korkunç cezalarıyla büyüdün, öyle değil mi? İhtiyacın olsun olmasın her pazar sabahı Tanrı korkusunu duydu."

Hem de nasıl!

Hafifçe omzunu silkerek sırttı.

"Bizi şehirdeki diğer kiliselerden farklı kılan şey de bu. Burada cehennem ateşi ve lanetlenme yoktur. Kınama yoktur."

Şaşkınlığımı saklayamadan dudaklarım aralandı ama sanırım yeterince hızlı değildim.

Kahkaha attı. "Şaşırdığını görebiliyorum. Çoğu insan bu tepkiyi veriyor ve bize alışmaları biraz zaman alıyor. Özellikle daha yaşlı üyelerimiz söz konusuysa."

Anlayışının kulağa muhteşem geldiğini kabul etmek zorundaydım. Aynı zamanda gerçek olamayacak kadar iyi.

"Çeki almak için buraya geldiğini sanıyorum."

"Ah evet." Kilisesinin alışılmadık görüşleri bir an için

buraya neden geldiğimi unutmama yol açmıştı. “Öncelikle sana birkaç seçenek göstereceğim.”

“Seçenekler her zaman iyidir.” Yaslandığı yerden doğruldu ve ofisin köşesinde duran iki sandalyeli küçük yuvarlak masayı işaret etti. “Otursana, ben de elinde neler olduğuna bir göz atayım.”

Oturdum, Jonah aramıza mesafe koyacak şekilde sandalyesini yanıma çekti. Eskizi çıkardım ve neden bazı seçenekler belirleyip ona danıştığımı açıklayarak onun önüne koydum. İlk seçenek uygun tarhlara yalnızca çiçek ekimiyle ilgiliydi. İkincisi çalılar budama ve otları yolup alanı açarak çiçek dikimiyle ilgili. Üçüncüsü ise ikinci seçenek haricinde bir de alanın etrafına saksı içinde çiçeklerin yerleştirilmesiyle ilgili.

Jonah çıkardığımız rakamı görmezden gelmedi. “Tasarım konusunda zevkli bir bakış açısına sahipsin Rose.”

“Hımm... teşekkür ederim.”

Dirseklerini masaya dayayıp bana doğru döndü. “Öte yandan bu hiç şaşırtıcı değil. Güzel bir kadınsın, şüphesiz Tanrı’nın doğal güzelliklerine de kıymet veriyorsun.” Buna uygun bir cevap veremedim, ancak bunu fark etmiş görünmüyordu. “Üçüncü seçeneği tercih ediyorum. Etrafta çok sayıda çiçek bulunması fikrini sevdim.”

En masraflı seçenek olduğu için bunu tercih etmesini beklemiyordum. Annem Henryetta Güney Baptist Kilisesi’nin bütçesiyle ilgili sıklıkla şikâyet ettiğinden, çoğu kilisenin ne kadar idareli davrandığını biliyordum. “Tamam öyleyse. Masraflar için ücretin yarısına ihtiyacımız var.”

“Sekreterim Rhonda’ya sana bir çek yazmasını söyleyeceğim.”

Eskizlerimi topladım. “Tamam.”

Sandalyesinde arkasına yaslanırken yüzünde geniş bir sırıtış belirdi. “İş kısmını hallettiğimize göre hadi şimdi bana biraz kendinden bahset Rose.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. “Anlatılacak pek bir şeyim yok.”

“Buna inanmakta zorlanıyorum.”

Cevap vermedim.

“Tamam, o halde bir din adamının sorabileceği en bariz soruyla başlayalım. Kiliseye gidiyor musun?”

Bu, sevimsiz bir soruydu. Henryetta Güney Baptist Kilisesi’nde doğmuş ve yetişmiş olabilirdim, ancak hiçbir zaman kendimi oraya ait hissetmemiştim. Bunun asıl nedeni gördüğüm görüntülerdi. Altı yaşımdayken başlamışlardı ve Lafayette County’nin Kâhini olarak bilinen baba tarafından büyükannem de görüntüler konusunda deneyimli olmasına karşın annem sekiz yaşına basmadan beni şeytan çarpmış olarak tanımlamıştı. Çok geçmeden de ne zaman bir görüntü görsem beni çamaşır dolabına kilitlemeye başlamıştı. Yıllar içinde birkaç din adamı ruhumun kurtuluşu için dua etse de gençlik dönemimde her biri bundan vazgeçmişti. “Ara sıra.”

“Benimki gibi bir kiliseye hiç gittin mi?”

Kafamı sallarken kaşlarım kalktı. “Ah, hayır.”

“Bu hiç şaşırtıcı değil ama bir ara denemelisin.” Göz kırptı. “Gördüğün şeyi sevebilirsin.”

“Bilmem.”

Ellerini kaldırıp gülümsedi. “Ne zaman geri çekileceğimi bilirim. Hadi başka bir konuya geçelim.” Sesini alçalttı. “Annemi duydum.”

Annemin cinayeti didiklemek istediğim bir konu değildi. Özellikle de Bayan Dorothy'nin ölümüne dair hissettiğim tuhafıktan ötürü. "Pekâlâ, gitsem iyi olacak." Ayağa kalkarken neredeyse elimdeki eskizi yere düşürecektim. "Çeki bankaya iletmem gerekiyor."

Jonah sandalyesinden kalkarken sıırttı. "Acelesi yok Rose. Banka saat beşte kapanıyor."

"Ah, bu doğru."

Gerilmeme neden olmuştu. Kilisesinin anlayışından başlayıp bana güzel demesi ve annemin ölümüne dair sorduğu soruyla midem kasılmıştı.

Sesi yumuşadı. "Kiliseme gelme düşüncesi seni korkutuyor mu Rose?"

Hayır ama Jonah Pruitt'in yanında bir dakika daha kalırsam bu kesinlikle olacaktı. "Benim sadece... kiliseye gitmekle ilgili bazı sorunlarım oldu."

"Kilisemizde her türlü sorun çözülebilir. Yeni Umut Uyanış Kilisesi geleneksel kiliselerde kendine yer bulamayan insanlar için bir ev ortamı sağlamak adına kuruldu. Hayatlarını yaşamaları için onlara umut vererek. Kilisemizin ismi de buradan geliyor."

Kapıya yöneldim. "Bunu kesinlikle aklımda tutacağım Jonah. Şimdi izinle..."

Halinden memnun bir gülümsemeyle beni geçirirken, sekreterinin yanına döndüm. Jonah ofisinin kapı girişinde durup bir fotoğraf çekimindeymiş gibi görünerek elini kapının çerçevesine yasladı. "Rhonda, Bayan Gardner'ın dükânına bir çek yazılacak, ismi..." Tek kaşını kaldırarak çekin hangi isme düzenleneceğini sordu.

“Gardner Kardeşler Fidanlığı.”

“Ah evet,” dedi normalden daha ağır bir Güneyli aksanıyla. “İsimlerini aldıkları çiçekler kadar güzel Gardner kardeşler.”

Rhonda somurtarak masasının çekmecesini açıp bir çek defteri çıkardı ve ona çek bedelini söylediğimde yüzü daha da asıldı.

Jonah yanımdan geçerken bana hafifçe dokundu. “Akşam ayini için hazırlanmam gerek. Umarım seni burada daha sık görürüm Rose.” Bakışlarını üzerimden ayırmadan kapıya yönelip sonrasında beni sevimsiz sekreteriyle baş başa bıraktı.

Kadın çeki defterden yırtıp bana uzattı. “Ne yaptığını bilmiyorum ama senin gibileri çok gördüm ben.”

Çeki aldım ve kadın fikrini değiştirip onu benden geri almasın diye yakınımdaya tuttum. “Benim gibileri derken?”

Rhonda küçümseyici bir şekilde başını salladı. “Uzun zamandan beri Papaz Pruitt’le birlikteyim. Onun ilgisini çeken ilk güzel kadın değilsin. Jonah Pruitt bir din adamı, o yüzden baştan çıkarıcı tavırlarını kendine saklasan iyi edersin.”

Yalnızca tek bir adamla yattığımı söyleyerek onunla tartışabilirdim, ancak evlenmeden biriyle yattığım gerçeği düşünülüğünde bu muhtemelen yararına olmazdı. O yüzden döndüm ve Jonah fikrini değiştirip peşime düşmeden, olabildiğince hızlı bir şekilde kiliseden ayrıldım.

Kafamı toplamaya çalışarak fidanlığa yöneldim. Henryetta’daki yaşlı kadınların Jonah Pruitt’e bayıldığını ilk ağızdan duymuş olmama karşın genç olanların ona kapıldığına dair pek bir söylenti kulağıma gelmemişti. Özellikle de şehrin gözde bekârlarından Mason ve Brody’nin varlığı düşünül-

düğünde. Jonah'yı bugün üç farklı şekilde görmüştüm. Kurdele kesme töreninde ortaya çıkan şovmen. Kilisesine tüm insanları samimiyetle kabul eden papaz ve kilisesine üyeliğimden ziyade *benimle* ilgilenir gibi görünen adam. Fakat bu, hayal gücümün bir ürünü olmalıydı. Jonah Pruitt neden bana ilgi duyacaktı ki?

Dükkâna girdiğimde Violet yanıma geldi. “Anlat bakalım!” dedi heyecanla.

“Üçüncü seçeneği tercih etti. Saksıda çiçekleri ve diğer her şeyi.”

Ablam çığlıklar atarak dans etmeye başladı. “Ön ödeme yaptı mı?”

Çantamdan çeki çıkarıp ona uzattım.

Birkaç dakika daha dans etti, sonra durdu ve kafasını eğdi. “Neden bu kadar tuhaf görünüyorsun?”

Ona ne olduğunu anlatıp anlatmama konusunda tereddüt ettim. “Sanırım Jonah Pruitt bana ilgi duyuyor.”

Bana bakarken burnunu kırıştırsa da şaşırmış görünüyordu. Ardından kaşlarını kaldırdı. “Ah!” Yeniden şaşırdı. “Ah...” Duraksadı. “Ne oldu?”

“Beni kilisesine davet etti.”

Violet kafasını sallayarak gözlerini devirdi. “Ulu Tanrım, bu sana ilgi duyması anlamına geliyorsa, Papaz Martin şehirdeki her kadını götürüyor demektir.” Kıkırdadı. “Bunu hayal edebiliyor musun?”

Kalçamı bankoya yasladım. “Sadece bu kadar değil.”

“Başka ne var?”

“İkimizin de isimlerimiz kadar güzel olduğumuzu söyledi.”

Violet kahkaha attı. “Rose, çok tatlısın.” Kolumu okşa-

yıp bankonun arka tarafına geçti. “Sana ilgi duymuyor, yalnızca işimizi sağlama almaya çalışıyor.”

“Bilmiyorum...”

Elini beline koydu. “Bu zamana dek kaç erkekle çıktın?”

“Bu adil değil.” Yalnızca Joe’yla birlikte olduğumu biliyordu. Bana ayarladığı iki tanışma randevusunu hesaba katmayı reddediyordum. “Bu zamana dek *sen* kaç erkekle çıktın?”

Gözlerinde hınzır bir parıltı belirdi. “Yalnızca birkaç tane ama bu sayı yarın akşam değişecek.”

Nefesim kesildi. “Bu da ne demek oluyor?”

“Yarın akşam bir randevum olduğu anlamına geliyor.”

“Bir randevu mu? Kiminle?”

“Brody’yle.”

Bunun neden şaşırmama sebep olduğundan emin değildim. Kurdele kesme töreninde yakınlaşmışlardı ve Violet kocasıyla ayrılığının ardından yola devam etmeye hazırmiş gibi görünüyordu; her ne kadar *ben* onun hazır olduğunu düşünmesem de. “Bu... harika.”

“Sesin kulağa heyecanlanmış gelmiyor ama.”

“Sadece... çok erken.”

Kollarını bankoya dayayıp öne doğru eğilerek sesini alçalttı. “Sanırım *o* biriyle görüşüyor.”

“*Kim* biriyle görüşüyor?” Tam o an ablamın Mike’dan bahsettiğini fark ettim. “Ah.” Ne kadar denesem de ikisini başkalarıyla görüşürken gözümün önüne bile getiremiyordum. Bu doğru gelmiyordu ama Mike gerçekten biriyle görüşüyorsa ablam da yoluna devam etme hakkına sahipti, öyle değil mi? “Peki ya Ashley ve Mikey?”

“Yarın Mike’m günü, onunla olacaklar.”

Tüm bunlar bana tuhaf geliyordu, fakat Violet mutlu görünüyordu. “Senin adına sevindim Vi. Brody muhteşem birine benziyor. En azından, şehirdeki çoğu kadın öyle düşünüyor gibi.”

“Okulda benden üç yaş büyüktü. O son sınıftayken ben üniversite birinci sınıftaydım. Tabii o zamanlar beni tanımıyordu.”

Sırıttım. “Şimdi seni daha fazla tanımak istiyor gibi görünüyor.”

Violet kıkırdayarak yerinden doğruldu. “Gardner Kardeşler Fidanlığı gerçekten büyük bir açılış gerçekleştirdi. Yarın tüm o bitkileri kiliseye nasıl götüreceğimizi çözmemiz gerekecek.” Ağzı açık kaldı. “Ah! Onları ekip, alanı temizleyecek birini buldun mu?”

Karşısında büzülmemeye çalıştım. “İki kişi buldum.”

“Peki kimi?”

“David Moore’u ve Bruce Wayne Decker’ı.”

Yüzünü buruşturdu. “Onları tanımıyorum ama ikincisinin ismi nereden tanıdık geliyor olabilir?”

Kapıya yönelip omzumun üzerinden açıkladım. “Çünkü onun davasında jüri görevindeydim.” Hemen ardından kaldırımdaki çiçeklerin üzerlerini örtmek için hızla dışarı çıktım.

Violet peşimden geldi. “Bir *katili* mi işe aldın?”

Ona içerlemiş bir bakış attım. “O bir katil değil. Hatırlıyor musun? Katil olan Jimmy DeWade’ydi.”

“O yine de sabıkalı biri!”

Kafamı salladım. “Ufak tefek birkaç suçtan sabıkalı biri. Uyuşturucu bulundurma, uyuşturucunun etkisi altında araç kullanma, birkaç dükkândan mal aşırma.”

Ablam kapıya yaslandı ve kollarını kavuşturarak dudaklarını büzdü. “Ya kiliseden bir şeyler aşırırsa? Bu bizi kötü etkiler.”

Kafamı kaldırdım. “Kiliseden ne aşırarak Violet? Komünyon tabaklarını mı? İncil’in kopyalarını mı?”

Tartışmayı besleyecek bir şeyler bulmaya çalışırken burundan soludu.

Brandayı köşeye sıkıştırıp asma bir kilitle bağladım. “Şu şekilde düşünsen: Belki de bir kilisede çalışmak onlara iyi gelecek. Karakterlerini düzeltecek ve diğer her şeyi.” Jonah Pruitt’in *onları* kilisesine davet edeceğini ümit ediyordum. Öte yandan Pruitt onlara karşı agresif bir satış politikası uygularsa, iş bitmeden önce tüyebilirlerdi.

Violet ikna olmamıştı, fakat elimizde başka biri olmadığı için insafa geldi. Mike’ın babasına bitkileri kiliseye götürürken kamyonetini ödünç alıp alamayacağımızı soracaktı. Beraber kamyoneti yükleyecektik, sonra da indirirken David’le Bruce bize yardım edeceklerdi ve ablam tedarikçiden daha fazla bitki sipariş edip bunların kiliseye cuma günü teslim edilmesini sağlayacaktı.

Dükkânı kilitlememizin ardından Violet’la park alanında dururken ön kapının üstündeki tabelaya baktık.

“Bu işin gerçekten yürüyeceğini düşünüyorum,” diye fısıldadı Violet kolumu sıkarak.

Kaşlarımı kaldırarak ona doğru döndüm. “Kuşkun mu vardı? Bu çılgınca fikri dile getirdiğin andan beri Bayan İyimser’sin.” Tam o an gerçeği fark ettim: Violet dükkânı açmak için hazırlanırken kendine güveniyormuş gibi görünmüştü.

Tıpkı evliliğinde yaptığı gibi.

Bazı günler ablamı gerçekten hiç tanıyamıyordum.

Yüzünde yeniden bir gülümseme belirdi. “Elbette asla

kuşku duymadım, seni sersem. Bu işin yürüyeceğini başından beri biliyordum.”

Arabalarımıza bindik ve onun evine, çocuklarına doğru uzaklaşmasını izlerken ablamın başka hangi konularda numara yaptığını düşünmeden edemedim. Gördüğüm şey ne kadar gerçek Violet’tı? Geçmişimizi bu yeni bakış açısıyla değerlendirirken yaşamlarımızın son birkaç senesi kafamın içinde dönüp duruyordu.

Düşüncelere dalmış bir halde arabamı eve doğru sürerken Mason aradı. “Özür dilerim Rose. Öğleden sonra mahkemede idim. Bana anlatman gereken şey nedir?”

“Komşum Bayan Dorothy’nin evinden bu sabah tartışma sesleri geldiğini duymuş.”

“Tartışmanın ne hakkında olduğunu duyabilmiş mi?”

“Hayır, anlayamamış.”

“Polis merkezine uğrayıp ifade verebilir mi?”

Duraksadım. “Hımm... henüz dört yaşında olduğu için bu biraz zor olabilir.”

“Dört ne?”

“Dört yaşında.”

Mason sessiz kaldı.

“Eee?” diye sordum sonunda.

Mason birkaç saniye duraksadı. “Rose, dört yaşında bir çocuğun güvenilir bir şahit sayılması neredeyse imkânsız.”

“Hadi ama Mason. İki yaşlı kadının birbirinden yalnızca iki hafta arayla ölmesinin biraz garip olduğunu kabul etmen gerek.”

“Her iki ölüm de doğal sebepler yüzünden gerçekleşti.” Duraksadı. “Ya da hissedilen bu sıcak hava dalgasının sebep olabileceği kadar doğal.”

“Peki ama neden şimdi? Yaz boyu kavurucu bir sıcaklık hâkimdi. İnsanlar neden şimdi ölüyorlar?”

“Bilmiyorum.” Sesi bıkkın geliyordu. “Belki de eylülün sonunda havanın bu kadar sıcak olmasını beklemiyorlardı. Her iki kadının da havalandırması kapalıydı.”

“Peki ikisinin de pencereleri kapalı mıydı?”

“Tamam, evet...”

“Havalandırmaları kapalıysa pencerelerinin açık olması gerekmez miydi? Yaşlı olabilirler ama bunak değillerdi. Gerçekten bu ipucunun izini sürmeyecek misin?”

“Komşularla görüşüp bir çocuktan ‘duymuş olabileceği’ bir bilgi ediniyorsun ve...”

Öfkem büyüyordu. “Komşularımı sorgulamışım gibi konuşuyorsun. Kimseye hiçbir şey sormadım. Keith bana söyledi.”

“Keith? Dört yaşındaki çocuk?”

“Dört yaşındaki çocukların da kulakları var Mason.”

“Ama mahkemede ciddiye alınmama ihtimalleri yüksek Rose.”

“Mahkemede? Mahkemeden bahseden de kim?”

“Varacağı nokta orası. Bir şahit olarak mahkemeye çağırılacak. Sana şimdiden söyleyebilirim, elinde kayda değer bir şey olmadıkça dört yaşındaki bir çocuğu kürsüye çağıraramam. Anımsayamadığı bir tartışmaya kulak misafiri olmadığı kesin. Birinin televizyonun sesi olmadığını nereden biliyorsun? Ya da seslerin o kadının evinden geldiğini?”

Savunmam buraya kadardı. “Bu kadar öfkelenme. Sadece ne duyduğunu söylemek için seni aradım. Vatandaşlık görevimi yerine getirmeye çalıştığım için özür dilerim.”

İç geçirdi. “Özür dilerim. Haklısın. Mahkemede zor bir gün geçirdim, öfkemi senden çıkarıyorum. Beni arayarak doğru olanı yaptın.”

“Teşekkür ederim.” Kırıldığını belli etmemeye çalıştım.

“Komşuların bir şeyler duyup duymadıklarını öğrenmesi için Dedektif Taylor’ı görevlendireceğim, yine de bir şey çıkacağını sanmıyorum. Eve zorla girilmemiş. Şiddet uygulanmamış. Kadın geçirdiği kalp krizi yüzünden yere yığılıp kalmış.” Sesi yumuşadı. “Muhitin güvende.”

Geçirdiğim son birkaç ayın ardından muhitimin güvenli olduğunu aklımın ucundan dahi geçirmediğimden emindim. “Bana inandığın için teşekkürler.”

Derin bir iç çekti. “Önemli olan sana inanmam değil Rose. Önemli olan, dört yaşındaki bir çocuğun gerçekten bir şey duyup duymadığı... ama dediğim gibi, yine de Taylor’ı kontrol için oraya göndereceğim.”

“Bundan hoşlanmayacaktır. Özellikle de sana bu bilgiyi verenin ben olduğumu öğrenirse.”

Mason’ın kelimeleri netti. “İşini yapacak ve bu bilgiyi kimden edindiğini öğrenmeyecek.”

“Teşekkürler.”

“Rica ederim, ama her ihtimale karşın... kapılarını kilitlediğinden emin ol, anlaştık mı?”

“Olur.” Bana bunu söylemesine gerek yoktu. Her gece bundan emin oluyordum zaten. Bunun işime yaradığından değil. Özellikle de arka pencereimin üzerinde parlak neon ışıklı bir *hoş geldiniz katiller ve hırsızlar* tabelasının varlığından oldukça eminken.

Bölüm Altı

Bir sandviç hazırladıktan sonra Muffy'nin ön bahçede ihtiyacını gidermesini izleyerek ön verandada oturdum. Bayan Dorothy'nin evine göz attım, birinin onu ya da Bayan Laura'yı neden öldürmek istediğini merak ediyordum. Mason her iki vakada da eve zorla girilmediğini ve herhangi bir şey çalınmadığını söylemişti. Biri Henryetta polisinin kuşku duymayacağı biçimde bu yaşlı kadınların doğal sebeplerle öldüğü izlenimini nasıl verebilirdi? Öyle ki ortada Henryetta polisinin şüphesini çekecek hiçbir şey yoktu. Bundan şüphe duyan tek kişi bendim.

Ne var ki bana şüpheli görünse de tüm bunların cinayetle ilişkilendirilmediğini de kabul etmek zorundaydım.

Muffy özlemle sokağın aşağısına bakmaya devam edince bir suçluluk duygusu mideme oturdu. Violet'la açılış gününe kadar her şeyin hazır olması için son düzenlemeleri yaparken birkaç haftadır küçük köpeğimi ihmal etmiştim. Yan komşumun çocukları onunla ilgileniyorlardı, ancak gerçek şu ki onu yürüyüşe çıkarmadıklarını da biliyordum. Bu

akşam yapmam gereken tek şey çamaşırları yıkamaktı. Yürüyüş yapmak karmakarışık hislerimi toparlamamda fayda sağlayabilirdi belki.

Elimde kayışla Muffy'ye yaklaştığımda öyle heyecanlandı ki kayışı tasmaına takmakta sorun yaşadım. Kayış takılır takılmaz koşmaya başlayınca ona güçbela ayak uydurmaya çalıştım. Tam anlamıyla heyecandan titreyerek neredeyse önünden geçtiğimiz her yeri kokladı ve çiş yaptı. Niyetim onunla mahallemizin etrafında bir tur atmaktı, ancak eve dönme zamanımız geldiğinde enerjisi hâlâ yüksekti. Aslında henüz ben de boş evime gitmeye hazır değildim, o yüzden yürümeye devam ettik. Sonraki kırk beş dakikayı Jonah Pruitt'le karşılaşmamı düşünerek geçirdim. Annemin cenaze töreninden beri kiliseye gitmemiştim, ki o bir ayın bile sayılmazdı. Kiliseye sırt çevirebilirdim, ancak Jonah Pruitt'in kilisesi bu zamana dek bir kiliseye dair hayalini kurduğum her şeyle örtüşüyor gibi görünüyordu. Kapısını herkese açık herkesi kabul eden bir yerdi. Ah, ömrüm boyunca bunu aramıştım. Joe hayatıma girene kadar beni olduğum gibi kabul edenler yalnızca Violet, Bessie Hala ve Earl Amca'ydı.

Annemin beni kabullenmesini ummak boş bir çaba olmuştu. Tanrı biliyor, şu an beni –ışkadını Rose Gardner'ı– görse şoka girebilirdi.

Güneş etrafa gölgeler saçarak hızla batmaya başladı ve o an annemin öldürüldüğü akşam gittiğim parkın epey yakınında olduğumu fark ettim. Onun yanma, eve gitmek yerine bir banka oturup dilek listemi çıkarmıştım. İşler daha farklı ilerleseydi annem o akşam öldürülmeyebilirdi.

Muffy'yi döndürdüm ve o uğursuz akşam izlediğim aynı yolu adımladık birlikte.

Öldürüleceğimi düşünmeden önce neden bir şeyleri değiştirmeye çalışmamıştım ki?

Yarım blok ilerleyince sokağın köşesinde durup çocukluğumdan beri yaşadığım eve baktım bir süre. Bu akşam –aynı saat, aynı yol ve kapalı veranda ışıyla– annemin öldürüldüğü akşama o kadar benziyordu ki birden midem ağzıma geldi.

Muffy kafası karışmış görünerek yanımda dikiliyordu. Evime bu kadar yakinken neden hâlâ duruyordum?

Bir paranoyağa dönüşüyordum. Bir ayağımı diğerinin önüne atmaya zorladım ve tam bir sersem gibi davrandığım için kendimi azarlayarak karşıya geçtim. Yoğun bir gün geçirmiştim ve yaşlı kadınların ölüm haberleri yüzünden hassastım, Joe'yla Mason'ın tuhafıkları da cabasıydı. İhtiyaç duyduğum tek şey iyi bir uyku çekmekti.

Fakat Muffy'nin aklından başka fikirler geçiyordu. Kayış elimden koparak yerinden fırladı ve doğruca Bayan Dorothy'nin evine yöneldi.

“Muffy!”

Beni umursamayarak Bayan Dorothy'yle köşedeki Thomas'ın evinin arasında gidip geliyordu. Peşine düştüm. “Muffy! Hemen buraya gel!” Ama köpeğimin başka planları vardı ve durmak kesinlikle planları arasında yer almıyordu. Sokağın köşesinden dönüp Bayan Dorothy'nin arka bahçesine zıpladı. Etrafa göz gezdirerek mülk sınırında durdum. Güneş neredeyse batmıştı ve ev tamamen karanlıktı. Bayan Dorothy'nin bahçedeki çamaşır ipine astığı çarşaflar da görüş açımı engelliyordu.

“Muffy!”

Havladığını duyunca nefesim kesildi. Muffy yalnızca bir tehdit unsuru varsa havlardı. Dönüp evime doğru koşmayı düşündüm ama onu burada yalnız bırakamazdım. Bunu düşünmek bile kendimi tam bir korkak gibi hissetmeme neden oldu. Yerimde olsa Muffy beni asla bırakıp gitmezdi.

“Muffy!” diye fısıldadım ama aniden ötmeye başlayan ağustosböceklerinin sesi sesimi bastırdı. Çamaşır ipindeki iki çarşafın arasından geçtiğimde bu kez bir sıra kıyafetle karşılaştım. Tam onların da arasından geçmiştik ki Muffy daha yüksek sesle havladı ve bir silüet kıyafetlerin arasından üzerime doğru fırladı. Çığlık atarak arkamda asılı olan çarşafı doğru yere serildim. Üzerime kapaklanan adam nefes alıp vermemi zorlaştırıyordu.

Muffy adamın üzerine atladı ve dişlerini hırıldayarak saldırganın sağ üst koluna geçirdi. Adam küfrederek onu itti, ardından ayağa fırladı ve ben karşılık vermek adına yumruklarımı sıkamadan koşarak uzaklaştı. Onun peşine düşmesinden endişe etsem de küçük köpeğim bunu yapmak yerine sızlanıp inleyerek yanıma sokuldu.

Çıkardığı sesler beni yerimden kaldırdı. Doğrudum ve saldırgan ittiğinde herhangi bir yara almış olabileceğinden korkarak ellerimi Muffy’nin bedeninde gezdirdim. Herhangi bir şeyi yokmuş gibiydi ve ben tamamen ayağa kalktığımda sızlanmayıp kesti.

Muffy bana endişelendiği için sızlanıp inlemişti.

Yere kapaklandığımı için kalçam ağrıyordu ama bu hissettiğim korkudan baskın değildi. Otomatiğe bağlanmış bir halde evime gittim, içeri adımımı atarak mutfağın ışığını açmak

için uzandım. Niyetim ışık yanmazsa Heidi Joy'un kapısına koşmaktı. Fakat mutfak aydınlandı. İşimi bitirmek için beni karanlıkta bekleyen kimse yoktu. Rahat bir nefes aldım.

Kapıyı kilitledikten sonra çantamdan ceptelevonumu çıkarıp aklıma gelen ilk numarayı tuşladım. Karşı taraf ikinci çalışta telefona yanıt verdi.

"Rose, her şey yolunda mı?" Mason'ın sesi endişeliydi.

"Bilmiyorum. Biri Bayan Dorotyh'nin evinin arka tarafında bana saldırdı." Sesim tuhaf bir şekilde sakın çıkıyordu.

"Polisi aradın mı?"

"Hayır. Seni aradım."

"Şu an neredesin?"

"Evimde."

"Kapıları kilitle ve ben gelene kadar kimseye kapıyı açma, anlaştık mı?"

"Tamam." Beni göremediğini algılayamadan başımı salladım.

"Yaralandın mı?" Sesi gergindi.

"Pek sayılmaz. Yaralanmanın ötesinde ödüm patladı."

"Hemen oraya geliyorum."

Bacaklarım birbirine dolanarak bir mutfak sandalyesine çöktüm. Kendimi güçsüz düşmüş hissediyordum, bu yüzden Muffy kâsesinden su içerken kafamı masaya yasladım. İçime yeni bir korku yerleşti. "Muffy, o şekilde koşmaman gerekirdi. Ölebilirdin."

Dünya üzerindeki en gülünç şeyden bahsetmişim gibi kafasını kaldırıp bana baktı.

"Demek istediğim, Muffy, sensiz ne yaparım bilmiyorum." Başına gelebilecekleri düşününce sesim çatladı. Muffy patile-

rini dizlerime koyunca onun kafasını okşadım. “İyi kız. Seni çok seviyorum.”

Yaklaşan siren sesleri havayı doldururken midem kasıldı. Bu sese alışabileceğimden emin değildim. Özellikle de benim yüzümden çaldıklarını bilirken. Aslında Mason’ın polisi arayacağını tahmin ediyordum ama yine de varlıkları hâlâ sinirime dokunuyordu.

Ön kapı yumruklanınca irkildim ama sonra Mason’ın sesini duydum. “Rose! Benim!”

Bacaklarımın bedenimi taşıyacağından emin olmak adına birkaç saniye duraksamamın ve tam bir bebek gibi davrandığım için kendimi azarlamamın ardından ayağa kalktım. Bundan daha beterlerini atlatmıştım.

Ön kapıyı açtığımda Mason’ın yüzüne inanılmaz ölçüde endişeli bir ifade yerleşmişti. Arkasında yanıp sönen parlak ışıklar sokağı aydınlatıyordu. “İyi misin?”

Başımı salladım. “Evet, iyiyim.”

Tereddüt ederek omzumun üzerinden baktı. “İçeri girebilir miyim?”

“Elbette,” dedim içeri girebilmesi için bir adım geri çekilerek.

Beni kanepeye yönlendirdi. “Otur ve bana olup biten her şeyi anlat.”

Minderlerin üzerine yığıldığımda bir sandalye çekip yanıma oturdu. “Muffy’yi yürüyüşe çıkardım ve niyetlendiğimden daha uzun bir yürüyüş yaptık. Bu yüzden eve dönerken hava kararıyordu. Bayan Dorothy’nin evinin önünden geçtiğimizde Muffy kayışı elimden koparıp yerinden fırladı ve Bayan Dorothy’nin arka bahçesine doğru koştu.” Kü-

çük köpeğim yanıma zıpladı ve çenesini bacağıma koyarak bedenini kalçama yasladı. “Bayan Dorothy’nin çamaşırları hâlâ bahçede asılı durumda, o nedenle köpeğimi göremedim ama havladığını duydum. Bir yığın çarşafın ve kıyafetin arasından geçtiğimde biri fırlayıp beni yere serdi ve üzerime kapaklandı. Niyeti bana saldırmak değildi. Sadece kaçmaya çalışıyordu. Fakat üzerime kapaklanınca, Muffy beni incitmeye çalıştığını düşünerek onu ısırıldı. Adam köpeğimi hızla itti ve yerinden doğrulduğu gibi koşarak uzaklaştı. Tanrı’ya şükür, Muffy onun peşinden gitmeyi yanımda kaldı.”

Mason belirgin bir tepki vermeksizin beni dikkatle dinliyordu. “Sonra da eve gelip beni aradın?”

Kafamı salladım.

“Neden polisi aramadın?”

“Nedenini gayet iyi biliyorsun. Bu öğlen seni aramamla aynı neden. Benden nefret ediyorlar ve sadece benden nefret etmekle de kalmıyorlar, şehirde ters giden her ne olursa olsun genelde üzerime yıkmaya çalışıyorlar.”

Kollarını bacaklarına yaslayıp öne doğru uzanarak bıkkın bir halde kaşlarını kaldırdı. “Rose, sen yanlış bir şey yapmadın. Bunu üzerine nasıl yıkabilirler ki?”

Omzumu silktim. “Evime zorla girildiğinde bunu üzerime yıkmaya çalışmadılar mı? Onlara neden güvenmediğimi anlayabildiğinden eminim.”

Suçlu görünerek iç geçirdi. “O farklı bir durumdu. Anne’nin ölümüyle ilişkilendiriliyordun. Bu kez herhangi bir şeye dahil edilmen için ortada hiçbir neden yok.”

Bundan emin değildim.

“Adamı görebildin mi?”

Kafamı salladım. “Hayır, karanlıktı ve beni gafil avladı.”

“Onu tarif edebilir misin? Kısa ya da uzun boylu? Saç rengini seçebildin mi ya da ayırt edici bir yönünü?”

İç çektim. “Tam olarak değil. Uzun kollu siyah bir üst ve pantolon giymişti ve bana eğilerek saldırdı, o yüzden uzun mu yoksa kısa mı olduğunu söyleyemem. Fakat üzerime yığıldığında kesinlikle benden daha iriydi.” Gördüğüm şeyi anımsamaya çalışarak gözlerimi yumdum. “Her şey çok hızlı gelişti. Anımsayabildiğim bir diğer şeyse kafasını sarı el örgüsü bir şapka taktığı.”

Mason’ın eli dizime kapanınca gözlerimi şaşkınlıkla açtım. “Sorun değil ama zamanla daha fazla şey anımsayabilirsin. Oraya benimle gelebilecek gibi hissediyor musun kendini?”

Tereddüt ettim. “Sanırım.”

“Bu tamamen güvenli.”

Bunu biliyordum. Yalnızca bir ahmak, söz konusu Henryetta polisi olduğunda, dışarıda hüküm süren karmışanın uzağında kalabilirdi. Gitmek istemememin nedeni onlardı. Gülünç davranıyordum, bunun farkındaydım. Fakat bildiğim ve hissettiğim şey birbirinden tamamen farklıydı. Yine de hayatımı korku içinde geçirmeyi arzu etmiyordum. O günleri ardımda bırakmıştım ve şu an eski alışkanlıkları yeniden edinme niyetinde değildim.

Ayağa kalktım. “Hadi gidip şu işi halledelim.”

“Tüm süreçte yanında olacağım.”

Bu sözler üzerine ummadığım ölçüde cesaretimi topladım. Fakat Jimmy DeWade temmuz ayında beni öldürmeye çalıştığında hayatımı kurtaran kişi Mason’dı ve şimdi de

bana aynı güveni sunuyordu. Özellikle de Joe bunu yapmadığında.

Onu ardımda bırakırken Muffy mutlu görünmüyordu. Mason aramıza mesafe koymuş halde yanımda yürürken, ona Muffy elimden kaçtığına durduğum yeri gösterdim. Bayan Dorothy'nin arka bahçesi bu kez aydınlıktı ve Dedektif Taylor'la Memur Ernie orada etrafı kontrol ediyorlardı.

Beni gördüklerinde Dedektif Taylor elinde bir not defteriyle yanıma geldi. "Tam olarak ne gördünüz?"

Soğukkanlı olmaya çalışarak yutkundum ve ona Mason'a anlattığım her şeyi anlattım.

"Ne yöne gittiğini seçebildiniz mi?" diye sordu dedektif.

"Hayır," dedim kafamı sallayarak. "Adam onu ittikten sonra Muffy için daha fazla endişeleniyordum." İpe asılı kıyafetlerin arasında açılan boşluğa göz attım. Bir çift çamaşır ya polisin gelmesiyle ya da saldırganın üzerime atılmasıyla yere düşmüştü. Ernie arka kapıyı kontrol ediyordu. "Adam Bayan Dorothy'nin evine girmeye çalışmış mı?" diye sordum.

Taylor göğsünü şişirerek derin bir nefes aldı. "Biz de şu an ona bakıyorduk."

Ernie omzunun üzerinden baktı. "Yakalanmadan önce kapıyı zorla açmış gibi görünüyor." Gözlerini kısarak bana baktı.

Mason arka kapıya dik dik bakıp sonra bakışlarını yenisinden bana çevirdi. "Seni evine götürüyüm Rose."

"Kendim gidebilirim. Peşime düşmüş gibi görünmüyordu. Ben sadece yanlış zamanda yanlış yerdeydim."

"Ama korkmana yol açtı," diye mırıldandı Mason.

"Bilmez miyim..."

Evin ön tarafına geçtiğimde komşular kaldırıma toplanmışlardı. Bayan Mildred yine tam ortalarındaydı ve günün erken saatlerindeki nazaran daha da endişeli görünüyordu. Komşusunu ve arkadaşını ölü bulmasının ardından polisi yeniden mahallede görmesi seksen iki yaşındaki bir kadın için oldukça sarsıcı olmalıydı. Heidi Joy’la Bayan Opal de buradaydı ve kalabalıkta –Thomas’la sokağın diğer köşesinde yaşayan ve tüm gün işte olan genç çift dahil– birkaç yeni yüz de belirmişti ve Thomas kollarını kavuşturmuş halde arabasına yaslanmış, karmaşayı sakın bir şekilde izliyordu.

“Neler oluyor?” diye sordu Heidi Joy.

Thomas’ın bana ilgiyle baktığını fark ettim, şaşırarak Bayan Doroty’nin evine göz attım. “Biri Bayan Dorothy’nin evine girmeye çalıştı. Muffy bir şey duymuş ya da görmüş olmalı, çünkü kayışını elimden koparıp bu tarafa koşturdu ve saldırganla yüzleşti.”

Bayan Mildred küçümseyici bir ifadeyle bana baktı. “Köpeğinin etrafta başıboş gezinmesiyle ilgili sabah ilk iş barınağı arayacağım.”

Gözlerimi devirdim. “Az önce Dedektif Taylor’la bölge savcı yardımcısına bir suç girişimini itiraf ettim. Barınak görevlilerini aramanızın aşırı bir tepki olduğunu düşünmüyor musunuz?”

Bayan Opal başını salladı. “Tanrım, Mildred. Endişelenecek daha önemli bir şey olduğunu görmüyor musun?”

Mildred kaşlarını çatırsa da sessiz kaldı.

“Sence neyin peşindelerdi Rose?” diye sordu Heidi Joy bornozunu göğüs kısmından sıkıca tutarak.

“Bilmiyorum ama polisin meseleyi çözeceğinden eminim.” Aslında onlara tam olarak güvenmiyordum, yine de Mason’ın da yardımıyla başarıya ulaşabilirlerdi belki.

Kendimi kalabalığın arasında dışarıda durabilecekmiş gibi hissetmiyordum, o yüzden eve gittim ve incinmediğinden emin olmak adına Muffy’yi yeniden kontrol edip pijamalarımı giydim. Hâlâ heyecandan yerimde duramıyordum, bu yüzden tuhaf geçen günü unutmama yardımı dokunur umuduyla televizyonu açtım. İçim geçmek üzereyken Mason’ın kapıyı tıklattığını duydum. “Rose, uyanık mısınız?”

İçeride kalarak kapıyı araladım. Pijamalarımın dışarı çıkmadığını için Bayan Mildred’e bu akşam yeterince malzeme vermiştim zaten.

Mason’ın yüzü kapı aralığında belirdi. “Adam sana saldırdığında üzerinden bir mücevher düşürmüş olabilir misin?”

Gözlerim kocaman açıldı. “Hayır. Mücevher takmam.” Sahip olduğum tek mücevher biyolojik annemin bana bıraktığı elmas nişan yüzüğü ve altıncı yaş günü vaftizimde Bessie Hala’nın bana verdiği haç kolyeydi.

“Tamam, sadece kontrol etmek istedim. Çimenlerde arkasına bir şeyler işlenmiş bir Aziz Jude madalyonu bulunca sana ait olup olmadığını merak ettim.”

“Hırsıza ait olduğunu düşünüyor musun?”

Mason omzunu silkti. “Olabilir. Tabii hava koşullarından zarar görmemiş olmasına karşın bir süredir orada duruyor da olabilir. Dedektif Taylor yakın zamanda düşürüldüğü fikrinde.”

Dedektif Taylor’ın kendi kendine bu işi çözebileceğini sanmıyordum. “Onunla aynı fikirde misin?”

“Evet, öyle.” Ağırlığını bir ayağından diğerine verip omzunun üzerinden eve bakmasının ardından yeniden bana döndü. “Sen iyi misin? Kendini güvende hissediyor musun? Evine ve mahalleye göz kulak olması için Taylor’ın bir devriye arabası tahsis etmesini sağlayabilirim.”

Henryetta polisinin bunu seve seve yapacağından eminim. “Hayır. Muffy benim koruma köpeğim. Ayrıca, dediğim gibi onun tesadüfî bir karşılaşma olduğundan eminim.”

“Herhangi bir şey olursa ya da kendini güvende hissetmezsen önce 911’i arayacağına dair bana söz ver. Benden önce yanına ulaşabilirler.”

Zor da olsa gülümsedim. “Bu gece olmaz.”

“Hâlâ çalışıyor olduğum için şanslısın.”

“Çok fazla çalışıyorsun.”

Kahkaha attı. “Şimdi de annem gibi konuşuyorsun.”

“Üzerime mi alınmalıyım yoksa gururumun okşandığını mı sanmalıyım emin olamıyorum.”

“Kesinlikle ikinci seçenek. Annem inanılmaz bir kadındır.”

Sırıttım. “O halde iltifatını kabul ediyorum.” Kapıya yaslandım. “Geldiğin için teşekkür ederim.”

Mason bir adım öne çıktı. “Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa burada olacağımı biliyorsun. Bence sorun değil. Fakat polis benden daha fazlasını yapabilir. Demek istediğim, bir dahaki sefere beni aramadan önce onlara ulaş.”

“Bir sonraki sefer diyerek kendinden oldukça emin davranıyorsun.”

Yüzünde geniş bir sırıtış belirdi. “Olmayacağını mı düşünüyorsun?”

Omzumu silker gibi hafifçe kaldırdım. Haklıydı, geçmiş tekerrür ederse aynı şey *yine* yaşanabilirdi.

Kendi kendine gülümseyerek başını salladı. “İyi geceler Rose.”

“İyi geceler Mason.”

Onun arabasına binip uzaklaşmasını izledikten sonra kapıyı kilitleyip komodininin üzerinde duran minik mücevherat kutumu almaya gittim. Yatağa oturup beyaz kutunun kapağını kaldırıncı tül etekli minik bir balerin karşımda belirdi. Bu kutu yirmi dört yaşında bir kadına değil de küçük bir çocuğa daha çok uyuyordu, fakat babam bunu bana on üçüncü yaş günümde vermişti. İki nedenden ötürü bunun yerine asla yenisini almamıştım: Birinci neden, bu annem dahil olmadan babamın bana içinden gelerek verdiği birkaç şeyden biriydi. İkincisiyse, içine koyacak pek bir şeyim yoktu. Biyolojik annemin yüzüğünü iç çamaşırı çekmeceme sakladığım bir yüzük kutusunun içine koymuştum. Açık konuşmak gerekirse yüzük kutusunu birkaç aydır, mücevherat kutusunu ise daha da uzun bir zamandır hiç açmamıştım.

İç çamaşırı çekmecemi karıştırdım, ta ki narin altın zincire takılı altın filigran haça ulaşana dek. Bessie Hala bu kolyenin on sekiz ayar olduğu konusunda beni temin etmişti. Annem bunu takmama nadiren izin verir, bunun her gün takılamayacak kadar gösterişli bir şey olduğunu söylerdi. Küçükken bu kolyenin bir kutuda durmasına sinir olurdum ve bazen kolyeyi evden gizlice çıkarıp okul otobüsüne bindikten sonra takardım.

Zinciri avucumun içinde tutarak haçı inceledim. Bessie Hala arka yüzeyine isminin baş harflerini işletmişti. *RAG*.

Tanrı biliyor, okuldaki çocuklar bunu keşfettiklerinde benimle acımasızca dalga geçmişlerdi, ki bu da tamamen tesadüfen gerçekleşmişti, sınıfımdaki kızlardan biri kolyemi fark edip denemek istediğini söylediği zaman. Hiç istemesem de kızın suyuna gitmiştim ama kız baş harfleri görür görmez çirkin aşağılamalarda bulunarak kolyeyi bana fırlatarak geri vermişti.

Bu kolyeyi o zamandan beri hiç takmamıştım.

Kendimi değersiz bulma konusunda insanlara izin vermeyecektim. Bu olay altıncı sınıfta gerçekleşmişti ve Theresa Hopper artık Henryetta'da bile yaşamıyordu. Ne var ki bu kolye direnişimin bir hatırlatıcısıydı.

Zinciri çenemden geçirip boynuma taktım.

Rose Gardner artık insanların düşüncelerine teslim olmayacaktı.

Bölüm Yedi

Ertesi sabah fidanlığa girdiğimde Violet eli belinde bekliyordu. “Saldırıya uğradığımı bana haber vermek aklına gelmedi mi? *Yine.*”

Ona bundan nasıl haberdar olduğunu soracakken duraksadım. Elbette bu büyük bir haberdi ve Henryetta küçük bir şehirdi. Violet’ın bunu *duymaması* şaşırtıcı olurdu.

Çantamı bankonun arkasına atarken elimi havada salladım. “Önemli bir şey değildi. Mason zavallı Bayan Dorothy’nin öldüğünü duyan birinin mücevherlerini çalmak için zorla içeri girmeye çalıştığını düşünüyor.”

Mike’ın babası çıkageldiğinde Violet bana ağzımın payını vermek üzereydi. Bana adeta *bu konu burada kapanmadı* diye haykıran bir bakış atıp yüzünde geniş bir gülümsemeyle Gary’ye döndü.

“Kamyonetini ödünç almamıza izin verdiğin için teşekkürler Gary. Arabamı almak istersen günün ilerleyen saatlerinde sana bırakabilirim.”

“Saçmalama Violet. Sen Shelia ve benim için bir evlat

gibisin. Burada Rose’la beraber yaptığınız işten gurur duyuyoruz,” dedi Gary gözleri dolarak. “O ahmak oğlumun aklmdan neler geçiyor bilmiyorum ama umarım size sırtımızı döneceğimizi sanmıyordur.”

Kollarını onun boynuna dolarken Violet’ın gözleri doldu, birkaç saniye boyunca Gary’ye sarılı halde dururken sesi çatladı. “Teşekkür ederim.”

Mike’ın anne ve babasının ne bildiğinden emin değildim, fakat anladığım kadarıyla oğullarını suçluyor olmalıydı. Mike’m ablamı terk etmesinden ötürü mutsuzdum, ancak Violet’m yıllarca küçümseyerek ve eziyet ederek onu ne hale getirdiğini de görmüştüm. Yine de Violet’a karşı adil olmam gerekiyordu, Mike da onu bir eş ve anne olmanın ötesinde başka hiçbir şey olarak görmemişti.

Çiçek kasalarını kamyonetin arkasına yüklemeye başladığımızda hepsini tek seferde götüremeyeceğimizi anladık. Gary ilk partiyi kiliseye götürürken ben de onu kendi arabamla takip ettim. İlk partiyi kaldırıma indirmemizle Gary fidanlığa geri döndü, ben de arabamın bagajından bahçe aletlerimi çıkardım.

Violet’la çiçek ve bahçe aşkımızı babamızdan miras almıştık. Çocukluğumuzda havanın güzel olduğu ayların çoğunu dışarıda yabani ot yolarak ve budama yaparak geçirirdik. Daha sonra, bunun babam için annemin keskin dilinden bir kaçış yolu olduğunu anlamıştım. Fakat bir çocukken dışarıda babamla geçirdiğim zamanlar *mutluluğu* bulduğum anlardı. Hâlâ ailemin evinde yaşadığımdan kulübem kürekler, tırmıklar, budama makasları ve ihtiyaç duyabileceğimiz diğer aletlerle doluydu.

Gary'nin dönmesini beklerken Neely Kate'i aradım. Boş birkaç dakikam vardı ve büyük açılışa geçirdiğimiz birkaç dakikanın dışında onunla bir haftadır konuşmamıştım. Onun adliyede olacağını biliyordum, fakat işinden o kadar çok nefret ediyordu ki oyalanmaktan her zaman keyif alırdı.

Telefonuna ikinci çağrıya cevap verdi. "Ben de tam seni arayacaktım. Dün akşam başına geleni duydum."

"Henryetta'da duymayan var mıdır acaba?"

"Sanmam. Olanları bugün öğle yemeğinde bana anlatabilirsin."

Homurdandım. "Ah, hayır. Unuttum. Yapamam. Yeni Umut Uyanış Kilisesi'nde çiçek ekmek ve peyzaj düzenlemesi yapmak üzere büyük bir sipariş aldık." Kilise girişine göz attım. Jonah'nın arabası park alanında değildi ama yine de tetikteydim. Adam beni tedirgin ediyordu ve tek başıma ona yakalanmak istemiyordum.

"Yalnızca çiçek satıyorsunuz sanıyordum. Ekme işlemini de yaptığınızı bilmiyordum."

"Böyle planlamamıştık, fakat bu işi almanın tek yolu buydu ve bu *gerçekten* büyük bir iş, getirisi bir ayda kazanmayı beklediğimizin ötesinde."

"O zaman mantıklı, peki dikim işlemini tamamen kendiniz mi yapıyorsunuz?"

"Hayır, yardım için David Moore ve Bruce Wayne Decker'ı tuttum. Her an burada olabilirler."

Neely duraksadı. "*Uyuşturucu bağımlısı olanlar mı?*"

Planımın akla yatkınlığından şüphe duymaya başlayarak iç çektim. "Çaresizdim."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

Bakışlarım kilisenin ön kapılarına odaklandı. Rhonda'nın ofis penceresinden bana dik dik baktığını hissedebiliyor, hatta sonrasında taşlanmam için taş toplayacağından şüphe ediyordum.

“O zaman hadi bana dün akşamdan bahset.”

Ona Bayan Dorothy'nin arka bahçesinde bulunan Aziz Jude madalyonu dahil her şeyi anlattım.

“Ah...”

“Ne? Bir şey mi biliyorsun?”

“Belki evet, belki de hayır. Büyükanmem, Bayan Laura'yla yakın arkadaşı. Cenazesinden birkaç gün sonra kızları evi temizlemek için bir araya geldiler. Fakat birkaç gümüş parça dahil olmak üzere tüm mücevherlerin eksik olduğunu fark ettiler. Bayan Laura'nın eşyalarını ne yaptığını sormak üzere büyükanmemi aradılar. Büyükanmemin hiçbir fikri yoktu. Polisi aramalarını önerdi, fakat ona nezaketinden faydalanarak Bayan Laura'nın etrafında dolanan bir kuzenlerinin olduğunu söylediler. Özellikle de eve zorla girildiğine dair herhangi bir işaret olmadığından Bayan Laura'nın mücevherlerini ona bizzat verdiğini düşündüler.”

“Bunu Mason'a söylememiz gerek.”

“İ-ıh,” diye homurdandı Neely Kate. “Ben bu işe karışmam.”

“Neely Kate!”

“Bu bir tesadüf Rose. Bayan Laura'nın yeğeninin mücevherleri çaldığından ya da mücevherleri ele geçirmek için onu ikna ettiğinden şüpheleniyorum. Herkes onun meth bağımlısı olduğunu biliyor, ki bu da akıllara senin yeni işçilerini getiriyor.”

“Onlar meth bağımlısı değiller. Yalnızca esrar düşkünlükleri var.”

Neely Kate güldü. “Ne dersen de, bağımlılık bağımlılıktır.” Arka planda birinin sesini duydum, ardından Neely Kate homurdandı. “İşe dönmem gerek Rose. Herhangi bir şey bulursan beni ara.”

“Sen de.” Telefonu kapatırken Gary’nin ikinci partiyi getirdiğini gördüm. Çiçeklerin yarısını boşaltmıştık ki yolcu koltuğunda Bruce Wayne’in oturduğu eski püskü sarı bir Pinto’yla David ortaya çıktı. Arabayı park ettikten sonra yüzlerinde ürkek bir ifadeyle aylak aylak etrafa bakınarak yanımıza geldiler. Neely Kate’in yorumu ve ikilinin karşılaştığım görünümü –bir çeşit âlemden geliyorlarmış gibilerdi– üzerine onlardan yardım isteme konusunda tereddütte kaldım. Sağlam yapılı olabilirlerdi, fakat işi ne kadar ciddiye aldıklarından emin değildim.

“Geldiğiniz için teşekkürler,” dedim David’e bir kasa tuncu krizantem uzatarak.

İçinden bir şey fırlayıp onu ısıracakmış gibi davranarak kasayı aldı.

Kilisenin doğu tarafında yer olan bir çiçek tarhını işaret ettim. “Oraya, zemine bırakabilirsin.”

Bir sonraki kasayı Bruce Wayne’e uzatırken David yanımızdan ayrıldı.

Bruce dağınık saç tutamları arasından bana bakmadan doğruca yere bakarak duraksadı. “Benim için yaptıklarınızdan ötürü...” Boğazını temizledi. “Size teşekkür etme fırsatım olmadı.”

Şaşkınlıktan nefesim kesildi. “Rica ederim, Bruce Wayne.”

Bruce kıpırdamayınca bekledim. Tedirgin biri olduğunu bildiğim için onu zorlamanın işe yaramadığını öğrenmiştim.

“David bize iş teklif ettiğinizi söylediğinde...” Yutkundtu. “Teşekkür ederim. Bu şehirde pek sevilmiyorum. Sizi hayal kırıklığına uğratmamak için elimden geleni yapacağım.”

Geçmişî yüzünden Bruce Wayne’in iş bulmakta güçlük çekebileceğini hiç düşünmemiştim. Birileri bunu hak ettiğini söyleyebilirdi ama yine de ödemesi gereken faturalar ve bir kira bedeli vardı. “Benim de tüm istediğim bu. İkiniz de bana tahmin bile edemeyeceğiniz kadar fayda sağlayacaksınız.”

“Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa Bayan Rose, ne olursa olsun, yalnızca söyleyin. Ben hallederim.”

Kelimeleri beni şoke etti. Öncelikle, genellikle yaşça büyük olan kadınlara saygıdan ötürü dile getirilen hitap şeklini kullanarak, bana *Bayan* Rose demişti. Bruce Wayne benden yaşça büyüktü, bu yüzden bunu saygıdan ötürü söylediğini biliyordum. İkincisi, samimi ses tonu o sözleri gerçekten yürekte söylediğini ortaya koyuyordu. Yardıma ihtiyacım olursa yanımda olacaktı. Fakat uyuşturucu bağımlılarının tek sorunu, güvenilirmez olmalarıydı.

Yine de boğazıma bir yumru takıldı. Masum olduğunu ortaya çıkarmam karşılığında ondan hiçbir şey beklememişim. “Teşekkür ederim Bruce Wayne.”

Başını salladı ve arkadaşının peşinden gitti.

İkili çiçek kasalarını tarhların yanına bırakırken Gary eleri belinde kamyonetin arkasında durarak onları izliyordu. “O ikisine dikkat et.”

Gözlerimi onlardan ayırmadan kaşımdan akan teri sil-dim. “Zararsızlar.”

“Sabıkalılar.” Gary’nin sert ses tonu bağışlayıcı olmaktan çok uzaktı.

Şehrin yarısının bana karşı sert ve bağışlayıcılıktan uzak olduğundan şüpheleniyordum. *Tuhaf biri. Dedikoducu biri.* Kanıt olmaksızın annemi öldürdüğüme inanmaya kesinlikle heveslilerdi. Belki de bu yüzden Bruce Wayne’e karşı ayrı bir yakınlık besliyordum. İkimiz de Henryetta ahalisi tarafından hiçe sayılıyorduk.

Gary son partiyi almaya giderken ben de elemanlara ne yapmalarını istediğimi anlattım. David talimatlara ayak di-
redi, fakat Bruce Wayne başıyla onayladı. “Evet efendim. Yaparız.”

“Görüyorum da sıkı çalışıyorsunuz,” dedi Jonah arkamdan usulca.

İrkildim. Yaklaştığını görmemiştim.

Elini koluma koydu. “Seni korkutmak istemedim Rose.”

Yüzüne bakarak geri çekildim. “Üzgünüm. Öyle kon-
santre olmuşum ki geldiğini duymadım.”

“İnsanın işine kendini adamasını severim.” Yanımdaki elemanları süzdü.

“Jonah, bunlar David ve Bruce Wayne. Ağır işin çoğunu onlar yapacaklar.”

Şaşırtıcı bir şekilde Jonah kirli ellerine karşın onlarla to-
kalaştı. “Sizinle tanıştığıma memnun oldum çocuklar. Yeni Umut Uyanış Kilisesi’ne hoş geldiniz. Umarım kendinizi burada yuvanızda gibi hissedersiniz.”

Aşağılanmaya alışkın olan Bruce Wayne onun samimiye-
tini kavradı. “Teşekkür ederim.”

“Düzenli olarak gittiğiniz bir kilise var mı?”

David kıs kıs güldü, fakat Bruce Wayne başını salladı ve Jonah'nın gözlerinin içine bakarak, "Hayır efendim," dedi.

"Kiliseme katılmayı düşünürseniz onur duyarım. Şehirdeki herkesi davet ediyoruz." Söylediğinin tam olarak anlaşılmasını bekleyerek duraksadı.

Bruce Wayne yere bakarak kafasını salladı. "Teşekkür ederim."

Jonah ellerini kenetledi. "Güzel, ben o halde Rhonda beni azarlamadan işe döneyim. Bugün de epey sıcak olacak. Çocuklar, utangaçlık yapmayın. İçeri gelip serinlemekten ya da içecek soğuk bir şeyler istemekten çekinmeyin. Güneş çarpsın istemeyiz. Evinizdeymişsiniz gibi davranın."

Jonah'nın uzaklaşmasıyla David'e baktım dik dik. "Sakın içeri gidip kestireyim falan deme!"

Burnunu buruşturdu. "Öyle bir şey yapacağımı da kim söyledi?" Yine de boş yere suçlanmış birine hiç benzemiyordu.

"Merak etmeyin Bayan Rose," dedi Bruce Wayne. "Ben onu hizaya getiririm."

Bu konuda gerçekten şüpheliydim. Bruce Wayne'in duruşması sırasında arkadaşlıklarının dinamiğinden öğrendiğim kadarıyla lider olan David'di. Yine de tüm gün başlarında duracak zamanım yoktu. "Bruce Wayne, sorumluluk sana ait. Fidanlığa dönmem gerekiyor ama işlerin nasıl gittiğini görmek için öğle yemeğinden sonra uğrayacağım."

"Bize öğle yemeği getirecek misin?" diye sordu David.

İç çıktım. "Bir şeyler getireceğim ama yemeden önce binanın bu tarafındaki tarhları temizleyip çalılarını budamalısınız. Üç saate dönerim." Bunu yapabileceklerinden ger-

çekten emin değildim ama yine de onları bu şekilde teşvik etmek işe yarayabilirdi.

Fidanlığa döndüğümde Violet bir müşteriyle açelyalar hakkında konuşuyordu. Başını kaldırıp gülümsedi. Bugün olağandışı bir şekilde mutlu görünüyordu, fakat bunun elbette bir sebebi vardı: İş iyi gidiyordu ve bir randevusu vardı.

Beni bir kenara çekti. “Tarihler dışında alana yerleştireceğimiz saksıları hazırlayacak zamanım olmadı. Sen yapabilir misin? Ayrıca kirlenmek de istemiyorum. Randevumuz için Brody beni buradan alacak.”

“Ah.” Onu Mike’tan başka biriyle hayal etmekte hâlâ güçlük çekiyordum. “Dikim yapmayı sevdiğimi biliyosun.” Ve ikimiz de onun müşterilerle ilgilenmekte benden çok daha iyi olduğunu biliyorduk. Bu aramızda söze dökülmemiş bir anlaşmaydı. “Nereye gideceksiniz?”

Yüzünde hafif bir tebessüm belirince ablamın ne kadar utangaç görüldüğüne şaşırdım. “Beni yemeğe götüreceğini söyledi.”

“Senin adına mutluluk duyuyorum Violet.”

Gözleri yaşlarla doldu. “Gerçekten mi?” Çenesi titredi. “Bunun hem senin hem de diğer herkes için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Bu yalnızca zaman alacak bir değişim.”

Onu yanıma çekerek sarıldım. “Bu senin hayatın Violet. Mutlu olmayı hak ediyorsun.”

“Teşekkür ederim Rose. Joe’yla seni bir arada gördüğümde o kadar kıskandım ki.”

Dudaklarım aralandı. “Beni mi kıskandın?”

“İkiniz öylesine mutlu ve aşk dolusunuz ki. Bunu ne ka-

dar çok istediğimi bilemezsin. Bunu ben de bulduğum için öylesine mutluyum ki.”

Gözlerimi kıstım. “Ama sen Brody’yle henüz tanıştın.”

Yüzünde korku ve suçluluk dolu bir ifade belirdi, ardından yerini hızla sahte bir gülümsemeye bıraktı. Bunu daha önce nasıl olmuştu da hiç fark etmemiştim? Ablam ne zamandır hayatının arkasına saklanıyordu? Sırdaşım ve en iyi arkadaşım olan Violet’ı özlüyordum. Onu ne zaman kaybetmiştim? İç çekmemek için kendimi zor tuttum. Her nasılsa annem öldüğünde onu kaybetmiştim. Hayatımın kontrolünü elime almaya karar verdiğimde.

Violet bankonun üstündeki hayali tozu sildi ve burnunu kırıstırdı. “Kilisede işler nasıl gidiyor?”

Bir şey saklıyordu, fakat şimdilik bunun peşine düşmeye karar verdim. “Ben ayrıldığımda çalışmaya henüz başlamışlardı ama Bruce Wayne onu akladığım için iyi bir iş çıkararak bana olan borcunu ödemeye kararlı görünüyor.”

“Ya diğeri?”

Şüphelerimi itiraf etmeye gönülsüz bir şekilde omuz silktim. “Jonah onlarla tanıştığına memnun olmuş görünüyordu, hatta sıcakladıklarında ferahlamaları için onları içeri bile davet etti.”

Violet kaşlarını çattı. “Günün çoğunu o kilisenin içinde geçirecekler.”

Neden böyle düşündüğünü anlayabiliyordum, fakat Bruce Wayne’e güvenmeye kararlıydım.

Sonraki birkaç saat sevdiğim şeyi yaparken, yani çiçeklerle uğraşırken, göz açıp kapayıncaya kadar hızla geçti. Son zamanlarda hayatın karmaşasıyla –annemin öldürül-

mesi, Joe'yla çıkmak, Bruce Wayne davasına jüri seçilmek, fidanlığı açmak— o kadar meşguldüm ki artık işim olan hobime ayıracak pek zamanım olmamıştı. Ama ellerimi serin toprağa değdirip bitkileri yeni yerleri ve yeni hayatlarıyla buluştururken annemin ölümünden önce kimsede bulamadığım bir huzuru tadıyordum.

Joe bu durumu tamamen değiştirmişti.

Onu itiraf edemeyeceğim kadar çok özlüyordum. Nasıl olmuştu da hayatımda bir erkek olmadan yirmi dört yıl yaşayıp sonrasında dört ay içinde ona bu kadar bağlanmışım ve şimdi onun iyi olduğunu bilmeden nefes almakta dahi zorluk çekiyordum? Onun güvenliğine dair duyduğum endişe durmadan aklımdaydı. Fakat Joe'nun bizzat söylediğinin yanı sıra Mason'ın onun sırrını bildiğine dair ifşası bu endişeyi daha da yüksek bir seviyeye taşıyordu. Herkes geçmişindeki bir şeyden utanç duyardı. Tanrı biliyor, benim de pek çok pişmanlığım vardı. Yine de tüm acı verici sırlarımı Joe'yla paylaşmışım. Benimle ilgili bilmediği neredeyse hiçbir şey yoktu, ancak aynı şeyi ben onun için söyleyemiyordum.

Joe'nun bunu bana anlatması gerektiğine dair Mason'm söylediği şey inancımı kemiriyordu.

Fakat *inanç* karşı konulamaz kanıta rağmen bir şeye inanmak değil miydi? Neden şüphe duyuyordum? Joe'nun bana olan sevgisinden mi? Hayır, sabah güneşin doğacağından emin olduğum kadar onun bana olan sevgisinden emindim. Yaşadığım korkutucu idrak aslında onun gerçekte olduğu kişi olduğundan emin olmayışıma dayanıyordu. İş gereği başka biriymiş gibi davranmak zorunda olması bir sır değil-

di. Ya Mason haklıysa? Ya tanıdığım Joe aslında tanıdığımı sandığım gerçek Joe değilse?

Midem bulandı. Bunu bırakmalı ve *bildiğim* şeye odaklanmalıyım. Joe beni yürekten seviyordu. Geçmişinde bir şey olduysa bunun ne önemi vardı? Gerçek şu ki annem ölmeden önce ben de tamamen farklı biriydim ve Joe bunu bana karşı kullanmıyordu. Ona aynı güveni göstermem gerekiyordu.

Altı saksı hazırladıktan sonra çocukların öğle yemeğiyle birlikte onları kiliseye götürmeye karar verdim. Fakat saksıları arabana sığdırmak oldukça zahmetli olacaktı. Birkaç tanesinin arka koltuğa sığacağına şüphe yoktu, ancak asıl sorun filizleri kopmadan kapıdan nasıl geçecekleriydi. Elimi belime koyarak arabayı süzdüm. Bu sorunu yaşayacağımız tek seferin bu olmayacağından emindim ve her seferinde bize yardımcı olması için Mike'ın babasına bel bağlayamazdık. Özellikle de ablam tekrar biriyle çıkmaya başlayacaksa.

Joe aylarca arabamı satmam için beni ikna etmeye çalışmıştı fakat o, babamın arabasıydı ve ben üniversite öğrencisiyken babam öldüğünde doğrudan bana kalmıştı. Violet zaten evliydi ve kendi arabası vardı, annem de o zamanlar araba sürmeyi çoktan bırakmıştı. Boyutuna ve benzini silip süpüren yapısına rağmen babama ait olduğu ve onun mutlu anılarıyla dolu olduğu için bu arabayı seviyordum. Fakat Little Rock'a uğradığım birkaç seferde Joe arabanın gidip gelemeyeceğinden endişe duymuştu. Belki de başka bir şey almayı düşünmemin zamanı gelmişti. Joe'nun (her gün bana yerel ikinci el otomobil satıcılarının bağlantılarını e-postalayarak) açıkça almamı ima ettiği gibi bir Sedan değil de belki

de bir kamyonet. Zaten işletmemiz için de bir kamyonete ihtiyacımız vardı.

Dükkâna girip bu fikrimden bahsettiğimde ablam gözlerini devirdi. “Kamyonet kullanmaktan ne anlarsın ki sen?”

“Anlamayacak ne var? Araba gibi sürüyorsun.”

Elini havada sallayarak beni geçiştirdi. “Kamyonet arabadan daha büyük. Bir şeyleri ezebilirsin.”

Göğsümde bir şey kabardı ve kafama kadar yapılanarak beni kendi hakkımı aramaya itti. “Bunun bir kamyonete ihtiyaç duyacağımız son sefer olmadığını biliyorsun. Bir kamyonet alacağım ve bu kamyonet dükkânımızın logosunu taşıyacak. Bedava reklam gibi olacak.” Fidanlığa daha fazla para harcamak anlamına gelse bile bu fikir düşündükçe daha da çok aklıma yatıyordu. Gerçi şimdiden o kadar çok para harcamıştım ki nefes nefese kalmadan bunu düşünemiyordum dahi.

“Kamyonet almakla ilgili hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Kamyonet mi alıyorsunuz?” diye sordu Mason tam o an kapı eşiğinde belirerek.

Arkama dönüp gülümsedim. Haftalardır görüşmememin ardından son birkaç gün içinde onu ne de çok görmüştüm. “Düşünüyorum.”

Violet gözlerini devirdi. “Bay Deveraux, ona bunun ne kadar saçma bir fikir olduğunu söyleyin lütfen.”

Mason gözlerinde alaycı bir parıltıyla bana bakmayı sürdürdü. “Bilmiyorum. Seni kamyonet kullanırken hayal edebiliyorum. Başın belaya girdiğinde camda bir pompalı tüfek.” Göz kırptı.

Violet’m gözleri kocaman açıldı.

“Kamyonet kullanmak zor değil. Yalnızca daha büyük ve yerden daha yüksek,” diye ekledi Mason.

“Araba almak hakkında hiçbir fikri yok,” diye güldü Violet mevzuya yeni bir açıdan yaklaşarak. “Ya da bir kamyonet. Oraya gidip öylece pazarlık yapacağını sanıyor.”

Ablam neden beni bir ahmak gibi göstermeye çalışıyordu? Ve onun ne yaptığını neden şimdi fark ediyordum? Bu böyle bir tavrı ilk kez sergileyişi değildi. Joe onun bu tavrına çok sinirlenir, hatta Violet’ın beni kışkandığını iddia ederdi hep. Ben de ona saçmalamamasını söyledim ama artık bundan o kadar emin değildim. Fidanlığı açmak Violet’ın özgüvenini yükseltmiş olabilirdi ama *benimkini de* yükseltmişti.

Mason ifadesiz bir şekilde Violet’a baktı. “Rose’un aklına her ne koyarsa yapabileceğinden eminim.”

Violet buna ne cevap vereceğinden emin olmayınca bu fırsatı konuyu değiştirmek için kullandım. “Sana yardımcı olabileceğimiz bir şey var mı Mason?”

Mason, ablamı neredeyse görmezden gelerek tüm dikkatini bana verdi. “Aslında annem bu hafta sonu ziyarete gelecek ve ona bir hediye almak istiyorum. Aklıma sizin dükkân geldi, salon bitkileri sattığınızı hatırladım. Başarısız olmasına rağmen sürekli yetiştirecek bir şeyler arıyor. Kolay kolay öldürmeyeceğı bir bitki önerebilirsiniz belki bana.”

Kahkaha attım. “Çiçekli mi çiçeksiz mi?”

Gözleri açıldı. “Ah...” Yüzüne tuhaf bir ifade yayıldı. “Sanırım çiçeksiz bitkilerde kalsa daha iyi olacak.”

“Tamam. Evi çok ışıık alıyor mu?”

“Pek sayılmaz. Hillcrest’te eski bir evde yaşıyor. Çok sayıda yaşlı ağaç ve bolca gölge var.”

“Orası Little Rock’taki tarihi semtlerden biri, öyle değil mi?” Onu görmeye gittiğim ziyaretlerden birinde Joe beni oradan geçirmişti.

“Evet.”

“Yani orada büyüdün?”

Gülümsedi. “Evet.”

“Annenin evcil hayvanları var mı? Torunları?”

Yüzünde tedbirli bir ifade belirdi.

Hayatımdaki erkekler neden bu kadar sır dolulardı? “Merakımdan değil. Alacağın bitki için bilmem gerekiyor. Bazıları evcil hayvanlar ve çocuklar için zehirli olabilir. Böyle bir şey varsa o bitkilerden uzak durmamız iyi olur.”

“Ah. İkisi de yok.”

“O zaman düşük ışık gereksinimi duyan oldukça sağlam bitkilerden seçebileceğimiz birkaç tür var. Bunlardan biri difenbahya.” Parmak uçlarımı koyu yeşil ve sarıya çalan yapraklarda gezdirdim. “Boyunda oldukça uzayabilir. Daha ufak ve daha sağlam bir bitki istersen de zeezee tercih edebilirsin.” Çalı gibi görünen ufak bir bitkiyi işaret ettim. “Öldürülmesi neredeyse imkânsız olduğu için buna sonsuzluk bitkisi de denir.”

Mason ikinci bitkiyi işaret etti. “Kesinlikle bu.”

“Kolay oldu.”

“Memnun edilmesi o kadar da zor biri değilim. İlk karşılaşmalarımızda düşündüğünün aksine.”

Ona gülümsedim. “Gevşediğine sevindim. Arkadaş olacağımızı düşünüyordum.”

Yüzündeki gülümseme soldu. “Joe’yla yaptığım anlaşmayı sana söylediğim için pişmanlık duyuyorum. Onunla konuşun mu? Artık seni görmezden gelmediğimi biliyor mu?”

Kıvrandım. “Dün gitmeden önce kısaca konuştuk. Şu an gizli görevde ve onunla konuşamıyorum.”

Mason dudaklarını büzdü.

Bana bir şey söylemediğini hissediyordum, fakat daha fazlasını öğrenmeye çalışmak anlamsızdı. “Beni Violet’a karşı desteklediğin için teşekkürler,” dedim alçak sesle. “Bazen...”

“Bir abla gibi mi davranıyor?” diye takıldı önceki keyifli haline dönerek.

“Evet.”

“Bence bir kamyonet almak harika bir fikir. Araba almakla ilgili bir tecrüben var mı?”

“Hayır ama Nova’yı daha yeni ikinci el bir arabayla takas etmeyi düşünüyorum.”

“İyi bir anlaşma yapıp yapmayacağın konusunda endişeleniyorsan beni de yanında götürebilirsin. Bir araba satıcısı için bölge savcı yardımcısıyla pazarlık yapmaktan daha korkutucu hiçbir şey yoktur.”

Kendi işimi kendi başıma yapmak için gerçekten çaba sarf ediyordum ve başarılı da oluyordum. Yine de yeni bir araba satın almak beni geriyordu.

Tereddüt ettiğimi hissetti. “Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, kuzenim Neal’ın son arabasını almasına yardımcı oldum. Benden daha iyi pazarlık yapabilecek biri olduğundan emin değilim.”

Kollarımı kavuşturdum ve yapmacık bir şekilde gülümsedim. “Bahse girerim münazara takımının kaptanı sendin.”

Kendini beğenmiş bir şekilde sırtıttı. “Elbette. Pulaski Akademisi bensiz adli tıpta ulusal bir kimlik kazanamazdı.”

“Ne kadar da mütevazı bir adamsın.”

Abartılı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. “Biliyorum. Herkese söylüyorum ama kimse bana kulak asmıyor.”

Kahkaha atarak başımı salladım. “Hayal edebiliyorum.” Aksi niyetime rağmen bana yardımcı olmasına izin vermeyi düşünüyordum. “Ama annen bu hafta sonu geliyor?”

“Pazar sabahı burada olacak. Yarın öğleden sonra erken çıkıyorum. O zaman gidebiliriz.”

“Emin misin? Öğleden sonran boşsa bir kamyonet için pazarlık etmekten başka bir şey yapmak isteyeceğine eminim.”

Kendini işaret etti. “Merhaba. Daha önce tanışmış mıydık? Ben Mason Deveraux III ve sırf zevkine tartışabilirim.”

Sırıttım. “Tamam. Anlaştık.”

“Öğleden sonra çıkıyorum. Önce öğle yemeği yemek için Merilee’s Café’de buluşmak ister misin?”

Son iki gündür öğle aralarında dahi çalışmışım ve Violet bu akşam erken gidecekti. Suçluluk hissetmeden öğle yemeğine çıkabileceğimi düşündüm. “Tamam. Kulağa iyi geliyor.”

Mason’ın gülümsemesi genişledi. “Harika.”

Bankoya götürmek üzere seçtiği bitkiye uzanmışım ki elimden kapıp kendisi taşıdı. Aldığı çiçeği hazırlarken ona Neely Kate’in benimle paylaştığı son adliye dedikodusunu anlattım ve yüzde doksanınin doğru olduğunu teyit etti.

Başını şaşkın bir ifadeyle salladı. “Henryetta Polis Departmanı onu muhbir olarak işe almalı.”

Ona Bayan Laura’nın kayıp mücevherlerinden bahsetmeyi düşündüm, fakat bu doğru gelmedi, özellikle de yegeninin başını derde sokabileceği için. Yaşananlar muhtemelen yalnızca bir tesadüftü. “Neely Kate’in bazı şeyleri öğrenebilme yeteneği var.”

Tam o an bir görüntü güçlükle yüzeye  ıktı. Hissettiğim panik buna karşı koymak için bir dürtü yaratsa da hiçbir zaman faydası dokunmazdı. Yitip gitmesinin ardından bununla ba a çıkmak zorunda kalacaktım. Ho , güzel giyimli ya lıca bir kadın gördüm. Mason'ın satın aldığı bitkiyi ona verdiğimde ağzı  a kınlıkla açıldı. "Buna bayıldım!"

Görüntü kaybolunca Mason'a baktım. "Annen bitkiye bayılacak," dedim doğrudan.

Gülümsedi. "Yardımanın sayesinde öyle olacağını düşünüyorum."

Tanrı'ya   k r, utanç verici bir şey görmemiştim. Mason hâlâ yeteneğimi bilmiyordu ve açıkçası  ğrenmemesini umut ediyordum.

Bankodan bitkiyi alıp kapıya doğru ilerledi. "Yarın  ğlen g r   r z."

Violet dışarıda birine yardımcı oluyordu, fakat Mason gittiğinde omzunun üstünden ona bakarak yeniden içeri girdi. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

 rkildim. "Kamyonet almamı onaylamadığını biliyorum ama Mason..."

"O değil, Rose." Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle dudakları kıvrıldı. " ğle yemeği randevundan bahsediyorum."

Kafam karışarak gözlerimi kısıtım. "Yani?"

"Adı üstünde bu bir öğle yemeği randevusu."

"Ne?" Söylediği şey idrak ederek duraksadım. "Ah..." Hayır, ablam yanılıyordu. "Mason ve ben yalnızca arkada ız."

Kahkaha attı. "Hep böyle ba lar. Sonra bir bakmı sın..." Cümlesini tamamlamaksızın dışarı  ıktı.

Daha dakikalar önce zevk olsun diye beni incitmi ti. Peki

bu yorum farklı mıydı? Ne zaman bu kişiye dönüşmüştü? Beni korumak için her şeyi yapmaya hazır o sevecen, destekleyici insan neredeydi?

Violet'm tüm tatlılığı ve güler yüzüyle müşterisinin yanma dönmesini pencerenin ardından izlerken *bir kez daha* onu gerçekten tanıyor muyum diye düşünmeden edemedim.

Bölüm Sekiz

Kiliseye döndüğümde Bruce Wayne’le David’in gösterdiği gelişim karşısında hayretler içinde kaldım. Yabani ot-ları yolup toprağı küreme işini bitirmek üzerelerdi. Onlara şarküteriden sandviç, patates cipsi ve limonata almıştım, bu yüzden öğle yemeklerini yiyip esintinin tadını çıkaracak şekilde bir mimoza ağacının gölgesine oturdular.

Yalnızlığımdan fayda sağlayarak bir kürek aldım ve gübre döküp çiçekleri ekmeden önce toprağı küreme işini tamamladım.

“Sıkı çalıştığını görüyorum. O çocukların bu yüzden burada olduklarını sanıyordum.”

Jonah Pruitt’in sesini duyunca irkildim ve onunla yüzleşmek için döndüm.

“Papaz Jonah. Beni gafil avladınız.”

“Niyetim bu değildi. Kendini işine kaptırmış görünüyordun.”

“Ah... toprak ve bitkilerle uğraşmayı seviyorum.”

“Tanrı’nın yarattığı hiçbir şey sorun yaratmaz.”

“Öyle.”

“Bu sabah kolyeni fark ettim.” Boynumdaki haç kolyeyi işaret etti. “Onu dün takmıyordun. Umarım *bu* pazar günü kiliseye gelmeyi düşündüğün anlamına geliyordur.”

Uzanıp istemsizce haça dokundum. Ona ne diyecektim? Neyse ki bir cevap beklemeden sözlerine devam etti.

“Çocuklar şahane bir gelişim gösterdiler,” dedi Jonah. “Bir bardak soğuk içmeleri için onları zorlamam gerekti.”

“Bruce Wayne iyi bir iş çıkarmaya kararlı.”

Jonah ağacın altında oturan adamlara göz attı, ardından bakışlarını yeniden bana çevirdi. “Seni etkilemek için bu kadar çaba göstermesini biraz ilgi çekici bulduğumu söyleyebilirim ve bu birine tutulmak kadar masum bir şeymiş gibi görünmüyor.”

Sözlerinin bana neden bu kadar dokunduğundan emin değildim. Neticede Bruce Wayne’i motive eden şey Papaz Jonah Pruitt’i kesinlikle ilgilendirmiyordu.

“Keyfini kaçırdığımı görebiliyorum Rose. Niyetim bu değildi.”

Kendime hâkim olmaya çalışarak derin bir nefes aldım.

“İnsanları harekete geçiren şeyleri bilmek benim işim.” Duraksadı. “Bunun hoş görünmediğini biliyorum, ama ancak bu şekilde insanların neye ihtiyaç duyduklarını çözebiliyorum.”

“Onu harekete geçiren şeyin nedenini niçin önemsediyinizden emin değilim ve...”

Jonah sesini alçalttı. “Rose, bir papaz onun gibileri de önemser. Nasıl incindiklerini bilmek için. Aksi takdirde onları nasıl iyileştirebilirim?”

“Kusura bakma Jonah ama onları iyileştirmek Tanrı’nın

görevi değil mi? Ve teknik olarak hiçbirimiz senin cemaatinin bir parçası değiliz.”

Şaşırmama sebep olacak biçimde kahkaha attı. “Aklından geçeni söyleme tarzınla insanı rahatlatıyorsun Rose Gardner.”

Bundan o kadar da emin değildim.

Düşünceli görünüyordu. “Bruce Wayne Decker’la ilişki ni biliyorum.”

Göğsüm sıkıştı. “Bu da ne demek oluyor?”

“Cinayetten yargılanmamasını sağladığını biliyorum.”

Özel hayatımın ihlal edildiğini hissetsem de bunun sebebinden emin değildim. Bu topluma yansımış bir bilgiydi. Jonah, Bruce Wayne’in davası sırasında Henryetta’daki kilisesine taşınmıştı. Belki de davayı anımsıyordu. Yine de bu birilerinin özel hayatına gizlice burnunu sokmanın ötesinde bir şeymiş gibi görünüyordu.

Jonah tedirginliğimi hissederek konuşmasını sürdürdü. “Rhonda beni bilgilendirdi. Yemin ederim bu meseleyi bilmiyordum ama yine de itiraf etmem gerekirse, öğrendikten sonra biraz araştırma yapmam gerekti.”

Toprağı küreme işine geri döndüm.

“Neden böyle bir şey yaptığını bana açıklayabilir misin?” diye sordu Jonah, sesi beklemediğim kadar yumuşak ve kaygılı çıkıyordu. “Onun suçsuz olduğunu kanıtlamaya çalışırken hapse bile girmişsin. Suçsuz olduğu konusunda seni ikna eden şey neydi?”

Ayağımı dayayıp küreğin toprağa derinlemesine girmesini sağladım, sonra da ona bakmak için döndüm. “Yalnızca biliyordum ve bildiğim için, doğru olan tek şeyi yaptım.”

“Bazı şeyleri *bildiğini* duydum.” Artık arkamdaydı ve bana o kadar yakındı ki küreme işine devam edecek olursam dirseğimle onu dürtebilirdim.

Buz kesen korkunun damarlarıma yayıldığını hissettim.

“Nasıl biliyorsun Rose?” dedi beni kelimeleriyle köşeye sıkıştırarak.

Bruce Wayne birden yanıma gelip bir kürek kaptı. “İşe dönmeye hazırım.” Jonah’ya döndü. “Bitmek üzere, sizce de öyle değil mi?”

Jonah ilk kez samimiyetsiz bir biçimde gülümsedi. “Öyle,” dedi ve sonra arkasına dönüp kilisesine yöneldi.

Jonah Pruitt hakkımda ne duymuştu ve bununla neden bu kadar çok ilgileniyordu? İçimdeki şeytanı çıkarmaya kararlı bir diğer papaz olduğu için mi?

“İyi misiniz Bayan Rose?” diye sordu Bruce Wayne alçak bir ses tonuyla.

Gergin bir biçimde gülümsedim. “Elbette. Neden soruyorsun?”

“Sizi rahatsız ediyor gibi görünüyordu.”

Birden kendimi tam bir sersem gibi hissettim. Şehirdeki herkes Bruce Wayne’e yardım ettiğimi biliyordu. Papaz da durumu sadece merak etmişti. “İyiyim. Din adamları sadece beni kayıp görüyorlar.”

“Beni de,” dedi usulca, toprak küreme işine dönmeden önce.

Bruce Wayne’le işlemediğimiz cinayetlerle suçlanmamız dışında kesinlikle ortak yanlarımız vardı.

Violet dükkândan ayrılana kadar öğleden sonrasının kalanını burada geçirmeyi planlamıştım, fakat Jonah’nın dön-

mesinden ve sohbeta devam etmeye çalışmasından ötürü endişeliydim. Hakkımda bildikleri ne işine yarayacaktı ki? Bruce Wayne'e alanın doğu tarafını bitirmelerini, yarın sabah da erkenden gelip çiçek dikimini halletmelerinin ardından batı tarafına başlamalarını söyledim. Güney ve kuzey cepheyi gerekirse cumartesi ve pazar günü öğleden sonrasında halledebilirdik.

Violet kapıdan içeri girdiğimi görünce şaşırdı. "Ekime yardım etmek istediğini sanıyordum."

"Öyleydi ama fikrimi değiştirdim. Bensiz de oldukça iyi iş çıkarıyorlar."

Violet sözlerime inandı ve ilgisini bankonun üzerinde duran birkaç evrağa çevirdi. Çiçekleri kontrol etmek için dışarı çıktım. Saksılardaki bitkilerin yemyeşil ve sağlıklı görünmelerini sağlamak için onları günde birkaç kez sulamamız gerekiyordu. Jonah'yla karşılıklı etkileşimim hakkında ablamla konuşamayacağım için kendimi sulama işine vermek şu an doğru bir zamanmış gibi görünüyordu. İçeride takılırsam bir şeyler anlatmam için beni yiyip duracak ve ağızımdan laf alana dek durmayacaktı. Bu durumla nasıl başa çıkacağıma dair tavsiyeye gerçekten ihtiyaç duyuyordum, fakat Violet son konuşmamızın ardından bundan bahsetmek istediğim son kişiydi ve Joe kim bilir ne zaman ulaşılabilir olacaktı. Bununla birlikte Joe'nun bana ne diyeceğini çok iyi biliyordum. *İşi bırak*. Ancak elimize geçecek para düşünülüğünde bu geri çevrilemeyecek bir fırsattı ve Jonah kötü hiçbir şey yapmamıştı. Yalnızca beni tedirgin ediyordu. Muhtemelen fazla hassas davranıyordum.

İçeri girdiğimde bankoya yaslandım. "Vi, belki de gelişme-

leri kontrol etmek için yarın kiliseye sen gitmelisin.” Ablam kiliseye giderse Jonah’yı görmek zorunda kalmayacaktım.

Kafasını kaldırdığında şaşkınlığı gözlerinden anlaşıyordu. “Neden?”

“Hımm... sonuçta senin adın ve itibarın da söz konusu. Gidip onay vermen gerekebilir.”

Önlüğünü çıkarıp yakındaki lavaboda ellerini yıkarken kahkaha attı. “Çıkardığın planı gördüm. Muhteşemdi. Neden beğenmeyeyim ki?”

Bunu nasıl yapabiliyordu? Bir nefeste beni parçalara ayırıp sonra beni yeniden nasıl cesaretlendirebiliyordu?

“Olup biteni görmek istemiyor musun?”

Bana bakıp gülümsedi. “Sana güveniyorum. Çevre düzenlemesinde gerçekten iyisin, bu yüzden tamamlandığında göreceğim. Beni şaşırtabilirsin.”

İtiraz etmek ve oraya dönmek istemediğimi söyleyecek oldum, ama sonra ablam bunun nedenini bilmek için diretecekti.

Siyah bir Sedan park alanına girerken Violet çantasını kapı. Elini göğsüne bastırdı ve birkaç kez derin nefes alıp verdi. “Brody burada.” Teni kızardı, bu haliyle ilk randevusuna çıkan birinden çok daha heyecanlı görünüyordu. “Dükânı kapatacağın için teşekkürler Rose. Yarın görüşürüz.”

“Eğlenmene bak,” dedim ama içime bir kasvet çökmüştü. Bunun bir kısmı Violet’ın Brody’yle takılması ve Joe’nun sırrına dair duyduğum endişeden kaynaklanıyordu ama yine de bundan daha fazlası olduğunu düşünmeden edemiyordum. Yüzeyin derinlerinde bir şeyler. Henüz ne olduğunu çözemediğim.

Dükkânı kapadıktan sonra kendimi suçlu hissederek eve gittim çünkü Muffy'yi gün boyu hiç dışarı çıkarmamıştım. Jonah dikkatimi öylesine dağıtmıştı ki öğleden sonra eve uğramayı dahi unutmuştum.

Muffy beni gördüğü için çok mutlu oldu, onu okşamak için eğildiğimde zıplayarak ellerimle yüzümü yaladı. Kırgınlık ve şaşkınlık arasında gidip gelerek düşüncelerimi tartarken uzunca bir süre dışarıda zaman geçirdik. Genelde kendime bu hisler arasında debelenme izni vermiyordum, fakat bunu yapmak için güzel bir güne benziyordu.

Verandada otururken bir araba Bayan Dorothy'nin park alanına girdi. Eve zorla giren kişi başladığı işi bitirmek için geri mi dönmüştü? Karanlık çökmeden dönecek kadar aptal olamazdı. Buna karşın meraklandım, o yüzden evi daha iyi görebilmek için basamaklardan inip bahçemde ilerledim. Arabadan bir kadın indi ve ağır adımlarla ön bahçeyi geçip kapıyı çalmadan eve girdi. Görünüşe bakılırsa Bayan Dorothy'nin evde olmadığını biliyordu.

Bayan Mildred çiçek sulama kabını taşıyarak evinden dışarı çıktı, ancak bu kez evden çıkmasının nedeni ben değilim. Bakışları doğrudan Bayan Dorothy'nin park alanındaki arabaya odaklanmıştı.

“O arabanın kime ait olduğunu biliyor musunuz?” diye sordum ona kendime engel olamayarak.

Eve öylesine odaklanmıştı ki beni duymazdan geleceğini düşündüm. “Sanırım yeğeni Christy'ye ait. Birkaç sene önce Shreveport'a taşınan işe yaramaz bir tip.”

“Neden annesiyle kalmıyor?”

“Kendine ait olduğunu düşündüğü şey üzerine hak iddia etmek için burada sanırım.”

“Evi miras yoluyla mı devralacak?”

“Evet, öyle olacağını sanıyor. Fakat aklından geçenle gerçek olan şey birbirinden tamamen farklı.”

“O ve annesi Bayan Dorothy’nin hayatta olan tek akrabaları değil mi?”

“Evet.”

Kafam karışmıştı. “O zaman kim...”

Bayan Mildred sulama kabını verandasının zeminine bırakıp basamakları inmeye başladı. “Gel benimle, bu sayede Christy’yle tanışabilirsin.”

Muffy’yi içeri sokup Bayan Mildred’in peşine düştüm. Şaşkındım, yalnızca benimle konuşmamış, aynı zamanda kendisine eşlik etmemi teklif etmişti, ki bu da epey şüphe çekiciydi. Yine de merakım kafamın içinde çalan uyarı çanlarını geri plana itiyordu.

Bayan Mildred basamakları sendeleyerek çıkıp kapıyı hafifçe tıklattı.

Christy yüzünde halinden hoşnut bir ifadeyle kapıyı açtı. “Hey, selam Mildred. Güveç nerede? Taziye güveçlerinle tanınan dindar bir Baptist değil miydin sen?”

Bayan Mildred’in nefesi kesildi. “Bu ne cüret! Teyzenin evinde taziye güveçleriyle ilgili dine sığmayan yorumlar yapıyorsun!”

“Tamam, sevecenliğiyle tanınmıyorsun, o yüzden güvecin yoksa buraya kesin bir şeyler öğrenmeye geldin demektir.”

Bayan Mildred’in aşağılamalarından etkilenen tek komşu olmadığımı bilmenin verdiği aydınlanmanın keyfini sü-

rebilirdim, ancak sohbet kızışacakmış gibi görünüyordu. Bir şeyler öğrenmem için ufak da olsa bir umudum varsa hemen araya girmem gerekiyordu.

“Selam, ben Rose,” dedim gülümseyerek. “Ve tanıştığımızı sanmıyorum. Sokağın yukarısında yaşıyorum. Teyzeniz için ne kadar üzgün olduğumu söylemek için uğramıştım.”

“Sen Rose musun? Dorothy Teyze senden bahsetmişti.” Christy sineklikli kapıyı açıp beni tepeden tırnağa süzdü. “Bana normal görünüyorsun.”

Yüzüm utançtan kıpkırmızı kesildi.

Omzunu silkti. “Buna hiç şaşırmadım. Dorothy Teyze şu an karşımdakiyle epey samimiydi.” Bayan Mildred’i işaret etti. “Ve kimse hakkında lanet olasıca tek bir iyi şey söylemezdi.”

Christy’nin sözleri kırıcıydı. Dorothy her zaman ablamı tercih etse de bana karşı hep nazik davranmıştı. Onun tuhaf olduğumu düşündüğünü hiç fark etmemiştim, yine de diğer herkesin aklından geçenler göz önünde bulundurulduğunda bunu neden şaşırtıcı bulduğumu bilmiyordum. “Polis dün akşam sizinle iletişime geçti mi?” diye sordum. “Haneye tecavüz girişiminden haberdar mısınız?”

Gözleri kocaman açıldı. “Haneye tecavüz mü?”

“Biri arka kapıdan eve girmeye...”

Bayan Mildred yeniden üstünlük kazanmıştı. “Eve kimin ne yapmaya çalıştığı seni ilgilendirmiyor,” dedi kafasını hızla öne uzatarak. “Evin sahibi olmadığına ve hiçbir zaman da olamayacağına göre.”

Christy ellerini beline koydu. “Ne saçmalıyorsun yaşlı kadın? Annemden sonra ben onun tek yakınıyım ve annem eve sahip olduğunda bana verecek.”

Bayan Mildred onu küçümser bir edayla sırtıttı. “Vasiyeti okudun mu?”

“Evin bana ait olduğunu bilmek için vasiyeti okumama gerek yok.”

Bayan Mildred’in dudakları bu kez ciddi bir kabızlık sorununu yaşıyormuş gibi geniş bir biçimde kıvrıldı. “Tamam, vasiyeti okuduğunda bir sürprizle karşılaşacaksın belki. O zamana kadar özel mülke izinsiz girmiş sayılıyorsun.”

“Lanet olsun, sen neden bahsediyorsun? Henryetta’da sadece birkaç gün kalacağım. Hava güzelken işlerimi halletmem gerekiyor. Eşyaları toplamaya başlayacağım.”

“Bu evde bir saniye daha kalırsan polisi arayıp seni buradan yaka paça çıkarmalarını söyleyeceğim.”

Christy kahkaha attı. “Bunu yapamazsın.”

Bayan Mildred, Christy’nin bilmediği neyi biliyordu? Ortalığı karıştırmayı severdi, o nedenle hakkı olsun olmasın bunu yapabileceğinden şüphe duymuyordum. “Polisi arayacağını garanti ederim,” dedim. “Beni haftada en az iki kez polise şikâyet ediyor.”

Christy beni bu kez gerçekten inceleyerek yeniden tepeden tırnağa süzdü. “*Seni mi?* Neden?”

“Erkek arkadaşımın ön bahçemde öpüştüğüm için.”

Christy kahkaha attı. “Hiç erkek arkadaşı olmadığı için seni kıskanıyor sadece.”

Bu kez nefesi kesilen bendim.

Christy, Bayan Mildred’e döndü. “Verandamdan defol yaşlı kadın. Seni ikinci kez uyarmayacağım.”

Bayan Mildred parmağıyla onun göğsünü dürttü. “Son gülenin kim olduğunu yakında görürüz.”

Christy onu yumruklayacakmış gibi görünüyordu, bu yüzden yaşlı kadını kolundan tutup usulca çektim.

“Bayan Mildred, büyütülecek bir şey yok. Siz söyleyeceğinizi söylediniz, hadi gidelim.”

Mildred kolunu tutuşumdan çekerek kurtardı. “Sakin bana ne yapacağımı söyleme, şeytan çarpmış kadın.”

Christy’nin onu yumruklamasına izin vermediğime pişman oldum.

“Ben istediğim zaman giderim,” diyerek sözlerini sürdürdü Mildred. “Dorothy benim arkadaşımdı ve arkadaşımın evinin bu ağızı bozuk kadın tarafından ihlal edilmesine izin vermeyeceğim.” Fakat bu sözleri dile getirirken çoktan basamakları inmeye başlamıştı.

“İşte böyle,” diye seslendi Christy arkasından. “Gidip o leş sığınağına kapan hadi!” Ardından sineklikli kapıyı çarparak kapattı.

Bayan Mildred sendeleyerek kaldırıma çıkınca ona eşlik etmeli miyim yoksa ateş hattından çıkmalı mıyım emin olamadım. Sonunda beynimi kemiren soruyu ona sormaya karar verdim. “Christy’ye evin sahibi olmadığı söylerken ciddi miydiniz?”

Bayan Mildred küçümseyici bir biçimde gülümseyerek bana döndü. “Bana yalancı mı diyorsun?”

“Şey, hayır ama...”

“Dorothy geçen hafta vasiyetini değiştirdi. Evini o ağız bozuk uyuşturucu bağımlısına bırakmadığını biliyorum. Dorothy onun eve sahip olmayacağından emin olmak için ne gerekiyorsa yapmak istedi, hatta bana evi devrettiğini bile

söyledi... artık her nasıl yaptıysa. Geçen hafta da evrakları imzalamak için avukatına gitti. Onu oraya bizzat götürdüm.”

“Evi kime bıraktı peki?”

Bayan Mildred’in dudakları kıvrıldı. “Pek de önemli olmayan birine.”

“Peki ama kime?”

“Bunun seni neden ilgilendirdiğini anlamıyorum. Bana sıkıntı vermek yerine yapacak daha iyi bir işin yok mu?”

Park alanının köşesinde durup onun kaldırımından evine doğru ilerlemesini izledim. Yüz yaşına gelsem bile bu kadını çözemeyecektim. Tüm hikâyeyi anlatmayacaksa neden benimle bu bilgiyi paylaşmıştı ki?

Bayan Dorothy’nin vasiyetini değiştirmesinden bir hafta sonra ölmesiyle ilgili garip tesadüfü düşünmeden edemiyordum. Mason’ı aramaya niyetlendim ama bu bilgiyi nasıl değerlendirebilirdi ki?

“O yaşlı varasanın da öldürülmemiş olması çok kötü.”

Arkamdan gelen erkek sesini duyunca döndüm ve Thomas’ın arabasının açık kapısının yanında durduğunu gördüm. “Thomas! Bu söylediğin korkunç bir şey!”

Omzunu silktilti. “Ben yalnızca herkesin aklından geçeni söyledim ve bunu sen de biliyorsun. Bu muhit yaşlı sürtüklerle dolu ama o içlerinde en fenası.”

Bu konuda nasıl tartışabilirdim ki? “Yine de birinin ölmesini dilemek doğru bir şey değil.”

“Endişelenme,” dedi arabasına binmek üzere eğilirken. “O da kendi payına düşeni alacak.”

Arabasının motoru kükrerken her şey bir anda karardı ve bir görüntü beni ele geçirdi. Karanlık bir odada, bir masanın

kenarında oturan iriyarı İspanyol bir adamın karşısında duruyordum. “Malı getirdin mi?”

“Sorun yaşadım.”

Adam ayağa kalkıp bana tepeden baktı. “Sorunlarla uğraşacak zamanım yok. Kışını kaldır ve gidip malı getir.”

“Ama polisin meseleyi çözmeye başladığını düşünüyorum.”

Adam ellerini iki yanına kaldırdı. “Sorunlarla dolusun *amigo*. Bir yolunu bul.”

Thomas’ın arabası park alanından çıkarken görüntü yitip görüşüm yerine geldi. “Ciddi bir sorun yaşayacaksın,” diye seslendim istemsizce.

Hissettiğim panik yüzünden sendelemek üzereydim. Neyse ki Thomas hızla uzaklaşıyordu ve uyarımdan kuşku duymayacaktı. Ne tür bir belaya bulaşmıştı? Mildred’in kendi payına düşeni almasıyla ilgili ne demek istemişti? Birden dediği şeyi *—o yaşlı yarasanın da öldürülmemiş olması çok kötü—* anımsadım. Polis ve medya Bayan Dorothy’nin doğal sebepler yüzünden öldüğünü iddia etse de Thomas *öldürüldü* ifadesini kullanmayı tercih etmişti. Merakım şimdi daha da kabarmıştı.

Kendimi birden alışlagelmişin ötesinde emniyetsiz hissederek hızla eve gidip kapılarımı kilitledim. Sıska Thomas’ın birini öldürdüğünü gözümün önüne getirmeye çalıştım. Bu uygun görünmüyordu ve Bayan Laura’yla Bayan Dorothy’yi öldürmüş olsa dahi tüm bunları doğal sebeplerle ilişkilendirmeyi nasıl başarmış olabilirdi ki? Tanrı yardımcım olsun, fakat bu çocuk o kadar zeki birine benzemiyordu.

Konuşmamızı ya da gördüğüm görüntüyü nasıl değerlen-

direceğimi bilemiyordum. Bunlar polise, hatta Mason'a bile iletemeyeceğim kadar belirsiz ayrıntılardı. Şimdilik kendime saklasam iyi olacaktı.

Fakat Dorothy'nin evini yeğeninden başka birine bıraktığı bilgisini kullanabilirdim ve bu konuyla ilgili daha fazlasını öğrenmemde bana kimin fayda sağlayabileceğini biliyordum.

Ceptelefonumu çıkarıp Neely Kate'in hızlı arama tuşuna bastım.

"Selam, Neely Kate, benim için resmi bir evrağa bakabilir misin?"

"Elbette."

Onun bu yönüne bayılıyordum. Anlaşmadan önce konunun neyle ilgili olduğunu sormayı dahi düşünmüyordu. "Bir vasiyetin mirasçısına bakabilir misin? Emlak Vergisi Departmanı'nda olduğun için bu bilgiye ulaşabileceğini düşündüm."

"Biz yalnızca gerçek sahiplerin kayıtlarını tutuyoruz, onlardan imtiyaz elde edenlerinkini değil ve aile evrağı onaylaya dek adliyeye bir kayıt ulaşmıyor."

"Ah." Bu kadarı yeterliydi.

"Neden soruyorsun?"

"Dün ölen komşumun evine birinin girmeye çalıştığını biliyor musun? Tamam, bundan fazlası var. Yeğeni bugün ortaya çıktı ve Bayan Mildred onunla yüzleşti. Christy'ye evdeki eşyaları toplamaya başlamadan önce vasiyeti okuması gerektiğini söyledi."

"Bu hiçbir şey ifade etmiyor. O kadının ne kadar huysuz bir tip olduğunu biliyorsun. Muhtemelen her zamanki gibi ortalığı karıştırıyor."

“Ben de öyle düşünüyordum, fakat bana Bayan Dorothy’nin vasiyetinden yararlanacak kişiyi değiştirdiğini söyledi. Bayan Mildred geçen hafta onu evrakları imzalayabilmesi için avukatının ofisine bizzat bırakmış. Aslına bakarsan, evi çoktan devrettiğini bile söylemiş.”

“Peki ama kime?”

“Mildred bu meselenin beni ilgilendirmediğini, Bayan Dorothy’nin evi önemli olmayan birine bıraktığını söyledi.”

“Evi kime bıraktığını neden umursuyorsun ki?”

“Çünkü bu çok garip. İki yaşlı kadın sözde doğal sebepler yüzünden ölü bulundu, fakat havalandırmaları ve pencereleri kapalıydı. Sonra, Bayan Laura’nın mücevherleri kayboldu ve biri dün akşam muhtemelen mücevherlerini çalmak için Bayan Dorothy’nin evine girmeye çalıştı. Ya kaçak bir seri katil söz konusuysa?”

“Bir seri katil? Arkansas, Henryetta’da?” Neely Kate’in sesi kuşku doluydu.

“Mümkün görünmüyor olabilir ama imkânsız da değil.”

“Ve sen yeni hak sahibinin bununla ilgisi olup olmadığını merak ediyorsun.”

“Bu çok ciddi bir tesadüf.”

“Neden Mason’a anlatmıyorsun?”

“Bir kaçıktan fazlası olduğumu düşünmesini istemiyorum. Kanıtı ihtiyacım var.”

“Birincisi Mason senin bir kaçık olduğunu düşünmüyor. İkincisi ise Mildred’in evin çoktan devrettiğine dair sözleri aklıma bir şeyi getiriyor. Dorothy vasiyetnamenin onayından kaçınmak için evinin tapusuna yeni bir hak sahibi eklemiş olabilir. Bu sayede yeni hak sahibi evin çoktan sahibi

olmuş olabilir. Fakat bunun için de Dorothy'nin talep hakkından ibrayı gerektiren belgeleri doldurulmuş olması gerekiyor. Büyükannem, annem ve teyzem geçen ay bu işlemi yaptılar. Dorothy'nin de bu belgeleri doldurup doldurmadığını kontrol edebilirim.”

“Departmanında bunun kaydı bulunuyor mu?”

“Hayır ama bağlantılarım var.”

“Başını belaya sokmak istemem.”

“Pardon?” dedi Neely Kate alaycı bir ses tonuyla. “Tanışıyor muyuz? Her türlü bilgiye ulaşabileceğimi biliyorsun. Bununla birlikte, kovulursam bu işime gelir.”

Bölüm Dokuz

Ertesi gün fidanlığa giderken Bruce Wayne’le David’i kontrol etmek üzere kiliseye uğradım. Sabah 08.45’te onları orada bulmayı beklemiyordum, niyetim yalnızca bir önceki gün ne kadar yol kat ettiklerini görmektir. Tabii bir de Jonah’yla karşılaşmamayı umuyordum ki bu gerçekten aptalcaydı. Ödemenin kalan kısmını almak için bir noktada onu görmek zorunda kalacaktım. Yine de bunu mümkün olduğunca ertelemeyi tercih ediyordum.

Şaşırtıcı bir biçimde ikili bir yandan toprak kürüyor, diğer yandan yabancı otları yoluyordu. Binanın doğu tarafını bitirmişlerdi ve manzara muhteşemdi.

“Harika bir iş çıkarıyorsunuz!” dedim kilisenin yan tarafından onlara yönelerek.

Bruce Wayne kolunu küreğinin sapma yasladı. “Teşekkürler Bayan Rose.”

“Bugün buralarda olmayabilirim. Bir kamyonet almayı planlıyorum.”

“Ah öyle mi?” David başını kaldırdı. “Amcam Ernie’nin

şehrin dışında, Highway 82’de ikinci el araç galerisi var. Oraya bakmalı ve seni benim gönderdiğimi söylemelisin.”

Nereden bahsettiğini biliyordum, ancak beni gönderen kişinin David olduğunu söylememin yararı mı yoksa zararı mı dokunurdu işte bundan emin değildim. “Teşekkürler David.” Gülümsedim. “Soracağınız ya da ihtiyaç duyduğunuz bir şey olursa ceptelefonumdan bana ulaşabilirsiniz.”

Fidanlığa vardığımda Violet çoktan oradaydı ve kaldırımdaki çiçekleri sularken bir şarkı mırıldanıyordu.

Ona muzip bir bakış attım. “Randevun güzel geçmiş olmalı.”

Yüzünde hınzır bir sırıtiş belirdi. “Mhhh.”

“Neler yaptınız?”

“Broody beni yemek için Jaspers’a götürdü, sonra da film izlemek için Magnolia’ya gittik.”

“Kulağa eğlenceli geliyor.”

Gülümsedi. “Bu akşam tekrar çıkacağız.”

“Peki ya Ashley ve Mikey?”

Başını eğerek kaşlarını kaldırdı. “Şey... hazır bahsini açmışken...”

“Ah.” Onlara göz kulak olmamı istiyordu.

“Joe burada değilken yapacak bir şeyin yoktur diye düşündüm.”

Haklıydı ve yeğenlerimi seviyordum. Önümdeki boş akşamı doldurmama yardımcı olabilirlerdi. “Tabii, neden olmasın? Ama kamyonet alışverişinden ne zaman döneceğimi bilmiyorum.”

Violet gözlerini devirdi. “Yine mi şu mesele? Çocuk oto koltuklarını kamyonetine nasıl sığdıracaksın?”

“Onların annesi olmadığım, oto koltuklarını kamyonetime sığdırmak için endişelenmeme gerek yok sanırım.”

Sivri dilli cevabım karşısında ağzı açık kaldı.

Bunu ona söylediğime inanamıyordum.

Belirgin bir şekilde ondan özür dilememi bekleyerek bana dik dik baktı, fakat yalnızca ona bakarak sırtımı dikleştirdim.

Birden adil davranıp davranmadığımı düşündüm. Violet benim ablamdı ve kocası onu yakın zamanda terk etmişti. Zaman zaman yardıma ihtiyaç duyuyordu, bu yüzden neden ondan sakınacaktım ki? İyi bir kız kardeş gücenmeden ablasından yardımını esirgemezdi.

“Bak Vi. Bir kamyonette üç koltuk bulunuyor, bu yüzden elbette onların oto koltukları da sığacak. Ayrıca dün akşam internette biraz araştırma yaptım, çoğu kamyonetin arka koltuğu da var. Ön taraf olmazsa koltuklarını arkaya da sığdırabiliriz.”

Cevabımdan az da olsa tatmin olmuş görünse de soğuk davranmaya devam etti. Öğle yemeğinde Mason’la buluşmak üzere önlüğümü çıkardığımda ise beni tepeden tırnağa süzdü. “Bugün ne kadar hoş görüldüğünü söyleyememişim. Saçını beğendim.”

Bugün kilisede çalışmayı planlamadığımdan kolsuz bir elbise giymiş ve saçımı Neely Kate’in öğrettiği şekilde gevşek bir Fransız örgüsüyle toplamıştım. Yine de ablamın bu belirgin imalı sözlerine nasıl karşılık vereceğimden emin değildim. Çocuklarına bakmamı isteyen birine göre oldukça kindar davranıyordu. “Teşekkür ederim.”

“Çocuklara bakmak için zamanında geleceksin değil mi? Onları Mike’ın ailesinin evinden alabilirsin.”

Çantamı alırken duraksadım. “Onları sen getirmeyecek misin?”

Yüzünü buruşturdu. “Oto koltuklarından neden bahsettim sanıyorsun? Koltuklar Mike’ın ailesinin evinde.”

Dolu dolu beş saniye boyunca ablam nereye gitti, diye düşünerek suratına baktım, çünkü karşımdaki kadın kesinlikle Violet değildi.

“Başka talimatın var mı?” dedim iğneleyici bir ses tonuyla ama Violet bunu anlamadı.

“Yalnızca yarın sabah onları buraya getir. Biraz oynamalarına müsaade ederiz, sonra da onları Mike’la göndeririz.”

İş ortaklığımızın başından beri onun çocuklarıyla fidanlık işini nasıl yürüteceğini düşünüyordum. Şu an için planı onları başka birine postalamakmış gibi görünüyordu ama bu adil değildi. Violet çocuklarıyla geçimini sağlayacak bir iş kurmaya çalışan yalnız bir anneydi. Onlardan uzakta zaman geçirmek zorunda kalacağı belliydi. Yalnızca bu durumun onun daha çok canını sıkmasını bekliyordum.

Buna öyle sinir olmuşum ki dükkândan ayrılırken ona hoşça kal bile demedim. Şehir meydanında, restorandan yalnızca bir blok ötede bir park yeri bulana dek sakinleşmeye çalıştım. Mekâna erken vardım ve Mason kapıda belirene kadar oturup bekledim. Mason beni hemen gördü ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yanıma geldi.

“Bir kamyonet almaya hazır mısın bakalım?” diye sordu karşıma otururken.

“Evet,” dedim onun heyecanına karşılık vermeye çalışarak.

Kaşları kalktı. “Pişman mı oldun? Biraz daha düşünmeye ihtiyacın varsa bunu bugün yapmak zorunda değiliz.”

“Hayır.” Yüzüne bakarak gülümsedim. “Sorun bu değil. Düşündükçe kamyonet almanın yapılacak en doğru şey olduğuna karar veriyorum.”

“O halde sorun nedir?”

Garson kadın geldi ve ben Mason’a cevap veremedim siparişlerimizi aldı. Kafamda o an bir görüntü belirdi. Bir saniyeden kısa süre içinde sona erdiğinde doğrudan kadına bakıyordum. “Bu akşam kocanın annesi seni arayacak.”

“Efendim?” dedi kadın.

Mason kaşlarını kaldırdı.

Garson kadın elini beline koydu. “Neden öyle bir şey dediniz?”

Utangaç içinde yerimde kıvrandım ve ellerim kucagımda titrerken bakışlarımı masaya çevirdim. “Yalnızca bir önsezi.”

“Ne kadar tuhaf...” diye söylenen kadın yanımdan ayrıldı.

Kalp atışlarımın yavaşlamasını dilerken Mason birkaç saniye boyunca beni izledi. Er ya da geç onun yanında da bir görüntü görecektim ve şu an buna nasıl bir tepki vereceği arkadaş kalıp kalamayacağımızı belirleyecekti.

Mason bu tuhaf etkileşimi görmezden gelerek konumuza geri döndü. “Rose, bu konuda pek istekli olmadığını göz ardı edemiyorum. Yalnız başına gitmek istersen bunu anlarım.”

“Hayır. Senin de gelmeni istiyorum. Sadece ablamın da bu konuda anlayışlı olmasını dilerdim.”

“Ah.” Bir şeker paketi alıp parmaklarının arasında çevirdi. “Bir kamyonet almanı istememesinin gerçek sebebi ne peki?”

“Dürüst olmam gerekirse, gerçekten bilmiyorum.”

Mason şeker paketini masaya bıraktı ve gözleri benimkilerle aynı seviyeye gelecek şekilde başını eğdi. “Kardeşler arasındaki ilişkinin büyüleyici olduğunu sen de düşünmüyor musun?”

“Bunu hiç düşünmedim.”

“Ablanla kavga ettiğinize dair bahse bile girerim. Yanılıyor muyum?”

“Hem de nasıl! Tahmin bile edemezsin.”

“Ve birbirinizi çileden çıkarıyorsunuz.”

“Evet.”

“Ama onu korumak için elinden gelen her şeyi yaparsın, öyle değil mi?” dedi sesi aksayarak.

Bakışlarındaki bir şey kalbimi sıkıştırdı. “Evet...” diye fısıldadım.

Ona kız kardeşini sormak istiyordum. Mason onun başına çok kötü bir şeyin geldiğinden bahsetmişti ama ne olduğunu bilmiyordum ve her nasılsa Joe’nun bu konuyla ilgisinin olup olmadığını da düşünmeden edemiordum. Sebebinde emin değildim, bu belki de Mason’ın derin ve karanlık sırrından ötürüydü ve Joe’nun da bir sırrı vardı. Ne kadar çok derin ve karanlık sır olabilirdi ki? Yine de Mason’ın kız kardeşinin başına gelen şeyin Joe’yu da ilgilendirdiğini bir şekilde biliyordum. Bu, yadsıyamayacağım bir içgüdüydü ve bu bilgi ödümü patlatıyordu.

“Bak sen şunlara!” diye ciyakladı Neely Kate hemen yanımdan. Bizi görüp restorana dalmış olmalıydı ve ben bunu fark edemeyecek kadar düşüncelere dalmış haldeydim. “Bir kişilik daha yeriniz var mı?”

Mason dostane bir gülümsemeyle ona baktı. “Elbette. Sen meşhur Neely Kate olmalısın.”

Neely Kate sırtarak bir elini beline koydu. “Ta kendisiyim, Bay Deveraux.”

“Lütfen bana Mason de.” Ayağa kalktı ve başka bir masadan sandalye alıp Neely Kate’in oturmasını bekledi.

“Daha önce karşılaşmıştık –Rose beni ofisimin önünde terslediğinde alkışladığınızı hatırlıyorum– ama tanıştığımızı sanmıyorum.”

Neely Kate’in yerinde olsam utancımдан ölürdüm ama o tamamen farklı biriydi. “O azarı hak ettiğinizi düşünüyorum. Hatta hâlâ adliyede o anın kaydı olmadığı için üzülen insanlar var.”

Mason kahkahalara boğuldu. “Belki bir dahaki sefere Rose birilerini ceptelefonunu hazır etmesi için uyarır.”

Mason, Neely Kate’in sandalyesini iterken bana şaşkın ve keyifli bir bakış attı. Garson kadın bana temkinli bir bakış atarak masamıza geldi ve Mason, Neely Kate’in de siparişini verebilmesi için onu yönlendirdi.

Garson gittikten sonra Mason dikkatini en yakın arkadaşına çevirdi. “Daha dün senden bahsediyorduk.”

Neely Kate kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi?”

Mason’m onunla ilgili söylediklerinden sonra ona bu kadar iyi davranmasına müteşekkir kalarak gülümsedim ama birkaç ay önce adliyede tam bir öküz gibi davrandığını da inkâr edemezdim. Şimdi daha iyiydi, fakat halen bölge savcısı yardımcısıydı. Muhtemelen Neely Kate’ten daha yüksek bir konumdaydı. Bu tuhaf görünebilirdi ama yine de Mason böyle olmaması için elinden geleni yapıyordu.

“Rose bana adliyede olup bitenlere dair edindiğin bilgilerden bahsediyordu ve ben de çoğunun doğru olduğunu teyit ettim. Şaşırtıcı bir doğruluk oranının var.”

Neely Kate kendini beğenmiş bir ifadeyle gülümsedi. “Bazı şeyleri öğrenmeye dair bir yeteneğim var. Ama bu yetenek Rose’unki gibi değil. Onunki tamamen doğuştan.”

Mason’ın gülümsemesi soldu. “Ne demek istiyorsun?”

Çay fincanını kaldırırken Neely Kate’in eli havada asılı kaldı. “Bilmiyor mu?”

Kan beynimden çekilirken ne diyeceğimi bilemedim. Bu durumdan paçamı nasıl sıyıracaktım?

Mason yüzü giderek ifadesizleşirken bana bakmaya devam etti. Geçen her bir saniye bunu kaçınılması daha da imkânsız hale getiriyordu.

Neely Kate fincanını bırakıp bana döndü. “Özür dilerim Rose. Bildiğini sanıyordum.”

“Demek sırrı olan tek kişi ben değilim,” dedi Mason sonunda bakışlarını üzerimden ayırmaksızın arkasına yaslanırken.

Ağlamak istiyordum. Artık ona söylemek zorundaydım. Nihayet tekrar konuşmaya başlamıştık ve şimdi ya tam bir kaçık olduğumu ya da ona yalan söylediğimi düşünecekti. Her ne olursa olsun sonunun kötü olacağı belliydi.

Neely Kate omuzlarını dikleştirerek Mason’a döndü. “Sana anlatmasını istiyorsan suratındaki o incinmiş ifadeyi silsen iyi edersin. Yalnızca birkaç kişi biliyor. Arkadaş olduğunuz için sana söylediğini düşündüm ama...”

“Davadan beri beni görmezden geliyordu,” dedim.

Neely Kate gözlerini devirdi. “Al işte. Yanında olmamış-

sın ki sana anlatsın, öyle değil mi?” Gözlerini kıstı. “Yalnızca güvendiği insanlara anlatır. Sırrı konusunda sana güvenebilir mi Mason Deveraux?”

Mason kollarını masaya dayayarak bana döndü. “Bana her konuda güvenebilirsin Rose.”

Konuşma şekli bu sırdan daha fazlasını ima ettiğini düşünmeme yol açtı. Yine de bu kolay bir şey değildi.

Boğazıma bir yumru takıldı. “Burada, Henryetta’da pek arkadaşımın olmadığını biliyorsun ama bunun nedenini bilmiyorsun.”

“Hepsinin canını sıkmak için elinden geleni yaptığını sanıyordum,” diyerek bana takılsa da karşılık bulamadı. Aslında rahatlamam için yardım etmeye çalışması, bunu anlayabilecek olması bana umut veriyordu.

“Küçükülüğümden beri bilmemem gereken şeyleri biliyorum.”

Devam etmemi bekleyerek beni izledi.

“Bunu ben istemedim.” Başımı eğerek masaya baktım ve derin bir nefes aldım. “Bunlar kafamın içinde dönen film gibi görüntüler. Ama hiçbir zaman benimle ilgili değiller. Sürekli yanımda olan kişilerle ilgililer.” Duraksadım, ona bunu anlattığım için hâlâ şaşkınlık duyuyordum. “Ve görüntü yitip gittiğinde gördüğüm şeyi ağızımdan kaçırıyorum.” Dudağımı ısırdım ve tereddüt ederek ona baktım. “Dün annenin bitkiye bayılacağını söylediğimde aslında bir görüntü görmüştüm. Onu gördüm –bu arada annen çok hoş bir kadın– ve çiçeği ona verdiğinde çok mutlu oldu.”

Mason hafifçe gülümseyerek yutkundu. “Bunu bildiğim iyi oldu.”

En azından henüz kaçıp gitmemişti.

“Peki ya siparişimizi alan kadına söylediklerin?” diye sordu.

Ağlamak isteyerek kafamı salladım. “O da bir görüntüydü.”

“Genelde görüntüleri kontrol edemiyor,” diye ekledi Neely Kate. “Öylece beliriyorlar. Tüm o Daniel Crocker belasına da böyle bulaştı. DMV’de çalışıyordu ve Daniel Crocker onun müşterisiydi. Rose o an kendisinin öldüğüne dair bir görüntü gördü.”

Mason kafası karışmış bir halde gözlerini kıstı. “Ama açıkça görülüyor ki... ölmedin.”

“Gördüklerim her zaman gerçekleşmiyor. Gördüğüm şeye göre davranışımı değiştirirsem görüntüler de değişebiliyor. Tüm o süreçte kendimi üç kez ölü olarak gördüm ve olacakları değiştirmek için normalden farklı şeyler yaptım, hatta Joe’yla yaptık. İkincisinde Joe amirinden gelen emirlere karşı çıktı ve la buluşmaya gittiğimde beni kurtardı. Crocker onunla buluşmazsam beni Violet’ı öldürmekle tehdit etmişti. İçinde bilgi olan bir flaş belleğin bende olduğunu sanıyordu. Joe bana içinde sahte bilgiler olan bir flaş bellek verdi ama yine de Crocker’ın beni öldüreceğinden şüpheleniyordu ve kesinlikle haklıydı. Alnımda bir kurşun deliğiyle gece vakti kendimi ormanda yataarken görmüştüm. Joe beni oradan kaçırdı ve Crocker’ın adamları peşime düştüğünde beni sakladı.”

Mason’ın yüzü bembeyaz kesildi. “Bu korkunç olmalı. Kendi ölümünü görmek.”

“Tam bir kaçık olduğumu düşünüyorsun.”

Başını sallayıp yutkundu. “Hayır, öyle düşünmüyorum. Yalnızca sindirmesi zor. Bana biraz zaman tanı.”

“Tamam.”

Birkaç saniye sonra iç çekti. “Bana Bruce Wayne Decker’in masum olduğunu erkekler tuvaletinde kulak misafiri olduğun bir konuşmadan ötürü bildiğini söylemiştin. Aslında bir görüntü görmüştün.”

“Evet ama gördüğüm yaka rozeti mahkeme salonunda delil olarak öne sürülene kadar bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.”

Mason düşüncelere dalmış bir şekilde kafasını salladı.

“Ona inanıyor musun?” diye sordu Neely Kate.

“Elbette ona inanıyorum,” dedi Mason usulca. “Rose bir yalancı değil ve abartma huyu da yok. Bunun doğru olduğunu söylüyorsa doğrudur. Yine de dünyanın siyah ve beyaz üzerine kurulu olduğunu anlamalısınız. Bana söylediğiniz şeyler doğrudan gri alanda kalıyor. Yalnızca buna epey bir kafa yormam gerek, hepsi bu.”

“Teşekkür ederim,” dedim zar zor.

Kafasını kaldırdı. “Bana söylediğinde ne olacağını düşünüyordun?”

“Kaçık olduğumu söyleyip bir daha benimle konuşmayaacağını düşünüyordum.”

“Hayır, Rose. Artık yeniden arkadaş olduğumuza göre beni kaçırmak için bundan daha fazlasını yapman gerekiyor.”

Garson kadın yiyeceklerle masamıza geldi ve tabaklarımı zı önümüze koyarken hepimiz onu izledik. İştahım kaçmıştı.

Neely Kate sandalyesinde kıvrandı. Ona kızdığımı düşünüp endişelendiğinden emindim. Tamam, biraz kızgındım fakat

haklıydı. Gerçekten arkadaşım olacaksa Mason'ın bunu bilmesi gerekiyordu. Özellikle de onunla zaman geçireceksem.

Çatalımı salatama daldırdım. "İnsanlar bir şeyleri biliyor olmamdan hoşlanmıyorlar. Başkalarının işine burnunu sokan ya da dedikoducu biri olduğumu sanıyorlar, fakat Neely Kate'in dediği gibi ben sadece bu görüntüleri kontrol edemiyorum. Öylece beliriyorlar. Bazı insanlar da şeytan tarafından ele geçirildiğimi düşünüyor. Uzaklaşmak ve mümkün olduğunda insanlardan uzak durmak benim için daha kolay. Bu yüzden Gardner kardeşlerin *tuhafı* benim. Yalnız yaşlanacağımı ve vahşi bir kedi sürüsüyle annemin evinde yaşayacağımı falan düşünüyordum."

Mason'ın dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. "Yalnız ölmeyeceğin konusunda seni temin edebilirim."

"Violet bu görüntüleri diğer insanlardan saklamam konusunda beni sürekli teşvik etti. Hayatının büyük bir kısmını beni koruyarak geçirdi. Fakat Joe insanlara daha fazla güvenmem gerektiğini düşünüyor. Bunu sana söylediğimi bilse sevinir."

Mason burnundan soludu. "Hiç sanmam." Gözlerimin içine baktı. "Ama Joe haklı. Gördüklerin senin bir parçan ve Tanrı seni böyle yaratmış. Bunu saklama Rose. Güvendiğin insanlar bulmaya ve onlara bunu anlatmaya ihtiyacın var. Gördüklerinle birlikte seni kabul edecek ne kadar çok insan olduğunu bilsen şaşırabilirsin."

"Teşekkür ederim."

Sandviçine bakarak sırtıttı. "Açlıktan ölüyorum."

Yemeklerimizi yerken ortam hâlâ gergindi. Mason duruma alışma sürecindeydi, Neely Kate ise endişeliydi. En

sonunda Mason bana bıkkın bir bakış attı. “Neely Kate’e sırrını söylediği için onu affettiğini söyler misin? Yoksa masadaki gerginlik yüzünden mide fesadı geçireceğim.”

Kendi halimi düşünerek gülümsedim. “Neely Kate, affedilecek bir şey yok. Ağzından kaçırmak istemediğini biliyorum ve Mason öğrendiği için memnunum. Gerçekten.”

Beni kendine çekerek sarıldı. “Teşekkür ederim.”

Bir önceki gece kendimi ne kadar yalnız hissettiğimi düşünerek masada benimle oturan iki insana da baktım. Yüce Tanrı annemin ölümünden önce mümkün bile olduğunu düşünmediğim kadar çok insanla beni kutsuyordu. Şükretmeliydim.

Bölüm On

Neely Kate işe dönmeden önce o öğleden sonra beklediğim habere dair bilgisi olduğunu üstü kapalı bir şekilde dile getirdi. “Seni ararım. Yarın seninle fidanlıkta çalışacağımı sakın unutma.”

Violet’la hafta sonları daha yoğun olacağımızı umuyorduk, bu yüzden dışarıdan yardım almaya karar vermiştik. Neely Kate bunun karşılığında yeni evine çiçeklerimizden götürmeyi kabul etmişti. “Ah, bekle,” diye seslendim arkasından.

Karşıya geçmeyi bekleyerek sokağın köşesinde durdu.

“Yarın dükkânda olamayabilirim. Muhtemelen kilisede çalışacağım.”

“O iş nasıl gidiyor?” diye sordu şüpheli bir şekilde.

Mason yanımda dururken ne söyleyeceğimi bilemeyerek tereddüt ettim. “İyi gidiyor.”

“Ya keşler?”

Kelime seçiminden ötürü utandım ama Mason zaten Bruce

Wayne'le David'in eğlence amaçlı esrar içtiğini biliyor olmalıydı. "Bruce Wayne bana olan borcunu ödemeye kararlı. Harika bir iş çıkmasını sağlıyor."

"Al işte. Bir insanı gerçekten asla tanıyamıyorsun, öyle değil mi?" Elini sallayarak adliyeye doğru yolun karşısına geçti.

"Bruce Wayne Decker'ı senin için çalışsın diye işe mi aldın?" diye sordu Mason.

Sesinde suçlayıcı bir tını olmamasına şaşırarak ona baktım. "Kötü bir fikir olduğunu mu söyleyeceksin? Durma. Zaten herkes öyle söylüyor."

Başını iki yana salladı. "Hayır, bence bu harika bir fikir. Herkesin ikinci bir şansı hak ettiğine gönülden inanıyorum ve buna minnettarım, aksi takdirde burada senin yanında olmazdım." Sırıttı. "Araban nerede?"

Sokağın aşağısını işaret ettim, arabama doğru ilerledik.

"Bu konuda sana kim karşı çıkıyor?"

"Violet, Neely Kate." Bu liste herkesi kapsayacak kadar uzun değildi, fakat işin aslı dünyamdaki insanlar zaten neredeyse bu kişilerden ibaretti.

"Joe?"

Dudaklarımı büzerek başımı salladım. "Hayır. Onları Joe gittikten sonra işe aldım. Henüz bilmiyor." Onun da bunu tasvip etmeyeceğinden şüpheleniyordum.

"Neden karşı çıkıyorlar?"

"Neely Kate iş yapmayacaklarından endişeleniyordu. Violet da aynı şeyi söyledi, tabii bir de kiliseyi soymalarından korkuyor."

"Sence hırsızlık yaparlar mı?"

“Hayır. İstersen bana deli de ama ben böyle bir şey yapacaklarını hiç sanmıyorum. Bruce Wayne’in sözünü tutacağına inanıyorum.” Arabama varınca kaportanın üstünden ona baktım. “Aptalca davrandığımı mı düşünüyorsun?”

“Hayır, kesinlikle hayır. Yakın zamanda içgüdülerime güvenmeyi öğrendim. İçgüdülerin ona güvenmeni söylüyorsa, içgüdülerini dinle.”

“Peki içgüdülerin sana Bruce Wayne’in suçlu olduğunu mu söylüyordu? Onun davasına sen bakıyordun?”

Gözleri karardı. “İçgüdülerim konuyla ilgisi olmayan durumlar yüzünden gölgelenmişti.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Bu da ne anlama geliyor?”

“Her şeyin her zaman görüldüğü gibi olmadığını birinin bana hatırlatmasına ihtiyaç duyduğum anlamına geliyor. Bunu biliyordum, yalnızca hatırlamaya ihtiyacım vardı.”

Arabaya binince penceremi açtım. Hava serindi ve klimam yaz başında olduğu kadar iyi çalışmıyordu. Mason’a bunun arabamın takas değerini düşürüp düşürmeyeceğini sordum.

Gülümseyerek başını salladı. “Alınma Rose ama bu araba o kadar eski ki değerinin daha da düşmesi imkânsız.”

“Ah.” Bu haber beni biraz üzdü. Eski olduğunu bilsem de bu araba hâlâ manevi bir değere sahipti.

Rahatsız görünerek boğazını temizledi. “Pazarlık yapmak için seninle gelmem muhtemelen iyi bir şey. Kendi başına iyi bir teklif almanın mümkün olduğunu pek sanmıyorum.”

Öfkem kabardı. “Neden? Kız olduğum için mi?”

“Hayır, şehirdekiler senin paranın olduğunu düşünüyorlar, hepsi bu.”

Şehir meydanındaki dur tabelasına yanaştım. “Ne?”

“Senin bu işe çok para yatırdığını konuşuyorlar.”

Nefesim kesildi. “Bu kişisel bir bilgi. İnsanlar bunu nereden biliyorlar?”

“Burası küçük bir şehir Rose. İnsanlar konuşur.”

Bunu bizzat bilmiyor muydum? Direksiyonu sıkıca kavradım. “Ne diyorlar?” dedim ona öfke dolu bir bakış atarak. “Ve sakın yumuşatma.”

Duraksadı. “Annenin sana bol miktarda para bıraktığını ve bunu ablandan çaldığını söylüyorlar. Fidanlığı bizzat açtığını ve zayıf durumundan yararlanarak ablanı orada çalışmaya zorladığını söylüyorlar.”

Birkaç kez derin derin nefes alıp verdim. Fidanlığın açılışından önceki gün Violet’ın ima ettiği bu olmalıydı. “Buna inanıyor musun?”

“Bunu sorarak bana gerçekten hakaret etmiyor musun?”

“Bir kısmı doğru ama düşündükleri gibi değil. Annem evi ve geri kalan her şeyi Violet’a bıraktı. Bana da ahşap bir kutunun içindekiler kaldı.” İç çektim. “O ahşap kutunun içindekiler Daniel Crocker’la başımın belaya girmesine neden oldu ve şimdi başımı yeniden belaya sokuyormuş gibi görünüyor.”

“O kutuda ne vardı?”

Ona baktım. “Gerçekler.”

Devam etmemi bekleyerek herhangi bir karşılık vermedi.

“Annem benim biyolojik annem değildi. Evlatlık edinilmiştim.”

“Ah.”

“Ama durum bundan daha karışık. Babam biyolojik babam-

dı ama annemi, Dora Middleton'ı bir başkası için bırakmıştı. Biyolojik annem bana hamile kalmış, fakat ben bebekken gizemli bir kazada ölmüş ve beni annem yetiştirmiş. Haliyle şehirdeki herkes onun kızı olduğumu sanıyor.”

“Ah.”

“Kutuyu açana kadar bunu bilmiyordum. Her şeyi Violet’a bıraktığını öğrendiğimde çok incinmiştim. Violet her zaman onun en sevdiği kızıydı. Annem görüntüler görmemden nefret ederdi. Şeytan çarpmışın teki olduğumdan emindi, fakat ben henüz bir şeyler görmeye başlamadan önce de benden nefret ettiği ortaya çıktı.”

“Kutunun içinde başka ne vardı?”

Ona hafifçe sırıtarak baktım. “Çok zekisin.”

Omzunu silkti. “İşim bu.”

“Biyolojik annemin vasiyeti kutudaydı. Bana aile çiftliğini ve bazı petrol hisseleri bırakmış. Fakat amcam hisseleri devralmış ve ben öğrenene kadar benim için bir milyon doları aşkın bir para biriktirmiş. Sonunda Violet’tan daha çok param olduğu ortaya çıktı.”

“Yani fidanlığın parasını sen ortaya koydun.”

Başımı salladım. “Ama amcam öyle bir düzenleme yapmış ki yalnızca belli aralıklarla para alabiliyorum. Bu kamyoneti aldıktan sonra önümüzdeki birkaç yıllık payımı kullanmış olacağım.”

“Tüm bunlarla nasıl başa çıkıyorsun? Annenin gerçek annen olmadığını öğrenmek gibi?”

“Dürüst olmak gerekirse, bunu düşünmemeye çalışıyorum.”

“Rose.” Mason’ın sesi alçak ve ciddiye. “Bunu kafan-

dan çıkaramazsın. Keşfettiğin şey insanın dünyasını sarsacak, hayatını değiştirecek bir şey. Bununla yüzleşmeli ve hayatına devam etmeden önce bununla başa çıkmalısın.”

Ona şaşkın bir halde bakakaldım. Böylesi bir şeyi teklif eden ilk kişi oydu. Diğer herkes bu konuyu hasıraltı yapmış olmamı normal karşılıyordu. Herkesten kastım elbette Violet ve Joe’ydu. Fakat bunu öğrendiğimizde, beraber büyüme-mize ve aynı babadan olmamıza karşın Violet artık onu ablam olarak görmeyeceğimden korkmuştu. Ve Joe, belki o da kendi geçmişinden kaçtığı için bununla başa çıkmam gerektiğini hiç düşünmemişti.

Ama asıl sorun Mason’ın sözlerinde *gerçeği* görebiliyor olmamdı. Gerçekle yüzleşmem ve bunun ne anlama geldiğiyle başa çıkmam gerektiğini biliyordum. Fakat henüz bunu yapmaya hazır değildim.

En sonunda, “Biliyorum,” dedim. “Sadece nereden başlayacağımdan emin değilim.”

“Ben yalnızca seninle şahsi tecrübemi paylaşabilirim, ben de hayatımda kötü bir şey hiç olmamış gibi davranmaya çalıştım. Nihayetinde ne kadar görmezden gelmek istesem de bu yaşananları daha az gerçek kılmadı. Tek yaptığı mikrop kapmış bir yaranın hiçbir zaman iyileşmemesine neden olmaktı. Gerçeği yavaş yavaş özümsemeye başladım. Bir süre sonra buna alıştım ve bununla başa çıkmak daha kolay hale geldi. Gerçeği asla kabul edemiyor olsam da bununla yaşamayı öğreniyorum.”

Benimle kendine dair bu kadar çok şey paylaştığına inanmıyordum. Tabii hâlâ bana tam olarak ne olduğunu anlatmamıştı ama bu da en az onun kadar önemliydi. “Teşekkür

ederim.”

Gözleri şaşkın bir ifadeyle kocaman açıldı. “Ne için?”

“Benimle bu kadar kişisel bir şeyi paylaştığın için.”

Bir süre sessiz kaldı, ardından hafifçe gülümsedi. “Paylaşmayı düşünmemiştim ama sen de benimle kişisel bir bilgiyi paylaşmak istememiştin. O yüzden bu kendimi iyi hissetmemi sağladı.” Duraksadı. “Sana kalmış olsa gördüğün görüntülerden bana bahseder miydin?”

“Bunu kişisel algılama Mason. Çok az sayıda insana bunu söylediğimi ve çoğunun bunu pek hoş karşılamadığını anlamalısın. Bir arkadaş olarak seni kaybetmek istemiyordum.”

“Joe biliyor mu?”

“Elbette. Ona tüm o Crocker karmaşası sırasında anlattım. Neely Kate ise ona nikâh töreninde çiçek taşıyacak kızın suçıçeği çıkaracağını söyledikten sonra durumu tahmin etti.”

“Neely Kate’le yıllardır arkadaşsın ve ona yakın zamanda mı gerçeği söyledin?”

“Hayır. Neely Kate’le jüri görevine seçildiğimde tanıştım.”

“Siz... epey yakınsınız. Uzun süredir birbirinizi tanıdığınızı sanmıştım.”

Omzumu silktim. “Biliyorum ama bazen biriyle tanışır-sın ve onun senin için kusursuz olduğunu bilirsin, anlıyor musun?”

“Evet, biliyorum.” Yolcu penceresinden dışarı bakmadan önce yüzünde özlem dolu bir ifade belirdi. Bir süre sessiz kaldı. “Yani görüntüler gerçekten bir anda beliriyor, öyle mi?”

Koltuğumda kıvrandım. “Evet.”

Mason omuzlarını dikleştirdi. “Bunun hakkında

konuşmak istemiyorsan...”

Başımı salladım. “Hayır, sorun değil. Yalnızca bunun hakkında konuşmaya alışkın değilim.”

“Ne sıklıkla görüyorsun?”

“Günde birkaç kez.”

“Ve bunu kontrol edemiyorsun?”

“Keşke kontrol edebilseydim. Özellikle de gördüklerimi ağzımdan kaçırmamı.”

“Peki kasıtlı olarak bir şeyler görmeye çalıştın mı hiç?”

İç çekme arzusuna karşı koydum. “Yalnızca iki defa denedim. İlkinde Joe yapmamı istedi ve onun öldüğünü gördüm ama bu iyi bir şeydi çünkü bunun olmasını engellemek için ne yapmam gerektiğini biliyordum.”

“İkincisi?”

“Neely Kate’in nikâhı. Güzel bir görüntüydü. Bu gibi görüntülerle nadiren karşılaşıyorum. Ama o şimdiye kadar gördüklerim arasında en iyisiydi.”

“Neden bu kadar özel?”

“Bilmiyorum.” Duraksadım. “Akışına izin verdiğim için olabilir, bu yüzden normalden çok daha uzundu ve mutlulukla doluydu. Neely Kate koridorda yürüyordu ve çok neşeliydi. Bu bir görüntüde duyulduğum ilk seferdi. Güzel bir görüntü olduğu için halimden memnundum.”

“Kötü görüntülerle çok mu sık karşılaşıyorsun?”

Endişeli ses tonu karşısında şaşkındım. “Hayır, pek sayılmaz. Küçükken rahatsız edici şeyler görürdüm, fakat bunlar –birinin karısını aldatması ya da annemin turta yarışmasını kaybetmesi gibi– gerçekten kötü şeyler değildi. Daniel Crocker geçen mayıs ayında DMV’ye geldiğinde ilk kez

gerçekten kötü bir şey gördüm. Ve bu, kendime dair gördüğüm ilk görüntüydü. Annemin kanepesindeydim ve her yerde kan vardı. Bunu gördüğümde korkudan DMV'deki masamda bayıldım.”

“Bunun ne kadar korkutucu olabileceğini hayal dahi edemiyorum.”

O günün anısıyla boğazıma bir yumru oturdu ama bunu yutkunarak geçiştirdim. “Ne yapmam gerektiğini ya da bunu kime söyleyeceğimi bilmiyordum. Yalnızca *olmasını* bekledim ve *bu* gerçekleştiğinde benim yerime annem öldü.”

“Öylece durup Daniel Crocker’ın seni öldürmesini mi bekledin? Neden polise anlatmadın?”

“Onlara ne diyecektim? Bana asla inanmazlardı.”

Mason tekrar konuşmadan önce bir süre sessiz kaldık. “Olanlar hakkında konuşuyor musun? Joe’yla ya da ablanla?”

Kendimi savunma içgüdüsü gerilmeme neden oldu. Violet bunu duymayı bile reddediyordu ve Joe’yu endişelendirmek istemiyordum. “Hayır.”

Mason iç çekti. “Rose, hakkında tek kelime etmeden böylesine korkunç şeylerin başına gelmesini bekleyemezsin.”

“Konuşabileceğim biri yok ki, Mason. Konuşursam herkesin sinirini bozacağım ya da herkesi endişelendireceğim, bir psikolog ise delirdiğimi düşünebilir.”

“*Bana* anlatabilirsin.”

Bunun iyi bir fikir olup olmadığını düşünerek dudaklarımı büzdüm.

“Neden Joe’ya anlatmıyorsun?”

Bir an için ona döndüm. “Yanlış bir fikre kapılmanı istemem. Joe dinlemek istemiyor değil.”

“Peki ama hiç soruyor mu?”

Tereddüt ettim. “Hayır.”

“Onu ya da seni yargılamıyorum. Birçok insan travmatik durumları böyle atlatıyor ama biz arkadaşız ve arkadaşın olarak bunun hakkında konuşman gerektiğini düşünüyorum ve kendini hazır hissedersen seni dinlemeye gönüllüyüm.”

“Bunu düşüneceğim.”

“Teşekkür ederim.” Sesi sertleşti. “Fakat fiziksel olarak zarar gördüğün bir görüntüyle karşılaşırsan bana hemen söylemeni istiyorum.”

“Mason...”

“Rose, ben bölge savcı yardımcısıyım. Seni koruyacak gücüm var.”

“Kanıt olmadan yok.”

“Yalnızca bana söyleyeceğine söz ver, kalanını ben hallederim.”

“Tamam.”

Nova’mı David Moore’un amcasının ikinci el araç galerisine çektim. Çok sayıda külüstür ve birkaç tane de yeni arabayla kamyonet göze çarpıyordu. Üzerinde *Henryetta Moore Az Kullanılmış Araç Galerisi* yazan bir tabela yola devrilme tehlikesiyle yana doğru yatmıştı. Mason’la araçlara göz gezdirerek arabada kaldık.

“Ne tip bir kamyonet istediğini ya da ne kadar para harcamayı düşündüğünü sana sormam gerekirdi.”

“Ne tür bir kamyonet istediğim konusunda hiçbir fikrim yok. Güvenilir bir şey istediğimi biliyorum. Sürekli bozulacak bir şey tercih edemem.”

“O zaman kamyonet bakacağımız yer burası olmayabilir.” Yolcu kapısını açtı. “Ama yine de bakalım. Bir şey bulamazsak Magnolia’ya gideriz.”

“Tamam.”

Koca göbekli kısa boylu bir adam ufak binadan dışarı çıktı. Eskiden bu alan bir benzin istasyonuydu. Yaklaşık on yıl kadar önce ikinci el araç galerisine dönüştürülmüştü.

“Size yardımcı olabilir miyim gençler?” diye sordu adam ellerini kot pantolonuna silerken bacaklarına turuncu bir leke yayarak. Çenesinde hâlâ cips kırıntıları vardı. “Hoş bir Sedan bakıyormuş gibi görünüyorsunuz.” Başını eğmesiyle gözleri kocaman açıldı. “Ya da bir Minivan? Ailenizi büyütme mi hazırlanıyorsunuz?”

Karnıma baktım. Hamile gibi göründüğümü mü ima ediyordu?

“Hayır, aslında...” dedi Mason. “Bir kamyonet bakıyoruz.”

“Ah adamım!” dedi adam. “Demek bugün evin reisi için alışveriş yapıyorsun. Karını sırf yoldaş olsun diye mi yanına getirdin ha?”

Mason’ın adamın sözlerini düzeltmesini bekledim ve düzeltti de. Ancak ilişkimiz konusunda değil. “Kamyonet bayan için.”

“Ah.”

Fenton County’de kadınların kamyonet kullanması alışılmadık değildi, fakat bu kadınlar genelde çiftlik sahibi olurlardı.

Adam elini uzatıp Mason’la tokalaştı. “Ben Earl.”

“Mason.”

Ardından bizzat Earl'ün elini sıktım. "Ben Rose."

"İkinizin çok hoş bir çift olduğunuzu söyleyebilir miyim?" dedi Earl sırtarak.

Yanaklarım kızardı. "Aslında biz..."

"Kliması çalışan bir kamyonet arıyoruz. Ayrıca kilometresi yüz bini geçmemeli." Mason bana döndü. "Düz vites olması sorun olur mu?"

"Hımm..."

"Nasıl kullanılacağını biliyor musun?"

"Hayır."

Tekrar Earl'e döndü. "Şu an listeden çıkarmayacağız ama otomatik vitesi tercih ederiz."

Earl bizi kamyonetlerin park halinde olduğu bir bölüme götürünce kafam karışmış halde Mason'a baktım.

Güven bana, dedi sessizce dudaklarını oynatarak.

Görünüşe bakılırsa zaten birçok konuda Mason Deveraux'ya güveniyordum.

Bölüm On Bir

Aynı zamanda Mason ne yaptığını biliyor gibi görünüyordu. Kamyonetler hakkında bildiği ve telefonundaki internet tarayıcısından öğrendiği kadarıyla arka koltuğu ve daha uzun bir kasası olan bir Ford F150'nin bu galerideki en iyi seçeneğim olduğuna karar verdi.

Test sürüşüne çıkabilmemiz için Earl'e ehliyetimi verdiğimde Mason da kendisinininkini uzattı. Earl onun adını bir dosyaya yazarken, "Adım Mason Deveraux III, bölge savcı yardımcısı," dedi Mason.

Earl gözleri kocaman açılarak başını kaldırdı, ardından bakışlarını yeniden önündeki belgelere çevirip yazısını tamamlarken elleri belirgin bir biçimde titredi.

Mason bana göz kırptı.

Earl bölge savcı yardımcısına da güvenemezsem kime güvenebilirim ki, diyerek kamyoneti test sürüşüne yalnız götürmemize izin verdi.

Araca doğru yürürken Mason kıkırdadı. "Bahse girerim

biz test sürüşündeyken içerideki tüm yasa dışı aktivitelerinin kanıtlarını saklamakla uğraşacak.”

“Bunun yanına kalmasına neden izin veriyorsun ki?”

“İçine Tanrı korkusu salmanın bir zararı olmaz. Ayrıca, asla bilemezsin. Belki de bu olay onu doğru yola yönlendirir.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” diye sordum.

Kamyonete varınca Mason anahtarları bana fırlattı. “Hayır ama umudum var. Olağan görüşe rağmen Fenton County’nin yarısını parmaklıkların ardına göndermek benim işim değil.”

Bu kadar büyük bir şeyi kullanacak olmaktan ötürü geri lere direksiyonun başına geçtim. Belki de Violet haklıydı. Belki de kamyonet almam çok saçmaydı.

“Ah, hiç de değil,” dedi Mason kemerini bağlayarak.

Şaşkınlık içinde ona doğru döndüm.

“Ne düşündüğünü biliyorum ve ablan yanılıyor. Bu kamyoneti kullanamaman için hiçbir sebep yok. Öyle ki Henryetta’yı turlamadan direksiyon başından ayrılmana asla izin vermeyeceğim.”

Kahkaha attım. “Sürene kadar beni burada tutabileceğini mi sanıyorsun?”

“Fark ettin mi bilmem ama muhtemelen Güney Arkansas’taki en inatçı adam benim. Bu kamyoneti kullanacaksın. Bunu almamaya karar verebilirsin, bunu sorun etmem, tabii geçerli bir sebebin olduğu sürece.”

“Peki geçersiz sebep ne?”

“Korku. Yeni bir şey denerken korkmak normaldir, fakat korkunun hayatını yaşamayı engellemesine izin veremezsin.”

Tüm hayatım boyunca korku düşmanım olmuştu ve artık

beni durdurmasına izin vermeyeceğime dair yemin etmiş olmama rağmen tam tersi oluyordu. “Haklısın.”

Mason’ın yüzü kendini beğenmiş bir gülüşle parladı. “Birinin itiraf etme zamanı gelmişti, şimdi sür.”

Bir posta kutusunu ya da küçük bir arabayı ezeceğimden korkarak park alanından çıktım, fakat yola çıkar çıkmaz kamyonet kullanmanın hazzını alınca yalnızca buna alışmakla kalmadım aynı zamanda bu hoşuma da gitti.

“Eee?” diye sordu Mason Henryetta’yı turladıktan sonra galeriye dönerken. “Ne düşünüyorsun?”

“Sanırım kamyonet kullanmaktan hoşlandım.”

“İyi de kullanıyorsun.”

“Öylesine söylüyorsun.”

Güldü. “Muhtemelen ne kullansan iyi görünür.”

Mason’a yeni bir gözle baktım. Mason beni bir arkadaştan daha fazla mı seviyordu? Eğer öyleyse ona cesaret vermemem gerektiğini biliyordum, fakat gerçekten dostluğuna değer veriyordum. Bencilce olsun ya da olmasın bundan vazgeçmek istemiyordum. Ayrıca muhtemelen kafamdan uyduruyordum. Violet haklıydı. Bu gibi şeylerde ber battım.

Galeriye yanaştıktan sonra araçtan çıkmak üzereyken Mason beni durdurdu. “Bu kamyonet için ne gibi bir pazarlık yapabileceğimi görmek ister misin yoksa düşünmeyi mi tercih edersin?”

Başımı salladım. “Düşünecek ne var bilmiyorum. Bir kamyonete ihtiyacım var. Bunu beğendim. Alalım gitsin.”

“Tamam.”

Kapı kolunu tutmamla her şey karardı ve bir anda mahkeme salonunda Bruce Wayne’in davasına bakan Yargıç

McClary'nin karşısında buldum kendimi. Yüzü öfkeden kızarmış halde bana bakıyordu. "Delil güvenlik zincirini bilmene rağmen bunu bir kanıt olarak sunmaya çalıştığına inanamıyorum."

Tekrar park alanım gördüm. "Yargıç sunduğun kanıtı reddedecek."

Mason'ın ağzı açık kalırken yüzüm kızardı.

Hemen bir elini omzuma götürdü. "Rose, bunu yapma. Kontrol edemediğin bir şey için utanç duymana gerek yok."

"Üzgünüm, ben... yalnızca..."

"Yanlış bir şey yapmadın. Bana ne gördüğünü söyleyebilir misin?"

Kucağımdaki ellerime baktım. "Bruce Wayne'in davasının görüldüğü mahkeme salonundaydım ve Yargıç McClary kürsüden bana bakıyordu, ki bu sana baktığı anlamına geliyor. Ardından delil güvenlik zincirinin kuşkulu olmasından ötürü kanıtını reddettiğini söyledi. Gerçekten öfkeli görünüyordu."

Mason arkasına yaslandı. "Lanet olsun."

Kafam karışmış bir halde ona baktım. "Kızdın mı?"

"Kızmak mı? Neden Kızayım? Bana yardımcı oldun."

"Ne? Nasıl?"

"Önümüzdeki hafta kovuşturmasını yapacağım bir alkol-lü araç kullanma davasındaki kan örneği delilinin zamanlaması hakkında bazı soru işaretleri vardı. Artık onu kanıt olarak kullanamayacağım."

"Ah... ama gördüğüm şey gerçek olmayabilir."

"Ama gerçek olma ihtimali yüksek. Davamı bu kanıt üzerine şekillendirip şekillendirmemeyi düşünüyordum zaten."

“Şimdi farklı bir taktik izleyeceğim.” Mason’ın gözleri gözlerime kilitlendi. “İnsanların seni hor görmesine sakın izin verme Rose. Kendinden utanma.”

Joe ve Neely Kate de bana aynı şeyi söylemişti. O halde niçin Violet her zaman bunun aksini iddia ediyordu? Mason üzerinde düşünmem gereken bir şey dile getirmişti. “Hadi gidip bir kamyonet alalım.”

Mason bölge savcı yardımcısı olduğu için iyi bir fiyat alma konusunda haklıydı. Mason’ın Nova’m için hayal edebildiğimden de daha iyi bir fiyat almasıyla kamyonete beklediğimden daha az bir para ödedim. Mason tatmin olduğunda evrakları imzaladım ve bir çek yazdım.

Alışveriş tamamlandıktan sonra kamyonete bindik, başımı sallayarak direksiyonun başına geçtim. “Bunu yaptığıma inanamıyorum.”

“Bunu yaptın. Şimdi fidanlığın logosunu üzerine koydurman gerekiyor. Peki bunu senin için kim yapacak biliyor musun?”

“Hayır, bu ayrıntıyı düşünmemiştim.”

“Üçüncü Sokak’taki kaportacıyı Stan işletiyor ve iyi bir iş çıkaracağından eminim. Seni benim gönderdiğimi söyle. Sana güzel bir fiyat versin.”

Ona bakarken kaşlarımı kaldırdım.

Mason omzunu silkti. “Bazı çeklerin ödemesini almasında ona yardımcı olmuştum. Sana yardım edecek.”

“Teşekkürler.”

“Sorun değil.”

Kamyoneti geri vitese takmadan önce ceptelefonum ça-

İmca arayanın Joe olmasını umut ederek telefonu çantamdan çıkardım. Arayan Neely Kate'ti.

"Haklıydın Rose." Sesi alçak ama kararlı geliyordu. "Geçen hafta Dorothy'nin evi için bir mülk devri belgesi düzenlenmiş."

"Kimin adına?"

"Bu kısmına inanmayacaksın. Jonah Pruitt adına."

Şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak Mason'a baktım. "Yani artık ev onun."

"Öyle görünüyor."

Mason tavrımdaki değişikliği fark etmişti ve artık doğru-
dan bana bakıyordu.

Onu görmezden gelmeye çalıştım. "Diğer kişiyi bulabilir misin?" Bayan Laura'nın adını söylemek istemiyordum, yoksa Mason ne hakkında konuştuğumu kesin anlardı.

"Senden bir adım öndeyim. Dorothy'yi öğrendiğimde Marta'dan ona bakmasını da istedim. Bana geri döndüğünde sana haber veririm."

"Teşekkürler Neely Kate. Sonra görüşürüz."

"Ne zaman istersen."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Mason telefonu kapadığımda.

"Evet. Bir şey yok." Bu bilgiyle ne yapacağımdan emin değildim. Mason'a nasıl anlatacağıma karar vermeden önce bunu biraz sindirmeye ihtiyacım vardı, o yüzden başka bir şeye odaklandım. "Satıcı bir çift olduğumuzu düşündüğünde onu neden düzeltmedin?"

"Pazarlık yapmanın dördüncü kuralı: Karşındaki kişinin

varsayımlarını asla düzeltme. Öyle ya da böyle bunu kendi lehine ne zaman kullanabileceğini asla bilemezsin.”

“Hımm... tamam.”

“İma ettiğin nedir? Joe’yla beraber olduğunun farkındayım. Mutluluğuna asla engel olmam.”

“Öyle demek isteme...”

“Rose, sorun değil. Biz arkadaşız, değil mi? Arkadaş olmamızdan mutluluk duyuyorum.”

“Ben de.”

Meydanda, Mason’m arabasının yakınına park ettim. Kamyonet Nova’dan daha genişti ama çok da değil. Bir park alanına girmek düşündüğümünden daha kolay oldu.

“Şimdi ne yapacaksın?” diye sordu Mason.

“Violet’la hazırladığımız büyük saksıları teslim edeceğim.” Ancak kiliseye gerçekten gitmek istemiyordum. Ya Dorothy’nin ölümünde Jonah’nın parmağı varsa? Ya paralarını almak için Bayan Dorothy ve Bayan Laura’yı öldürdüyse? Tanrı biliyor, adam kutsal suymuş gibi çevreye para saçıp duruyordu.

“Canını sıkan nedir?”

Bir kaşımı kaldırdım. “Bir şeyin canımı sıktığını nereden biliyorsun? Zihnimi mi okuyorsun?”

“Hayır ama yüzünü okuyabiliyorum. Benim işim insanların okumak.”

Sözleri ürpermeme neden oldu. “Tuhaf,” dedim. “Jonah Pruitt de bana böyle söyledi.”

Mason kaskatı kesildi. “Jonah Pruitt’le ne zaman konuştun?” Farkına varmasıyla gözleri kocaman açıldı. “Ah. Onun kilisesinde çalışıyorsun.”

Başımı salladım.

“Rose, onunla çalışmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

Neely Kate’in verdiği haberin ardından ben de artık aynı düşüncedeydim. “Onunla iş yaptığım için endişelenmene neden olacak kadar Jonah Pruitt hakkında ne biliyorsun?”

“Rose, sana devam eden bir soruşturma hakkında bilgi veremeyeceğimi biliyorsun.”

Ağzım açık kaldı. “Sen de mi onu soruşturuyorsun?”

Şaşırma sırası ondaydı. “Sen de mi derken? Başka kim Jonah Pruitt’i araştırıyor?”

Gözlerimi yumarak başımı salladım. Ona anlatmam gerekip gerekmediğini düşündüm ama çoktan dibe batmıştım. Ona bildiğimi söylesem de olurdu. “Eyalet polisi onu araştırıyor olmalı. Joe dikkatli olmam için beni uyardı, fakat ödemeyi önceden aldığım sürece sorun olmayacağını ima etti. Ona ne bildiğini sorduğumda bana senin gibi aynı kaçamak cevapları verdi.”

“Sanırım Joe haklı, fakat ben aynı zamanda Jonah’yla tek başına pek zaman geçirmemen gerektiğini düşünüyorum.” Birkaç saniye boyunca bana baktı. “Ama bana söylemediğin başka bir şey var. Neely Kate biraz önce seni niye aradı?”

Bakışlarından kaçınarak ellerimi direksiyonda çevirdim. “Sanırım Bayan Dorothy geçen hafta Jonah Pruitt’i vasiyetine eklemiş. Bayan Mildred onu vasiyetini değiştirmek üzere avukatın ofisine bıraktığını söyledi.”

“Kahretsin.” Pencereden dışarı bakarak arkasına yaslandı.

“Hepsi bu kadar değil.”

Yerinden doğruldu. “Dahası da mı var?”

Ona döndüm. “Evi ona devretmiş. Geçen hafta bir dilekçe doldurmuş. Bu kısmı onaylandı.”

Mason başını salladı. “Kendi şehrinde yaşlı kadınlarla flört etmesinden, bunun gibi bir şeyin peşinde olduğundan şüphelenmiştim.” Gözlerini kıstı. “Bunları neden bana daha önce anlatmadın?”

“Henüz öğrendim. Telefonda konuşmamı duydun.”

“Bundan bahsetmediğimi biliyorsun. Bu bilgiyi benimle paylaşmak yerine neden Neely Kate’e kontrol ettiriyorsun?”

Öfke bekliyordum –Joe olsa öfkelenirdi– ama ortada öfke yoktu, karşılaştığım yalnızca meraktı. “Dedektif Taylor bağışmalar hakkında bir şey buldu mu?”

“Haneye tecavüzle ilgili komşularla konuştuğunu söyledi, fakat kimse bir şey duymamış.”

“Hımm...”

“Rose, dört yaşında bir çocuğu tanık kürsüsüne çıkarmayacağımı sana söylemişim.”

“Ben de o çocuğun tanık kürsüsüne çıkmasını istemiyorum, fakat Bayan Dorothy’nin kalp krizinden öldüğüne inanmıyorum. Bence onu biri öldürdü. Bence Bayan Laura’yı da biri öldürdü.”

Mason birkaç saniye boyunca derin düşüncelere dalmış göründü, ardından ceptelefonunu çıkardı.

“Kimi arıyorsun?”

“Haklı olduğundan kuşkulaniyorum. Otopsi için komşunun cesedinin Little Rock’a gönderilmesini ayarlayacağım.”

“Ama cenazesi yarın.”

Mason suratını buruşturdu. “Artık değil.” Ardından usulca bir küfür savurdu. Kamyonetimde oturmaya devam ede-

rek adli tabibi ve polisi aradı. Bayan Laura'nın da cesedinin kazılıp çıkarılması ve ona da otopsi yapılması hakkında konuşuştular –ki bu Mason'ın biraz daha lanet okumasına neden oldu– fakat sonunda öncelikle Bayan Dorothy'nin sonuçlarını beklemeye karar verdiler. Bayan Dorothy'nin evini Jonah Pruitt'e devretmesinin ışığında Mason onlara Bayan Laura'yla papazın arasında bir bağ olup olmadığını da araştırmalarını söyledi. Telefonu kapattığında, “Bu öğleden sonra kiliseye gitmeyi planlıyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Kamyonete ihtiyaç duymamın asıl sebebi bu.”

Kemerini tekrar taktı. “Seninle birlikte geleceğim.”

“Mason, ikimiz de biliyoruz ki benimle kiliseye gelmen kötü bir fikir. Ayrıca ben yetişkin bir kıyım. Kendi başımın çaresine bakabilirim.”

“Ama Jonah Pruitt, Dorothy Thorntonbury ve Laura Whitfield'ı öldürdüyse, tehlikeli bir adam demektir.”

“Jonah onları öldürdüyse bunu paralarını almak için yapmıştır.”

“Ve bence Jonah *senin de* varlıklı olduğunu düşünüyor.”

“Ah.” Bunu hiç düşünmemiştim. Tabii şehrin yarısının böyle düşünmesini beklemiyordum. Jonah'nın bana ilgi göstermesinin nedeni bu muydu? “Öyle olabilir, fakat ne mülk devri ne de vasiyetime dair bir belge imzaladım. Beni öldürmek ona bir fayda sağlamaz.”

“Yalnızca dikkatli ol Rose ve başın derde girerse bana haber ver. Cep telefonu numaramı ara. Hâlâ kayıtlı değil mi?”

“Elbette.” Nasıl oluyor da kendimi her seferinde bir karmaşanın ortasında buluyordum? “Kamyoneti alırken yardımcı olduğun için teşekkür ederim.”

“Rica ederim. Başka bir şeye ihtiyacın olursa istemekten çekinme.”

“Teşekkürler Mason, tamam.”

Mason araçtan inince fidanlığa doğru yola koyuldum. Park alanına yanaştığımda Violet kollarını göğsünde kavuşturarak dışarı çıktı. “Demek durmadın ve aldın.”

“Harika değil mi?”

“Bir şeyleri ezeceksin.”

“Hiçbir şeyi ezmeyeceğim. Sürmeye çoktan alıştım.”

Gözlerinde şeytani bir ışıltı belirdi. “Joe küplere binecek.”

Kanım dondu. Ablamın bu konuda haklı olduğunu düşünüyordum, fakat bunu ona itiraf etmeyecektim. “Joe bunun ne kadar kullanışlı olduğunu görecektir ve ne kadar zeki bir işkadını olduğumu düşünecek.”

Endişeyle ürperdim. Joe’nun benim gibi düşünmesini umuyordum. Belki de kamyoneti almak için beklemeliydim ama savunmam netti... Bu bir iş kararıydı ve Joe’yla bir daha ne zaman konuşacağımı bile bilmiyordum. Benden sakladığı sırlar düşünülüşünde bir kamyonet almamdan ya da Mason’ın bana yardım etmesine izin vermemden çok daha büyük sorunlarımız vardı. Beni de en çok endişelendiren kısım buydu, fakat şimdi bunu düşünmenin bir anlamı yoktu. Bu akşam uyumaya çalışırken buna kafa yorabilirdim.

Biraz mücadelenin ardından saksıları kamyonete yükledim. Belki de işin bu kısmına yardımcı olması için Mason’ı da çağırmalıydim.

Yola çıkmak üzereyken, “Çocukları almayı unutma,” diye seslendi Violet arkamdan.

“Biliyorum Vi,” diye homurdandım park yerinden çıkmadan önce. “Kıymetli randevunu kaçırmamı istemem.”

Kiliseye giderken Piggly Wiggly’den elemanlar için limonata aldım. Kamyonetimi park ederken onlara park alanının yakınındaki gölgeye geçmelerini işaret ettim ve geldiklerinde onlara bardaklarını uzattım. İki de terlemişti; bacakları, şortları ve yüzleri toprakla lekelenmişti. Bardaklarını bir dakikadan kısa sürede bitirdiklerinde dört litre aldığım için memnun kalarak onlara birer bardak daha limonata doldurdum.

“Teşekkür ederim,” dedi David elinin tersiyle ağzını silerek.

“Harika iş çıkarıyorsunuz.” Batı tarafının neredeyse bitmek üzere olduğunu ve gerçekten iyi iş çıkardıklarını gördüğüm için şaşkındım.

“Bu taraf biraz daha zor,” dedi Bruce Wayne bardağından koca bir yudum aldıktan sonra. “Öğleden sonra güneşi vuruyor, o yüzden daha sıcak.”

“Yine de Papaz Jonah tüm gün bize su getirdi,” dedi David park alanına yanaşan bir arabayı izleyerek.

Sesimin alaycı çıkmamasına özen göstererek, “Ne kadar hoş,” diye mırıldandım. *Yüce Tanrım, Rose*. Ne ara bu kadar alaycı olmuştum? Jonah Pruitt’ten o kadar şüpheleniyordum ki hoş bir tutumu bile görsel olarak değerlendiriyordum. Bununla birlikte, 80’lerden kalma saç tıraşından başka onu suçlamaya yetecek kanıtım dahi yoktu.

Arabadan bir kadın indi ve arka koltuktaki yaşlıca bir kadının inmesine yardımcı oldu. David limonatasından büyük

bir yudum alıp bardağını indirdi. “Hey, bu Christy Hansen değil mi?”

Bruce Wayne gözlerini kısarak öne doğru eğildi. “Evet, sanırım bu o.”

Christy Hansen ismi kulağa yabancı gelmezken, kadın, bir yerden tanıdık geliyordu.

“Onun burada ne işi var?” diye sordu David. “Shreveport’a taşındığını sanıyordum.”

“Teyzesi öldü.”

Dikkatim bir kat daha arttı. “Teyzesi Dorothy Thorntonbury miydi?”

“Evet,” diye mırıldandı Bruce Wayne biraz daha limonata alırken.

“Onu nereden tanıyorsunuz?” Kadın anneleri olacak yaşta idi.

“Ortaokulda matematik öğretmenimizdi,” dedi David.

“Hadi ya!”

“Önceki gece onu bilardo salonunda gördüm,” diye ekledi Bruce Wayne. “Bana teyzesinden bahsetti.”

Elimi belime koydum. “Bilardo salonunda ne yapıyordun?”

Bruce Wayne’in gözleri şaşkın bir ifadeyle kocaman açıldı. “Bilardo oynuyordum.”

“Tartışmaya açık aktiviteler peşinde değil miydin?”

Neyi sorduğumu anlayınca başını salladı. “Hayır, Bayan Rose. O işi sonsuza dek bıraktım ama bilardo oynamayı hâlâ seviyorum.”

Bruce Wayne’i yalancılıkla itham etmeyecektim, özellikle de ne kadar çabaladığını kanıtlamak için elinden geleni yapıyorken. Ama içkiyi ve uyuşturucuyu gerçekten bırak-

mışsa bilardo salonunun takılmak için uygun bir yer olmadığından da emindim.

“Christy teyzesinin ölümünün ardından yakında parayı bulacağı için herkese iki ısmarladı.”

Bir suçluluk hissi göğsüme saplandı. Dorothy’nin evi Jonah Pruitt’e devrettiğini ona kim söyleyecekti? Belki de şimdi buraya gelmesinin sebebi buydu. Bunu henüz öğrenmiş olabiliridi.

“Hesabı nasıl karşıladı?” diye sordum. Kadının eski püskü Ford Fiestası maddi durumunun kanıtıydı. “Parayı henüz bulmadıysa?”

David sırttı. “Skeeter’la bahse girmeye çalışıyordu, fakat Skeeter buna kesinlikle yanaşmayacak. Kadının deme yapacak nakit parası olmadığını söyledi.”

“Peki o zaman herkese iki ısmarlayarak ne yapıyordu?”

“O Christy Hansen! Sahip olmadığını harcar,” dedi David alaycı bir tavırla.

Başımı eğdim. “Siz ikiniz ortaokul öğretmeninizle ilgili bu kadar kişisel bilgiyi nereden biliyorsunuz?”

“ğrencisi olduğumuz zamanlarda öğrenmedik,” dedi David sırtarak. “Onunla *takılırken* keşfettik.”

Ağzım açık kaldı, ne diyeceğimden emin değildim. Bu ne kadar zaman önceydi? Mildred onu uyuşturucu bağımlısı olarak tanımlamıştı ve Christy şu an bir bahisiyle bahse girmeye çalışıyordu.

“Skeeter’ın onu reddedeceğini sanmıyorum,” diye mırıldandı Bruce Wayne kafasını sallayarak.

Ona döndüm. “Neden reddetmesin ki?”

“Birkaç sene önce, Shreveport’a taşınmadan Skeeter’a borcu vardı. Hepimiz onun neden şehirden ayrıldığını biliyoruz.”

Christy, Skeeter Malcolm’a borçluysa bunun tek bir nedeni olabilirdi. Christy Hansen bir bahis tutkunuydu ve bahis tutkunları genelde paraya ihtiyaç duyarlardı.

Bölüm On İki

Şu an kafamı karıştıran tek şey, Christy Hansen ve onun annesi olduğunu tahmin ettiğim yaşlıca kadının Yeni Umut Uyanış Kilisesi'nde ne aradığıydı.

Emin olduğum tek bir şey vardı: Bayan Dorothy doğal sebepler yüzünden ölmemişti. Onu –ve muhtemelen Bayan Laura'yı– biri öldürmüştü ve büyük olasılıkla onların kişisel çıkarlar yüzünden hayata veda ettiklerini sanıyordum. Baş şüpheli Jonah Pruitt gibi görünüyordu. Neticede Bayan Dorothy'nin evini devralmıştı ve muhtemelen sahip olduğu tüm parasını da.

Ama belki de papaz onu öldürmemişti. Christy de oldukça şüphe çekiyordu. Paraya ihtiyacı vardı ve teyzesinden kalan her şeye sahip olacağını düşünüyordu ama bu uğurda cinayet işleyebilir miydi?

Peki ya Thomas? Thomas ve Bayan Dorothy'nin geçinemediği muhitimizde bilinen bir gerçektir. Yarım saat öncesine dek Mason otopsi talebinde bulunana kadar yaşlı kadınların doğal sebeplerle öldüğü polis tarafından açıklanmıştı.

Thomas ise onların öldürüldüğünü söylemişti. Bunu nereden biliyor olabilirdi ve bunun gördüğüm görüntüyle bir ilgisi olabilir miydi?

Elemanlar saksıları kamyonetten indirmeme ve her birini kilisenin girişine yerleştirmeme yardım ettiler. Aslında elbise giydiğim ve ablamın çocuklarını Mike'ın ailesinin evinden alacağım için pek bir iş yapamadım. Buna karşın Bruce Wayne beni kiliseye ait alanda bir tura çıkarıp bana ne yaptıklarını ve kalan işleri gösterdi. Onunla birlikte kilisenin ön tarafına yöneldiğimde siyah renkte eski bir Trans Am'ın kilisenin park alanına girip girişe yakın bir yere çektiğini gördüm.

Ellerimi gözlerimin üzerine siper edip yakından baktım. Bu kesinlikle Thomas'ın arabasıydı. "Burada ne işi var?" diye mırıldandım usulca.

"Thomas'm mı? diye sordu Bruce.

Kendimi toparlayamadan önce şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. "Onu tanıyor musun?"

Bruce Wayne'in yüzünde mahcup bir ifade belirdi. "Onu etrafta görmüştüm."

Bu yalnızca tek bir anlama gelebilirdi. Yakışık almaz koşullarda tanışmışlardı. Thomas'ın yasa dışı aktivitelere bulaşmasına kesinlikle şaşırmamıştım.

"Yine de onun burada ne yaptığını merak ediyorum. Yani, kilisede."

"Dün öğleden sonra da buradaydı. Papaz Jonah ufak tefek bazı işlere bakması için onu tutmuş. David'le bana soğuk su getirdi."

"Peki ne konuştunuz?"

Bruce Wayne ellerini cebine soktu. “Konuştuğumuzu da kim söyledi?”

“Ben aptal değilim Bruce Wayne Decker. Onu tanıyorsan ve sana su getirdiyse biraz muhabbet etmiş olmalısınız.”

Dudaklarını birbirine bastırdı. Görünüşe bakılırsa bağıllık duyduğu tek kişi ben değildim.

“Jonah Pruitt için ne zamandır çalıştığını sana söyledi mi?”

Kilisenin girişine göz atarak omzunu silkti. “Birkaç aydır.”

“Thomas gibi bir çocuğun papaz için çalışması oldukça tuhaf görünüyor.”

Yeniden omzunu silkti. Bir şey biliyor ama söylemiyordu. “Neden bilmek istiyorsunuz?”

“Benim mahallemde yaşıyor. Yan komşusu olan kadın birkaç gün önce öldürüldü.”

Gözleri kocaman açıldı. “Mahallenizde biri mi öldürüldü?”

“Evet, Christy’nin teyzesi.”

Şaşkın bir halde başını salladı. “Ama teyzesinin kalp krizinden öldüğünü söylemişti.”

“Henryetta polisi böyle söylüyor olabilir ama Mason az önce otopsi yapılmasına dair emir verdi. Yarın bir cenaze töreni düzenlenmeyecek.”

Bruce Wayne usulca bir ıslık çaldı. “Christy bunu duyduğuna pek sevinmeyecek. Shreveport’a dönmeyi planlıyordu.”

Kilisenin girişine doğru ilerledim. “Kimse durduk yere cinayet planlamaz.”

Tabii bunu gerçekten yapmayı düşünmüyorsa.

Kilisenin önündeki kaldırımda Thomas’la karşılaştığımda beni görünce önce şaşırdı, sonra da bundan rahatsızlık duymuş gibi göründü. “Burada ne arıyorsun?” diye sordu.

“Ben de senin için aynı şeyi düşünüyordum.”

Yüzüne kendini beğenmiş bir sırıtış yayıldı. “Buradan bakınca bunun seni ilgilendirdiğini hiç sanmıyorum.”

“Bir belaya bulaştığımı biliyorum.”

Gülümsemesi birden yitip gitti.

Ne diye böyle bir şey söylediğime dair tek bir fikrim dahi yoktu. Mason’ın insanın niyetini açık etmeme konusundaki yaklaşımının doğru olduğunu sanıyordum. Dahası, bildiklerimi kendime saklama fırsatım varsa bu tam olarak şu andı. Fakat Thomas’ın kontrolü dışında bir şeye bulaşmış olduğunu düşünmeden de edemiyordum. Bu beladan kurtulmak için yardıma ihtiyacı vardı belki de. “Nasıl bir belaya bulaştığınızı anlatırsan sana yardımım dokunabilir.”

Tiksinti dolu bir ifadeyle burnundan soludu. “Sen bir eyalet polisiyle çıkmıyor musun? Daniel Crocker’ı yakalayan adamla? Crocker’a ve onun işine bulaştığında pek çok insanın sinirden kudurmasına sebep olduğunu biliyorsundur. Bunun bedelini ödediğini görmekten hoşlanacak pek çok insan var.”

Şaşırma sırası bendeydi.

“Bana öyle geliyor ki asıl senin başın büyük bir belada,” dedi.

Arkamdaki kilise kapıları açıldı. “Burada neler oluyor Thomas?” diye sordu Jonah sert bir ses tonuyla.

“Hiçbir şey, Papaz,” dedi Thomas pişman ve sefil bir ifadeye bürünmeye çalışarak. “Rose’la sadece sohbet ediyorduk.”

“Siz ikiniz tanışıyor musunuz?”

“Komşuyuz,” dedim bakışlarımı Jonah’ya çevirerek. Christy ve annesi onun hemen arkasında duruyordu.

“Ah, dünya ne kadar küçük,” dedi Jonah ama sesi gergindi. “Bu inanılmaz.”

“Christy’nin teyzesinin Thomas’ın yan evinde yaşadığını duyunca daha da şaşırabilirsiniz.”

“Hadi canım!” diye mırıldandı Jonah ama bu habere pek de şaşırmış görünmüyordu. “Thomas, sanırım Rhonda sana bazı işler ayarladı. Neden hemen içeri geçmiyorsun?”

“Elbette, Papaz.” Kilisenin kapılarına yöneldi, fakat Jonah’nm yanından geçer geçmez arkasına dönüp parmaklarını silah tutar gibi kıvırdı ve beni hedef alıp hayali silahını ateşlenmesinin ardından içeri girmeden önce bana şeytani bir biçimde gülümsedi.

Bu saçmalık da neyin nesiydi? Daniel Crocker’ın yandaşlarının bana kin güdecekleri aklımın ucundan bile geçmemişti. Daniel aylar önce hapse tıkılmıştı, haliyle herhangi bir tehlike olsaydı şimdiye kadar çoktan tehdit edilirdim diye düşünüyordum.

Christy, papazın koluna girdi. “Jonah, ihtiyaç anında benden desteğini esirgemediğin için teşekkür ederim.” Annesine bakıp ekledi: “Ve, elbette, anneme yardım ettiğin için de.”

Jonah onun elini okşadı. “Cemaatimi teskin etmek benim görevim. Yine de için rahat olsun, teyzen dini bütün bir kadındı. Şu an yaratıcıyla birlikte, hepimizi yukarıdan izliyor.” Aksanının normalden biraz daha kalınlaştığına yemin edebilirdim.

Jonah arabalarına doğru Christy ve annesine eşlik ederken dikkat çeken herhangi bir şey olup olmadığını görmek için onları izledim ve papaza sarılma şekliyle Christy’nin teyzesinin evinin yeni sahibiyle ilgili açıkça hâlâ bilgi sahibi

olmadığını anladım. Ancak onlara bakarken kiliseden uzaklaşma fırsatını değerlendirememiştim. Jonah aramızdaki kısa mesafeyi hızla kapadı ve geniş ekran gülümsemesiyle tam karşımda, yalnızca birkaç adım ötemde durdu.

Boğazımı temizledim. “Elemanlar işi bitirmek üzereler. Yarın tamamen halledebileceklerini sanıyorum, pazartesi günü düzenlenecek uyanışınıza kadar çokça zamanınız kalacak.”

“Katılmayı düşüneceğini umuyorum.”

“Ah... fidanlık epey zamanımı alıyor. Katılıp katılamayacağıma bakarım.” Bir papaza yalan söyleyerek bunun beni kendi lanetime sürükleyeceğinden emindim. Konuyu değiştirmeye karar verdim. “Bayan Dorothy’nin başına gelenler gerçekten korkunç.”

Jonah dudaklarını birbirine bastırıp başını salladı. “Bu sadece yaratıcının senin yanında olduğunun bir diğer kanıtı. Tanrı seni evine çağırdığında önceden haber vermez.”

“Christy ve Bayan Edna’yı burada görünce şaşırdım,” dedim lafı çevirerek. “Bayan Dorothy’nin Metodist Kilisesi’ne gittiğini sanıyordum.”

Jonah ellerini önünde kenetledi. “Kilise üyeliğini buraya aldırđı. Ölmeden birkaç ay önce bizim üyemiz oldu.”

“O halde cenaze töreni burada düzenlenecek?”

“Hayır, kalabalık olmasını beklemiyorlar, o nedenle tören evinde düzenlenecek.” Duraksadı. “Bununla birlikte ziyaretleri sırasında polis aradı ve Christy’yle annesine otopsi incelemesi yapılacağını söyledi.” Jonah bu gelişme üzerine hiç de siniri bozulmuş görünmüyordu. Belki de hiçbir şey bulamayacaklarını düşünüyordu.

“Otopsi mi? Bunun neden yapacaklar ki? Polisin kalp krizi yüzünden öldüğünü söylediğini sanıyordum.”

“Güzel soru, Christy bu yüzden cidden çok üzüldü.”

“Kiliseden ayrılırken hiç de üzgün görünmüyordu.”

“Çünkü bunun Tanrı’nın bir planı olduğu konusunda onu temin ettim. Pazar günü Shreveport’a dönmeyi planlıyordu, fakat artık önümüzdeki haftanın ortasına dek şehirde kalacak ve uyanışa katılacak.”

Christy’nin papaza kancayı taktığına hiç şüphe yoktu. Yaşam tarzı düşünüldüğünde bir din adamına neden ilgi duyduğunu anlayamıyordum. Muhtemelen kameraların çekimi yüzündendi.

“Dedektif Taylor ölmeden önceki günlerde Bayan Dorothy’yi gören tüm insanlarla görüşmek istediğini söyledi.”

Ses tonunda bir şey dikkatimi çekti. “Seninle de görüşecekler mi?”

“Bir formalite olsa da evet.” Beni incelemiş gibi tepeden tırnağa süzdü.

Ürpermek için kendimi zor tuttum. “Onu en son ne zaman gördün?”

“Sanırım geçen pazar, sabah ayininden hemen sonra.” Beni süzmeye devam etti. “Dorothy’yi yakından tanıyor muydun?”

“Sokağımızın aşağısında yaşıyordu ama hayır, yakından tanımıyordum.”

“Kalabalıklar içinde kendini yalnız hissediyorsun, değil mi Rose?”

Kendimi birden teşhir edilmiş hissederek kollarımı ka-

vuşturdum. “Neden böyle düşündüğünden emin değilim.”

Sesini alçaltarak bana biraz yaklaştı. “Bunu gözlerinde görebiliyorum. Gözler ruhun penceresidir. Sana yardım edebilirim Rose. Sıkıntını benimle paylaşabilirsin.”

Mason’ın sözleri anımsadım, Jonah Pruitt sahip olduğumu düşündüğü paranın peşinde olabilirdi. Hafif bir esintiyle kollarımdaki tüyler diken diken oldu. “Herhangi bir sıkıntım olduğunu gerçekten sanmıyorum, Papaz. Hayatım muhteşem. Bir erkek arkadaşım ve yeni bir işim var. Mutluyum.”

Başını salladı. “Tek istediğin bunlarmış gibi davranabilirsin ama bir derdin olduğunu görebiliyorum. Sana yardım etmek için buradayım, bir papaz olarak değil, arkadaş olarak.” Elini çıplak omuzuma koydu.

Bunun gittiği yönden rahatsızlık duyarak hissettiğim paniği bastırmaya çalıştım. Döndüm ve Rhonda’nın kapıda dikildiğini gördüm. Kollarını göğsünün altında kavuşturmuştu ve kaşlarını biraz daha çatarsa yüzüne daimi bir kırışıklık yerleşeceği benziyordu.

Ufak bir geri adım atıp zor da olsa gülümsedim. “Teşekkür ederim, Papaz. Bunu aklımda tutacağım.”

Rahatsızlık verici birkaç saniye boyunca beni süzdü. “Umarım. Seni daha yakından tanımak isterim.” Ardından döndü ve kiliseye doğru yürümeye başladı, ancak Rhonda bakışlarındaki nefreti saklama çabasına girmeden nöbetine devam ediyordu.

Papaz uzaklaşırken zihnimde bir görüntünün belirmesiyle etrafımdaki her şey bir anda karardı.

Rhonda tam karşımda duruyordu, yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. “O kız tam bir baş belası Jonah.”

“Kiminle konuştuğum seni ilgilendirmez.”

“Buraya bir plan yaparak geldik ve sen odaklanman gereken şeyi unutuyorsun.”

Ellerim iki yanımda yumruk oldu ve kelimeler bir anda dudaklarımdan döküldü. “Burada sorumluluğun kimde olduğunu aklından sakın çıkarma.”

Dışlerini sıkarak kafasını eğdi ve, “Evet, biliyorum,” diye mırıldandı.

“Biraz daha inançlı olmalısın Rhonda. Temel hedefimiz gerçekleşecek.”

Kilisenin tuğla örülü duvarı görüş açıma girdi, Rhonda tam o an kapı girişindeydi. “Benim yüzümden Rhonda’yla tartışacaksın.”

Ağzı açık kalan Rhonda çok geçmeden hızla öne çıkıp bana doğru bir adım attı. “Senin gibileri çok gördüğümü söylemiştim, bu yüzden geri çekilip dindar bir adamı mahvetmeni izlemeyeceğim.”

Bu yargılayıcı kadın sinirlerimi bozdu. “Jonah Pruitt’e ilgi duymuyorum, sadece işimi yapıyorum.”

“Beni sakın kandırmaya çalışma. Yaptığın şey gün gibi ortada.” Parmağını bana doğru salladı. “Buna izin veremeyeceğim. İşini bitirdiğinde bu kiliseye yeniden ayak basayım deme.”

Kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. “Papaz Jonah’nın kilisesine herkesi kabul ettiğini, kimseyi geri çevirmediğini sanıyordum.”

“Papaz bazen kendini kaybediyor ve birinin ona sahip çıkmasına ihtiyaç duyuyor.”

“Tuhaf, kendine yetebilirmiş gibi görünüyor halbuki.” Dön-

düm ve elemanların çalıştığı tarafa doğru öfkeyle ilerledim.

Jonah'yla karşılaşmam beni sarsmıştı, özellikle de o görüntü. Mason'ı aramayı düşündüm ama ona ne diyecektim ki? Jonah'nın sekreterinin benden nefret ettiğini mi? Bu gerçekten bölge savcı yardımcısının ilgisini çekecek tarzda bir malzeme gibi görünmüyordu.

Bunun yerine Bruce Wayne ve David'le vedalaşıp Ashley'yle Mikey'yi almak üzere yola koyuldum.

Ulaştığımda, Mike'ın anne ve babasının evinin ön bahçesinde oyun oynuyorlardı. Mike'ın annesi çocukları izleyerek basamaklarda oturuyordu. Ashley baloncuk üflüyor, Mikey ise baloncukları yakalamaya çalışıyordu. Kamyoneti park ettiğimi gördüklerinde heyecandan neşe dolu tiz sesler çıkarmaya başladılar ve yeni aracıma bakmak için koşarak yanıma geldiler. Mike'ın annesi şaşkın görünüyordu. "Violet senin bir kamyonet almayı düşündüğünden bahsetmiş ve Nova'nın takas edilemeyecek kadar eski olduğunu ima etmişti."

Bu beni hiç şaşırtmadı. "Öyle ama bölge savcı yardımcısı Mason Deveraux bana yardımcı oldu."

Bu sözler üzerine kaşlarını kaldırsa da herhangi bir yorumda bulunmadı.

Çocuklar sakinleştiklerinde oto koltuklarını kamyonetin arka koltuğuna yerleştirdik ve onların oturmalarını sağladık. Kemerleri takıldığında Mike'ın annesi bana döndü, yüzü solgundu. "Sence Mike'la Violet yeniden bir araya gelecekler mi?"

Oyalanarak boğazımı temizledim. Ama yine de düşündüğüm şeyi saklamanın anlamı yoktu. "Pek umut verici görünmüyor bana kalırsa... görünüyor mu?"

“Violet’ı kendi kızımız gibi seviyoruz, fakat onun biriyle görüşmeye başlamasını izleyebileceğimizi sanmıyorum.” Sesi çatladı. “Bu çok acı verici.”

Başımı salladım. Bunu anlayabiliyordum. “Aynı şekilde hissediyorum. Mike’ı seviyorum ve onu fena halde özlüyorum ama Violet’ı da seviyorum ve onun kendi kararlarını almasına izin verme ihtiyacı duyuyorum. Mike yola devam ediyormuş gibi görünüyor ve ablam da bunu yapmak istiyor, benim için kabul etmesi ne kadar zor olursa olsun.”

Dudağını ısırdı. “Torunlarımı kaybetmek istemiyorum.”

Ona sarıldım. “Kaybetmeyeceksiniz! Violet seni ve Gary’yi çok seviyor. Çocukları sizden asla koparmayacak. Siz olağanüstü birer büyükanne ve büyükbabasıınız, üstelik onların sahip olduğu tek aile büyüklerisiniz.”

Burnunu çekerek kolumu okşadı. “Sen iyi bir kızsın Rose. Mike’la Violet evlendiğinde –her zaman öyle sessizdin ve kendine öyle yetiyordun ki başka kimseye ayıracak zamanın yokmuş gibiydi– sende emin değildim ama kabuğundan çıkıp kendini gerçekten geliştirdin.”

Yorumuna hazırlıksız yakalanınca ne diyeceğimi bilemedim. “Hımm... teşekkür ederim.”

Çocukların çantalarını kamyonete koymasının ardından beni sersemlemiş bir halde bırakarak evine girdi. Arkadaş canlısı olmadığımı düşündükleri için insanlar benden uzak mı durmuşlardı? Kendimle dünya arasına bariyer çeken ben miydim?

“Rose Teyze! Acıktım!” diye bağırdı Ashley arka koltuktan.

Aklıma doluşan düşüncelerden sıyrılmama neden olunca hızla araca bindim. “Öyleyse hadi gidip size yiyecek bir

şeyler hazırlayalım. Yeni kamyonetimi beğendiniz mi?”

“Ya,” dedi Mikey ellerini çırparak.

“Bunu evet olarak kabul ediyorum. Peki ya sen Ashley?”
Park alanından geri geri çıkarken ona göz attım.

Kaşlarını kaldırdı. “Sanırım sorun değil. Barbie pembe bir araba sürüyor.”

“Evet ama Barbie bir fidanlık işletmiyor.”

“Ama o bir veteriner ve bir öğretmen.”

Kahkaha attım. Beş yaşındaki bir çocuğun mantığı inanılmazdı. “Sanırım pembe bir araba da iş görürdü ama ben mavi bir kamyonet satın aldım ve çok hoşuma gitti.”

“Ama erkekler kamyonet kullanırlar, tıpkı babam gibi.”

“İsterlerse kızlar da kamyonet kullanabilirler. Bir erkeğin yapabileceği çoğu şeyi yapabilirler.”

“Ayakta çiş yapamazlar. Ben denedim ve annem ortalığı mahvettiğim için gerçekten çılgına döndü.”

Gülmemeye çalıştım. Ciddi bir ses tonu takındığı için hislerini incitmek istemiyordum. “Doğru, ayakta çiş yapamazlar ama yine de erkekler gibi yapabildikleri pek çok şey var.”

“Joe’yla evlenecek misin?”

Konunun bu kadar hızlı nasıl değiştiğinden emin değildim, birden sersemledim. “Pekâlâ, bana resmi olarak evlenme teklif etmedi ama evet, sanırım bir gün evleneceğiz.” Bunun içimi mutlulukla doldurduğunu hissettim. Küçük evimde Joe’yla ve bir bebekle bir arada olduğumu zihnimde canlandırınca gözlerim doldu. Beş ay önce sefil bir haldeyken şu an nasıl bu kadar mutlu olabiliyordum? Bir rüyadan uyanacakmışım gibi geliyordu hâlâ.

Ashley büyükannesi ve büyükbabasıyla geçirdiği günden

bahsederken Mikey konuşmaya eşlik etmek ister gibi türlü sesler çıkarıyordu, bense –bu kadar büyük bir şey sürmenin verdiği gerginliğin her bir kilometrede dağıldığını hissederek– gözlerimi yoldan ayırmadan kamyoneti sürmeye devam ediyordum.

Eve vardığımızda Muffy çocukları görünce çok heyecanlandı. Kimin –çocukların mı yoksa onun mu– daha mutlu olduğunu söylemek güçtü.

Akşam yemeği için sosisli sandviç hazırladım ve Muffy bahçede bir böceği kovalarken çocukların ön verandada piknik yapmasına izin verdim. Halimizi görse Joe’nun yemeğimizi alaycı bir şekilde kınayacağından emindim. Annem hayattayken tüm yemek işlerini yapmaya alışmış olmama rağmen kendim için nadiren yemek pişirmemle ilgili yakamdan düşmüyordu.

Bir pişmanlık sızısı kalbime bıçak gibi saplandı. Mike’in annesinin bana söylediklerinin ardından önceki hayatımla ilgili her şeyi sorgulamaya başlamıştım ve yeni bir fikir beni şu an kahrediyordu: Annemle olan zayıf ilişkim benim hatmandan mı kaynaklanmıştı?

Cepte telefonum çaldı.

Ashley telefonu eline aldı ve iki zil sesi boyunca arayanın kim olduğuna baktı. Arayanın kimliğini okumaya çalışırken telefonu elinden kapmamak için kendimi zor tuttum. “Joe,” dedi sonunda ve ben cihazı alıp hemen açma tuşuna bastım.

“Joe,” dedim aramasını kaçırmamış olmayı dileyerek.

“Selam sevgilim, seni özledim.”

Kalbim sesini duymanın verdiği hisle burkulurken destek almak adına omzumu verandaya yasladım. “Ben de

seni özledim.”

“Joe’yla konuşmak istiyorum,” dedi Ashley.

“Joe. Joe,” dedi Mikey ablasıyla benzer sesleri çıkararak.

Şaşkınlıktan gözlerim kocaman açıldı. Daha önce onun Joe’nun ismini söylediğini hiç duymamıştım.

“Hayranlarım da mı beni özlemiş?” diyerek takıldı Joe.

“Benim kadar olamaz.”

“Ver de bir merhaba diyeyim, sonra sadece bana kalabilirsin.”

“İyi fikir.” Telefonu Ashley’ye uzattım.

Ağzı kulaklarına varacak şekilde gülümsedi. “Tahmin et ne oldu Joe? Annemiz yeni arkadaşıyla görüşürken bu gece Rose Teyzemde kalacağız ve Muffy’yle oyun oynayacağız. Bir de Rose Teyzemin yeni kamyonetine bindik bugün.”

Ah, hay aksi.

Ashley birkaç saniye sessiz kaldı. “Döndüğünde benimle oynayacak mısınız?” Duraksadı. “Tamam, hoşça kal Joe.”

Telefonu bana geri uzatırken stresten midemin düğümlediğini hissettim. “Kısa sürdü.”

“Bir kamyonet mi aldın?” Bu konuda sesi halinden hoşnut gelmiyordu ama üzgün de çıkmıyordu. Sıcaklığını ölçmek istermişçesine dilini suya değdirir gibiydi ya da tam tersi.

Derin bir nefes aldım. “Evet, Jonah’nın işini aldık ve ürünleri kiliseye taşımamız gerekti. Mike’in babası aracıyla bize yardımcı oldu ama bu süreçte kendimize ait bir kamyonete ihtiyaç duyduğumuzu fark ettim.” Cevap vermesini bekledim.

Birkaç saniye sessiz kaldı. “Bu muhtemelen iyi bir fikir.”

Omuzlarım gevşedi.

“Bekleseydin sana yardımcı olabilirdim.”

“Biliyorum ama ne zaman döneceğini bilmiyordum. Birkaç hafta ya da daha fazla sürebileceğini söylemiştin. Hâlâ o kadar uzun sürecek gibi mi görünüyor?”

Joe iç çekti. “Bunu söylemek zor. Yakın zamanda hallo-lacağımı umuyorum. Seni özlüyorum.”

“Ben de seni özlüyorum.”

“Kamyonet pazarlığı yaparken sorun yaşadın mı? Nereden aldın?”

“Henryetta Moore Az Kullanılmış Araç Galerisi’nden.”

Joe homurdandı. “Earl Moore’dan mı? O tam bir sahtekâr Rose. Muhtemelen seni dolandırdı.”

“Hayır, yardım aldım.”

“Kimden? Violet’tan mı? Onun her şeyi bildiğini düşündüğünün farkındayım ama...”

“Hayır, Violet’tan değil. Mason’dan.”

Joe o kadar uzun süre sessiz kaldı ki telefonu kapattığını sandım. “Şu konuyu açıklığa kavuşturalım.” Sesi kontrollü ve gergindi. “Mason Deveraux’yla konuşmandan endişe duyduğumu sana söyledim ve sen, ben şehirden ayrılır ayrılmaz ona kamyonet alırken yardım etmesini mi teklif ettin? Aylardır sana yeni bir araba alman gerektiğini söylememe rağmen?”

Gözlerimi sıkıca yumdum. “Kötü görüldüğünü biliyorum Joe, fakat sana yemin ederim her şey bir anda gelişti.”

“Her şey bir anda gelişti.” Sesi boşluğa konuşmuş gibiydi.

“Bayan Dorothy’yi ölü bulmalarının ardından Mason’ı gördüm ve...”

“Sokağında yaşayan Bayan Dorothy mi?” En azından

sesi şimdi konuyla ilgili endişeli geliyordu. “Nasıl ölmüş?”

“Doğal sebepler yüzünden öldüğünü söylediler, fakat sonra ben Bayan Dorothy’nin evine zorla girmeye çalışan birinin saldırısına uğrayınca Mason...”

“Dur bakalım! Nasıl? O kadının evinin orada ne arıyordun?”

“Muffy koşturarak evin arka bahçesine girdi. Adamın eve girmeye çalıştığını duymuş olmalı. Kayışı takılı olmasına rağmen fırlayınca Bayan Dorothy’nin arka bahçesine kadar peşinden gittim.”

“İyi misin? Yaralandın mı?”

“Sırtüstü yere kapaklanmamın ardından gururumun incinmesi dışında iyiyim. Mason suç mahallini kontrol etmeye geldi ve bana Muffy’nin içeri giremeden adamı korkutup kaçırdığını söyledi.”

“Doğru mu anlıyorum?” Sesi sert çıkıyordu. “Mason basit bir eve zorla girme vakasına mı baktı? Bu onun mevkiine hiç de uygun görünmüyor.”

Ah, Ulu Tanrım. Durum giderek daha da berbat hale geliyordu. Mason’ı bu konuda bizzat bilgilendirdiğimi söylemem gerekiyordu, ancak Joe’nun ses tonu bunun kötü bir fikir olduğunu net bir şekilde ortaya koyuyordu. Kamyonet mevzusu büyük olasılıkla daha güvenli bir bölgedeydi. “Her neyse... Violet’a bir kamyonete ihtiyacımız olduğunu söylerken Mason annesine çiçek almak için fidanlığa geldi. Konuşmamızı duymuş ve bana pazarlık yapmada yardımcı olmayı teklif etti.”

“Bahse girerim öyledir.” Joe’nun sesi keyifsiz çıkıyordu. “Ve sen de teklifini kabul ettin.”

Öfkem kabardı. İma ettiği şeyden hoşlanmamıştım. “Seni beklemek isterdim ama ne zaman döneceğini bilmiyordum, bunu sana zaten söyledim.”

“Daha güvenli bir araç alman konusunda sana aylarca yalvardım Rose ve sen de Mason sana yardımcı olmayı teklif eder etmez gidip kendine bir kamyonet aldın.”

“Öyle olmadı. Ertesi gün gidip aldık.”

“Ertesi gün,” dedi alaycı bir şekilde. “Ertesi gün gittin.”

“Joe, lütfen anlamaya çalış.”

“Anladığımı sanıyorum.” Sesi tuhaf bir şekilde sakın çıkıyordu.

İçimde öfkeyle karışık bir panik dalgasının kabardığını hissettim. “Ne ima ediyorsun Joe McAllister? Seni tehlikeli bir gizli göreve gönderip sonra da seni Mason Deveraux’yla aldattığımı mı? Beni hiç mi tanımıyorsun?”

“Deveraux’yla Little Rock’ta yaşananlardan sonra endişe duyduğum kişi sen değilsin.”

“Ne yaşadığını bana anlatma zahmetine girseydin bu sohbet belki daha anlamlı olabilirdi.”

Derin bir iç çekti. “Haklısın.” Duraksadı. “Görüştüğümüzde anlatacağım, söz veriyorum. Bu meseleyi sana telefonda anlatmak istemiyorum. Güven bana, olur mu?”

Joe bu zamana kadar ona güvenmememe sebep olacak tek bir şey yapmamıştı. Aksine yaptığı her şey ona güvenmemi sağlamıştı ama bu derin, karanlık sır korkmama sebep oluyordu. “Seni seviyorum Joe. Bunu biliyorsun.”

“Biliyorum.” Sesi çatladı. “Sadece seni kaybetmek istemiyorum.”

Bu sözleri dile getirme şekli asıl korktuğum şeyi aklıma

getirdi. “Orada neler oluyor? Güvende misin?”

“Sevgilim, biliyorsun, ne zaman rozetimi taksam...”

“Joe. Dur. Bu alışlagelmişten daha mı tehlikeli?”

“İşim hakkında konuşamayacağımı biliyorsun.” Sesindeki bıkkın tınıyı duydum. Kalp atışlarım hızlandı.

“Bırak.”

“Sana zaten bunu planladığımı söyledim.”

“Hayır. Şimdi. Amirine işi bıraktığını söyle ve yanıma gel Joe.”

“Ah, Rose,” dedi. “Bunu yapamayacağımı biliyorsun.”

Benim yerime işini tercih etmesinden ötürü üzgündüm ama bu adil ya da doğru değildi. Joe bir anlaşmayı yarıda bırakamazdı, öyle biri değildi ve onu sevmemin nedenlerinden biri de buydu. “Biliyorum. Özür dilerim.”

“Ben de özür dilerim. Sadece biraz daha sabırlı ol.”

“Korkuyorum.”

“Biliyorum sevgilim. Ben de korkuyorum ama sadece işimden ötürü değil.”

“Bir yere gittiğim yok. Burada seni bekliyorum.”

“Bundan eminim.” İç çekti. “Sana güveniyorum Rose. Yanlış bir şey ima ettiysem özür dilerim. Niyetim bu değildi. Ben sadece...” Sesi yitip gitti.

Akıtamadığım yaşlar boğazımı yakıyordu. “Seni seviyorum Joe. Yalnızca seni.”

“Biliyorum sevgilim. Bundan hiç kuşku duymadım. Bu da anlamamı sağlıyor.”

“İşin mi?” Korkudan nefesim kesiliyordu. El Dorado’da ne yapıyordu?

“Hayır, sevgilim. İşimle ilgili değil. Endişelenme. Şu me-

sele hallolduğunda sana her şeyi anlatacağım.” Sesi derinden gelmeye başladı. “Kapamam gerek. Bayan Dorothy’nin ölümü her neye bağlıysa konunun dışında kal. Bazen düşünüyorum da başıma gelenden çok daha fazla tehlikeyi üzerine çekiyorsun.”

Bazen ben de onun haklı olup olmadığını düşünüyordum ama *bu kez* karşılaştığım tehlike kapımın dışında bekleyen kötü adamlar değildi.

Bölüm On Üç

Çocuklar gece boyunca Heidi Joy'un çocuklarıyla ve Muffy'yle oynadılar. Onların eğlencesine katılmaya çalıştım ama keyfim fazlasıyla kaçmıştı. Bir kez daha sanki ayağımın altındaki kumlar kayıyor gibiydi. Her şey yeniden değişirken bu değişime ayak uyduracak zamanım neredeyse yoktu. Violet ve Mike'ın dünyası değişmişti, fakat bu benimkinin de değişmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Joe gizli görevi tamamladığında Fenton County Şerif Departmanı'ndaki işi alacak ve benimle yaşamak üzere buraya gelecekti. Hayatımızı Henryetta'da beraber inşa edecektik. Peki ama Joe burada yaşamaktan gerçekten mutluluk duyacak mıydı?

Neyse ki çocuklar yan komşumun gürültücü çocukları tarafından iyice bitkin düştükleri için kolayca uykuya daldılar. Yatağıma uzandığımda telefonumu kontrol ettim ve Joe'nun bana bir mesaj gönderdiğini görünce sevindim.

Seni özlüyorum. Öptüm.

Kafamdaki şeyleri atmaya çalışarak gece yarısını bir o yana bir bu yana dönerek geçirdim. Ertesi sabah kalktığım-

da çocukların ikisi de yatağıma uzanmış uyanmamı bekliyordu. Birkaç dakika boyunca birbirimize sokulduk ve Joe'yla bir aile kurmaya dair kendime hayal kurmak için izin verdim. Çocuk konusunda hemfikir olduğumuzdan Joe'yla kendi çocuklarımızla aynı yatakta yatmanın nasıl olacağını düşündüm.

Mikey kolumla göğüs kafesimin arasındaki boşluğa kafasını gömünce bir tutam saçını tutmak için uzandım. O tatlı bebek kokusu artık geçmeye başlamış ve daha çok bir oğlan çocuğu gibi kokar olmuştü ama yine de bu sabah bebek kokusu az da olsa hissediliyordu. Violet'ın bu andan nasıl vazgeçebildiğini, çocukları yerine Brody'yi nasıl tercih edebildiğini düşünmeden edemedim, fakat bu yaklaşımın adil görünmediğini biliyordum. Ashley'yle beraber yıllar geçirmişti ve Mikey'yle bunun gibi pek çok sabahı olmuştü. Ayrıca Beauregard evinde çoğu sabahın güllük gülistanlık olmadığını bilecek kadar da yanlarında bulunmuştum. Yalnızca Violet'ın birkaç kez randevulaşmasını ve bunu atlatıp tekrar Mike'a dönmesini umut ediyordum. İmkânsızı umut ettiğimi düşünsem de.

Çocuklara kahvaltı için krep yaptıktan sonra Muffy dahil herkesi kamyonete bindirdim. Onu yalnız bırakmaktan o kadar nefret ediyordum ki onu da dükkâna götürmeyi denemeye karar vermiştim. En azından Mike gelene kadar çocukları eğlendirebilirdi ve gerekirse onu arka odaya koyabilirdim. Ayrıca küçük köpeğimi özlüyordum. Violet ona karşı çıkarsa yüzde elli ortaklık kartımı oynayacaktım. Finansal yükün çoğunu sırtlamış olduğum gerçeği elbette bana daha yüksek yüzdeli bir ortaklık sağlıyordu ama yine de bunu ablamın suratına asla vurmazdım. İş o noktaya varırsa da hakkımı savunurdum. Bundan böyle Muffy de benimle işe gidecekti.

Dükkâna vardığımızda Violet çoktan fidanlıktaydı. Kamyonete kötü bir bakış atsa da çocuklarını gördüğünde yüzü güldü. Ufaklıklar annelerini gördüklerinde heyecanla neşe içinde ciyakladılar.

“Anneciğim! Seni çok özledik!”

“Anne,” dedi Mikey, ablama uzanarak.

Mikey’nin oto koltuğu bağlantılarını hızla çözerken Ashley emniyet kemerini açtı ve kamyonetten annesinin kollarına sıçradı. Koltuğundan kaldırır kaldırmaz Mikey ablama doğru uzandı. Muffy ise kuyruğu sallanır halde ön koltuktan bakmaya devam ediyordu.

“Muffy’yi işe getirdik!” dedi Ashley.

“Görebiliyorum.” Bakışları Muffy’ye kayan Violet neyse ki gülümsedi.

Omuzlarımdaki gerginlik hafıflerken ablamın vereceği tepki yüzünden ne kadar gerildiğime şaşırdım. “Kahvaltıda krep yiyip çikolatalı süt içtiler.”

“Evinde yiyecek var mıydı?” diyerek takıldı Violet.

Sırıtarak omzumu silktim. “Salı gecesi Joe evdeydi.”

Kaşlarını kaldırdı ve bir an için bile olsa eski ablamın geri döndüğüne sevindim. “İyi ki o adam var, yoksa açlıktan ölürdün.”

“Anne, ben Joe’yla telefonda konuştum,” dedi Ashley.

“Rose Teyzemin kamyonet almasına çok şaşırdı.”

“Eminim öyledir,” dedi Violet.

Daha fazlasını söylemesini bekledim, fakat akşamlarının nasıl geçtiğini sorarak çocukları içeri götürdü.

Kaldırımdaki çiçeklerin üstünü açtıktan sonra saksıları

sulamaya başladım. Neely Kate'in arabası yanaştığında hâlâ sulama yapıyordum. Yanıma gelirken ona gülümsedim.

Birkaç adım uzağımda durdu. "Dün sırrını Mason'a söyledikten sonra burada olmamı isteyeceğini sanmıyordum."

Violet dükkândan çıktı ve hınzırca sırılarak Neely Kate'in yanına geçti. "Ne sırrı?"

"Mason'a gördüklerimden bahsettim," dedim.

Violet'in yüzündeki gülümseme kayboldu. "Sence bu iyi bir fikir mi?"

Neely Kate bir elini beline koydu. "O onun arkadaşı, Violet. Ona aylar önce söylemeliydi. Neden sır olarak saklasın ki?"

Violet birden parladı. "Elbette kendisiyle dalga geçilmesi için. Zavallı kardeşimin okul boyunca nasıl bir işkenceden geçtiğine dair bir fikrin var mı? Çocuklar onun sırrını bilmemelerine rağmen yine de onunla merhametsizce dalga geçerlerdi."

Neely Kate başını eğdi, yüzünde kararlı bir ifade vardı. "Belki de gerçeği bilseler o kadar kötü davranmazlardı."

"Rose senin gibi değil Neely Kate." Violet gülümseyerek gözlerini kırıştırdı, sesi bal gibi tatlıydı. "O ilgi odağı olmaktan hoşlanmıyor. Buna inanmakta güçlük çektiğini biliyorum ama kimse doğaüstü bir yeteneği olsun istemez. İnsanlar *normal* olmak isterler. Bu hafta senin için nasıl geçti? Tarot kartları? Yıldız falları?"

Violet'in kaba davranışı karşısında ağzım açık kaldı.

Neely Kate yumruklarını sıkarak kendini savundu. "Belki de sürekli ilgiyi üzerine çekmeye çalışmasan ilgi odağı olmak istediğini bilirdi."

Bir kez daha, neden sürekli bir kenarda durup benim için kavga eden insanları izlediğimi düşündüm.

“Yeter.” Aralarına girdim. “Neely Kate haklı. Kendimle ilgili bu kadar önemli bir şeyi güvendiğim insanlardan saklamam anlamsız. Sır tutmak yarardan çok zarar getiriyor ve sen bunu herkesten daha iyi biliyorsun Violet.”

Violet’in gözleri korkuyla doldu. “Bu da ne demek oluyor?”

Demek *benden* bir sır saklıyordu. Hemen kendimi toparladım. “Biliyorsun,” dedim. “Annemin biyolojik annem hakkındaki bilgiyi bizden saklaması ve babamın Dora için onu terk etmesi gibi. O ölene kadar bunlardan haberimiz yoktu ve Bessie Teyze gerçekleri söylediğinde ne kadar üzüldük.”

Violet rahatlayarak derin bir nefes aldı. “Ah tabii, kastettiğin buydu.”

Violet’a *sırrının* ne olduğunu sormak istesem de kendime hâkim oldum. Neely Kate’in yanında asla söylemezdi ve şu an bunu sormam doğru olmazdı.

Violet çenesini kaldırdı, kibirli hali geri dönüyordu. “Sen yine en iyi olduğunu düşündüğün şeyi yap Rose. Son birkaç aydır zaten söylediğim tek bir kelimeye kulak asmıyorsun. Sanki duvara konuşuyorum.” Arkasını dönüp içeri girdi.

“Violet,” diye seslendim arkasından, fakat içerideki bitkileri sulayarak beni duymazdan geldi.

“Bırak suratını assın,” dedi Neely Kate kaşlarını çatarak. “Son zamanlarda sorununun ne olduğunu bilmiyorum.”

“Niyeti iyi.” Violet’ı savunmamın bir alışkanlık haline gelmesi komikti, özellikle de kendi söylediklerimden şüphe duyuyorken.

Neely Kate saksıları sulamama yardım etti. “Bu sabah kilisede olacağını söylediğini sanıyordum.”

“Öyle planlamıştım ama...” Ona ne söyleyeceğimi düşünürken sesim yitip gitti.

“Ne oldu?”

“Ne olmadı ki?” Violet’ın bizi duyabilecek bir yerde olup olmadığını görmek için vitrinden baktım ama neyse ki ablam çocuklarla meşguldü.

Neely Kate ne yaptığımı gördü. “Şu an meşgul. Dökül çabuk.”

Başımı onun başına doğru eğdim. “Mason’a tapu devri sözleşmesini anlattım, bunun üzerine Bayan Dorothy’ye otopsi yapılmasına dair bir emir verdi ama dahası var.”

Neely Kate’in gözleri heyecanla parıldadı. “Ne gibi?”

“Sana Thomas’tan bahsetmemiştim, arabasını modifiye edip sokağımızda deli gibi süren bir genç.”

“O da mı işin içinde?”

“Bayan Mildred Christy’yle ön verandada yüzleştikten sonra Thomas bana Bayan Mildred’in de öldürülmemesinin çok kötü olduğunu söyledi.”

“Neden böyle bir şey söyledi ki?” diye fısıldadı Neely Kate.

“Bilmiyorum ama sonra zihnimde bir görüntü belirdi. Thomas kötü görünümlü bir adamla beraberdi. Adama bir sorunu olduğunu söyledi, kötü adam da bunun üzerine ona bir yolunu bulup sorunu çözmesini emretti.”

“Bu, kulağa hiç iyi gelmiyor.”

“Bekle, dahası var.” Park alanına bir araba yanaştı ve genç bir çift peşlerinde üç çocukla birlikte araçtan indi. Res-

mi olarak dükkânın açılmasına daha on dakika vardı, fakat bir müşteriyi asla geri çeviremezdim. Kendi aralarında konuşarak etrafa bakınmaya başladıklarında bir gözümü üzerlerinde tuttum. “Dün öğleden sonra Bruce Wayne’le kilise bahçesinde yürüyorduk, Thomas geldi. Sanırım Jonah Pruitt için çalışıyor.”

“Şaka yapıyorsun.”

“Hayır. Yalnızca bu da değil, Thomas bana Daniel Crocker’ın hapse tıklılmasından memnun olmayan destekçilerinin olduğunu ve bu insanların peşimde olduğunu söyledi.”

Neely Kate yüzünü buruşturdu. “Sence bu doğru mu?”

“Bilmiyorum. Böyle bir şeyi daha önce hiç duymadım, senin kulağına geldi mi?”

“Mason’a anlatmalısın.”

“Joe’ya anlatmayı tercih ederim ama onu tekrar ne zaman göreceğim belli değil ve zaten Mason’la bir kamyonet aldığım için bana kızgın.”

“Ah...” Çiçekleri sulamak için bir hortum aldı. “Bunun nasıl olduğunu tahmin edebiliyorum.”

“Her şey o kadar karmaşık ki... Joe bir dahaki görüşmemizde bana karanlık sırrını anlatacağını söyledi.”

“Bu iyi bir şey, öyle değil mi? Violet’a söylediğin gibi sırlar yalnızca zarara yol açarlar.”

“Bilmiyorum, beni korkutan da bu. Hem Joe hem de Mason bunun oldukça kötü olduğunu ima ediyor. Daha da beteri, bence Joe’nun sırrı Mason’m karanlık sırrıyla alakalı.”

“Bu da ortaya çıkması için daha fazla sebep yaratıyor.” Çiçeklerin üstüne su püskürtmeye başladı. “Ama bunların

hiçbiri neden kilisede değil de burada olduğunu açıklamıyor. Tabii Thomas'ın orada olmasından korkmuyorsan?"

Derin bir nefes aldım. "Şehirde çok fazla param olduğuna dair söylentiler dolandığını biliyor musun?"

Neely Kate yüzünü buruşturdu. "Yani..."

"Neden bana söylemedin?"

"Bunun ne yararı olurdu?"

"Bilmeye hakkım vardı."

Doğrudan gözümün içine baktı. "Haklısın. Özür dilerim."

"Ne zaman kiliseye gitsem Jonah Pruitt ortaya çıkıyor ve etrafımda dolanıp sorular sormaya ve bana yaklaştırmaya başlıyor."

Sırıttı. "Hayatında tek bir erkek yokken şimdi yarım düzinesi bir arada."

"Neely Kate, Jonah Pruitt'in söylentileri duyduğundan eminim."

Gözleri kocaman açılmadan önce kaşlarını çatı. "Ah. Mason'a söylemelisin."

"Bayan Dorothy'nin vasiyetinden bahsetmemin ardından tüm bunları bir araya getiren ve otopsi emri veren zaten o."

"Bu iyi bir şey! Fakat Jonah Pruitt o kadınların ölümüyle ilişkiliyse dikkatli olmanda fayda var."

"Jonah Pruitt bir fırsatçı olabilir ama bir katil..." Başımı salladım. "İnsanlar Bruce Wayne ve benim hakkımda da tüm gerçekleri bilmeden hükümde bulunuyorlardı. Jonah'ya bunu yapmayacağım."

"Asla bilemezsin, yalnızca seninle ilgileniyor da olabilir."

"Sanmıyorum. Violet'ın hatırlatmayı sevdiği gibi tecrübesiz olduğumu biliyorum ama Jonah etrafımda takılmaya

başladığında kendimi her seferinde kapana kısılmış bir fare gibi hissediyorum. O bir şeyin peşinde. Ancak sekreteri benden kesinlikle nefret ediyor. Benim Jezebel'in yeniden vücut bulmuş hali olduğumu düşünüyor.”

Neely Kate kahkaha attı.

Ardından bir müşteri akınıyla karşılaştık ve etrafımız konuşmaya devam edemeyecek kadar insanlarla sarıldı. Bir müşterinin saksıdaki çiçek aranjmanını arabasına taşımasına yardım ederken bir arabaya çiçek kasası taşımakla meşgul olan Neely Kate dikkatimi çekti.

“Bak kim geliyor.”

Sesinin tonundan dolayı bakmaya korktum. Bana doğru gelmesini beklediğim en son kişi Bayan Mildred'di.

Hay aksi.

Zor da olsa onu sevecen bir şekilde karşıladım. “İyi günler Bayan Mildred.”

“Semtimizde katiller ve hırsızlar kol geziyorken günün iyi olmakla uzaktan yakından alakası yok.”

Haklıydı.

“Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı Bayan Mildred? Violet'ı çağırmamı ister misiniz?”

“Hayır. Seni görmeye geldim.”

Bu sözlere şaşırarak istemsizce geriye doğru bir adım attım. “Beni mi?”

“Şimdi ne dedim?”

“Şey, evet...”

“Dorothy'nin cinayetini çözmekte ne gibi bir ilerleme kaydettiğini bilmek istiyorum.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Pardon?”

“Onun cinayetini araştırdığını biliyorum. Ne biliyorsan bilmek istiyorum.”

Polis departmanının onun ölümü hakkında şu an ne dediğinden emin değildim, yine de bu konuyu Bayan Mildred’le tartışmak istemediğimi biliyordum. İnkâr etmek ondan kurtulmanın en iyi yolu gibi görünüyordu. “Bunun bir cinayet olup olmadığını bilmiyoruz.”

Başını salladı. “Saçmalık. Elbette bir cinayetti ve şimdiye kadar ne bulduğunu bilmek istiyorum.”

Başımı salladım. “Onun ölümünü ben soruşturmuyorum.”

“Neden yapmıyorsun?”

“Ne?”

“Bu yaz iki cinayeti çözdün, komşunun cinayetiyle canını sıkmak mı istemiyorsun?”

Ellerimi kaldırdım. “Bekleyin! Hayır. Dediğiniz gibi olmadı. Ben yalnızca o iki davanın ortasına düştüm. Bu davayla polis ilgilenecek.”

Mildred’in suratı nefret dolu bir ifadeyle buruştu. “Henryetta Polis Departmanı’nın burunlarının önünde duran kanıtı gerçekten bulabileceğini mi sanıyorsun?”

“Şey... hayır...”

“Bir şeyleri araştırdığını biliyorum. Seni gördüm ve bazı şeyler duydum. Yeni bölge savcı yardımcısını otopsi için ikna ettiğini duydum ve o yaşlı kadını parçalayacakları düşüncesinden nefret etsem bile belki de onu gerçekten neyin öldürdüğünü bulacaklar. Ayrıca Bayan Dorothy öldükten sonra o gösteriş tutkunu misyoner için çalışmaya başladığını biliyorum, bu yüzden sakın bana soruşturma falan yapmadığını söyleme.”

“Şey...”

“Bu konuda ne yapacaksın?”

Ona doğru eğildim, sesimi alçalttım. “Bayan Mildred, saygısızlık etmek istemem ama Bayan Dorothy ve Bayan Laura’yı kimin öldürdüğünü bulabileceğimi düşündüğünüz için gurur duysam da buna kalkışırsam erkek arkadaşım beni öldürür.”

Yüzünü buruşturdu. “Tüm zamanını bahçenin önünde zina yapmakla harcadığın adam mı? Belki biraz mola verir de katili bulursunuz.” Arkasını döndü ve arabasına binip uzaklaşırken şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Dükkândan bir şey alacakmış gibi bile yapmamıştı.

“Ne oldu?” diye sordu Neely Kate.

“Hiçbir fikrim yok,” diye homurdandım. “Bayan Mildred, Bayan Dorothy ve Bayan Laura’nın cinayetlerini çözmeye çalışmam gerektiğini düşünüyor.”

“Peki bunu yapacak mısın?”

Ona doğru baktım. “Hayır. Elbette yapmayacağım.”

“Evet, yapacaksın.”

Sinir olmuş bir halde ellerimi belime koydum. “Neden herkes aksi konusunda ısrar ediyor? Bruce Wayne’in suçsuzluğunu ispat ettiğim o işe dahil olduğumda Joe neredeyse benden ayrılacaktı. Ne zaman geri çekilmem gerektiğini yeterince biliyorum.”

“İstediğin kadar inkâr et, fakat sen de ben de bu işe çoktan dahil olduğumu biliyoruz.”

Dudaklarımı büzdüm. “Yaptığımı düşündüğün her neyse kazara oldu. Bu davayı polise bırakıyorum.”

“Gerçekten denemeyecek misin?” diye sordu Neely Kate

inanmaz bir şekilde. “Katili bulmana yardımcı olabilecek, poliste olmayıp da sende olan *bir şey* olduğunun farkındasın değil mi?”

“Zekâ?”

“Hayır,” diyerek güldü. “Doğuştan gelen yeteneğin.”

“Lanetim ve hayır, bu fikirde pek çok sorun var. Birincisi, bir görüntü görmek için o kişinin hemen yanında olmam gerekiyor. İkincisi, bir görüntü görmek istiyorsam buna odaklanmam gerekiyor. Üçüncüsü, gördüğüm şeyi doğrudan ağızımdan kaçırdığımı biliyorsun. Bildiğimi öğrenecekler. Bu ne kadar tehlikeli? Ve suç teşkil eden bir şeyi göreceğimi kim söylüyor? Gördüğüm şeyler üzerine polisin dava açamayacağından bahsetmiyorum bile.”

“Ama Mason gördüklerini biliyor. Onları kullanabilir.”

“Nasıl? Bunun gibi bir şeyden mahkemede bahsedemez. Ayrıca gerçek şu ki gördüğüm şeyler Rus ruletine benziyor. Onları seçemiyorum.”

“Çünkü daha fazla pratik yapman gerekiyor. Bilinçli olarak bana ve Joe’ya dair bir görüntü gördün. Bunu başka ne zaman yaptın?”

Döndüm ve raflardaki saksıları düzeltmeye başladım. “Hiçbir zaman.”

“Neden?”

Gözlerim yılgınlıkla kocaman açıldı. “Çünkü bu korkunç bir şey, Neely Kate. Hayatımın her günü bununla mücadele ediyorum. Bunu bilinçli olarak kullanmak çılgınlık.”

Neely Kate kollarımdan tutup beni bir kenara çekti. “Hayır, Rose. Bu korkunç bir şey değil. Bu yeteneği sana Tanrı verdi ve sen de bunu kullanmalısın. Bunu Joe üzerinde kul-

landığında onun hayatını kurtardın. Ya kullanmasaydın? Şu an ölü olurdu.”

Bu düşünce üzerine gözlerim yaşlarla doldu. Bu hayatım boyunca doğru olduğuna inandığım her şeye aykırıydı. Annem gördüklerimin şeytani olduğuna beni ikna etmişti. Bir yanım bunun farklı olduğuna inanmaya başlamışken *bu* unutulmayacak bir dersti.

“Bana ve nikâh günüme dair öngörün de inanılmazdı. Sen kendin söyledin. O görüntüyle kendini mutlu hissettiğini söyledin. Bu ne kadar kötü olabilir ki?”

Ona verecek bir cevap bulamayınca başımı salladım.

“Tanrı bu yeteneği sana bir sebepten ötürü verdi Rose.”

“Ya annem haklıysa? Ya bu şeytani bir yetenekse?”

“Buna gerçekten inanmıyorsun değil mi? Sen tanıdığım en tatlı insansın.”

Başımı çevirdim. “Bilmiyorum.”

“Yalnızca bunu bir düşün, olur mu? Bunu kendine yaptığını görmekten nefret ediyorum. Violet yanılıyor. Kendini sana yakın olan insanlardan saklaman iyi bir şey değil ve bunu sen de biliyorsun. İnsanlara şans vermen gerekiyor. Yalnızca onlarla ilgili en kötüsünü düşünüyorsun.”

Başımı salladım. Derinlerde bir yerde onun haklı olduğunu biliyordum. Fakat bunu bilmekle buna inanmak farklı şeylerdi.

Bölüm On Dört

Öğle yemeğinden kısa bir süre sonra müşteriler azalınca Bruce Wayne’le David’i kontrol etmek üzere dükkândan ayrıldım. Fidanlık açılmadan önce onları ziyaret etmeye niyetlenmiş olsam da çocukları yanımda götürmek istememiştim. Muffy dükkânda harika bir iş çıkarmış ve ebeveynleri alışveriş yaparken bir sürü çocuğu eğlendirmişti, fakat onu da yanımda kiliseye götürmeye karar vermiştim.

Park alanına girdiğimde elemanlar gölgede oturmuş öğle yemeklerini yiyorlardı. Bruce Wayne ayağa kalkmak üzere harekete geçince elimle oturmasını işaret ettim. “Kalkma. Yalnızca nasıl gittiğine bakmak için geldim.”

“Bitirmek üzereyiz,” dedi David ağzı dolu bir halde.

Muffy kamyonetten dışarı zıplayıp çimlerin üstünde gerindi.

“Bu da ne?” diye sordu David ona bakarak.

“Benim köpeğim.”

“Çok çirkin bir şey, öyle değil mi?”

Eğer bir kişi daha Muffy’nin görünüşüyle ilgili kötü bir

şey derse davranışlarımdan sorumlu olmayacaktım. “Güzellik görenin gözündedir.” Kaşlarımı çatarak sözlerini tasvip etmediğimi belli ettim. ‘Güzeli bir şey söyleyemeyeceksen hiçbir şey söyleme daha iyi’ lafına inanan biriydim. “O iyi bir köpek,” diye ekledim savunmacı bir şekilde.

Muffy yanından geçince David bir elini telaş içinde yüzünün önünde sallamaya başladı. “Onun bir köpek olduğunu söylediğini sanmıştım. Kokarca gibi kokuyor.”

Omuz silktim. “Biraz bağırsak sorunu var.”

Muffy yanında durduğunda Bruce Wayne kıkırdadı ve onu kulaklarının arkasından sevdi. “Bence çok tatlı.”

Biraz yatışarak kilisenin ön kısmını övmek için döndüm. “Güzel görünüyor.” Gerçekten de güzel görünüyordu. Doğu tarafıyla birlikte kilisenin ön kısmı hoş bir manzara sunuyordu. Daha önce berbat haldeydi, çocuklar otları temizleyip çalıları budamışlar ve çiçekleri ekmişlerdi.

“Sadece malçlama kaldı,” dedi Bruce Wayne ayağa kalkarak.

“Bruce Wayne, molanızda sizi rahatsız etmeme izin verme lütfen.”

“Yemeğimi yedim zaten.” Ama yarısı yenmiş sandviçi bana aksini söylüyordu. Bana doğru yürürken Muffy onu takip etti.

“Malçı kamyonete yüklerken yardıma ihtiyacınız olacak mı Bayan Rose?” diye sordu Bruce Wayne.

“Hı...” Dikkatim sürekli dağıldığından hiç bu kadar ilerisini düşünmemiştim.

“Sizinle fıdanlığa gelip malç yüklemeye yardım etmeme ne dersiniz?”

“Burada yapacak neyiniz kaldı?” Görünüşe bakılırsa işleri neredeyse bitmişti.

“Dikilecek bir grup çiçek kaldı. Ben size yardımcı olurken David bunun icabına bakabilir.”

Şaşırtıcı bir şekilde David arkadaşının önerisini kabul etti. “İdare edebilirim.” Onu da yüklemeye kullanacağımdan endişelenmişti belki de. Yükleme kısmından paçasını sıyırmış olabilirdi, fakat boşaltma için çokça fırsatı olacaktı. Bu kısmı kendime sakladım.

Bruce Wayne öğle yemeğinden kalanı toplayıp benimle birlikte kamyonete bindi. Muffy normalden daha sessiz olan Bruce Wayne’i inceleyerek ikimizin arasına oturdu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum.

Yutkundu, doğruca karşıya bakmadan önce bir an için gözlerini bana çevirdi. “Evet.” Muffy’nin başına uzandı ve köpeğimi sevmeye başladı.

“Emeğiniz için teşekkürler. Gerçekten çok yardımcı oldunuz.”

“Hayır, asıl ben size teşekkür ederim. Çalışıyor olmak güzel bir his veriyor. Bu işi seviyorum çünkü yaptığım şeyin bir fark yarattığını görebiliyorum. Söz konusu yalnızca bitki bile olsa bir şeyleri daha iyi hale getiriyorum.”

Gülümsedim. “Anlıyorum. Bahçeyle ilgilenmeye küçük bir kızken başladım. Bunu sevmemin sebeplerinden biri de bir şeyi dikip onunla ilgilenmek ve onun büyümesini izleyebilmektir. Bu sihirli bir şeydi ve hâlâ da öyle.”

“Evet, anlıyorum,” dedi usulca. “Ben de bunu seviyorum ama çalışırken kendimi iyi hissetmek de hoşuma gidiyor.”

“Nasıl yani?”

Derin bir nefes aldı. “Açıklaması zor. Kelimelerle aram pek iyi değil.”

“Sorun değil, dene.”

Ellerini kucağında büktü. “Toprakla uğraşırken sanki bir başkası oluyormuşum gibi. Kendimi önemli biri gibi hissediyorum.” Tekrar yutkundu. “Sanki ait olduğum bir yer bulmuşum gibi.”

Tüm hayatımı bu hissi arayarak geçirmiştım. Sonunda bu hissi yalnızca Joe’da ve fidanlıkta bulmuştım. “Anlıyorum.”

“Bu işi seviyorum. Bunun David’in sevdiği bir şey olmadığı biliyorum –ağır işten ve terlemekten nefret eder– ama dilerseniz sizin için çalışmaya devam etmek isterim.”

Omuzlarım gerildi. An itibariyle ona verebileceğim başka bir iş yoktu, yine de yapabileceği başka bir şey olup olmadığını düşünecektim. Bruce Wayne sonunda uyum sağladığı bir yer bulmuştu kendine ve bunu ondan alan kişi olmak istemiyordum. “Harika bir iş çıkardın. Bu proje bittiğinde daha fazla iş alırsak tutacağım ilk kişi sen olacaksın ama şu an başka bir şey yok.”

Dudakları hayal kırıklığıyla büzülürken başını salladı.

“Senin için başka bir iş alana kadar iş bulman konusunda sana seve seve referans olurum.” Ona döndüm. “Üzgünüm. Keşke şu an başka bir iş olsa.”

“Üzülme,” diye ısrar etti. “Bir şeyleri başarabileceğime inanan bir tek siz varsınız. Siz ve Papaz Jonah.”

“Papaz Jonah’dan hoşlandın mı?”

“Bundan henüz emin değilim. David’e ve bana oldukça iyi davranıyor, fakat etrafınızda gezinmesinden hoşlanmıyorum.”

Bunu bana söylemesinin ona ne kadar sıkıntı verdiğini görebiliyordum. Jonah'nın ona nasıl davrandığını görmüş-tüm, fakat Bruce Wayne de bana karşı korumacı davranıyor-du. "Size iyi davrandığına sevindim."

Fidanlığa uzanan yolun geri kalanında sessizdi ve işler nasıl gidiyor diye bakmak için dükkâna girdiğimde kamyo-neti kendi başına yükleme konusunda ısrar etti.

Violet Bruce Wayne'i görmek için boynunu uzatmıştı. "Bu o mu?"

"Onun hakkında böyle konuşma. O bir katil değil, Violet." Kaşlarını kaldırdı. "Bildiğin kadarıyla."

"Kes şunu. Onu seviyorum. Yalnızca ona inanacak ve ona şans verecek birine ihtiyacı var."

"Ve o kişi sensin?"

"Böyle düşünen tek kişi ben değilim. Papaz Jonah da ona iyi davranıyor." Bunun ablamı etkileyeceğini düşünmüş-tüm. Yanılmadım.

"Tamam. Yine de dikkatli ol."

Gözlerimi devirdim, ardından dükkâna göz gezdirdim. "Çocuklar nerede?"

"Sen yokken Mike onları aldı."

"Ah." Onu göremediğime üzüldüm. Boşanmayı yaşayan Violet olabilirdi ama ben de Mike'ı kaybetmiştim.

Neely Kate gözleri kocaman açık bir halde içeri girdi. "Bu o mu? Bruce Wayne Decker mı?"

Başımı salladım.

"Nasıl oldu da arkadaşın sorduğunda hemen boğazına sa-rılmadın?" diyerek karşı çıktı Violet.

“Belki de ona bir suçlu değil de bir ünlü gözüyle bakıyordu.”

Violet dudaklarını büzdü ve bir müşterinin ödeme yapmak üzere bankoya yöneldiğini görünce birden yüzü neşeyle ışıldadı. Kendi içinde bu kadar hızlı dönüşebilmesi gerçekten korku vericiydi.

“İşe yarıyor, öyle değil mi?” diye sordu Neely Kate, Bruce Wayne’in kamyonu yüklemesini izleyerek.

“Sıkı çalışıyor ve gerçekten iyi iş çıkarmak için uğraş veriyor. Bana benim için çalışmaya devam edip edemeyeceğini sordu çünkü bu işi gerçekten seviyor. Keşke ona verecek başka bir işim olsa.”

“İstediğin şeyi elde etmekle ilgili olan o kitabı okumuş muydun?” Bruce Wayne mal almak için binanın köşesine doğru yürürken Neely Kate bakışlarıyla onu takip etti. “Sadece ne istediğini evrene duyurman gerek.” Bir elini uzattı. “Ki bu sayede evren sana istediğini verebilsin.”

Bu sözlerine inanamayarak gözlerini kısıp ona baktım. “Konuyu açıklığa kavuşturalım. Evrene ne istediğimi söylersem, evren bana istediğim şeyi verecek, öyle mi? Peki ya herkes bir milyon dolar isterse? Bu nasıl olacak?”

Rahatsız olmuş bir ifadeyle başını salladı. “Her zaman bu kadar gerçekçi olmak zorunda mısın? Bunun karmayla ilgisi olduğundan eminim ya da biraz inançla.”

“İnanç mı? Gizli arzularımı evrene duyuracağım ve bir peri isteklerimi yerine getirecek, öyle mi?”

Neely Kate kahkaha atarak kolumu dürttü. “Bunun bir sır olması gerekmiyor.” Bana hınzırca gülümsedi. “Hadi şimdi evrene ne istediğini söyle.”

Bunu anlamsız bulsam da demekten zarar gelmezdi. “Bruce Wayne’e iş verebilecek kadar iş alayım istiyorum.” Ona doğru döndüm. “Peki şimdi ne yapacağım?”

Omzunu silkti. “Hepsi bu.”

“Dalga geçiyorsun. Bu kadar mı?”

“Evet.”

Bunun işe yaramayacağını zaten biliyordum. Yeni Umut Uyanış Kilisesi’yle olan iş tamamen bir sürprizdi. Tam donanımlı hizmet sunan bir fidanlığa sahip değildik. Öncelikle bunun için yeterli stoğumuz yoktu. Önümüzdeki bahara depomuzu genişletmeyi umsak da şu an bir fidanlığa sahip olma konusunda sadece ihtiyatlı davranıyorduk. Bruce Wayne’in bizden yeni bir iş almak için beklemekten başka çaresi yoktu.

Bruce’un kamyonetin kasasının alacağı kadar malç yüklemesinin ardından Muffy’yi de alarak kiliseye döndük. David malç boşaltma konusunda oldukça mutsuz görünüyordu ama yine de şikâyet etmedi. Çiçeklerin kalanını dikmişti ve son kısım da tamamlandığında resmi olarak görevleri sona ermiş olacaktı.

Malç dökmek fazla zamanlarını almadı ve Muffy ağaç kabuğu parçalarının küflü kokusunun izini sürerek etrafta koşturdu. İş tamamlandığında her ikisine de birer çek yazdım. David çeki kot şortunun cebine sıkıştırdı, fakat Bruce elinde tutarak çeke uzun uzun baktı. “Bir maaş çeki için çalışmaktan hiç bu kadar keyif almamıştım.”

David bahçe aletlerini kamyonetimin kasasına fırlatarak atarken başını salladı. “Sen tam bir çılgınsın.”

Bruce Wayne bana göz kırptı, ardından çeki cüzdanına yerleştirdi. “Tilki kadar çılgın.”

“Lanet olsun, bu da ne anlama geliyor?” diye sordu David.

“Bilmiyorum ama kesinlikle kulağa güzel geliyor.”

Gülümseyerek başımı salladım. “Temasta olacağız Bruce Wayne.”

Ciddi bir ifadeyle kafasını salladı. “Kesinlikle.”

Bruce Wayne’i yüzüstü bırakmışım gibi hissederek Muffy’yle fidanlığa döndüm. Arka tarafta birkaç saksı hazırlamıştım ki Violet’ın sesini duydum. “Tünaydın Papaz Jonah.”

Nefesim kesildi. Bu adam sinirlerime dokunuyordu, hem de kendi alanımda bile. “Bana Jonah de. Lütfen.”

“Ah tabii ya. Aptal kafam.” Violet kıkırdadı. “Sana nasıl yardımcı olabilirim Jonah?”

“Rose’u görmeyi umuyordum.”

Olduğum yerde sinip kaldım. Bense ondan sakınmayı umuyordum.

“Arka tarafta. Hemen çağırayım.” Violet arka odaya açılan kapı girişinden kafasını uzattı. “Seni görmek isteyen biri var,” dedi neşeyle.

Tuttuğum bitkiyi sızlanarak çalışma masama bırakıp ellerimi dahi yıkamadan dışarı çıktım.

“Ah mucize yaratan da işte burada!” dedi Jonah yüzü parlayarak.

Başımı salladım. “Tüm ağır işi Bruce Wayne ve David halletti.”

“Ama onlar yalnızca senin görüşünü uyguladılar. Hünerin kesinlikle yadsınamaz Rose.”

“Ben de yardımcı oldum,” dedi Violet sesi yükselerek.

Jonah ekran önündeki gülümsemesini takınarak ona doğru döndü. “Elbette sen de yardım ettin.” Ablamı sersemle-

miş bir halde bırakarak yeniden bana döndü. Violet insanların onu bu kadar kolay göz ardı etmesine alışkın değildi ve bundan belirgin bir biçimde hoşlanmadığı belliydi. “Yarınki tören için kiliseye özel konuğum olarak gelmeden mutluluk duyacağım. Seni cemaatime tanıtmak istiyorum.”

“Televizyonda yayınlanan tören mi?” diye sordu Violet. “Elbette.”

İstemsizce bir adım geri çekildim. “Ah... bilmiyorum...”

“Orada olacağız,” dedi Violet bankonun etrafından dolanıp yanıma gelerek ve bir kolunu omzuma sararak. “Ne zaman orada olmamız gerekiyor?”

Jonah’nın gülümsemesi az da olsa soldu. “Tören on buçukta başlayacak. Onu çeyrek geçe gelebilerseniz en önde oturmanızı sağlayabiliriz.”

Jonah Pruitt’in kalan ödemesini aldıktan sonra onun yakınlarında bulunmak bile istemiyordum. Fakat Bayan Mildred’in azarı Neely Kate’in söyledikleriyle birlikte gün boyu beynimi kemirip durmuştu. Ya Bayan Dorothy ve Bayan Laura’nın öldürülmesiyle ilgili bir şeyler keşfedebilirsem? Olup biteni çözecek yeteneğe sahipsem bu yeteneği kullanmam benim zorunluluğum değil miydi? Jonah Pruitt o kadınları öldürdüyse, kilisesine gitmem ondan bilgi almaya çalışmada iyi bir fırsat yaratacaktı.

“Tamam,” dedim heyecanımı olabildiğince bastırmaya çalışarak. “Bizi de davet ettiğin için teşekkür ederim.”

Jonah ellerini çırdı. “Güzel, bunu hallettiğimize göre sana sormak istediğim başka bir şey daha var.” Bana yaklaştı.

Ah, Tanrım. Umarım bana çıkma teklifinde bulunmazdı.

Neely Kate içeri girdi ve bizi görüp durumu kavrayınca gözleri kocaman açıldı.

“Kilisede harika bir iş çıkardın, bu nedenle papaz evinde de çalışmaktan mutluluk duyacağım.”

Şaşırarak gözlerimi kırıştırdım. “Kendi evini mi kastediyorsun?”

Sırıttı. “Orada yaşadığım sürece kiliseye ait.”

“Ve Gardner Kardeşler Fidanlığı’nın aynı işi papaz evinde de yapmasını istiyorsun?”

“Evet, işi senin yapacağını umuyorum.” Elimi tutunca hızla geri çekmemek için kendime güçlük hâkim oldum.

Şaşkına dönen Violet bu yeni iş teklifiyle mutlu mu olmalı yoksa papazın özellikle beni tercih etmesine üzölmeli mi karar veremiyormuş gibiydi. Ne var ki, ellerimin topraktan hiç çıkmayacağı düşünöldüğünde rahatlamış da olabilirdi.

Neely Kate bu işin benim dışımda birini daha etkileyeceğini hatırlatarak kapı girişinde zıpladı. Bu Bruce Wayne’in işe devam etmesi için bir fırsattı.

“Çok nazıksınız, teşekkür ederim, Papaz,” dedim elimi hâlâ tutmasından ötürü kendimi tedirgin hissederek. “Nasıl bir düzenleme yapabileceğimizi görmek için papaz evine uğramak isterim.”

“Bana Jonah demen konusunda daha ne kadar ısrarcı olmam gerekiyor?” Kahkaha attı ve omzunun üzerinden Neely Kate’e baktı. “Tam bir işkadını, öyle değil mi?”

Neely Kate sıırıttı. “Kesinlikle.”

Jonah benimle yüzleşmek için döndü. “Harika. Pazartesi sabahı saat dokuzda papaz evine uğramaya ne dersin?”

Zor da olsa gülümsemeye çalıştım. “Sabırsızlanıyorum.”

“Ama öncesinde yarın özel konuğum olacaksın!” Neyse ki elimi bırakmıştı.

Özel konuğum deyip durma şekli aklıma her nedense Hansel ve Gretel’i getirdi. Jonah şeytani bir şey mi planlıyordu? Hayır, dedim kendi kendime. Hayal gücüm yine çok faaldi. O *yalnızca* yakınlık gösteriyordu.

Tüm malvarlığımı ona devretmemi sağlayabilmek için.

Violet’in gülümsemesi o kadar genişti ki yüzünün ortadan ikiye ayrılmaması bir mucizeydi. “Bunu asla kaçırmayacağız, değil mi?” Dirseğiyle beni dürttü.

“Sabırsızlanıyorum.”

“Anlaştık, o halde yarın görüşürüz güzel bayanlar.” Jonah döndü ve dükkândan ayrıldı. Neely Kate ise bastırdığı neşesini dışa vurmaktan edemedi.

“Sana demiştim!” diye fısıldadı hararetle bir şekilde. “Sana bunun işe yarayacağını söylemiştim!”

“Neyin işe yarayacağını?” diye sordu Violet gözlerini kısararak.

Violet muhtemelen Bruce Wayne’i yeniden iş için tutma isteğimi onaylamayacaktı ama bunu umursamıyordum. Bu aynı zamanda benim de işimdi ve bu noktada Violet dükkânla ilgilenirken ben fidanlığın dışında görev başında yer alacakmışım gibi görünüyordu. Bu da dilediğim kişiyi işe alabileceğim anlamına geliyordu.

“Bruce Wayne onun için çalışmayı çok sevdiğinden ve onun için çalışmaya devam etmek istediğinden bahsedince Rose ona verecek işi olmadığı için kendini ne kadar kötü hissettiğini söylüyordu. Bunun üzerine ona evrene bu isteği-

ni iletmesini önerdim.” Elini yukarı kaldırdı. “Bunu yaparsa evrenin istediği şeyi gerçekleştireceğini söyledim.”

Ablam gözlerini kısıtı ve karşısındaki bir deliymiş gibi Neely Kate’i süzdü. “Bu korkunç bir Yeniçağ yansıması, öyle değil mi?”

Neely Kate onu umursamadı. “Sana demedim mi Rose?”

“Dedin ve işe yaradı.” Ne var ki evrenin Papaz Jonah Pruitt aracılığıyla iş göndererek bana tam bir eşek şakası yaptığından emindim.

Bölüm On Beş

Violet’la Yeni Umut Uyanış Kilisesi’nin park alanında buluşmaya karar vermiştik. Bu gibi etkinliklere –özellikle Mike onu terk ettiğinden beri– genelde beraber gidiyorduk, fakat kamyonetimi park eder etmez durumu kavradım.

Ablam Brody MacIntosh’la birlikteydi.

İçten içe öfke duysam da bu tuhaf histen arınmak için mücadeleye verdim. Brody hoş bir adamdı ve Violet’ın yeniden biriyle görüşmeye hakkı vardı. Yine de onunla henüz çıkmaya başlamıştı. *Her şeyi* birlikte yapmak zorunda mıydılar?

Gerçekle sarsıcı bir biçimde yüzleşirken direksiyonu sıkıca kavrayarak arkama yaslandım. Joe’yla çıkmaya başladığımda yaptığım bu değil miydi? Her boş anımı onunla değerlendiriyordum. Yan camdan onları gördüm. Brody kolunu ablamın beline sarmıştı ve çok geçmeden eğilip ablamın kulağına bir şeyler fısıldadı. Bunun üzerine Violet kahkaha attı ve gözleri mutlulukla ışıldayarak kafasını kaldırıp ona baktı.

Nefesim kesildi.

Ablam Brody MacIntosh’a âşık olmuştu.

Ona nasıl bu kadar çabuk kapılabilirdi? Daha birkaç gün önce çıkmaya başlamışlardı. İnsanlar birbirlerine bu kadar çabuk tutulabilirler miydi?

Kendimi tam bir röntgenci gibi hissederek onları birkaç saniye daha gizlice izledim, ancak teorim kesinlikle beni haksız çıkarıyordu.

Olan şu ki haftalardır ya da aylardır birlikte olan insanlar gibi el ele tutuşuyorlardı.

Tanrım. Violet onunla yakın zamanda görüşmeye başlamamıştı. Bir süredir beraberlerdi.

İşte bu Violet'ın sırrıydı.

Ablam görüş açımı girdiğinde yüzü ışıldayarak bana kamyonetten inmemi işaret etti. İçimde yoğun bir çarpışma yaşanırken aracımından indim ve kınamamı çaresiz bir halde saklamaya çalışarak onlara doğru ilerledim.

"Rose, bu sabah muhteşem görünüyorsun," dedi Violet ona yaklaşırken.

Şeftali renkli elbisemin eteğini gönülsüzce düzelttim. "Teşekkür ederim Vi. Sen de öyle."

İltifatım karşısında gülümsedi, ardından Brody'yi işaret etti. "Baksana, park alanında kime rastladım," dedi neşeyle. "Belediye başkanın ta kendisine."

"Günaydın Brody." Zor da olsa ona gülümsedim.

Brody ne yapacağını bilemeyerek ablamın elini bıraktı. "Günaydın Rose. Gardner Kardeşler Fidanlığı'nın bu hafta üstün bir başarı elde ettiğini duydum."

"Öyle." Kafamı kilisenin girişine doğru çevirdim. "İçeri geçelim mi?"

"Elbette."

Kilisenin bugün verdiği his o kadar farklıydı ki bu gerçekten tuhaftı. Bunun sebebi belki de park alanının arabalarla dolu olması ve insanların içeri akın etmesiydi, ama yine de bundan o kadar da emin değildim. Tüm hafta boyunca ilk kez içime böyle bir his doğmuştu. Çok geçmeden bunun ne olduğunu fark ettim... Din adamlarının içimdeki şeytanı çıkarmaya çalıştığı zamanlardaki gibi her pazar bu hissin ruhumu yoklamasına alışkındım.

Belki de Jonah Pruitt'in de benzer bir şey yapmasından korkuyordum.

Gevşe, dedim kendi kendime. Özel konuğu ol ya da olma, Jonah rahatsızlık verirse kesinlikle buradan çıkıp gidecektim. Rose Gardner kim olduğuna dair artık kendini kötü hissetmeyecek, insanların buna sebep olmasına izin vermeyecekti.

Ön kapıya ulaştığımda arkamdan bir ses yükseldi.

“Rose! Bekle!”

Omzumun üstünden baktığımda Neely Kate'in hemen arkasında kocasıyla birlikte bana yetişmek için koştuğunu gördüm. Üzerinde pastel tonlu çiçekler olan bir elbise giymişti, Ronnie ise takım elbiseli ve kravatlıydı. Onun Brody'den daha yakışıklı ve daha şık görünmesi üzerine içten içe mutluluk duydum.

Cehenneme gideceğimden kesinlikle emindim. Alev almayacağımı umarak kiliseye adımımı attım.

Violet yüzünü buruşturdu. “Onu kim davet etti?”

“Burası bir kilise Violet. Bu da teknik olarak herkesin hoş karşılandığı anlamına geliyor.”

“Demek istediğim bu değildi ve bunu sen de biliyorsun. Kameraların çekimine kapıldığını düşünmüyor musun?”

Omzumu silktim. “Bilmem. Olabilir.”

“Tamam, ilgiyi benden çalıp üzerine çekemeyecek.” Violet Brody’nin koluna girdi. “Burası dışarıdan bile daha sıcak. Hadi içeri geçelim.” Beni merdivenin başında bırakıp ahşap kapılardan içeri girdi.

Neely Kate bana ulaştığında nefes nefeseydi, varlığına müteşekkik kalarak ona sıkıca sarıldım. “Burada ne işin var?”

“Televizyona çıkma şansımı kaçırır mıydım?” Burnunu kırıstırıp bu saçmalığı savuşturmak istermiş gibi elini havada salladı. “Hiç sanmıyorum.”

Önemsemediğimden değil ama Violet haklıydı. Ekrana çıkma isteğini anlamıyordum. Tüm hayatımı bundan sakınmaya çalışarak geçirebilirdim.

Neely Kate bilmiş bir bakış atarak bana sokuldu. “Bununla birlikte soruşturmaya başlarsın diye seni yalnız bırakmak istemedim. Sana destek çıkmama ihtiyaç duyabilirsin.”

“Ne yapacağımı düşünüyorsun tam olarak?”

Omzunu silkti. “Bilmiyorum ama yanında olacağım.”

Başımı salladım. Neely Kate’in hayal gücü yeniden azıtmış durumdaydı. Bunu önemsememek en iyi seçenektir. “Selam Ronnie.” Park alanına göz atarak karısının arkasında duruyordu. “Bugün oldukça yakışıklı görünüyorsun.”

Kravatını düzeltilti. “Teşekkür ederim.” Ronnie bir teknisyendi, bu yüzden onun giyinip kuşanmaktan nefret ettiğini biliyordum. Neely Kate ona takım elbise giymesi için ciddi baskı uygulamış olmalıydı.

Birden Joe’nun takım elbiseyle nasıl görüneceğini merak

ettim. Onu hep hoş gömleklerle hatta bir kravatla görmüş olsam da takım elbiseli haline hiç rastlamamıştım. Ronnie gibi Joe da gündelik kıyafetlerle kendini çok daha rahat hissediyor gibiydi.

İçimde bir melankoli dalgası yükseldi. Önceki gece anlaşmazlık yaşamamızdan, özellikle de onun tehlikeli bir durumda olmasından nefret ettim. Durup düşündüğümde Joe'nun neden kızdığını anlıyordum. Onu suçlamıyordum. Bununla birlikte yanlış bir şey yaptığımı da sanmıyordum. İkimiz de haklı olabilir miydik? Ya da haksız?

Kilisenin antresine girerken Neely Kate ve Ronnie peşimden geldiler. Violet ve Brody hâlâ antredelerdi ve kaşları çatılı bir halde elinde klipsli bir kâğıt tutacağı tutmakta olan Rhonda'yla bekliyorlardı. "Geciktiniz."

Kendimi savunma ihtiyacı hissederek çantamı yan tarafa çektim. "Jonah onu çeyrek gece gelmemizi söylemişti."

"Ve saat şu an onu on altı geçiyor." Mümkün olsa kaşlarını daha da çatabilirdi. "Ve ona Papaz Pruitt demen gerekiyor."

Ne zaman görsem ona Jonah demem konusunda ısrar ettiği gerçeğini kendime sakladım. Rhonda benden zaten yeterince nefret ediyordu.

Kulaklık takmış bezgin görünümlü bir adam yanımıza geldi. "Rhonda, ikinci kamerada sorun yaşıyoruz."

Rhonda elini beline koydu. "Neden bana söylüyorsun? Bu, yapım müdürünün görevi."

Yüzü kızaran adamın omuzları çöktü. "Bana söylenen bu."

Rhonda bana şeytani bir bakış atıp yanımızdan uzaklaştı. "Burada bekleyin ve etrafta dolanmayın," diye seslendi omzunun üzerinden.

Neely Kate kulağıma eğildi. “Hayal gücüm çok mu faal yoksa o kadın senden hoşlanmıyor mu?”

İç çektim. “O, Jonah’nın sekreteri. Benim Jezebel’in vücut bulmuş hali olduğumu düşünüyor.”

Neely Kate kıkırdarken tam o sırada Bruce Wayne ahşap kapılardan geçerek antreye girdi. Etrafa bakınırken gözleri kocaman açıldı. Son birkaç gündür bu binada pek çok kez bulunmuş olsa da benim gibi kendini kaybolmuş hissediyor gibi görünüyordu. Beni görünce yanımıza gelmek için harekete geçti.

“Geç kaldığım için özür dilerim.” Bedenine büyük gelen uzun kollu bir gömlek giyip beceriksizce bir kravat takmıştı.

Ona içten bir şekilde gülümsedim. “Bruce Wayne, burada ne işin var?”

“Papaz Jonah David’le beni davet etti, fakat David gelemedi.”

David’in hâlâ uyuduğundan ya da akşamdan kalma olduğu için gelemediğinden emindim. Ya da her ikisi yüzünden.

“Güzel, geldiğine sevindim. İkiniz de çok sıkı çalıştınız.” Kolundan tutup onu bir kenara çektim. “İyi bir haberim var. Bir diğer işin hazır. Muhtemelen pazartesi günü başlayacak.”

Gözleri kocaman açıldı. “Gerçekten mi?”

“Jonah papaz evinde çalışmamızı teklif etti.”

“Ah.” Tereddüt eder gibi bir hali vardı. “Tamam.”

“Bundan hoşlanmadın mı?”

Duraksadı. “Hayır. İş iştir.”

Rhonda boğazını temizlerken her zamankinden daha da rahatsız edici görünerek geri döndü. “Yerlerinize geçmeniz

gerekiyor.” Kocaman ahşap bir kapıyı açıp elini sallayarak içeri girmemizi işaret etti.

Park alanını gördükten sonra kilisenin şimdiden tıka basa dolu olmasına neden şaşırdığımı bilmiyordum. Rhonda ön tarafta bulunan yarısı dolu sırayı işaret etti. “Hepinizin gelmesini planlamamıştık. Sığabileceğinizi sanmıyorum.”

Koridorda ilerlerken altların olması gereken yere göz attım. Vaiz kürsüsü ya da koro bölümü yerine oraya tavandan sarkan ışıklarla aydınlanan bir sahne kurulmuştu. Sahnenin sağ tarafında elektronik bir orgla neşeli bir rock şarkısı çalan kot pantolon ve tişörtlü adamı görünce şaşkınlıktan olduğum yerde donup kaldım.

Kilisede kot pantolon ve tişört! Annemin mezarında kemikleri sızlıyor olmalıydı.

Violet ilerlemem için beni hafifçe dürtünce kilisenin etrafına konuşlanmış kameramanları fark ederek ön taraftaki sıraya doğru ilerledim. Hepsi de yanaklarına uzanan mikrofonlu birer kulaklık takmıştı.

Hakkında düşündüklerime karşın bu, Jonah Pruitt’in ne kadar marifetli olduğunun bir kanıtıydı.

Sıramıza ulaştığımızda Violet Brody’yi de kolundan çekip benim önüme geçti. Başka bir yere oturma ihtimalini saf dışı bırakarak hızla boş yere kuruldu. Hepimiz sıraya sığdık ama içerisi çok sıcaktı ve ablam halinden pek de hoşnut görünmüyordu.

Diğer enstrümanlar orga katıldığında ağzım şaşkınlıktan açık kaldı. Ön ödemeyi almak için kiliseye uğradığım gün onların sesini duymuştum ama bu hayatım boyunca bildiğim hiçbir şeye uymuyordu. Bir koro tarafından söylenen

“Amazing Grace”i dinlemeye alışkındım, bu şarkının solistlerle tamamlanan bir grup tarafından çalınan rock uyarlamasına değil.

Kilisedekilerin yarısından fazlasını genç çiftlerle aileler oluşturuyordu ve bunun nedenini anlayabiliyordum. Kuşkusuz Jonah oldukça iyi bir iş çıkarıyordu. Olası bir ya da iki cinayetin sorumlusu olmasından şüphelenmeseydim ben de onun cemaatine katılmayı düşünebilirdim. Beni asıl şaşırtan, kilisenin tam ortasında yer alan bir bölümde oturan yaşlı insanlardı ve hepsi sahnede olup bitene odaklanmış haldeydi. Grubun merkezinde Bayan Opal dikkat çekiyordu ve Mildred onun yanındaydı.

On beş dakikalık müziğin ardından Jonah megavatlık gülmemesiyle sahneye çıktı. Kalabalıktan alkış sesleri yükselirken Jonah insanlara el sallayıp gülümseyerek sahnenin ön tarafına, tam ortaya geçti. “Günaydın! Hoş geldiniz!”

Jonah vaazına başladı, insanlar müzik sesiyle kameraların çekimine kapılmış olsalar da onları burada tutan asıl etken aslında onun karizmasıydı. Mükemmel bir konuşmacıydı, cehennem ateşinden bağırarak bahsetmek yerine sevgiyle kabule dair konuşurken hislerini dışa vuruyor, ancak gerektiğinde sesini yükseltiyordu.

Sözlerini tamamladığında, cemaatteki çoğu insanın yirmi dakika süren vaazın her bir kelimesini özömsediğini hissettim. Bunun ardından Jonah İsa’nın ayaklarını saçlarıyla yıkayan Meryem’lerden birine dair bir hikâyeye anlatıp bunu güncelleyerek Henryetta halkıyla ilişkilendirdi.

Kalbimin teklediğini hissettim. Jonah Pruitt’in ve bu kili-

senin gerçek olduğuna inanmak istiyordum. Sıraları dolduran tüm o insanlar gibi ben de bunu arıyordum.

Elini kaldırdığında konuşmasını tamamladığının sinyali verdi. “Sizlere modern zamanların Meryem’lerine dair bir hikâye anlattım. Peki size gerçek bir örnek vermeme ne dersiniz? Bugün kilisemizde kendi Meryemimizin bulunduğunu biliyor musunuz?”

İnsanlar Jonah’nın kimden bahsettiğini anlamaya çalışarak etraflarına bakınmaya başladılar.

“Bu hafta yerel bir işletme bizlere kapılarını açtı.” Bir adım geri çekilip kenara kaydı. “İşte burada, sizlere takdim etmeme izin verin lütfen.”

Işıklar kısılıp sahnenin arka tarafındaki geniş ekranda bir video belirirken kalbim yerinden çıkacakmış gibi hızla çarpmaya başladı. Jonah’nın ses kaydı tüm alanda yankılandı.

“Meryem’ler her yerdeler ve bazen haberimiz olmasa da tam aramızdalar.” Papazın büyük açılışımızdaki kaydı ekranda belirdi, ardından Jonah’nın sesi yeniden alanda yankılandı. “Yeni Umut Uyanış Kilisesi’nin yerel bir işletmeye destek olma kararı bundan daha fazlasıyla sonuçlandı.”

Ekranda Bruce Wayne’den ve onun geçmişinden bahseden yaşlı bir kadın görüldü.

Bruce Wayne’in nefesi kesildi ve elini tutmak için uzandığında tüm hayatı buna bağlıymış gibi elimi sıkıca kavradı. Jonah Pruitt Bruce Wayne’in kirli çamaşırlarını ortaya döküyorsa benimle ilgili kim bilir neleri dışa vuracak, diye düşünmeden edemedim.

Bunun üzerine Neely Kate bana dönerek kulağıma doğru eğildi. “Bundan haberin var mıydı?”

Ağzıma acı bir tat gelirken başımı salladım.

Bir başlık ekranı kapladı: Bruce Wayne'in tutuklanması ve davası.

Bruce Wayne kucağını incelemiş gibi görünerek kafasını öne eğdi.

İçimde muazzam bir öfke yapılandı. Jonah Pruitt reyting uğruna bizi kullanıyordu. Buna neden şaşırdığımı anlamıyordum. Servetlerini ele geçirmek için şehirdeki yaşlı kadınları dolandırdığını ve muhtemelen bundan daha da beterini yaptığını biliyordum. Bu da tarzına uymuyor değildi.

Sonra ekranda kendi yüzümü gördüm, büyük açılıшта çekilmiş bir fotoğrafımı. "İşte bu da Rose Gardner, ablasının gölgesinde kalan utangaç ve tatlı dilli bir kadın." Brody'yle kurdeleyi kesen Violet'ın arkasında duruyordum fotoğrafta.

Ablam buna inanılmaz öfkelenecekti.

"Rose, Bruce Wayne'in davasında jüri görevine seçildi, fakat her nasılsa Bruce Wayne'in masum olduğunu biliyordu ve bunu kanıtlamak için harekete geçti."

Ekranı Henryetta Gazetesi'nden bir manşet kapladı: Jüri Üyesi Mahkemeye İtaatsizlikten Tutuklandı.

"Ama bu Rose'u durdurmadı. Rose hiç tanımadığı bir adamın serbest kalması için çabalamaya devam etti." Bir sonraki manşet Jimmy DeWade'nin tutuklanması ve Bruce Wayne'in hapisshaneden tahliyesiyle ilgiliydi. Gerilmiş olmasaydım bir sonraki görüntü beni tamamen hazırlıksız yakalayabilirdi. Bu benim gizli çekim bir kaydım. Jonah bana soruyordu: "Neden böyle bir şey yaptığını bana açıklayabilir misin? Onun suçsuz olduğunu kanıtlamaya çalışırken hapse bile girmişsin. Suçsuz olduğu konusunda seni ikna eden şey neydi?"

Kameraya bakıp ona cevap verirken yüzümde hassas bir ifade belirmişti. “Yalnızca biliyordum ve bildiğim için, doğru olan tek şeyi yaptım.”

Kamera nereye gizlenmiş olabilirdi ki? Bu sohbeti kilisenin dışında yapmıştık! Jonah Pruitt ne işler çeviriyordu?

Video sona erdi ve ışıklar yeniden açıldı. “Doğru olanı yapmak...” dedi Jonah gözleri inançla parıldayarak. “Meryem neden İsa’nın ayaklarını yıkadı?” Cevabı kalabalığın arasında bulmaya çalışmış gibi görünerek sahnenin bir ucundan diğerine yürüdü. “Çünkü bu doğru olandı.” Durdu. “Dünyanın Meryem’lerinden biri olun. Komşunuza bahçesini temizlemede yardım edin. Sorumlulukları ağır gelen yalnız bir anneye yardım edin. Kendine faydası dokunmayan o insanlara yardım edin. Rose Gardner örneğini yaşayıp kendinize uyarlayın. Doğru olanı yapın.”

Ardından bağış çanağının elden ele gezdirilmesini ve kilise için herkesin doğru olanı yapmasını rica etti.

Violet’m dudakları düz bir çizgi halini almıştı ve tam o an Bruce Wayne’le ellerimizin hâlâ birbirine kenetli olduğunu fark ettim. Birden farkına vardım. Varlığımızı fark eden insanların bakışlarını üzerimde hissetmeye başlamıştım. Her bir parçam ayağa kalkıp buradan kaçmak istiyordu ama bunun durumu daha da kötüleştireceğini biliyordum. Bruce Wayne ise hayatının büyük kısmını toplumsal algıyı kafasına takmayarak geçirmişti, haliyle burada kalmaya ihtiyaç duymuyordu. Ayağa kalkmak üzereyken onu yerine çektim.

“Bilmiyordum Bruce Wayne. Yemin ederim, ne yapacağını bilmiyordum.”

Donuk bakışlarla başını salladı. “Biliyorum Bayan Rose,

fakat buradan çıkmam gerekiyor. Sizinle yarın Papaz Pruitt'in evinde görüşürüz. Saat dokuzda, değil mi?"

Jonah'nın papaz evinde çalışmanın iyi bir fikir olup olmadığından artık şüphe duysam da başımı salladım. Bizi ikilemde bırakmıştı. Bruce Wayne çalışmaya ihtiyaç duyuyordu ve ben de aynı nedenden ötürü geri adım atamazdım. İtibarımı kaybetmeye henüz hazır değildim.

Tören sona erdiğinde ayağa kalktım ve buradan bir an önce çıkmak için aceleyle koridora yöneldim.

"Rose," diye seslendi Mason antreden. Onun burada olmasına şaşırarak donup kaldım. Annesinin yanında olması şaşkınlığımı daha da artırdı. Gördüğüm görüntüye kıyasla çok daha hoş bir kadındı.

Gözyaşlarına boğulma isteğine direnerek çenemi kaldırdım. "Mason, burada ne arıyorsun?"

"Jonah Pruitt'in vaazlarından birini dinleme şansına karşı koyamadım. Bunun bir parçası olacağımı bilmiyordum."

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine vererek bakışlarımı yere çevirdim. "Al benden de o kadar."

"Sen iyi misin?"

Başımı salladım. İstedğim en son şey az önce ekrana yansıyan video hakkında konuşmaktı.

"Resmi olarak tanışmadık," dedi Mason'ın annesi içten bir şekilde gülümseyip elini bana uzatırken. "Ben Maeve Deveraux."

Temasının ne kadar narin olduğuna şaşırarak elini sıktım. "Ben Rose ama sanırım içerideki gösteriden ötürü bunu zaten biliyor olmalısınız."

“Papaz Pruitt seni ekrana taşımadan önce de seni biliyordum. Mason uzun zamandır senden sıklıkla bahsediyor.”

Mason’ın yanakları kızarıırken sırıtmadan edemedim. “Size ilk karşılaşmamızı anlattı mı? Kaba tavrından ötürü annesinin azabından çekinmesi gerektiğini söylediği mi?”

Bayan Deveraux şaşırma sebeb olacak şekilde kahkhalara boğuldu. “Hayır, kesinlikle anlatmadı. Bunun yankılarından endişe duyduğuna eminim.”

“Tamam, bunu ona karşı kullanmayalım. Tavırları inanılmaz bir gelişim gösterdi. Güneyli hoş bir beyefendi yetiştirmişsiniz.”

“Konuyu değiştirebilir miyiz artık?” diye sordu Mason etrafa bakınarak. “Siz ikiniz göz korkutucu bölge savcı yardımcısı şöhretimi mahvediyorsunuz.”

Törende yaşananlara dair hissettiğim kâbus yitip giderken kahkaha attım.

Violet ahşap kapılardan hızla çıktı, Brody hemen arkasındaydı. Mason’la olduğumu görünce doğruca yanımıza yöneldi.

“Bir planınız var mı?” diye sordu Bayan Deveraux. “Little Rock’a dönmeden önce Mason’la öğle yemeğine çıkacağız.”

Tereddüt ettim. Bir tarafım Bayan Deveraux’nun arkadaş canlısı haline çekilirken, diğer yanım Joe ve Mason arasındaki sırdan etkileniyordu. Onlarla yemek yememin her şeyi yoluna sokacağını hayal edemiyordum. “Size katılmayı ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsiniz.” Samimi olduğümü umdum. “Ama bir dahaki sefere diyelim.”

“Elbette,” dedi Bayan Deveraux. “Mason’ı daha sık ziyaret etmeyi planlıyorum, o yüzden daha çok fırsatımız olacak.”

“Güzel. Sabırsızlıkla bekleyeceğim. Şimdi kusuruma bakmazsanız ablamı yatıştırmam gerekiyor.” Arkama döndüğüm sırada Mason koluma dokundu.

“Rose.”

Onunla yüzleşmek için döndüm.

“Seninle sonra konuşmak istiyorum.” Endişeli görünüyordu.

“Tabii. Anneni Little Rock’a yolcu ettikten sonra ara beni.” Mason’a ulaşamadan önce Violet’ı durdurdum.

Gülümsemesi gergindi. “Bu küçük gösteriden beni neden haberdar etmedin?”

Sesimi alçalttım. “Çünkü ne yapacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Bilseydim buraya gelmezdim.”

“Fidanlığın ismini dile getirdiğini bile sanmıyorum.”

“Brody’yle kurdele keserken logomuz videoda görünüyordu. Bu arada ikiniz de çok hoş görünüyordunuz.”

Brody sırtıttı, fakat Violet konudan bu kadar kolayca sapmayacaktı. “O adam sana fazlasıyla ilgi duyuyor.”

Tüm hafta boyunca ona anlatmaya çalıştığım şeyi sonunda anlıyordu. Kıskançlığı gerçekten fayda sağlayabilirdi. Jonah’nın papaz evini düzenleme konusundaki ısrarını geri çekebilirdi. İçim rahatlarırken suçluluk duygusu birden kendini gösterdi. Bu sayede kendimi daha güvende hissedebildim, fakat o zaman da Bruce Wayne işsiz kalırdı. “Evet ama bunu ben istemedim.”

Kaşlarını çattı. “Papaz evi işini almamayı önerebilirdim ama biliyorsun, para kazanmamız gerek.” Gözlerimin içine baktı. “Tabii onu bir tehdit olarak görmüyorsan. O zaman iş değişir. Ona güvenmiyorum.”

“Şimdilik bir sorunum yok. Bruce Wayne’in de işe ihtiyacı var.”

Brody gözlerini sersemlemiş bir ifadeyle kıstı. “Papaz Pruitt’e neden güvenmiyorsun? Henryetta’da yankı uyandıran ikinci işletmenin yöneticisi.” Violet’ı yanağından öptü. “Gardner Kardeşler Fidanlığı elbette ilk sırada yer alıyor.”

Brody Henryetta’nın seçkin bekârlarından biri olabilirdi ama akılsızdı. En azından Mason hem hoş bir görünüme hem de bir beyine sahipti.

Violet ona bakarak gülümsedi. “Teşekkür ederim Brody. Sadece bunu kadınsal bir önsezi olarak gör.”

Mildred sendeleyerek yanımıza gelirken Opal de yürütcüyle onu takip ediyordu.

“Kiliseye öylece gelip kendi işine bakamazsın!” dedi Bayan Mildred bana.

“Jonah’nın öyle bir şey yapacağını bilseydim buraya asla gelmezdim.”

“O zaman neden geldin?” Bana dik dik baktı.

Gözlerinin içine baktım. “Sebebini biliyorsun.” Onun da aynı sebep yüzünden kiliseye geldiğine dair bir his vardı içimde. Yürütecine yaslanmış duran Bayan Opal’e döndüm. “Sizi burada gördüğüme şaşırdım Bayan Opal. Presbiteryen Kilisesi’nin uzun süredir üyesi olduğunuzu sanıyordum.”

“Papaz Jonah bir gün beni kahve içmeye davet edip kilisesini denemem konusunda ikna edene kadar öyleydi. O günden beri bu kiliseye geliyorum.”

“Jonah malvarlığımızı ona devretmenizle ilgili size herhangi bir şey söyledi mi peki?”

Opal gücenmiş görünüyordu. “Hayır. Elbette söylemedi. Bunu neden soruyorsun?”

“Çünkü Bayan Dorothy mülkünü ona devretmiş.” İşte şimdi kafam karışmıştı. Bayan Opal’in Bayan Dorothy’dan daha fazla parası olduğundan kesinlikle emindim. Tabii yaşama biçimlerinden bu bilgiye ulaşılması mümkün olmaya-bilirdi. Belki de bu fikir bana aradığım cevabı veriyordu.

Göz ucuyla Jonah’nın yanıma geldiğini fark ettim. “Sizinle konuşmak gerçekten güzeldi. Şimdi gitmem gerek.” Kapılardan hızla dışarı fırladım.

“Hey!” diye seslendi Violet arkamdan. “Bizimle öğle yemeği yemeyecek misin?”

“Sonra yeriz,” diye bağırdım gergin omuzlarımın üzerinden. Ve kamyonetimi park alanından çıkarana kadar arkama dahi bakmadım.

Bölüm On Altı

Yolun kalanını hayatımdaki karmaşaya kafa yorarak geçirdim. Jonah Pruitt, Violet ve Joe'yla olan çözülmemiş tüm sorunlarıma. Bunlardan herhangi birini nasıl çözüme ulaştıracağımı bilmiyordum ve bu kendimi daha da kötü hissetmeme neden oluyordu.

Sokağıma girdiğimde nefesim kesildi. Joe'nun arabası evimin park alanında idi.

Dönmüştü.

Midemde uçuşmaya başlayan kelebekleri yatıştırmaya çalıştım. Görevi sona ermiş olabilir miydi?

Ama park alanına girip yüzünü gördüğümde mideme bir yumruk oturdu. Ön verandada oturmuş beni bekliyordu ve mutlu görünmüyordu.

Verandanın basamaklarından inerken, kapıyı açıp kamyonetinden çıktım. "Joe, sinirli olduğunu biliyor..."

Cümlemi bitiremeden kollarını belime dolayarak beni göğsüne doğru çekti ve dudakları dudaklarımı buldu. Fikrini değiştirmesinden korkup onu sıkıca sararak yüzüne uzandım.

Fakat ellerimi kavrayıp kafasını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. “O kamyonet umurumda bile değil, Rose. Umur-sadığım tek şey sensin. Özür dilerim.”

“Ben de özür dilerim. Bekleyebilirdim ama...”

Beni ne kadar özlediğini belli edercesine bana uzun ve derin bir öpücük verdi. “Hayır, bu saçmalık hakkında daha fazla konuşmayalım. Yalnızca birkaç saatim var ve bunu mahvetmek istemiyorum.”

Kalbim tekledi. “İşin bitmedi mi?”

Başını salladı. “Henüz değil sevgilim ama az kaldı. Bu öğleden sonra elime bir fırsat geçince hemen buraya geldim. Sana ulaşmaya çalıştım ama telefonuna cevap vermi-yordun.” Elbiseme baktı. “Neredeydin?”

“Kilisede. Ne zamandır buradasın?” Onunla tek bir dakika-yı bile kaçırmaktan nefret ettim, özellikle de maruz kaldı-ğım şeylerden sonra.

“Fazla olmadı. Belki on beş dakika. Ne zamandan beri kiliseye gitmeye başladın?”

“Bu sabahki bir daha tekrarlanmamasını umduğum tek seferlik bir şeydi. Daha sonra anlatırım.” Dudaklarına sokuldum. “Aklıma vaktimizi daha iyi değerlendirebileceğimiz bir şey geliyor.”

Joe sırtıttı. “O zaman neden hâlâ dışarıdayız?” Beni kaldırıncı, arkamı örtmek için elbisemin etek kısmını aşağı çekerek bacaklarımı beline doladım.

Omuzlarına yapışarak kıkırdadım. “Joe, ne yapıyorsun? Kendimi komşulara teşhir etmek üzereyim.”

“Mildred’i epeydir hayal kırıklığına uğrattım. Bir şov yaparak bunu telafi etmeyi planlıyorum.”

“O zaman boşuna çabalıyorsun. Henüz evde değil. O da kilisedeydi.”

Kuşku dolu bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. “Sen ve Mildred kilisede beraber miydiniz?”

“Bir nevi tesadüf sayılır.”

Joe ikna olmuş görünmüyordu, fakat kısa süreli ziyaretine odaklanmaya karar vermiş olmalıydı çünkü ön kapıya ulaşana kadar hiç ağırlığım yokmuş gibi beni taşıyarak basamakları çoktan çıkmıştı. Kapıdan girince beni yere bıraktı. Muffy bacaklarıma atlayarak ve sevimliyi bekleyerek yanımıza geldi.

“Şimdi olmaz Muffy,” diye mırıldandı Joe kapıyı kapatıp elbisemin fermuarını açarken dudaklarıma doğru fısıldayarak.

Beni koridor boyunca geri geri iterken yanaklarını kavrayarak onu öptüm. Joe odamda durdu ve elbisemi omuzlarımdan sıyrıp yalnızca iç çamaşırlarımla kalacağım şekilde kumaşın yere düşmesine izin verdi.

“Seni kaybetmek istemiyorum Rose.” Gözlerinde korku dolu bir ifade vardı.

“Bir yere gittiğim yok.” Parmak uçlarımla yanağını okşadım.

Beni yeniden öptü ve sonraki yarım saati birbirimizi ne kadar çok sevdiğimizi kanıtlayarak geçirdik. Ardından yüzüne bakarak kollarının arasında uzandım. Dudakları gergin, bakışları endişe yüklüydü.

“Joe, kamyoneti sensiz aldığım için özür dilerim. Bana yardımcı olmak istediğini biliyorum.”

Başını yavaşça salladı. “Bir kamyonet aldığım için memnunum, gerçekten. Haklısın. İşine yarayacak. Bu neden daha

önce aklıma gelmedi bilmiyorum. Mason Deveraux'yla arkadaş olma hakkına da sahipsin. Kendimi hazır hissetmeden sana sırrımı söyleyeceğinden endişeleniyordum, fakat daha sonra onun da kendi geçmişinden saklandığını fark ettim. Seni benden çalmaya yönelik bir hamlede bulunmadığı sürece senden uzak durmasını isteme hakkım yok.”

Kıkırdadım. “Beni senden çalmak mı? Bunu yapacağını da nereden çıkarıyorsun? Biz *arkadaşız* Joe.”

Yanağıma düşen başıboş bir saç tutamını usulca geriye itti. “Sen güzel bir kadınsın Rose Gardner. Kalbini kazanmak için sıraya girmiş bir düzine erkek olmamasına şaşıryorum.”

Başımı sallayarak güldüm. “İşte şimdi aklını kaçırdın. Bu şehirdeki çoğu insanın tuhaf olduğumu düşündüğünü biliyorsun. Bana dikkat eden ilk erkek sendin.”

“Fakat artık farklısın. Daha önce de hoştun, ancak artık farklı giyiniyorsun ve saçın tarz kesimli. Ama tüm bunların ötesinde daha önce hiç olmadığı kadar özgüvenlisin. Kendini aştın ve insanlar bunu fark ediyorlar... erkekler fark ediyorlar.” Yutkundum. “Bunun beni endişelendirdiğini itiraf ediyorum. Ya beni bırakmaya karar verirsen? Ya Violet'ın haklı olduğuna, başka erkeklerle çıkmam gerektiğine karar verirsen? Ortak bir geleceği paylaşmaya hazırlanıyoruz. Öncesinde hayatı, bensiz bir hayatı, tecrübe etmeye karar vermenden korkuyorum.”

“Hayır! Hayatımı sensiz düşünemiyorum.”

Beni nazikçe öptü, ardından başını kaldırdı. “Mason Deveraux'nun seni benden çalmaya çalışmasından o kadar endişelenmişim ki durup sana *ne* istediğini bile sormadım. Sen istemediğin sürece kimse seni benden çalamaz.”

“Başka biriyle olmak istemiyorum. Seninle olmak istiyorum.”

Gözleri korkuyla doldu. “Little Rock’ta olanları anlattığımda böyle demeyebilirsin.”

Başparmağımla altdudağını okşadım. “Seni seviyorum Joe. Bunu hiçbir şey değiştirmeyecek. Seninle tanışmadan önce kendimle gurur duymadığımı ikimiz de biliyoruz ve sen bunu bana karşı kullanmıyorsun.”

Gözleri donuklaşırken yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “Bu tamamen farklı, Rose. Daha önce *bir hiç olduğuna inanana kadar* ezilmiştin. Sen, *olman gereken insana* dönüştün.”

“Ve sen, Joe Simmons’ın Joe McAllister’dan farklı olduğunu söylüyorsun. Belki de *olman gereken kişi* Joe McAllister’dır.”

“O kadar basit değil. Sana anlatacağıma söz verdim ve bunu şimdi yapmak istiyorum.”

Joe bana her ne anlatacaksa bu her şeyi değiştirecekti. Bunu iliklerime kadar hissediyordum. Bunun için henüz hazır değildim. Kendimi buna hazırlamam gerekiyordu.

Yerimden doğruldum. “Acıktım.”

Joe yuvarlandı ve bir dirseğinin üstünde yükseldi. “Ne?”

“Kahvaltı yapmadım ve açlıktan ölüyorum. Bize öğlen yemeği hazırlayacağım.”

Joe gözlerini kıstı. “Ne zamandır bir sorundan kaçırıyorsun?”

Ayağa kalktım ve çekmecedен bir tişörtle kot pantolon çıkardım. “Eskiden bunu hep yapardım.”

“Rose...”

Sutyenimi takıp ona doğru döndüm. “Bak, her ne ise, bunun ciddi bir şey olduğunu biliyorum ama gerçekten aç-

lıktan ölmek üzereyim. Bir şeyler yersem bununla daha iyi başa çıkabileceğimi düşünüyorum. Söz veriyorum, kaçmıyorum, kendimi hazırlıyorum.”

Yataktan çıkarken başını salladı. “Ben hallederim.”

Kollarımı beline dolayıp onu kendime çektim. “Bu kez değil. Yemeği bu kez ben hazırlayacağım ve bu sırada sana yokluğunda buralarda olup bitenleri anlatacağım. Yemeğimizi yedikten sonra anlatman gerekenleri benimle paylaşabilirsin. Anlaştık mı?”

Beni sıkıca kavradı. “Anlaştık.”

“Ne zaman gitmen gerekiyor? Zamanın var mı?”

“İki saat içinde yola çıkmam gerek. Zamanım var.”

“Güzel. Biraz spagettiye ne dersin?”

“Ne?” Kaşlarını dalga geçer gibi şaşkınlıkla kaldırdı. “Sandviç yok mu?”

“Sandviçten başka şeyler de yapabildiğimi çok iyi biliyorsun.” Elimden geldiğince neşeli davranmaya çalışıyordum, fakat vereceği haberler başımın üstünde bir fırtına bulutu gibi bekliyordu. “Yalnızca tek başımayken yemek pişirmiyorum.”

Ciddileşti. “Biliyorum.”

Belki de beklemek kötü bir fikirdi.

Mutfığa girdim ve bir tencere su kaynatmaya başladım, ardından sos hazırlamak için malzemeleri aradım. Şüphe duysam da her şeyim vardı, çünkü beni görmeye geldiğinde market alışverişini her seferinde Joe yapıyordu.

Joe mutfığa geldi ve kollarını belime sararak arkamda durdu.

Omzumun üstünden ona baktım. “Yaptığın tüm market

alışverişleri için sana yeterince sık teşekkür etmiyorum ve yemek pişirdiğin için... Fidanlıktaki yardımlarından bahsetmeye gerek bile yok. Benim için yaptığın her şeyi takdir ediyorum Joe.”

Yüz yüze gelecek şekilde beni çevirdi. “Hey, bu kadar yeter. Senin için bir şeyler yapmayı seviyorum, tıpkı senin benim için bir şeyler yapmayı sevdiğin gibi. Mesela çamaşırlarımı yıkaman gibi ve bana tatlı mesajlar yollaman gibi. O mesajları okumayı ne kadar çok sevdiğimi tahmin bile edemezsin.”

Hissettiğim korkunun üstesinden gelmeye çalıştım. Geçmişinde korkunç bir şey olduğunu söylediğinde Joe abartmış olmalıydı. Bu belki de gördüğüm görüntüler gibi bir şeydi. Bunlar benim için mühimdi ama şaşkınlıklarını atlatmalarının ardından bu görüntüleri sadece beni seven insanlar kabul ediyordu. Belki onun sırrı da böyleydi.

Ama böyle olmadığını biliyordum.

“Yardım etmeme izin ver.” Bir soğan ve bıçak aldı. “Bunun sos için olduğunu sanıyorum?”

“Evet.” Ellerim titreyerek bir yeşil biber kesmeye başladım.

Joe eğilerek bana hafif bir öpücük verdi. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

“Hadi bana Bayan Dorothy’dan bahset.”

Mildred’in onun cesedini bulmasını, Keith’in bana onun evinden bağırış sesleri duyduğunu söylemesini ve bunları Mason’a iletmemi ona anlattım.

Joe iç çekti. “Mason haklı. Bu bilgiyle yapabileceği hiçbir şey yok.”

“Bağlantılı olabilecek bir ölüm daha var.” Ona Bayan

Laura'dan bahsettim. "Bayan Laura'nın Jonah'yla bir ilişkisi olup olmadığını Mason'ın polise sorduğunu duydum."

Başını salladı. "Bu iyi bir fikir."

Mason'ın adından sıkça bahsediyordum ama neyse ki Joe buna kızmış görünmüyordu.

"Haneye tecavüz kısmından biraz daha bahset."

Cuma gecesi bahsini açtığım olayı bu kez detaylı bir şekilde ona anlattım.

"Daha dikkatli olmak zorundasın. Karanlık sokaklara ve arka bahçelere öyle kolayca dalamazsın."

"Joe burası benim mahallem. Tüm hayatım boyunca burada yaşadım. Burası güvenli." Ya da en azından annemin öldürülmesine kadar öyleydi.

"Görünüşe bakılırsa hiç de güvenli değil." Gözleri korku ve suçlulukla doldu.

"Mühim bir şey değildi."

"Kesinlikle öyleydi. Burada senin yanında olmam gerektirdi."

Bıçağı bıraktım. "Joe, ben iyiyim."

"Başına ne gelebileceğine dair en ufak fikrin var mı? Ve ben her şeyden habersiz yüzlerce kilometre ötedeyken..."

Kolumu boynuna doladım ve onu kendime çekerek dudaklarından öptüm. "Şşş. Sen işini yapıyorsun ve bu benim çamaşır ipine asılı kıyafetlere dolanmamdan çok daha tehlikeli."

"Ben tehlikeli durumlarla başa çıkmak için eğitildim Rose. Sen değil. Neden oraya geri döndün?"

"Joe. Bu geçen mayıs ayında annemi ölü olarak bulduğumda neden mutfığa girdiğimi sormandan farksız. Muffy

oraya koştı, ben de onu almak için oraya gittim. Kötü bir şey olacağını aklımın ucundan bile geçirmedi.”

“Burada olmam gerekirdi,” diye tekrarladı Joe omuzları gergin bir şekilde. “Fenton County işi olur umarım.”

“Umarım.” Onu tekrar arzuyla öptüm. İstedğim her şey gerçekleşmek üzereydi.

Bir elini yanağıma kaydırırken diğer eli belimi daha da sıkı kavradı. “Yanında değilken seni ne kadar özlediğimi biliyor musun?”

Dudaklarına doğru gülümsedim. “Sanırım biliyorum. Peki şimdi kalanını öğrenmek istiyor musun?”

“Evet ama sandviçin daha iyi bir fikir olduğunu düşünmeye başlıyorum. Kollarımın arasında olmana bayılıyorum.”

Yemek pişirmeyi teklif ettiğim için kendimi biraz üzgün hissederek kollarının arasından sıyrıldım. “Sosu pişirmeye başlamama izin ver, sonrasında oturabiliriz. Sana hâlâ Thomas’tan bahsetmedim.” Daniel Crocker hakkında söylediği şey dahil olmak üzere tüm bu karmaşada Thomas’ın rolünden bahsetmeye başladım. “Sence Daniel Crocker parmaklıkların arkasındayken benim için bir tehdit mi oluşturuyor?”

Joe derin bir nefes aldı. “Herhangi bir şey duymadım ama şimdi senin için her zamankinden daha çok endişeliyim. Daniel Crocker tam bir çatlak ve birine kin güdüyorsa içi asla soğumaz.”

“Ah.” Joe’nun bana endişelenecek bir şey olmadığını söylemesini beklemiştim.

“Duyduğum kadarıyla şu an eyalet hapisanesinde duruşmasını bekliyor.”

“Benim girdiğim hapishane mi?”

“Sayılır. Sen nezarethane kısmına alındın. O daha kalıcı bir bölmede.” Bir süre sessiz kaldı. “Biraz araştıracağım. Fenton County Şerif Departmanı bir şeyler biliyor olabilir.”

“Tamam.”

“Keşke Henryetta polisi karşı konulamaz bir şeyi yadsıyan kalın kafalı bir grup Neandertal olmasaydı. Seni koruyan akıllı ve hazırlıklı biri olsa kendimi daha iyi hissederdim.”

Yavaşça gülümsedim. “Oklavam hazır.”

Hatırlatmamı takdir etmeyerek kaşlarını çattı. “Bu sabah neden kilisedeydin?”

“Zorla dahil edildim.”

“Violet tarafından mı?”

Yüzümü buruşturdum. “O da var.”

Yüzündeki ifadeden Joe’nun bir şeyleri fark etmeye başladığı belliydi. “Jonah Pruitt’in kilisesine gittin.”

Kesilmiş soğan, biber ve sarmısakları tavaya aktarırken başımı salladım ve sebzeleri sotelerken sırtım ona dönük olduğu için kendimi iyi hissettim.

Uzunca bir süre bir şey demeyince konunun peşini bıraktığını düşündüm. Ardından en sonunda, “Bu hafta kilisesindeki iş nasıl gitti?” diye sordu.

“İyi. Elemanlar tam zamanında tüm işi hallettiler.”

Joe buzdolabından bir bira alıp tezgâha yaslandı. “Sana yardımcı olması için kimleri tuttun?”

“David Moore ve Bruce Wayne Decker’ı.” Tepkisini görmek için omzumun üstünden baktım.

“Hapishaneden çıkardığın adamı ve onun uyuşturucu bağımlısı en iyi arkadaşını mı işe aldın?”

“Gerçekten iyi iş çıkardılar, Joe.”

“Hıhı.” Birasından bir yudum aldı. “Yani kilisedeki işin bitti?”

“Evet ama pazartesi günü papaz evinde bir işe başlayacağız.”

Başını salladı. “Bence Jonah Pruitt için daha fazla çalışmak kötü bir fikir. Özellikle de edinilen yeni bilgi ışığında.”

“Kilise bahçesinden gelen ön ödemeyi doğrudan banka hesabımıza aktardık. Kalan kısmın çekini de Jonah dün dükkâna getirdi, yarın tahsil edeceğiz.”

“Ben paradan ziyade *seni* kaybetmekten korkuyorum. Bu iş gerçekten şüphe uyandırmaya başladı.”

“Mason’a da söylediğim gibi... Jonah Pruitt’in Bayan Dorothy’nin ölümüyle bir ilişkisi varsa bunu kesin parasını almak için yapmıştır. Benim bir vasiyetim yok. Dahası, bu ev bile bana ait değil. Beni öldürmek için hiçbir sebebi yok.”

Gözleri kocaman açıldı. “Bunun üzerine kendimi daha iyi hissetmem mi gerekiyor?”

Jonah için çalışmaya can atmadığımı itiraf edebilirdim, fakat bunu itiraf etmem Joe’nun desteğini üzerimden çekmesine sebep olabilirdi. “Bruce Wayne bana güveniyor.”

Derin bir iç çekti. “Bruce Wayne Decker’a karşı sorumluluğun o hapisten çıktığı an bitti.”

“Ama kimse ona iş vermiyor Joe ve *gerçekten* çevre düzenlemesinden hoşlanıyor.”

Şaşkın bir halde başını salladı. “Ona ne olacağını neden bu kadar önemsiyorsun?”

Ona doğru döndüm. “Çünkü bana çok benziyor.”

“Sen ne zaman bir uyuşturucu bağımlısı oldun?” diye

sordu dalga geçerek.

“O kısmı değil ve bunu sen de biliyorsun. O dışlanmış biri ve ona şans vermeyi geçtim kimse onunla alakası dahi olsun istemiyor. Kendini iyi hissetmesini sağlayacak bir şeye ihtiyacı var ve toprakla, bitkilerle çalışmak onu mutlu ediyor. Bir şeyler başarıyormuş gibi hissediyor. Ben de ondan bunu almak istemiyorum.”

“Rose, senin gibi o da kendi hayatının dizginlerini eline almalı.”

“Ben hayatımın dizginlerini elime almış olabilirim, fakat senin sevginle desteğine sahibim ve Violet da benim yanımda. Bruce Wayne’in kimsesi yok.” Bir şey söyleyecek oldu ama onu durdurdum. “Bunun hakkında tartışmak istemiyorum. Hatta seninle tartışmak dahi istemiyorum.”

Yüzü yumuşadı. “Özür dilerim. Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve bu seni sevme nedenlerimden sadece biri. Yine de senin için korkuyorum Rose. Gereksiz bir risk aldığını düşünüyorum. Yalnızca bana işi almamayı düşüneceğini söyle.”

Joe’nun endişelenmesine gerek yoktu. Hâlâ tüm seçeneklerimi gözden geçiriyordum. “Düşüneceğim.”

Dudaklarını uzunca bir süre alnıma bastırdı. “Teşekkür ederim.”

Kafamı salladım.

Spagetti piştiğinde mutfak masasına oturduk, yemeğimle oynamaya başladım. Açlıktan ölüyordum, ancak bu sırada Joe’nun sırrını öğrenmeye giderek daha çok yaklaşıyordum.

Bu konuyu konuşmadan önce yemek yemek cidden kötü bir fikirdi.

Bölüm On Yedi

Çatalımı tabağıma bıraktım. “Bunu yapamam.”

Eli havada asılı kalan Joe çatalını tabağına usulca bıraktı. “Neyi yapamazsın?”

“Her şey yolundaymış gibi davranamam. Her şey yolunda değil. Anlatman için artık hazırım.”

Ellerini peçeteye silip ayağa kalktı. “Hadi oturma odasına geçelim.”

Durum gerçekten ciddiydi.

Boğazıma oturan düğümü yutkunarak başımı salladım. Odaya geçerken idama götürülüyormuşum gibi beni takip etti. Yanıma oturmasını bekleyerek kanepeye oturdum, fakat solumdaki sandalyeye oturarak ellerini dizlerine koydu.

“Mason’la ortak bir geçmişimiz olduğunu zaten biliyorsun.”

Derin bir nefes alıp ciğerlerimi doldurdum.

Üzgün bir şekilde sözlerini sürdürdü. “Aynı zamanda Hilary’yle beraber büyüdüğümü ve onun benim peşimden Little Rock’a geldiğini de biliyorsun. Ara sıra görüşüyorduk. Liseden beri bunu sıklıkla yapıyorduk.”

“Onunla görüşmeyi planlıyormuş gibi konuşuyorsun.”

“Mümkün değil. İlişkımız *kesinlikle* bitti.” Yüzü soldu. Onu hiç bu kadar gergin görmemiştim, Daniel Crocker olayında bile. “Fakat ara vermiştik ve ben başka bir kadınla görüşmeye başlamıştım.”

Joe’yu başka bir kadınla düşünmekte güçlük çekiyordum ve kıskançlığın çirkin yüzü beni cidden şaşırtıyordu.

“Onunla bir barda tanıştım.” Bacaklarını ovmaya başladı. “O zamanlar çok içerdim.” Gözlerimin içine baktı. “Mutlu değildim Rose. Hatta sefil bir haldeydim ve kalbimdeki boşluğu dolduracak bir şey arıyordum. Her neyse, Savannah’yla tanıştım ve onunla aramda Hilary’yle ara verdiğimiz dönemde hayatımdan gelip geçen kadınlara kıyasla daha derin bir şey var gibiydi.”

Konunun gidişatından hoşlanmamıştım.

“Savannah’yla görüşmeye başladık. Little Rock’ta Arkansas Üniversitesi’nde hukuk fakültesine gidiyordu, bense hukuk fakültesinden birkaç yıl önce mezun olmuşum, yani ortak bir noktamız vardı.” Yutkundu.

Geri kalanını duymak istediğimden emin değildim. Daha önceden birlikte olduğu kadınların detaylarını bilmek istediğim pek söylenemezdi.

“O zamanlar Hilary’yle aramızdaki şey gerçekten bitmemişti. Onunla olan bağımı koparamıyordum.” Elini başında gezdirdi. “Bir gece geç saatte Hilary geldi ve dönmem için yalvardı. O zamanlar üzerimde tarif edemediğim bir etkisi vardı. Savannah bana daha iyi geliyordu ama bunu göremeyecek kadar aptaldım, bu yüzden onunla olan ilişkiyi son-

landırıp Hilary'ye döndüm.” Joe bana bakmayı reddederek pencereden dışarı göz attı.

“Bu o kadar da kötü değil,” dedim sonunda.

“Kötü kısmı bu değil.” Sesi çatladı.

“Pekâlâ.” Gerildim.

“Savannah bunu hoş karşılamadı ve itiraf etmem gerekirse ben de olayları olması gerektiği gibi idare edemedim. Bir korkağın tekiydim. Beni aramaya, onun evine gitmem için bahaneler üretmeye başladı. Birkaç kez gittim. Başlarda orada bazı kıyafetler ve aletler bıraktığımı söyledi. Sonrasında Hilary'nin beni kandırdığına, onu geride bırakmam gerektiğine dair beni ikna etmeye çalıştı.” Çenesi gerilerek başını salladı. “Haklıydı ama bunu göremeyecek kadar aptaldım. Onunla aramızdaki şeyin bittiğini söyledim ve beni aramayı kesmesini istedim. Bunu söylerken pek hoş davranmadım. Hatta kabaydım ama beni aramaya devam etti ve Hilary öfkelenmeye başladı ve öfkeli bir Hilary ne pahasına olursa olsun kaçınmaya çalıştığım bir şeydi.”

Güçlkle nefes alıp veriyordum. Ya Joe, Hilary'ye dönmeye karar verirse? Bana dönmesi için ona yalvarır mıydım? Bana da öyle mi davranırdı?

Bakışlarımdan kaçınmaya devam ederek sandalyesinde arkasına yaslandı. “Savannah'nın mazeretleri bitti ve bir süre için aramayı kesti, fakat ardından bir gün bana birinin kendisini takip ettiğini ve kendisini takip eden bu kişiyi dairesinin dışında gördüğünü söylemek için aradı. Bu konuda ne yapabileceğini bilmek istiyordu. Onun beni bu şekilde kendine geri çekmeye çalıştığını düşündüm. Ona polisi aramasını söyledim, ki aramış da. O sıra Little Rock Polis

Departmanı'ndaki elemanların gittiği barda takıldığım için haliyle onlara Savannah'dan ve beni evine çağırmak için bahaneler ürettiğinden bahsettim. Evini kontrol ettiler ve hiçbir şey bulamadıklarını söylediler. Daha sonra ortaya çıktı ki onları zaten birkaç kez aramış.”

Kendimi kusacakmış gibi hissediyordum.

“Bir gece Hilary'yle –Tanrı bilir neden– bir şey yüzünden kavga ettik. Hâlâ öfkeliydi ve ben işe yaradığından değil ama sadece kendimi daha iyi hissetmek için içiyordum. Savannah aradığında saat geçti.” Tekrar yutkundum, yüzü soluk ve terliydi. “Dairesinin dışında sesler duyduğunu, gidip bakmamı istedi. Reddettim ve polisi aramasını söyledim. ‘Beni hiç ciddiye almıyorlar, yardımına ihtiyacım var Joe,’ dedi.” Güldü ama çıkan ses korkunçtu. “Ona beni rahat bırakmasını ve 911'i aramasını söyledim. Daha sonra 911'i aradığını öğrendim. Gidip civarı kol açan etmişler, sonra da gitmişler.”

Ellerim titriyordu. Bir şeyin olmak üzere olduğunu biliyordum ve daha fazlasını öğrenmek istemediğimden kesinlikle emindim, fakat onu durdurmamın imkânı yoktu.

Ellerini kenetleyerek öne doğru uzandı. “Beni tekrar aradı, sabah üç civarıydı. Yataktaydım, kalkıp cevap verene kadar telefon birkaç kez çalmış olmalı. Hilary öfkeden çılgına döndü. Telefonu kapatacak oldum ama Savannah'nın sesi soluk soluğaydı. “‘Sanırım dairemde biri var,’ dedi. Sesindeki bir şey bu kez ona dikkat kesilmeme neden oldu ve ona hemen yola çıkacağımı söyledim.

“Hilary kapıdan çıkarsam dönmeye zahmet etmememi söyledi. Bir an için tereddüt ettim ama her nasılsa Savannah'nm gerçekten tehlikede olduğunu biliyordum.” Başını

ellerinin arasına aldı. “911’i bizzat aramam gerekirdi ama halen sarhoştum ve doğru düzgün düşünemiyordum. Kesinlikle araba kullanmamalıyım.” Duraksadı. “Birkaç blok ötede bir çukura girdim ve arabamı fena çarptım ama yine de gidip Savannah’ya bakmakta kararlıyım. Yolun kalanını yürüdüm ve dairesine vardığımda kapısı açıktı.” Yaşlar yanaklarından süzülüyordu.

“Joe, daha fazla anlatmak zorunda değilsin.”

Elimi dizine koydum, fakat elimi itti ve bana sırtını dönerek ayağa kalktı. “Evet, anlatmak zorundayım. Sana anlatmam gerek. Bunu daha fazla saklamak istemiyorum.”

“Tamam.”

Birkaç kez derin derin nefes aldı. “İçeri girdiğimde mücadeleyi izleri gördüm, fakat Savannah yoktu. Ona seslendiğimde cevap vermedi.” Gözlerini yumdu. “Onu yatak odasında buldum. Yatağındaydı. Defalarca bıçaklanmıştı.” Sesi çatladı. “Ama hâlâ hayattaydı ve ‘Geleceğini biliyordum,’ diye fısıldayarak bana doğru uzandı.” Sırtı bana dönük halde gözyaşlarına boğulurken omuzları titredi. “En başında gidip onu kurtarmamı bekledi ve ben onu görmezden geldim. Onun bölgesindeki devriyeleri yalnızca dikkat çekmeye çalıştığına dair ikna ettim ama öyle değildi Rose. Gittiği kahve dükkânındaki bir adam onu takip etmeye başlamış.”

Bir şey yapmam ya da söylemem gerektiğini biliyordum, fakat tepki veremeyecek kadar dehşete düşmüştüm.

“En sonunda 911’i arayacak kadar kendimi topladım ama çok geçti. Ambulans gelmeden öldü. Elim tutarak.” Ağlar ken kafaşı öne düştü.

Başka bir şey ekleyecek mi diye birkaç saniye daha onu

izledim. “Bu durum Mason’ı neden ilgilendiriyor anlamıyorum.” Ancak kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz kavradım. Oturma odamda dönen dehşeti dışarıda bırakmak için gözlerimi sımsıkı yumarken minderlerin arasına gömüldüm.

“Savannah Mason’ın kız kardeşiymi.”

Ağlamaya başladım.

“Mason öfkeden delirdi ve kız kardeşinin ölümünden beni sorumlu tuttu. Kendimi suçlama ve kurtarma arasında gidip geldim. Hilary elbette beni yeniden kabul etti ama artık onunla ilişkimin sonsuza dek bittiğine karar vererek yoluma devam ettim.”

“Tüm bunlar ne zaman oldu?”

“Geçtiğimiz mart ayında.”

Ağzım açık kaldı. “O kadar yakın zamanda mı?” Daha bir yıl bile olmamıştı.

Joe bana bakmayı reddederek kafasını salladı.

Neely Kate bana Mason’ın başına kötü bir şey geldiği için Henryetta’ya yerleşmek zorunda kaldığını söylemişti. Bu öylesine derinlere gömülmüş bir ayrıntıydı ki gerçek sebebini bile öğrenememişti. Mason kız kardeşinin ölümünü neden saklamıştı ki? Başka bir şey daha olmalıydı. “Mason’a ne oldu?”

Joe başını kaldırdı. Gözlerimin içine bakmadan bana doğru döndü. “Ne demek istiyorsun?”

“Neely Kate bana onun Little Rock’ta başından geçen bir şeyden ötürü buraya yerleşmek zorunda kaldığını söylemişti. Ne yaptı?”

“Kız kardeşini öldüren adamı öldüresiye dövdü.”

“Onu bu yüzden kim suçlayabilir ki?”

“Adamı komaya soktu.”

Durum giderek kötü bir hal alıyordu.

“Bölge savcısı ona darptan dava açacaktı, ki *bu*, Little Rock savcı ofisi ve ailesi için utanç verici bir şeydi. Babam politik bağlantılarını kullanarak onu kurtardı.”

“Bunu neden yaptı ki?”

Joe konuşmanın başından beri ilk kez bana öfkeyle baktı. “Çünkü ailemi utandırmıştım. Babam politik gücünün yettiği her şeyi benim adıma temizledi. Mason suçlamalarından kurtulup Henryetta’ya taşındı ama bu yüzden öfkeliydi. Little Rock’ta iyi bir kariyeri vardı. Henryetta’ya taşınmak kariyerinin sonu demekti.”

Buraya ilk taşındığında Mason’ın o kadar huysuz olmasına şaşmamak gerekiyordu.

“Sormak istediğin başka bir şey var mı?”

Var mıydı? Ne kadar süre boyunca Savannah’yla birlikte olduğunu, ne kadar ciddi olduklarını, ona zalimce davranıp davranmadığını bilmek istiyordum. Ama aynı zamanda tüm bunları öğrenmek de istemiyordum. Bir yanım bunların hiçbirini bilmek istemiyordu. “Hayır.”

Türlü hisler yüzünde belirirken beni izledi. “Bir şey söyle.”

Yaşlar gözlerimi yakarken dudağımı ısırardım. “Ne söyleyeceğimi bilmiyorum.”

“Benden nefret ediyor musun?”

Ayağa kalkıp başımı salladım ve kollarımı kaskatı kesilmiş omuzlarına doladım. “Senden asla nefret edemem Joe.”

Gerginliği biraz hafifledi.

“Üzgünüm.”

Başını kaldırıp şaşkın bir ifadeyle bana baktı. “Niçin?”

“Bunları yaşamak zorunda kaldığın için.”

Yeniden ağlamaya başlayarak başını salladı. “Bilmeni hiçbir zaman istemedim ama bunun ne kadar yanlış olduğunu fark ettim. Sana anlatmazsam hayatımız bir yalan üstüne kurulu olacaktı. Ben seninleyken farklı bir adamım Rose. Joe Simmons olduğumda sert ve isteksizim. Ama Joe McAllister daha nazik ve narin. Ben o adam olmak istiyorum.”

“Öylesin.” Ellerimi saçlarına götürüp yüzümü yüzüne yakın tutarak onu usulca öptüm. “Seni seviyorum.”

Alnını alnıma yaslayarak gözlerini yumdu. “Seni hak etmiyorum.”

“Bu saçmalığı hemen kes, şimdi. Sen iyi bir adamsın.”

“İyi biri olabileceğimi hissetmemi sağlıyorsun.” Dudakları dudaklarımı buldu ve beni sanki her an ortadan kaybolacakmışım da her anı değerlendirmesi gerekiyormuş gibi çaresizce öptü. “Eyalet polisinden ayrılmak istememin bir sebebi de bu. İşim beni kuşkucu biri yapıyor. Yine de Fenton County Şerif Departmanı’na geçmemin ciddi bir fark yaratmayacağından da endişe ediyorum.”

“Benimleyken kuşkucu değilsin. Her zaman yanımda olmanı istediğimi biliyorsun ama işinden de ayrılmanı beklemiyorum.”

Sözlerime inanamayarak gözlerimin içine baktı. “Sana anlattığım onca şeyden sonra hâlâ beni istiyor musun?”

“Seni sevdiğimi biliyorsun Joe. Hislerim hiç de sığ değil.”

“Olanları bilmen bana karşı olan hislerini değiştirseydi, inan bana bu seni sığ biri yapmazdı Rose. Muhtemelen zeki biri olduğun anlamına gelirdi.”

Planı bu muydu? Ona yol vermemi sağlamaya mı çalışıyordu? “Sana olan aşkıma açıp kapatabileceğim bir düğme değil.”

Beni duvara doğru itti, elleri tişörtümün altına kayarken dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Kot pantolonumun düğmesini buldu ve önce düğmeyi, ardından fermuarı açmasıyla pantolonumu indirdi. Bileklerimden sıyrıp pantolondan kurtulmamla kalçamı kavrayarak beni kendine doğru çekti.

Arzusunun yoğunluğuna hayret ederek parmaklarımı kısa saçlarının arasına kaydardım. Cinsel hayatımız aktif ve sağlıklıydı, fakat Joe daha önce hiç bu kadar sahiplenici olmamıştı ve her seferinde kendimizi yatakta bulurduk. Görünen o ki bu değişmek üzereydi. Joe kendi kot pantolonunu da çıkarıp beni duvara doğru itti ve bacaklarım beline dolanacak şekilde beni kaldırdı. Oracıkta bana sahip olurken kollarımı omuzlarına sardım.

Kendimi hafif meşrep ve hınzır hissettim. İyi kızlar duvara dayalı halde ilişkiye girmezlerdi, fakat doğru ya da yanlış, Joe beni o kadar yoğun bir şekilde arzuluyordu ki bu onu daha da çok istememe neden oluyordu.

Nefes nefese kalmış halde birbirimize sarılarak doyuma ulaşmamız fazla uzun sürmedi.

Joe kafasını kaldırdığında yüzünde suçluluk dolu bir ifade vardı.

Yüzünü kavrayıp onu şehvetle öptüm. Şehvetime aynı dozda karşılık verirken ilişkimizin yeni bir eşiği geçtiğini biliyordum.

Bir sırrı hatırlatan bir eşiği.

Bölüm On Sekiz

Sanki birbirimizi bir daha hiç görmeyecekmişiz gibi birbirimize dokunarak beraber duş aldık. Normalde cinsel ilişkiden sonra neşeli olurduk ama bu kez ölçülüydük. Joe neredeyse hiç konuşmadı ve hem ürpermeme hem de baştan çıkmama sebep olacak bir ciddiyetle beni izledi.

Giyindikten sonra kanepeme oturduk, bacaklarım Joe'nun kucağındaydı. Konuşmadık, yalnızca birbirimize sarıldık. Joe görevine döneceği için endişeliydim ama verdiği haberler de hâlâ kafamın içinde dönüp duruyordu. Ne düşündüğü açıkça belliydi: Kararımı değiştirmemden korkuyordu.

Uzandı ve yanağını okşayarak beni öptü. “Henüz beni kapı dışarı etmediğine göre söylemekten korktuğum ama söylemem gereken bir şey daha var.”

Kalbim tekrar hızla çarpmaya başladı. Buna daha ne kadar dayanabilirdim bilmiyordum. “Tamam.”

“Annem seni ailemle tanıştırmamı istiyor.”

“Ah.”

“Bu konuda başımın etini yediklerini söylemiştim ama artık epey ısrarcı davranıyorlar. Bana kalırsa en iyisi yapıp kurtulmak. Tabii sen de istersen.”

Joe’nun ailesiyle tanışmak –özellikle de onlar hakkında bu kadar az bilgiye sahipken– yapmak istediğim en son şeydi, fakat Mason’ın annesi hoş bir kadındı. Belki de Joe’nun ailesi beni şaşırtacaktı. Bununla birlikte Joe, ablama hiç tahammül edemiyordu. Onun ailesiyle buluşmam adil görünüyordu. “Tamam.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, ne kadar kötü olabilir ki?”

Dudakları büzüldü ve herhangi bir cevap vermedi.

Hay aksi.

“Ne zaman?”

İç çekti. “En kısa zamanda. Bu dava beklediğimden hızlı ilerliyor, yani bir iki gün içinde işi bitirip sonra da birkaç gün izin alacağım. Belki o zaman El Dorado’ya gidebiliriz. Yalnızca akşam yemeği için. Bu, fidanlıktaki çalışma saatlerini etkiler mi?”

O kadar erken mi? Boğazıma oturan korkuyu yutkundum. “Hayır.”

“Teşekkür ederim.”

Onun *merak etme* ya da *sana bayılacaklar* gibi bir şey demesini bekledim ama hiçbir şey söylemedi. Yalnızca sessizlik kaldı.

Gözlerini yumup bana daha da sıkı sarıldı. “Gitmem gerekiyor ve bu haldeyken hiç gitmek istemiyorum.”

“Biliyorum.” İlişkımız henüz çalkalanmış bir kar küresindeymişiz de ne halde olduğumuzu görmek için parçacıkların sakinlemesini bekliyormuşuz gibi bir his veriyordu.

“Mümkün olduğunca çabuk döneceğim.”

“Biliyorum.”

Beni nazıkçe öptü. “Hâlâ burada olduğun için teşekkür ederim.”

“Burası benim evim, şaşsal,” diyerek ona takılmaya çalıştım.

Gülümsemedi. “Ne demek istediğimi biliyorsun.”

Gülümsemem kayboldu. “Döndüğünde burada olacağım. Kendine dikkat et. Sana bir şey olursa buna dayanamam.”

Ayağa kalktı, beni de ayağa kaldırdı. “Beni tek endişelendiren sensin. Soruşturmayı polise bırak. Bu konuda ciddiylim Rose.”

“Bilerek bir şeyleri araştırmadığımı biliyorsun.”

“Bu doğru değil ve bunu sen de biliyorsun.”

“Tamam, bu davada öyle ama. Ayrıca otopsi raporu henüz gelmedi bile.”

“İkimiz de o kadınların öldürüldüğünü biliyoruz. Evlerinden uzak dur. İçeride kal, kapılarını ve pencerelerini kilitle.”

Güldüm. “Sanki bunun bir faydası olacak.”

Korkmuş görünüyordu. “Haklısın. Bence gidip Violet’la kalmalısın.”

Başımı salladım. “Kim neden peşime düşsün ki? Bunu yapan her kimse iki yaşlı kadının peşine düştü. Ben iyiyim. Zaten bekçi köpeğim Muffy benimle.”

Joe eğildi ve Muffy'nin kafasını okşadı. "Benim için ona iyi bak, olur mu kızım?" dedi sesi çatlayarak ve yerinden doğrulup bana sımsıkı sarıldı.

Şimdiye kadar sevdiğim tek adama sımsıkı sarılırken bu anı hafızama kazıdım. Bunu atlatıp her zamankinden daha güçlü olacaktık. Buna inanmam gerekiyordu. "Artık gitsen iyi olur. Geç kalmak istemezsin."

Kafasını salladı.

Kamyonetimi arabasının arkasına çekmiştim. Onun kamyoneti kontrol etmesini bekledim ama sokağa çıkmamı izlerken kamyonet umurundaymış gibi görünmüyordu. Arabasının yanında bir kez daha sarılıp onu öptüm.

Bana bir kartvizit verdi. "Şu an yanında olamıyorum ve Henryetta Polis Departmanı'na hiç güvenmiyorum. Herhangi bir konuda yardıma ihtiyaç duyarsan bu numarayı ara. Arkadaşım Brian. O da eyalet polisinden, sana yardımcı olacaktır."

Little Rock'taki bir eyalet polisinden ihtiyacım olursa bana yardım edebileceğinden gerçekten şüpheliydim, fakat bu Joe için önemliydi. "Tamam. Teşekkürler."

"Mümkün olduğunca çabuk döneceğim."

"Biliyorum. Git artık."

İçeri girdiğimde beklenen o derin yalnızlık duygusuyla sarmalandım. Joe'nun güvende olup olmadığını düşünerek birkaç günü daha nasıl atlatacaktım? Acaba Hilary onu tekrar elde etmeye çalışıyor mu diye endişelenerek. Başımı salladım. Bu şekilde düşünmenin hiçbir yararı yoktu.

Telefonum çaldı. Arayanın Joe olabileceğini düşünerek

hemen çantamı kurcaladım, fakat arayan Mason'dı.

Kanepeye oturdum ve cevap vermeden önce derin bir nefes aldım. "Hey, Mason," dedim. "Annen Little Rock'a döndü mü?"

"Birkaç dakika önce."

Sırrını duyduktan sonra yüreğim onun için sızlıyordu. Kısa süre önce her şeyini –kız kardeşini, işini, gelecek kariyerini– kaybetmişti. "Joe beni görmeye geldi." Sözlerimdeki ağırlık ona bilmesi gereken her şeyi anlatmış olmalıydı.

"Hâlâ orada mı?"

"Birkaç dakika önce gitti."

Bir an için sessiz kaldı. "Gelebilir miyim? Kulağa haddini bilmezce geldiğinin farkındayım ama..."

"Evet." Sesim çatladı. "Lütfen."

"Hemen geliyorum."

Telefonu kapatıp mutfığa gittim, öğle yemeği tabaklarımız hâlâ masanın üstündeydi. Tabakları ve çatalları sudan geçirip bulaşık makinesine koyarken gözlerim doldu. Artık Joe burada olmadığı için anlattığı her şey bir film gibi aklımda dönüyordu. Joe, Savannah'nın başına bir şey gelmesini istememişti ve mümkün olsa tüm bunları bir an bile düşünmeden değiştirirdi. Ama gerçek şu ki Savannah ölmüştü.

Fakat bana daha da rahatsızlık veren şey Hilary'nin Joe'yu manipüle etmesi ve Joe'nun buna izin vermiş olmasıydı. Şimdi bile Hilary'nin onu geri istediği bir sır değildi. Ve benimle olmak istediği konusunda ısrar etmesine rağmen Joe'nun benimle kalacağından emin olabilir miydim?

Hilary'yle birbirlerini çocukluklarından beri tanıyorlardı ve Joe'nun ailesi onun Hilary'yle evlenmesini bekliyordu. Geleceğimiz üzerine bahse girmek mantıklı mıydı?

Kapı tıklatılınca kuruntularımdan sıyrılmak zorunda kaldım ve yüzümün utançla kızardığını hissettim. Kendim için üzülmek yalnızca bencilce değil aynı zamanda boşa bir çabaydı. Kendim için üzülmeye hakkım yoktu. Tüm bu olanlardan en az etkilenen kişi bendim.

Kapıyı açtığımda Mason yüzünde boş bir ifadeyle karşımda duruyordu. İçeri girince birden ne yapacağımı bilemez halde kapıyı kapadım. Misafir ağırlamaya alışkın değildim. “İçecek bir şeyler ister misin? Biraz limonata var.”

Mason yüzleşmek için bana döndü. “Sana anlattı mı?”

Çenem titreyerek kafamı salladım.

“Oturabilir miyiz?”

Yeniden başımı salladım ve Mason –Joe'nun meseleyi itiraf ettiği sırada oturduğu– sandalyeye geçerken kanepeye oturdum.

İkimiz de bir süre tek kelime etmedik, bakışlarım kucağımdaki ellerime odaklanmış haldeydi.

“Bunun hakkında konuşmak ister misin?” diye sordu en sonunda.

Hayatı mahvolmuş olan oydu ama yine de *benim* konuşmak isteyip istemediğimi soruyordu. Yüzüne bakarak başımı kaldırdım. “Çok, çok üzgünüm Mason.”

Gözleri kocaman açılırken yutkundü.

“Joe'nun anlattığı şeyler son derece şaşırmama neden

oldu ve dürüst olmam gerekirse birçok sebepten ötürü incinmiş ve korkmuş haldeyim. Ama kendim için üzölmeye başladığımda tek düşünabildiğim ne kadar bencil olduğum.”

Öne doğru uzanıp elimi tuttu. “Bunu nasıl söyleyebilirsin? Seni bencil kılacak ne yaptın ki?”

“Joe yaptığı şeylerden utanç duyuyor ve bunun onu yiyip bitirdiğini görebiliyorum. Öğrenmeden aylar öncesinde bunu fark ettim. Ve Savannah...” Sesim çatladı. Boğazıma oturan yumruyu yutkunarak onun yüzüne baktım. “Ama sen. Sen *her şeyini* kaybettin.”

Gözlerini yumdu ve elimi bırakarak sandalyede arkasına yaslandı.

“İlk tanıştığımızda sana karşı ne kadar berbat davrandığımı düşünüyorum da...”

Gözlerini açarak yerinde doğruldu. “Dur orada. Yapma.”

“Ama... bilmiyordum Mason. Hiçbir fikrim yoktu.”

“Biliyorum. Bilmeni istemiordum.” İç çekerek öne doğru uzandı ve dirseklerini dizlerine yasladı. “Keşke şimdi öğrenmeseydin.”

Suçluluk hissi mideme oturdu. “Üzgünüm. Sana bundan bahsetmemeliydim.”

“Hayır! Anlamıyorsun ve ben de açıklama konusunda berbat bir iş çıkarıyorum.” Derin bir nefes aldı. “Bildiğine sevindim çünkü artık bununla ilgili konuşabileceğim biri var. Aylardır bunu içimde tutuyorum ve bu beni öldürüyor. Tabii konuşmama izin verirsen.”

“Ah, Mason. Elbette.”

Üzgün bakışlarını gözlerime odakladı. “Ama bana böyle acıyarak, çaresiz bir halde baktığında...”

Kucağıma baktım. “Özür dilerim.”

“Özür dileme.” Sesi çatladı. “Yalnızca arkadaşım ol.”

“Biz arkadaşız Mason.” Onu fazla mı zorluyorum acaba, diye düşünerek duraksadım. “Bana ondan bahseder misin? Savannah’dan.”

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. “Sana Joe’nun eski kız arkadaşını mı anlatmamı istiyorsun?”

Ona bunu sorarken Savannah’nın Joe’nun eski kız arkadaşı olduğunu düşünmemiş olmam komikti. “Hayır, bana *kız kardeşini* anlatmanı istiyorum.”

Mason hıçkırarak ağlamaya başladı.

Ne yapacağımı bilemez halde kanepede oturarak onu izledim. Ağlayan Joe olsaydı ona sarılırdım fakat Mason, Joe değildi ve bu arkadaşlığın yürümesini sağlayacaksak –özellikle de onun bana karşı hisleri olduğundan şüphelendiğim için– aramıza güçlü sınırlar çektiğimden emin olmalıydım. Ama Mason’a sarılmanın kabul edilebilir olmadığına karar verdiğimden, başka bir seçenek de bulamıyordum.

Başını kaldırdı. “Özür dilerim. Muhtemelen benim zayıf biri olduğumu düşünüyorsun.”

“Zayıf mı? Bunu nasıl söyleyebilirsin? Onun için yaptığına bak. Onu öldüren adamı buldun ve adaleti sağladın.”

Kafasını salladı. “Hayır, adaleti sağlamadım. Yalnızca şükkanlılıkla intikam almak istedim ve tam olarak sağladığım şey bu oldu.” Yüzü soldu. “Ölmemiş olabilir ama ölmek-

ten beter hale geldi. Komadan çıkması beklenmiyor.” Başını kaldırdı. “Adalet isteseydim polislerin onu tutuklamasına ve amirimin onu mahkûm etmesine izin verirdim. Elleri sağlam bir dava vardı. Hayatının geri kalanını hapis hanede geçirirdi. Hatta idam cezası bile alabilirdi. Fakat kendi cezamı kendim vermek istedim ve bu aşamada olduğum kişiyi ve prensiplerimi unuttum. Ta ki sen hayatıma girene kadar.”

“Ben mi?”

“Yargıç McClary cinayet kurbanının evini gözetlediğini öğrendikten sonra seni mahkemeye saygısızlıktan hapse tıktığında...”

İki büküm oldum. “Ona *gözetlemek* demezdim.”

“Sana bunu neden yaptığını sorduğumda bana ne cevap verdiğini hatırlıyor musun?”

“Salamlı sandviç sevdiğim için?” diyerek şaka yaptım.

Bana hafif bir biçimde gülümsedi. “Hayır, bana adalet için savaştığını söyledin. Bruce Wayne’in masum olduğuna inanan tek kişi sendin ve bunu ispatlayacaktın. Bu kariyeri neden seçtiğimi hatırlamama neden oldun. Adalet istiyordum ve hâlâ istiyorum. Evet, sen Bruce Wayne’in masum olduğunu kanıtlamak için savaşıyordun, bense onu hapse tıkmak için... Yine de ikimiz de aynı şeyi istiyorduk ama ben adalet duygumu davadan birkaç ay öncesinde yitirmiştim.”

“Ah.” Buna nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum.

“Gerçekten Savannah hakkında konuşmamı istiyor musun?”

“Evet,” dedim usulca. “İstiyorum.”

Mason sonraki on beş dakikayı bana kız kardeşini anlata-

rak geçirdi. Kardeşi ondan dört yaş küçük olmasına rağmen beraber büyümüşlerdi. Kavga edip annelerini deliye çevirmeyi seviyorlardı, bu yüzden ikisinin de avukat olması şaşırtıcı değildi. Savannah sosyal, hayat dolu ve çok güzeldi. “Babamız biz gençken öldü. Savannah’yla çok yakındı, o nedenle kardeşim bunu gerçekten zor atlattı,” dedi Mason. “Ölümünden sonra Savannah erkeklerden ilgi aramaya başladı. Joe’yla ilişkisindeki gibi sıklıkla yıpratıcı ilişkiler yaşadı.” Gözleri kocaman açıldı. “Ah. Demek istediğim sen ve Joe...”

Gülümsedim. “Sorun değil.”

Yüzünü buruşturdu. “Yine de özür dilerim.”

Omzumu silktim. “Joe bana ilişkilerinden biraz bahsetti. Duyduğum kadarıyla yıkıcı kelimesinin kötü bir tanım olduğundan emin değilim.” Bilerek kendi ilişkiyi savunmaktan kaçındım.

“Bu karmaşanın içine çekildiğin için üzgünüm.”

İç çektim, omuzlarım çöktü. “Olan oldu.”

“Sana anlatmadığım için hâlâ bana kızgın mısın?”

“Hayır. Haklıydın... bunu anlatması gereken kişi sen değildin. En azından Joe’yu ilgilendiren kısmı. Joe’dan intikam almak için bunu bana anlatman daha kolay olurdu.”

“Ama bu senin canını yakardı. Bunu yapmamın imkânı yoktu ve kulağa ne kadar çılgınca gelirse gelsin, Joe’yla ödeşmek istemiyorum.” Pencereden dışarı bakarak duraksadı. “En azından artık istemiyorum.” Bakışlarını bana çevirdi. “Savannah’nın ölümünden kısmen onu sorumlu tutuyor muyum? Evet, doğru ya da yanlış, onu sorumlu tutuyorum ama bunun

için onu cezalandırmak istemiyorum. Kendi öcümü almanın peşini bıraktım.”

Ellerimi kucağımda kıvırdım. “Dürüst olmam gerekirse, Mason, bence Joe kendini ikinizin yerine de fazlasıyla cezalandırıyor.”

Mason kafasını sallayarak kendi ellerine baktı.

“Demek kendini Henryetta’da buldun. Joe’nun da buraya gönderilmesi bir tesadüf müydü? Bu oldukça tuhaf görünüyor.”

Derin bir nefes aldı, ardından başını sallayarak verdi. “Bilmiyorum. Little Rock’taki işimi kaybettim ve bu umurunda bile değildi, özellikle de kendi amirim bana karşı saldırı suçlaması yapmak üzereyken. Fakat sonra her şeyin üzeri kapandı. Dava açılmayacaktı ve burada Henryetta’da bana başka bir iş teklif edildi. Ben de toplanıp buraya geldim. Buraya gelene kadar aklım başımda değildi. Gelecek vaat eden güçlü bir konumu burası için bıraktım ve tüm suçu Joe’ya attım. Oldukça öfkeliydim ve öfkemi karşıma çıkan herkesten çıkardım. Özellikle de senden.”

“Mason, halen şoktaydın.”

Omzunu silkti. “Hapishane hücresinde gördükten sonra seni oradan çıkarmaya kararlıyım.” Acı bir kahkaha atarak bana baktı. “Senin erkek arkadaşın olan Joe Simmons’tan telefon geldiğinde yaşadığım şaşkınlığı bir düşün. Bu nasıl olabilirdi?” Yeniden arkasına yaslandı. “Ama seni oradan çıkarmaya yemin etmişim ve erkek arkadaşının eyalet polisinden olmasının faydası dokundu. Yine de bir yere varamayabilirdik. Joe babasını arayana ve sen otuz dakika içinde

serbest kalana dek. İşte o zaman anladım. Bana yapılan suçlamaları Joe'nun babası düşürmüştü ve beni buraya Henryetta'ya sürdürmüştü. İkimizi de buraya cezalandırmak için mi gönderdi?" Başını salladı. "Hiçbir fikrim yok."

"Buradan gidebilirsin," diye fısıldadım. "Buradan bu kadar nefret ediyorsan bir özgeçmişe yetecek kadar tecrübe edinip bu aptal şehirden ayrılabilirsin."

Titrek bir şekilde gülümsedi. "Biliyorum ama henüz gitmeye hazır değilim."

Birkaç saniye boyunca sessizce oturduk.

"Annen tüm bu olup bitenle nasıl başa çıkıyor?"

"Tuhaf bir şekilde benden daha başarılı."

"Ondan hoşlandım. Çok tatlı birine benziyor."

"Öyledir."

Ellerimi kıvırdım. "Joe'nun ebeveynleri benimle tanışma konusunda ısrar ediyor. Joe artık onları oyalayamayacağını söylüyor. Görevi bittikten sonra onlarla akşam yemeği yiyeceğiz. Umarım annen kadar tatlı insanlardır."

Mason güldü. "Kimse annem kadar tatlı değildir."

"Muhtemelen."

"Ama fazla umutlanma. Onları şahsen tanımıyorum ama buraya nasıl geldiğimi öğrendikten sonra biraz soruşturma yaptım. Joe güçlü bir aileden ve ondan büyük şeyler bekliyorlar."

İç çektim. "Joe aile işi olan hukuk firmasının başına geçmediği için babasının ona kızgın olduğunu söylüyor."

Mason kaşlarını kaldırdı. "Sana böyle mi söyledi? Ta-

bii, onlar avukat ama aslında oğullarının politik bir konum için hazırlanmasını istiyorlar. Onun için büyük planları var. Joe'nun Güney Arkansas'ın John F. Kennedy'si olmasını bekliyorlar.”

Sersemledim. “Onun başkan adayı olmasını mı istiyorlar?”

“Hemen değil, fakat geleceğe dair hedefleri bu. Yakında boşalacak olan eyalet senatörü pozisyonu şimdilik yeterli olacaktır.”

Joe'nun babası *ciddi* bir güce sahipti. “Ve onun seçime katılmasını bekliyorlar. İstemese bile.”

“Onun sahibi ailesi, Rose. Özellikle de Savannah'nın başına gelenlerden sonra. O dönemde hem Little Rock Polis Departmanı hem de eyalet polisinin dahil olduğu bir iç soruşturma yapıldı. Olay yerine polisler geldiğinde Joe'nun sarhoş olduğundan bahsetmiyorum bile.” Derin bir nefes aldı. “Arabasını birkaç blok ötede buldular, bu yüzden al-kollü araç kullanma suçlamasında bulunacaklardı. O suçlamaların da üzeri tamamen örtüldü.”

Midemin bulandığını hissettim. “Beni asla onaylamayacaklar,” diye fısıldadım.

Mason birkaç saniye sessiz kaldı. “Bazı belirgin beklentilerinin olduğundan eminim.”

Kendimi birden klostrofobik hissederek ayağa kalktım. “Violet haklıydı.”

“Hangi konuda?”

“Ailesinin beni asla kabul etmeyeceğini söyledi. Onlar için yeterince iyi olmadığımı söyledi. Joe ona çok kızdı, hat-

ta neredeyse ona vuracağını düşündüm.” Oturma odasında ileri geri gezinmeye başladım.

Mason ayağa kalktı ve beni omuzlarımdan tutup gözlerimin içine baktı. “Seni sevdiğine dair hiçbir şüphem yok. Bunu herkes görebiliyor ama iki arada bir derede kaldığını kabul etmelisin. En sonunda seni ya da ailesini seçmesi gerekecek ve ailesi kolay kolay *hayır* cevabı verilemeyecek bir aile.”

Dizlerim boşalınca kendimi bayılacakmış gibi hissettim. Mason bunu fark etmiş olmalı ki oturmama yardım etti. Kendimi paylayarak nefes alıp vermeye çalıştım. Hayatımın neredeyse-bayılmak-üzere-olma aşamasını atlattığımı düşünüyordum.

“Ben ne yapacağım Mason?” diye fısıldadım.

Yüzünde kararlı bir ifade belirdi. “Ailesiyle tanışacaksın.”

Gözlerim kocaman açıldı. “Benden nefret edecekler.”

“Belki. Muhtemelen. Ama sakın gözünü korkutmalarına izin verme. Onlar zengin ve güçlüler, fakat kesinlikle zor insanlar ve yanılmıyorsam bu gibi insanlara boyun eğmiyordun.” Bruce Wayne’in davası sırasında ofisinin dışında ona söylediğim sözleri tekrarlarlarken hafifçe gülümsedi.

Başımı salladım. “Onları idare edebilir miyim bilmiyorum. Çok güçlüler.”

“İdare edebilirsin, edeceksin de. Ne istersen söyle ama sen bir korkak değilsin Rose Gardner.”

Şaşkınlık içinde ona baktım. “Neden Joe’ya yardım ediyorsun?”

Yüzünü astı. “Joe’ya yardım etmiyorum. *Sana* yardım ediyorum.”

Ağzımı elimle kapadım. Kendimi nasıl bir işin içine sokmuştum böyle?

“Ancak insanlara izin verirken kendini kötü hissedersin. Bunu sakın unutma.” Ayağa kalktı. “Gitsem iyi olacak. Sanırım yeterince konuştum.”

Başımı kaldırarak ona baktım. “Hayır. Neyle karşı karşıya olduğumu bildiğim iyi oldu. Beni buna hazırladığın için teşekkür ederim.”

“Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa aramaktan çekinme. Tamam mı?”

Başımı salladım, ardından onu kapıya kadar geçirdim. “Teşekkürler.”

Çekingen bir şekilde sarılıp beni alnımdan öptü. “İyi olduğuna emin misin?”

Hafifçe gülümsedim. “İyiyim. Benim için endişelenme.”

“Belki bu hafta yine öğle yemeği için buluşuruz.”

“Bunu gerçekten isterim,” dedim, bunu gerçekten içimden gelerek dile getirdiğime şaşırarak.

En azından biri bana yalın gerçeklerden bahsediyordu.

Bölüm On Dokuz

Gecenin bir yarısı tuhaf sesler duyarak uyandım ama Muffy hemen yanımda mışıl mışıl uyuyordu. Duyduğum sesi seçmeye çalışarak karanlıkta uzandım, fakat tek işittiğim Muffy'nin sessizliği bölen gaz çıkarmasıydı. Yastığımı yüzüme bastırdım. "Muffy!" Mamasını gerçekten değiştirmem gerekiyordu.

Soluduğum hava normale dönünce sakın geceye kulak verdim. Herhangi bir şey duymadığımda ise yeniden uykuya daldım.

Sabah olduğunda Muffy'yi yan kapıdan dışarı çıkardım ve etrafa bakındığımda her şey normal görünüyordu. Duyduğum sesin rüzgârın etkisiyle ağaç dallarının eve çarpmasından kaynaklandığına karar verdim. Arka bahçedeki ağaçların dallarını gerçekten budamam gerekiyordu.

Ne var ki her neyse dışarıdan gelen bir ses duyduğumdan emindim.

O yüzden sabahlığımı üzerime geçirdim ve hiçbir şey bulamayacağımı umarak evin etrafında gezindim ama buldum:

Ön verandamın ortasında duran büyük bir taş bir kâğıt parçasının üzerine kapanmıştı.

Sebebinden emin olmasam da parmak ucumda o tarafa ilerledim. Neticede bu bir yılan değil bir taşı ve sıçrayıp beni ısırmayacaktı. Beni daha çok endişelendiren onun altında duran kâğıttı.

Muffy onu sevmem için bacaklarıma süründü. Taştan gözlerimi ayırmaksızın ne yapmam gerektiğini düşünerek dalgın bir halde çömelip onun kafasını okşadım.

“Bir taştan korkuyorum Muffy. Hiç böyle bir saçmalık duydun mu?”

Kuyruğunu salladı.

Merakım galip geldi. Tanrı aşkına, bu yalnızca bir kâğıt parçasıydı.

Taş bir elimle kaldıramayacağım kadar büyüktü. Kâğıdı altından çekip verandanın zemininde görünür kıldım.

Beyaz renkli bir kâğıttı ve üzerine dergilerden kesilmiş harfler yapıştırılmıştı: *Uzak Dur*.

Uzak dur mu? Neyden?

Kimden ya da neyden uzak durmam gerektiğine dair hiçbir fikrim olmadığı için bu kâğıdı verandama kimin bırakabileceğini de bilmiyordum. Daha kötüsü de olabilirdi. En azından notu bırakan tahrip edici değildi. Neticede taşı penceremden içeri de fırlatmış olabilirdi.

Notu bırakan kişi bu işi kesinlikle gecenin bir yarısı yapmıştı, o yüzden hamlesine tanıklık eden kimsenin olmadığından emindim.

Ya da olabilir miydi?

Sokağın karşısına geçip Bayan Mildred'in ön kapısını çalarken Muffy peşimden geldi.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve sonra Bayan Mildred yüzünde onaylamaz bir ifadeyle sineklikli kapıyı itti. "Henryetta bir gecede Sodom ve Gomora'ya mı dönüştü?" Gözlerini kısarak sabahlığımın etek kısmını süzdü.

Eteğimi istemsizce düzelttim. Kalçamı kısmen örten bir sabahlığımın olduğunu nasıl unutabilmişim? "Geceden söz açılmışken, dün gece ön verandamda tuhaf bir şeyler fark ettiniz mi?"

"Park alanına girip çıkan arabaların gösterisi dışında mı?"

İnlememek için kendimi zor tuttum. "Biri gecenin bir yarısı ön verandama bir not bırakmış."

"Muhtemelen umumhane programında kendine yer açmak isteyen biridir."

"*Bayan Mildred*, biri verandama üzerinde *Uzak Dur* yazan bir not bırakmış." Kâğıdı ona uzattım.

Kâğıdı kavrayıp okurken tam önünde tuttu. "Neyden?"

"Hiçbir fikrim yok. Bu yüzden bir şeyler gördüğünüzü umuyordum."

Kâğıdı bana geri uzattı. "Hiçbir şey görmedim ya da duymadım."

Notu alıp basamaklardan inmeye başladım. "Teşekkür ederim."

"İş üzerinde misin?" diye seslendi arkamdan.

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Ne gibi?"

"Dorothy'nin cinayetinden bahsediyorum. Birini kızdırmışsın."

Başımı salladım. “Hiçbir şey bilmiyorum. Birini nasıl kızdırmış olabilirim ki?”

Elimi işaret etti. “Bir şey biliyor olmalısın, yoksa biri neden gecenin bir yarısı verandana öyle bir not bıraksın ki?”

Omuzlarım çökerek derin bir nefes aldım. “Keşke ne olduğunu bilseydim.” Sokağın karşı tarafına yöneldim. “İşe gitmek için hazırlanmam gerek.”

Notu mutfak masama bırakıp bir fincan kahve içtim, sonra da duş aldım. Jonah Pruitt’in evini düzenleyecek olma düşüncesi gerilmeme sebep oluyordu. Bruce Wayne de orada olacak, dedim kendi kendime. Papazla baş başa kalmayacağımdan emindim.

En azından notu kimin *bırakmadığını* biliyordum. Jonah Pruitt. Neden bahçesini düzenlememi isteyip sonra bana *uzak durmamı* söyleyen bir not gönderecekti ki?

Peki kim yapmış olabilirdi? Thomas? Christy? Belki de yanlış yöne bakıyordum?

Ya not Bayan Dorothy ve Bayan Dorothy’nin ölümüyle ilişkili değilse?

Ya Joe’nun sırrıyla ilgiliyse?

Kamyonetimle şehir merkezine giderken Neely Kate aradı. “Rose, fazla uzatmayacağım, fakat Bayan Laura’nın mirasıyla evinin ailesine bırakıldığını bilmeni istedim. Jonah Pruitt’e değil.”

“Emin misin?”

“Evet, büyükannem Bayan Laura’nın kızlarından birini pazar akşamı ayininde görmüş. Vasiyeti çoktan onaylamışlar. O günün erken saatlerinde polis tarafından sorgulandığını da söylemiş.”

“Bu Jonah’nın bir şüpheli olmadığı anlamına mı geliyor?”

“Pekâlâ... Bayan Laura onun kilisesine gidiyormuş ama bu hiçbir anlama gelmez. Şehrin yarısı artık o kiliseye üye. Bununla birlikte Jonah’nın eline bir sent bile geçmemiş, o yüzden neden onu öldürmüş olsun ki?” Sesini alçalttı. “Kapatmam gerek.”

“Teşekkür ederim Neely Kate.”

Tüm bu olanlar giderek daha da tuhaf bir hal alıyordu.

Papaz evinin bulunduğu sokağa döndüğümde, oraya vardığımda Bruce Wayne’in Jonah’nın evinde olup olmayacağını merak ettim. Jonah video kaydında ikimizi de aşağılamıştı. Bruce Wayne bu işin utanç duymaya değer olmadığına karar vermiş olabilirdi.

Birkaç dakika geç kalmıştım ama Bruce Wayne’in evin ön verandasında görünce rahat bir nefes aldım. Kamyoneti mi park ederken ayağa kalkıp yanıma geldi.

“Günaydın Bayan Rose.”

“Geldiğin için teşekkür ederim Bruce Wayne. Dün yaşananların ardından gelmeyeceğinden endişe ediyordum.”

“Size burada olacağımı söylemiştim. Sizi yüzüstü bırakmayacağım.”

Ona sarılmak istesem de bunun onu korkutabileceğimi düşündüm. Bruce hemen samimi olup duygularını dışa duran bir adam gibi görünmüyordu. Fakat bir şeyden emindim: Bruce Wayne’in karakterine leke sürecek ilk kişi benden kaçınmalıydı. “Jonah’yı gördün mü?”

Başını salladı. “Hayır.”

Derin bir nefes alıp verdim. “Hadi gidip şu işi halledelim.”

Bruce Wayne basamakların başında dururken papaz evi-

nin kapısını tıklattım. İkinci kez tıklatamadan Jonah kapıyı açtı. Bizi izliyor olmalıydı.

“Seni görmek ne güzel Rose,” dedi Jonah ağır ağır konuşarak ve sonra dönüp Bruce Wayne’e baktı. “Seni de öyle, Bruce Wayne. Dün kilisede ikinizi de aramızda görmek harikaydı.”

Onun birkaç adım uzağında durmakla öyle meşguldüm ki Jonah’nm her zamanki kıyafetlerini giymediğini fark etmem birkaç saniyemi aldı. Şu an üzerinde tişört ve şort vardı.

Bakışlarımı fark etti. “Pazartesi günleri izinliyim. Çoğu insan pazar günleri izinli olsa da pazar günü benim en yoğun günüm.”

Hay aksi. Jonah tüm gün burada olacaktı.

“Ama uyanış bu akşam, o yüzden öğleden sonra kiliseye gitmem gerekiyor.”

Ona gülümsedim. Neyse ki bunun tamamen rahatlamamdan kaynaklandığını fark etmişe benzemiyordu. “Neden bize aklından geçenlerden bahsetmiyorsun, bu sayede işe koyulabiliriz?”

Jonah evinin içine doğru bir adım geri çıktı. “Öncesinde içeri geçip bir fincan kahve içmek ister misiniz? Bir pazartesi sabahı iş başı yapmak her zaman zordur.”

“Hayır, teşekkürler. Bugün yine aşırı sıcak olacak, o nedenle Bruce Wayne çalışmaya ne kadar çabuk başlarsa o kadar iyi olur.”

Jonah duraksadı, gülümsemesi az da olsa solmuştu. “Ah. Sanırım doğru.”

Bahçenin ortasına doğru ilerledi ve yüzünü eve doğru döndü. Jonah’yla yan yana dururken Bruce Wayne hemen arka-

mızdaydı. Papaz evi 1960'larda inşa edilmiş gösterişsiz bir çiftlik eviydi. Kırmızı tuğlalı dış cephesi iyi durumdaydı ama çevre düzenlemesine yıllardır dokunulmamış gibiydi. Fazla gelişmiş çalılar geniş pencerelerin neredeyse yarısına dek uzanıyordu. Bahçedeki ağaçlar çaresiz bir halde budanmaya ihtiyaç duyuyordu ve her taraf yabani otlarla kaplanmıştı.

"Aklından ne geçiyor?" diye sordum.

"Tamam," dedi elini evi bana takdim eder gibi havaya kaldırarak. "Bu açıkça berbat bir manzara."

Başımı yana eğip fikir edinmeye çalışarak manzarayı inceledim. "Biraz çalışmayla hallolabilir."

Jonah kahkaha attı. "Biraz sıkı çalışmayla hallolabilir. Bruce Wayne'le ulaşacağın nokta budur." Etrafına bakındı. "Söylesene, David nerede?"

"Gelemeyecek," dedi Bruce Wayne.

"Senin başının çaresine bakacağından eminim." Jonah bana döndü. "Peki ne öneriyorsun?"

"Hımm..." Birkaç adım atıp eve yaklaştım. "Çalıların budanması gerekiyor." Ağaçların etrafında gezindim, sonra omzumun üzerinden dönüp ona baktım. "Ama bunlar o kadar gelişmiş ki hiç taze filiz yok, bu nedenle budanmaları en sağlıklısı. Görüyor musun?"

Jonah omzu benimkine değecek şekilde yanıma eğilip gösterdiğim dalları inceledi. "Evet, haklısın."

Yerimden doğrulup bir adım geri çekildim. "Bana kalırsa tüm çalıların yeri değişebilir."

"Tamam," dedi Jonah çalıları hayatın sırrına sahipmiş gibi inceleyerek. "Olur. Peki onların yerine ne koyacağım?"

Ağaçların yaprakları epey sık olduğu için gölge seven

uzun ömürlü birkaç bitkiden bahsettim. Hızla bir çizim yaptım ve Jonah kabalığından ötürü onu itmeyeceğim ölçüde yakınımnda durarak omzumun üzerinden beni izledi.

Jonah verandanın basamaklarına yöneldi. “Harika görünüyor Rose. Neden Bruce Wayne çalıları kazma işlemine başlarken içeri geçip ücreti konuşmuyoruz?”

“Hımm...” Gözlerimi kocaman açarak Bruce Wayne’e baktım, hissettiğim panik göğsümü sıkıştırıyordu. Onunla içeri geçip yalnız kalmak istemiyordum.

Henryetta Polis Departmanı’ndan iki araç kaldırımın kenarına park ederken, “Ah olamaz...” dedi Bruce Wayne sesi titreyerek. Araçların birinden Dedektif Taylor, diğerinden Memur Ernie indi.

Polisin beni bir papazın evinde bulmasına yol açacak ne yapmış olabileceğimi düşünürken sersemledim. Biraz sonra onların Bruce Wayne’in peşinde olduklarını düşünerek paniğe kapıldım. Bruce bu ihtimali güçlendiriyordu. Yüzü bembeyaz kesilirken birkaç adım geri çekilmişti.

Gerekçem olmasına rağmen ikimiz de üçüncü senaryoyu düşünmemiştik. Bruce Wayne’le beni gördüğünde dudakları gerilen Dedektif Taylor hızla bakışlarını Jonah’ya odakladı. “Papaz Pruitt?”

Alnında ter damlaları beliren Jonah basamaklarda donup kaldı. “Evet?”

“Sizinle Bayan Gina Morton’un ölümü hakkında konuşmak istiyoruz.”

Gina Morton da kimdi?

Benzi atan Jonah dengesini bulmadan önce bir an sendeledi. “Gina’nın ölümü mü?”

“Evet bayım. Kızı sabahın erken saatlerinde onun cesedi-
ni buldu. Dün öğleden sonra Bayan Morton’la olduğunuzu
biliyoruz.”

“Evet... doğru...” diye kekeledi Jonah. “Gina kilisedeki
törenin ardından beni öğle yemeğine davet etmişti.”

Taylor yüzünü onaylamaz bir ifadeyle buruşturdu. “Size
birkaç soru sormak istiyoruz.”

Jonah’nın elleri titriyordu. “Evet, elbette. İçeri gelmek
ister misiniz?”

Taylor başını salladı ve papazı takip etti.

Memur Ernie yan tarafta durmuş Bruce Wayne’le beni
izliyordu. “Siz ikiniz bir katille mi işbirliği yapıyorsunuz?”

Elimi belime koydum. “Bu gibi soruları sorma yetkin
var mı?”

Kusacakmış gibi görünen Bruce Wayne bana biraz daha
sokuldu.

Henryetta kanun yaptırımının hakkımda en kötüsünü
düşündüğünü yeterince biliyordum. “Bu bir iftira sayılmaz
mı? Elinde kanıt yokken birini bir konuda suçlaman?”

Ernie bir şey söylemek istermiş gibi görünse de kendine
hâkim oldu.

Omzumun üzerinden Bruce Wayne’e baktım. “Sen yanlış
bir şey yapmadın, bu yüzden onun yanlış bir şey yapmışın
gibi hissetmene yol açmasına izin verme ve ne olursa olsun,
hiçbir soruya cevap verme.”

Bruce Wayne yutkunarak başını salladı.

Ernie’ye en amansız bakışımı attım. “Bazılarımızın ger-
çekten yapacağı işler var.” Koluna girip Bruce Wayne’i çek-
tim. “Hadi gidip arka taraftan başlayalım.”

Evin yan tarafına geçtiğimizde Bruce Wayne kulağıma doğru eğildi. “Jonah arka tarafta çalışmamızla ilgili hiçbir şey söylemedi.”

“Biliyorum,” diye fısıldadım. “Ama Ernie’nin bize birer suçluymuşuz gibi bakma şeklinden hoşlanmadım.” Bahçe kapısını açıp Bruce Wayne’i beraberimde içeri çektim. “Ayrıca Jonah’yla Dedektif Taylor’ın neden bahsettiklerini öğrenmeyi umuyorum.”

Bruce Wayne’in gözleri kocaman açıldı. “Onları gizlice dinlemek mi istiyorsunuz?”

Gücenmiş bir ses tonu takınmaya çalıştım.

“Bana bunu sorduğuna inanamıyorum Bruce Wayne.”

Kıs kıs güldü. Bu içindeki cesarete şahit olduğum ilk andı. “Yani bunu yapacaksınız?”

“Evet, öyle...”

Eve yakın kalarak arka bahçeyi turladık. Çevre düzenlemesi pek yapılmamıştı ve evin orta kısmında geniş arka bahçeye bakan bir sıra pencere vardı. Biraz yaklaştığımda Jonah’nın dedektifle bir masada oturmakta olduğunu görebildim.

“Bir şeyler duyup duyacağımı görmek için şu pencerenin altına geçmek istiyorum.”

Bruce Wayne endişeli görünüyordu. “Ernie bu tarafa gelip bizi kontrol etmeye karar verirse diye sizi kollayacağım.”

“Teşekkür ederim.”

Pencerelerin her iki tarafına da perde asılıydı ve bunlar içeriden görülmemi engelleyecekti. Fakat evin arka tarafına bakan pencereler yerden epey yüksekti. Etrafa bakınarak üzerine çıkabileceğim bir şeyler aradım, ancak Bruce Wayne benden önce davranmıştı. Bana bir kova uzattı.

“Buna ihtiyaç duyduğumu da nereden anladın?”

Mahcup bir ifadeyle sırtıttı. “Biraz deneyimim var.”

Durup Bruce Wayne’in suç geçmişini irdeleyecek ya da onu muhtemelen yoldan çıkardığımı düşünecek zamanım yoktu. Kaldı ki bunun yasa dışı olduğundan da emin değildim. Kaba bir hamle miydi? Evet. Peki ya yasa dışı? Bununla birlikte, şehirdeki çoğu insan başkalarının işine burnunu sokan meraklı bir tip olduğumu zaten düşünüyordu. En azından *bir kez olsun* bunu yapabilirdim.

Kovayı ters çevirip üzerine çıktım ve kulağımı cama dayadım. Kelimelerini zar zor seçebiliyordum. Gözlerimi kapayıp odaklanmam gerekiyordu.

“... biftek ve patates,” dedi Jonah.

“Sonra ne oldu?”

“Avukatımı arayabilir miyim?”

Taylor sesini alçalttı. “Avukatınızı aramanıza sebep olacak bir şey mi yaptınız?”

Jonah ona cevap vermedi.

“Bayan Morton’un parasından ya da vasiyetinden bahsettiniz mi?”

“Neden bahsettiğimiz neden bu kadar önemli anlamıyorum.” Öfkeli bir tavır takınmaya çalışsa da Jonah’nın sesi titriyordu.

Dedektif Taylor tehditkâr bir ses tonuyla sözlerini sürdürdü. “Dilerseniz bu işi polis merkezinde çözebiliriz.”

Jonah’nın sesi boğulur gibiydi. “Cennetin kapılarından geçtikten sonra işlerin nasıl yürüyeceğini tartıştık. Vasiyetini yenilemek üzereydi. Benden tavsiye istedi.” Jonah’nın sesi özgüveninden bir parça kaybetmiş gibi çıkıyordu.

“Dorothy Thortonbury’yi mal varlığını sizin üzerinize yapması için ikna ettiniz mi?”

“Hayır, kesinlikle hayır.”

“Yeğeni bana vasiyeti gösterdi ve her şeyi size kalmış görünüyor. Ayrıca, bilmiyorsanız söyleyeyim, Bayan Dorothy ölmeden bir hafta kadar önce vasiyeti imzalamış.”

“Bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyorum.” Jonah’nın sesi panik yüklüdü.

“Peki ya Laura Whitfield? Onunla olan bağlantınız nedir?”

“O... o kilisemin bir üyesiydi.”

“Kilisenizin mali durumu nasıl, Papaz?”

“Gayet iyi.”

“Kilise topraklarında çalışılması için şehrimizde yeni açılan fidanlıkla anlaştığınızı biliyorum. Sıkı iş çıkarmışlar. Bu oldukça pahalıya mal olmuş olmalı.”

“Üyelerimiz için mali kayıtlar mevcut. Saklayacak hiçbir şeyimiz yok.”

“Şehrimizde birbiri ardında yaşlı kadınlar ölürken siz arazinizde çalışması için birkaç suçluyu işe alıyorsunuz, tüm bunların neredeyse eşzamanlı gerçekleşmesi sizce de biraz şüphe çekmiyor mu?”

Jonah boğazını temizledi. “Tanrı, vergi kaçakçıları ve hayat kadınları için de erişilebilir durumda. Bir doktor sağlıklı bir insanı tedavi etmez. Ben haksızlığa uğramış ve yanlış yola sapmış insanlar için buradayım. Cemaatimdeki insanların bir kısmı temiz bir geçmişe sahip değilse buna hiç şaşırırmam.”

“Özellikle birinden bahsediyorum. Bruce Wayne’den. Aslına bakarsanız, dünkü vaazımızda yayınlanan bir videoda ifşa ettiğiniz Bruce Wayne’den epey etkilendiğinizi duydum.”

“Evet, doğru...” dedi Jonah. “Onun Rose’la olan ilişkisi gerçekten etkileyici.”

“Rose Gardner?”

Kalp atışlarım hızlandı. Konuşmanın gidişatı hiç hoşuma gitmemişti.

“Evet,” dedi Jonah. “Birbirlerine öyle bir bağlılık duyuyorlar ki bunu hâlâ anlamaya çalışıyorum.”

“Tabii,” dedi Taylor şaşkın bir ifadeyle. “Ben de o ikisini çözmeye çalışıyorum. Teorimi duymak ister misiniz?”

“Elbette,” dedi Jonah sesi aksini düşünüyormuş gibi çıkarak.

“Rose Gardner ve Bruce Wayne Decker sizin bu küçük çirkin planınızın bir parçası.”

“Ne planı?” diye sordu Jonah.

Öfkeden nefesim kesildi. *Buna nasıl cüret ederdi!*

“Onlar da bu plana dahiller?”

“Ortada bir plan falan yok, Dedektif. Gardner Kardeşler Fidanlığı’nı kilisenin topraklarında çalışılması için tuttum. Bruce Wayne de onların çalışanı.”

“Peki Rose Gardner ve Decker şu an burada ne arıyor?”

“Kilise arazine dahil olan papaz evi üzerinde çalışıyorlar,” dedi Jonah rahatsızlığını belli eder bir ses tonuyla.

“İşlenen bir cinayet sonrası burada olmaları ne kadar da uygun.”

Ona inanamıyordum. Bunu üzerime yıkmayı nasıl düşündü? Kanıt olmadan Bruce Wayne’i bu işin içine çekmeye nasıl cüret ederdi!

“Tutuklanacak mıyım, Dedektif?”

Taylor birkaç saniye duraksadı. “Hayır ama şehirden ayrılmayın Bay Pruitt.”

“Papaz Pruitt.”

“Bu konuda görüşeceğiz.”

Görüşüm kararmaya başlayınca gerildim. Şu an bir görüntüyle yüzleşmek için en kötü zamandı. Bir polis merkezindeydim ve Bruce Wayne tam karşımda hayalet gibi solgun bir halde dikiliyordu.

“Bunu ben yapmadım. Yemin ederim.”

Sevimsiz bir kahkaha attım. “Huylu huyundan asla vazgeçmez Decker. Seni yeniden içeri tıkmam an meselesiydi. Üç hata yapma hakkın olduğunu duymuş muydun?”

Bruce Wayne bir polis memuru arkasına geçerken titremeye başladı. “Hiçbir şey yapmadım. Yemin ederim. Hayatımı toparlamaya çalışıyorum.”

“Tabii, bunu yargıca söylersin.”

Jonah’nın arka bahçesi Bruce Wayne’in paniğe kapılmış yüzüyle görüş alanıma girdi. “Tutuklanacaksın,” dedim.

Şaşkınlıktan ağzı açık kalırken kolumdan tutup beni kovanın üzerinden indirdi. “Ernie bu tarafa geliyor.”

Memur Ernie köşeyi dönmeden önce bir saksıyı işaret ederek eğildim. “Bununla ilgilenmemiz gerekiyor Bruce Wayne.”

“Evet, hanımefendi.” Bruce Wayne başını salladı. “Bunu da listeye ekleyeceğim.”

Ernie başparmaklarını kemerine sıkıştırıp bacaklarını iki yana ayırarak karşımızda dikildi. “Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?”

Yerimden doğruldum. “Ne yapıyor gibi görünüyorsunuz?”

Sesimin kızgın çıktığını umdum çünkü an itibariyle heyecandan yerimde duramıyordum.

Sorum kafasını karıştırmışa benziyordu. “Bitkileri inceliyor gibi görünüyorsunuz.”

“Bir fidanlığın sahibi olduğum için bitkileri incelemem şüphe mi çekiyor?”

Alnını kırıştırdı. “Tamam, hayır...”

“Sana yardımcı olabileceğimiz bir şey var mı? Yoksa bizi çalışırken izlemeyi mi planlıyorsun?”

Yüzü kıpkırmızı kesilen Ernie iki parmağını V şeklinde kıvrıp önce kendi gözlerine, sonra da bizimkilere doğrulttu. “Gözüm ikinizin de üzerinde.”

Bruce Wayne titredi.

Tehdit edilmek öfkemi tetikledi. Buna nasıl cüret ederdi? Elimi belime koyup çenemi savunmacı bir tavırla kaldırdım. “Güney Arkansas’ın çevre düzenlemesi yapan en iyi ekibi olduğumuzu bilmiyor musun?”

“Hayır, bir suça yataklık ediyorsunuz.”

“Bu şimdiye kadar duyduğum en gülünç şey. Özellikle de karşılaştığım her zanlıyı içeri tıktırdığımı göz önünde bulundurursan.”

Ernie yine bir şey söyleyecekmiş gibi göründü ama tek kelime etmedi.

Bruce Wayne’e döndüm. “Sanırım artık burada işimiz bitti. Hadi fidanlığa dönüp ihtiyacımız olan malzemeleri toparlayalım.”

Bruce dilini yutmuş görünerek başını salladı.

Yanından geçerken Ernie’ye tatlı bir şekilde gülümse dim. Bruce Wayne yer yarılp içine girmeyi diliyor olsa da

tembel adımlar atarak peşimden geldi. Ön bahçeye çıktığı-mızda sesimi alçalttım. “Kamyonetime bin.”

“Tamam.”

Dedektif Taylor ön kapıda belirdi, Jonah ise tam arkasın-da duruyordu. Kamyonetimle uzaklaşırken bizi izledi.

“Jonah’nın Bayan Laura, Bayan Dorothy ve bu sabah ölü bulunan kadını öldürdüğünü düşünüyorlar.” Bruce Wayne’e göz attım. “Seninle benim de bu işin bir parçası olduğumuzu düşünüyorlar.” Otopsi raporu çıkmış mıydı? Bayan Dorothy ve Bayan Laura’nın ölümüyle ilgili fikirlerini birdenbire de-ğiştiren şey ne olabilirdi? Yaşanacakları çoktan ağzımdan kaçırmış olmama rağmen Bruce Wayne’e kalanını da söyle-yebilirdim. “Ve seni tutuklayacaklar.”

Köşeyi döndüğümüz sırada Bruce Wayne’in nefesi kesil-di. “Neden böyle düşünüyorlar?”

“Bir nedene ihtiyaçları mı var?” İç çektim. “Bizi o ölüm-lerle ilişkilendiren tek şey –ölümlerle neredeyse eşzamanlı gerçekleşen– kilise topraklarında Jonah için çalışmaya baş-lamamız.”

“Ama biz onlar öldükten sonra orada çalışmaya başladık! Tamam, sonuncusu hariç.”

“Biliyorum. Bu meseleyi çözeceğiz. Seni bu karmaşaya bulaştıran benim ve kurtaran da ben olacağım.”

Şehir meydanına girip kamyonetimi adliye binasının ya-kınına park ettim.

“Burada ne işimiz var?” diye sordu Bruce Wayne sesi yükselerek.

“Gidip Mason’ı bulacağım.”

“Bölge savcı yardımcısını mı?”

Ellerini tutup sıktım. “Bruce Wayne, sakin ol. Panik yapman hiçbir işe yaramaz.”

“Elimde değil,” dedi hırıltılı bir şekilde nefes alıp vererek.

Buna inanıyordum. Cinayetle suçlandığı önceki davada panik hissinin onu nasıl ele geçirdiğini görmüştüm. O hırdavat dükkânını soyma girişimi tam bir yanlış yerde yanlış zamanda bulunma örneğine dönüşmüştü. “Mason benim arkadaşım. Böyle bir işe bulaştığıma inanmasının imkânı yok.”

“Peki ya ben?”

“Mason benim yargıma güveniyor. Bana öyle söyledi. Ben sana güveniyorsam, Mason da güvenecektir.”

Yutkunarak başını salladı. “Ama yine de adliye binasına gitmek istemiyorum. Bu bende kaşıntı yapıyor.” Boynunu kaşımaya başladı.

Onu anlıyordum. Bildiğim kadarıyla en son, davası için adliyede bulunmuştu. “Merilee’s Café’de beklemeye ne dersin? Sana bir kahve ve kahvaltı sipariş ederiz, Mason’la konuştuktan sonra da seni almak için gelirim.”

Gergin bir şekilde başını salladı. “Olur. Tamam.”

Merilee’s Café’ye girip bir masaya oturduk. “Durma, istediğini sipariş et. Ben ısmarlıyorum.”

“Bunu yapmanıza gerek yok Bayan Rose.”

Ona mönüyü uzattım. “Biliyorum ama bir şeyler yemen kafanın içindeki bulutların dağılmasını sağlayabilir.”

Gözlerini kısarak bana baktı. “Öyle hissettiğimi nasıl bildiniz?”

Ona aynı şekilde hissettiğimi söylemem tam olarak güven telkin edici olmayacaktı. “Sadece hissettim. Burada kal, olabildiğince çabuk geri döneceğim.”

Bruce Wayne başını salladı ama mutlu görünmüyordu. “Size anlatmam gereken bir şey var?”

“Döndüğümde anlatabilirsin.”

“Olmaz. Bir şey gördüm.”

Kollarımı masaya yaslayıp ona yaklaştım ve “Nerede? Ne zaman” diye sordum sesimi alçaltarak.

“Geçen hafta kilisede. Bu sabaha kadar bir kez olsun aklımdan geçmemişti.”

“Ne gördün?”

Garson kadın kahve fincanını doldurup onun siparişini aldı.

Paketi yırtıp şekeri kahvesine boşaltırken Bruce Wayne’in elleri titriyordu.

“Bruce Wayne. Ne gördün?”

Yüzünü ellerinin arasına gömdü. “Olmaz. Size söyleyemem.” Ellerini indirdiğinde gözleri cam gibiydi. “Zaten bizim bu işin bir parçası olduğumuzu düşünüyorlar. Anlatırsam bunu size karşı kullanabilirler.”

“Hayır. Bu meselede beraberiz. Bana güvenebilirsin.”

Başını eğip dağınık saçlarının arasından masaya baktı. “Siz güvenebileceğim tek insansınız, bu yüzden sizi korumak zorundayım.”

Arkama yaslandım ve ona yeniden bakmadan önce bıkkın bir halde elimi saçlarımın arasından geçirdim. “Yalnızca bu mu? Her ne gördüysen bunu gördüğünde kilisedeydin.”

Kafasını salladı.

En azından bu da bir şeydi. “Mason’a anlatmak ister misin?”

“Bilmiyorum.”

“Birlikte adliye binasına gidebiliriz ve...”

Gözleri kocaman açıldı. “Hayır! Oraya gitmeyeceğim!”

Ellerimi kaldırdım. “Tamam. Onun buraya gelmesine ne dersin? Ama bana biraz daha bilgi vermen gerekiyor.”

“Kilisedeki o çocukla ilgili.”

“Thomas mı?”

“Evet.” Göğsünü, ardından pantolon cebini yokladı.

“Keşke bir sigaram olsaydı.”

“Dönerken sana getiririm.”

Bekleyebileceğim gibi görünmüyordu, bu yüzden onu yalnız bırakmada ciddi bir ikilem yaşadım. Ceptelefonumu çantamdan çıkardım, niyetim Mason’ın bizimle burada buluşup buluşamayacağını öğrenmekti. Ama numarasını tuşlamaya çalıştığımda şarjımın bittiğini fark ettim. Bu benim ilk telefonumdu, birkaç ay önce satın almıştım; bu yüzden şarj etmeyi hatırlamayı alışkanlık haline getirmediğimi biliyordum.

Bruce Wayne bacağını yukarı aşağı sallamaya başladı.

“Hapse dönemem Rose. Bunu yapamam.”

Elimi elinin üzerine kapadım. “Kimse seni hapse göndermiyor. Gidip Mason’ı getireceğim. O bu meseleyle ilgilenecek. Söz veriyorum. Beni burada bekle.”

Merilee’s Café’den çıkarken, döndüğümde onu burada bulmayı umdum.

Bölüm Yirmi

Mason'ın göz alıcı genç sekreteri beni gördüğüne pek sevinmemişti. Göz ucuyla beni süzüp ardından bilgisayar ekranına döndü. "Dışarıda."

"Ne zaman döneceğini biliyor musunuz?"

Kaşlarını kaldırdı ama dikkati hâlâ bilgisayar ekranındaydı.

"Hayır."

"Mahkemede mi?"

Onaylamaz bir ifadeyle dudaklarını büzdü. "Bay Deveraux'nun programını tartışma yetkisine sahip değilim. Muhtemelen arayıp diğer herkes gibi randevu almanız gerekiyor."

Neden telefonumu şarj etmemiştim ki? Mason'ın ceptelefonu numarası sadece orada kayıtlıydı ve telefonumu şarj edecek zamanım yoktu. "Arayıp Rose'un onunla konuşmaya ihtiyaç duyduğunu söyleyebilir misiniz? Konu çok önemli."

Ellerini masasında kenetleyip kendini beğenmiş bir ifadeyle beni süzdü. "İsminizi ve numaranızı verirseniz memnuniyetle size *bir randevu* ayarlayabilirim."

“Bunun ne kadar süreceğine dair bana bir fikir veremez misiniz?”

Sorumu göz ardı edip işine geri döndü.

Bruce Wayne’in beni daha ne kadar bekleyeceğinden emin değildim. Ellerimi masasına dayayıp öne doğru eğildim. “Yemin ederim, burada olduğumu bilmek isteyecektir. Onu arayıp telefonuna bir mesaj bırakamaz mısınız?”

“Rose?” Mason şaşkın bir halde kapı girişinde duruyordu.

Ona bakınca gülümsemesi yitip gitti.

“Her şey yolunda mı?”

“Hayır.”

Kolumu tutup beni ofisine çekmesinin ardından kapıyı kapadı. “Ne oldu?”

“Nereden başlayacağımı bilmiyorum.”

“En başından.”

Masasının köşesine yaslanırken odasında gezinmeye başladım. Mavi gömleği, gri kravatı, sert ifadesiyle bugün daha resmi ve göz korkutucu görünüyordu. Bu izlenimin gerilmeme neden olacağını umsam da yardım edebilecek olması gerçeği bana güven veriyordu.

“Bruce Wayne’le bu sabah Jonah’nın papaz evinde buluştuk ve ön bahçede çevre düzenlemesini nasıl yapacağımızı tartışırken Dedektif Taylor’la Memur Ernie çıkageldi. Bir diğer kadının daha öldüğünü, Jonah’ya birkaç soru sormak istediklerini söylediler.”

“Bir diğer kadın mı? Beni aramadılar.” Mason aşırı öfkeli görünüyordu.

“Dahası var.” Derin bir nefes aldım. “Taylor’la Jonah eve

girince Ernie Bruce Wayne'le bana bir katille işbirliği yapmamızla ilgili bir şey söyledi.”

“Ne?”

“Bruce Wayne'le arka bahçeye geçtik. Pencereden Jonah'yla Dedektif Taylor'ı görebiliyordum, o yüzden kulağımı cama dayayıp ne konuştuklarını dinledim.”

Yüzünü buruşturdu. “Bu kısmını duymak istediğimden emin değilim.”

“Mason, Dedektif Taylor o kadınları Jonah'nın öldürdüğünü düşünüyor ve Bruce Wayne'le benim bu işin bir parçası olduğumuz fikrinde.”

Yerinden doğruldu. “Bu şimdiye dek duyduğum en saçma şey. Neye dayanarak?”

“Kadınların ölmesiyle neredeyse eşzamanlı olarak Jonah'yla çalışmaya başladığımızı söylüyor ve Bruce Wayne'in bir suç geçmişi var. Onları dinlerken bir görüntü gördüm.”

Mason irkildi. “Seni duydular mı?”

“Hayır.” Başımı salladım. “Ama Dedektif Taylor, Bruce Wayne'in tutuklanmasını sağlayacak. Ne yazık ki bu kısmı Bruce duydu ve şu an korkudan çılgına dönmüş durumda.”

Mason masasının arkasına geçip telefonunu kaldırdı. “Bu meseleyi hemen çözeceğim.” Öfke içinde tuşlara basıp beklerken, penceresinin önüne geçtim. Ofisi meydana bakıyordu ve buradan Merilee's Café net olarak seçiliyordu.

“Senden bir açıklama bekliyorum Taylor. Bir diğer ölüm haberi kulağıma geldi ve cinayet mahallini incelemem için kimse beni bilgilendirmede.” Duraksadı. “*Pardon?*”

Ona doğru döndüğümde yüzünün kıpkırmızı kesildiğini gördüm.

“Neye dayanarak?” Birkaç saniye sonra başını salladı. “Bir davayı nasıl soruşturacağına dair herhangi bir fikrin var mı senin? Kafandan tek bir mantıklı fikir geçiyor mu?”

Tanrım. Bu hiç iyi değildi. Bruce’un Merilee’s Café’den çıkması ihtimaline karşın pencereden dışarı baktım.

Mason’ın sesi sert ama kontrollüydü. “Özel hayatım yalnızca *beni* ilgilendirir Dedektif Taylor. Dahası, bu bahsi geçen sorgulamadan bağımsız bir mevzu.” Yeniden duraksadı. “Bu karardan pişmanlık duyacaksın.” Telefonu çarparak kapadı.

“Ne oldu?”

“Bir suçluya ilişki içinde olduğumu ve hislerimin yargı-mı etkileyebileceğini düşündüğü için cinayet mahallini incelememem gerektiğine karar vermiş.” Yumruğunu masaya geçirdi. “Lanet olsun.”

İrkildim. “Bunu yapabilir mi?”

“Elbette, bir olay mahalline beni çağırmayı *unutabilir* ama dava açma yetkisine sahip tek kişi eyalet savcısıyla benim. Keyfi bilir. Azabımdan kaçınsın.”

“Benim yüzümden köprüleri yakmana gerek yok Mason.”

Bakışları sertleşti. “Köprüler uzun bir süre önce alev aldı zaten.”

“Bruce Wayne’i Merilee’s Café’de bıraktım. Buraya gelmeyi reddetti. Hapse dönmeye dayanamayacağım söylüyor.”

Mason şakaklarını ovuşturdu. “Ah bu ne karmaşa.”

“Kilisede geçen hafta bir şey gördüğünü ve bu sabaha kadar buna bir anlam veremediğini söyledi, fakat ne olduğundan bana bahsetmiyor. Polisin bunu benim bildiğimi öğrenmesinden endişeleniyor, dahil ettikleri bu karmaşada polise bana karşı daha fazla koz vermemek için.”

“Kahretsin.”

“Sana bahsetmem için bir şey söylemesini rica ettim. Bunun sokağımın köşesinde yaşayan Thomas’la ilgili olduğunu söyledi.”

Mason ayağa kalkıp kapıya yöneldi. “Hâlâ Merilee’s Café’de mi?”

“Onu orada bıraktım. Kahvaltı sipariş ettim ve seninle konuşup hemen döneceğimi söyledim.”

Kapıyı açıp dışarı çıkmamı bekledi ve sekreterinin masasının yanından geçerken durup genç kadına Mason van de Camp Deveraux III’ün ölümcül bakışını attı. “Cecilia, bu hanım Rose Gardner. Bir daha onun benimle konuşma talebini göz ardı ettiğini duyarsam bu ofise asla adım atamazsın. Anlaşıldı mı?”

Kadın başını eğdi. “Evet, Bay Deveraux.”

“Güzel. Bir süre adliyede olmayacağım.” Kararlı bir ifadeyle dönüp bana baktı. “Hadi gidip Bruce Wayne’i bulalım.”

Dünyanın en yavaş asansörüne bindiğimizde, “Bunu yapmak zorunda değildin,” dedim. “Yalnızca işini yapıyordu.”

Gözleri öfkeyle parıldadı. “İşini yapsaydı beni hemen arayıp senin ofisimde olduğunu söylerdi. Senin öncelikli olduğunu biliyor.”

Daha önce Mason’ın ofisinde hiç bulunmamıştım, onunla yalnızca ofisin önünde karşılaşmış ve birkaç kez de onu ceptelefonundan aramıştım. “Neden?”

“Çünkü belayı üzerine çekmede epey beceriklisin ve beni yalnızca önemli bir şey olduğunda arayacağını bilecek kadar seni tanıyorum.”

“Şey... teşekkür ederim.”

“Decker’ın vereceği bilginin güvenilir olduğunu düşünüyor musun?”

Sorduğu şeyi algılamam birkaç saniyemi aldı. “Uyuşturucunun etkisi altında olabileceğini ima ediyorsun sanırım. Söz konusu bir uyuşturucu bağımlısı olduğunda bu ihtimal her zaman olabilir, fakat bence hayır, uyuşturucunun etkisi altında değildi. Bruce Wayne arınmaya çalışıyor ve kafası güzel olsaydı geçen hafta kesin fark ederdim.”

Başımı salladı. “Bu benim için yeterli.”

Merilee’s Café’ye girdiğimizde midem kasıldı ve Bruce Wayne’in masasının boş olduğunu gördüğümde kalbim tekledi. “Gitmiş.”

Mason küçük mekânda etrafa bakındı. “Tuvalette olabilir.”

İki büküm olarak başımı salladım. “Hayır. Bu masada oturuyordu ve masa şu an tertemiz. Benim peşimden çekip gitmiş olmalı.”

“Korkudan nereye kaçmış olabileceğini biliyor musun?”

Ağlamak istiyordum. “Hayır. Nerede yaşadığını bile bilmiyorum. Onunla Piggly Wiggly’de çalışan David aracılığıyla anlaştım. Sonrasında işe başladılar.”

“O halde hadi Piggly Wiggly’ye gidip David orada mı bir bakalım. Belki o arkadaşının nerede olduğunu biliyordur.”

“Orada değildir. Akşamları çalıştığından eminim.” Bruce Wayne’in masasında duran sandalyelerden birine çöktüm. “Hepsi benim suçum. Ödö patlamış haldeydi. Onu burada yalnız bırakmamalıydım.”

“Bu şekilde konuşma. Bu senin suçun falan değil. Onu bulacağız.”

Mason'a baktım. "İşe alıp orada çalıştırmasaydım Bruce Wayne'i bir şüpheli olarak görmeyeceklerdi."

"Bana iyi bir iş çıkardığını söylemiştin. Bu sabah da geldi, öyle değil mi? Pruitt ikinizi de dün gösterisine dahil etmesine rağmen?"

"Evet..."

Mason karşımdaki sandalyeye oturdu. "Erkekler çalışmaktan ve iyi iş çıkarmaktan gurur duyarlar. Bruce Wayne'in başına gelmeyen kalmamış gibi görünüyor. Payına düşeni aldığından eminim, ancak işlemediği bir cinayet yüzünden tutuklanmasının ardından eline bir şans geçememişti. Sen ona bu işi teklif edene kadar."

Dirseklerimi masaya dayayıp ellerimi alnıma bastırdım. "Ona bir iş imkânı sunmuş olabilirim ama baksana... yapmadığı bir şey yüzünden tutuklanmak üzere. Yeniden."

"Nerede saklandığını bulup bu karmaşayı çözeceğiz, anlaştık mı?"

Ellerimi indirdim. "Neden bana yardım ediyorsun? Onu tanımıyorsun bile."

Mason'ın dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı. "Çünkü doğru olan şey bu."

Bruce Wayne'in siparişini alan garson kadın bu kez neşeli bir şekilde masamıza geldi. "Merhaba Bay Deveraux. Her zamankinden mi istersiniz?" Ona tüm dişlerini gözler önüne sererek gülümsedi.

Mason iç çekerek ayağa kalktı. "Hayır, çıkmak üzereyim. Yine de teşekkür ederim Brittany."

İkisini süzerek ve birbirlerini tanımlarına şaşırarak ayağa kalktım. Fakat Mason zamanının çoğunu adliyede geçi-

ren bekâr bir erkekti, haliyle burada sık sık bir şeyler yiyip içiyor olmalıydı.

Kadın başını eğip beni süzdü. “Siz kısa süre önce burada o adamla oturan hanımsınız değil mi?”

“Evet,” dedim çantamdan cüzdanımı çıkararak. “Birden çıkıp gittiği için özür dilerim. Size herhangi bir borcum var mı?”

“Hayır, arkadaşınızın birlikte gittiği adamlar hesabı ödeler.”

İrkildim. “Hangi adamlar?”

“İki adam gelip onunla oturdu. Arkadaşınız onları gördüğü için gerilmiş görünüyordu ama sizinleyken de biraz tuhaf görüldüğünden bunu önemsemedim.”

Mason kadına döndü. “Ne yaptıklarını anımsıyor musun?”

Kadın kızardı ve istemsizce saçlarını düzeltti. “Gerçekten bir şey yapmadılar Bay Deveraux. Yalnızca konuştular. Bayanın arkadaşına kahvaltı getirirken, üçü de çekip gitti. Para da masanın üzerindeydi.”

Mason bakışlarını ona odakladı. “Ne tarafa gittiklerini gördün mü?”

“Evet, arka taraftan çıktıklarını gördüm.”

“O iki adamın neye benzediğini anımsıyor musun?”

“Evet, biri uzun boylu ve keldi, boynunda da bir yılan dövmesi vardı.”

“Tahminen kaç yaşlarındaydı?”

Düşünürken burnunu kırıştırdı. “Otuzlarında olabilir. Diğeri ise daha çok bir çocuk gibi görünüyordu.”

“Bir çocuk gibi derken?”

“Ah, genç bir çocuk. Sivilceli falan. Siyah saçları uzun ve kabarıktı ve çenesi tüylüydü.”

Elimi Mason'ın koluna koydum. "Thomas'a benziyor."
Brittany kaşlarını çatarak bakışlarını elime çevirdi.

Mason bunu fark etmemişti, tamamen bana odaklanmış durumdaydı. "Emin misin?"

"Evet."

Deveraux yeniden kadına döndü. "Nasıl bir araba kullandıklarına dikkat ettin mi? Kıyafetlerine? Onları tanımlama konusunda bana yardımı dokunacak herhangi bir şeye?"

"Arabalarını görmedim. Onları yalnızca kadının arkadaşının masasında otururken gördüm. Çocuk kot pantolonla bir grubun tişörtünü giymişti ama kel olan üniformalıydı, üzerindeki iş kıyafeti gibiydi."

"Üniformasıyla ilgili herhangi bir şey hatırlıyor musun? Rengi ya da üzerinde yazanlar gibi?"

"Orta beden gri bir gömlek ve sanırım bir garajla ilgili bir baskı vardı üzerinde."

Başımın döndüğünü hissettim. "Weston's Garage..." diye mırıldandım haklı olmaktan korkarak.

Kadının yüzü aydınlandı. "Evet! Orası!"

Mason benimle yüzleşmek için döndü. "Bunu nereden bildin?"

Başımın dönmesini geçiştirmeye çalıştım. "Daniel Crocker."

Mason'ın ifadesi sertleşti. "Daniel Crocker şu an hapis-hanede davasını bekliyor."

"Thomas'ın bana dediğine göre..." Şimdi her şey anlam kazanmıştı.

"Thomas sana ne dedi?"

"Daniel Crocker benim peşimde."

Bölüm Yirmi Bir

Brittany başka bir müşteriyle ilgilenmek için giderken Mason beni sandalyeye oturtup masada karşıma geçti. “Neden Daniel Crocker’ın peşinde olduğunu düşünüyorsun?”

“Tamam, önce Thomas’la ilgili bir görüntü gördüm. Ondan sonra Bayan Dorothy’nin evini yeğenine bırakmadığını öğrendim. Thomas ön bahçesindeydi ve bana Bayan Mildred’in de öldürülmemesinin çok kötü olduğunu söyledi. Bunu tuhaf buldum çünkü polis hâlâ bunu doğal sebeplere bağlıyordu.”

“Evet, bu gerçekten tuhaf.”

“Ona böyle söylemesinin korkunç olduğunu söyledim, bunun üzerine zaten kimsenin Bayan Mildred’i sevmediğini dile getirdi. Bu konuda gerçekten onunla tartışamadım. Arabasına binerken bir görüntü gördüm. Kötü görünümlü bir adamın karşısında duruyordu. Thomas bir işle ilgili sorun yaşadığını söyleyince adam bundan hiç hoşlanmadı.”

“Başını biraz belaya sokmuş gibi görünüyor.”

“Öyle.”

“Peki ama bunun Crocker’la ilgisini anladığımdan emin değilim.”

“Thomas’ı cuma günü kilisenin bahçesinde gördüm.”

Mason kaşlarını kaldırdı. “Jonah Pruitt’in kilisesinde mi?”

Başımı salladım. “Sanırım Jonah için çalışıyor. Bana Daniel Crocker’ı içeri tiktirdiğim için bu durumdan hoşnut olmayan ve bana bunun bedelini ödetmek isteyen pek çok insan olduğunu söyledi.” Kollarımı masaya yasladım. “Thomas sürekli arabasıyla takılıyor. Kuvvetle muhtemel Weston’s Garage’la bir bağlantısı var. Daniel Crocker’ın mekânıyla.”

Mason öfkeli görünüyordu. “Neden tehdit edildiğini bana söylemedin?”

Omzumu silktim. “O sadece bir çocuk. Öylesine konuştuğunu düşündüm. Bundan dün Joe’ya bahsettiğimde...” Hissettiğim burukluğu bastırmaya çalışarak gözlerimi yumdum. Hapse tıklılmanın verdiği endişenin diğer dertlerimi geri plana itmesi ne kadar da komikti.

“Joe’yla konuştuğuna sevindim ama o şu an burada değil, değil mi?” Mason’ın sesi buz gibiydi.

Gözlerim kocaman açıldı. “Bu da ne anlama geliyor?”

“Joe gizli görevdeyken kim-bilir-ne-yapıyor ve kim-bilir-nerede anlamına geliyor. Bununla başa çıkamaz Rose. Henryetta’da bir tek ben varım. Bana da söylemen gerekirdi.”

“Önemli olduğunu düşünmemiştim.”

“Biri sana Daniel Crocker’m peşinde olduğunu söylüyorsa, bu önemlidir.”

“Joe bir şey bilip bilmediklerini öğrenmek amacıyla Fenton County Şerif Departmanı’nı arayacağını söyledi ve

bana Henryetta Polis Departmanı'ndan bir arkadaşının kartvizitini verdi."

Mason bunu umursamış görünmüyordu.

"Bruce Wayne'i Weston's Garage'a götürdüklerini düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum." Mason düşüncelere daldı, sonra ceptelefonunu çıkardı. "Henryetta Polis Departmanı'nı bu meseleyle ilgili bilgilendireceğim, ancak ikimiz de bunun bir işe yaramayacağını biliyoruz. Fenton County Şerif Departmanı'yla da iletişime geçeceğim, fakat Weston's Garage şehrin dışında ama hâlâ şehir sınırında yer alıyor. Henryetta polisi yargılama yetkisine sahip. Yine de Crocker tehdidiyle ilgili olarak her iki tarafı da bizzat aramayı düşünüyorum."

"Tamam ama burada *hiçbir şey yapmadan* duramam. Ya ona zarar verirlerse? Sesim çatladı.

"Bu da onlardan olabildiğince uzak durman için yeterli bir sebep." Ayağa kalktı. "Hadi!"

"Nereye gidiyoruz?"

"Henüz bilmiyorum ama burada oturarak hiçbir şeyi çözemeyeceğiz."

Garson kadın yanımıza gelince Mason ceketinin cebinden bir kartvizit çıkarıp ona uzattı. "Brittany, herhangi bir şey hatırlarsan beni arayabilir misin?"

Kadın kıkırdayarak kartviziti aldı ve önlüğünün cebine sıkıştırdı. "Elbette Bay Deveraux. Kartta ev numaranız da yazılı mı?"

"Sadece ofis numaram mevcut."

Hüsrana kapılan kadının omuzları çöktü.

“Ama sekreterim uygunsam benimle temasa geçmeni sağlayabilir.”

İşte bu, kadını mutlu etmiş benziyordu.

Kaldırımı çıktığımızda sıcak hava dalgası yüzüme vurdu. Hava ne zaman mevsim normallerine dönecekti? “Hayran kulübün epey kalabalık,” diye mırıldandım.

Mason tam karşımda durdu. “Ne demek istiyorsun?”

“Nereye gitsen kadınlar yanında eriyorlar.”

Şaşkınlıkla başını salladı. “Henryetta’nın seçkin bekâr erkeklerinden biri olduğumu bana söyleyen sendin. Hiçbir zaman böyle olsun istemedim. Neden önemsiyorsun?”

Sinirlenerek ona cevap vermeyi reddettim. Özellikle de verecek bir cevabım olmadığı için. Bunun beni neden ilgilendirdiğini de bilmiyordum. Sıcak hava ve Bruce Wayne’i kaybetmek beni tuhaflaştırmış olmalıydı. En iyisi konuyu değiştirmekti. “Peki nereye gideceğimize karar verdin mi?”

“Fenton County Şerif Departmanı’na.”

“Onlarla iletişime geçeceğini söylediğini sanıyordum.”

Mason beni arabasına yönlendirip benim için yolcu kapısını açtı. “Evet, öyle söyledim ama bir ziyaret daha yerinde olacak gibi görünüyor.”

“Beni de mi yanında götüreceksin?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Seni gözümün önünden ayırırsam Bruce Wayne’in ortadan kaybolmasını fırsat bilen Taylor seni bir tehdit olarak görüp tutuklayabilir. Daha da kötüsü, Bruce Wayne’i götüren adamlar senin peşine de düşebilirler. Ne yapmak istersin?”

“Seninle kalmak.”

“Evet, ben de öyle düşünmüştüm.”

Fenton County Şerif Departmanı Henryetta'nın on dakika kadar uzağındaki küçük bir şehirde yer alıyordu. Fenton County'deki herkes bu iki kurum arasındaki çekişmeyi bilirdi. Sadece bunun Bruce Wayne'e fayda sağlamasını umuyordum.

İçeri girerken Mason kravatını düzeltti. "Şerifle konuşurken, sana nerede bekleyebileceğini göstereceğim."

"Tamam."

Beni kötü bir muhitte çalışanların tercih edebileceği türden dört bir yanı camla çevrili bir odanın dışındaki bekleme alanına oturtturdu. "O, kurşungeçirmez bir cam mı?"

Mason o tarafa göz attı. "Sanırım," dedi kayıtsızca.

"Buralarda çok mu silah atılıyor? Neden resepsiyonist o camın arkasında oturma ihtiyacı duyuyor ki?"

"Rose, burada güvendesin. Sadece beni bekle."

Söylemesi kolaydı. Camın arka tarafına geçecek olan oydu, fakat başka bir seçeneğim varmış gibi görünmüyordu. "Bir yere gitmiyorum."

Şerif yardımcısı onu arka tarafa yönlendirince etrafa göz gezdirdim. Genç bir çocuk iki koltuk yanımda oturuyordu. Kulaklık takmıştı ve parmaklarını davul çalar gibi bacaklarına vuruyordu.

Better Homes and Gardens dergisinin eski bir baskısını alıp okuyabileceğim bir makale bulmaya çalıştım, fakat Sevgililer Günü teması gerçekten ilgimi çekmeyince dergiyi yanımda duran masaya geri fırlattım.

Dış kapı açıldı ve bir kadın aceleyle etrafı camla çevrili odaya doğru ilerledi. Odada oturan resepsiyonist kadın şaşkın bir ifadeyle irkildi.

Sarışın kadın camı yumruklamaya başladı. “Adalet istiyorum ve bana ait olanı almadan hiçbir yere gitmiyorum!”

Şaşkınlığını üzerinden atan resepsiyonist artık bıkkın görünüyordu. Esnedi ve camın alt kısmındaki açıklıktan klipsli bir kâğıt tutacağı itti dışarı doğru. “Bir şikâyetiniz varsa bu evrağı doldurmanız gerekiyor.”

“Evrak mı?” diye bağırdı kadın. “Zaten doldurdum!” Çantasından bir tabanca çıkarıp havaya doğrulttu.

Bir dahaki sefere Mason Deveraux’nun kayıtsızlığını yüzüne vuracaktım. Burada güvendeydim demek!

Resepsiyonist çoktan işine dönmüş ve tabancayı bile fark etmemişti ve ben Şerif Departmanı’ndan medet ummak için buradaydım.

Çılgın kadın bekleme alanında kimlerin olduğunu görmek için etrafa göz gezdirdi ve bakışlarını sonunda üzerime dikti.

Gözlerimi kırıpıştırdım. “Christy?” Bayan Dorothy’nin yeğeni elinde bir tabancayla Şerif Departmanı’ndaydı. Aklını kaçırmış olmalıydı.

“Rose?” Christy tabancasını –masasından kalkıp arka tarafa doğru yürüyen–resepsiyonistin görüş açısından çıkaracak şekilde aşağı indirdi.

Tabancayı işaret ettim. “Burada ne arıyorsun?”

Ağlamaya başlayarak omzunu silkti. “Birinin beni dinlemesine ihtiyaç duyuyorum.” Sefil bir haldeydi. Saçları dar-madağınaktı ve yüzünden terler boşalıyordu.

“Şerif Departmanı’nda silah çekmenin sana fayda sağlayacağını sanmıyorum.”

“Şerifin dikkatini çekmek istedim.”

Yaptığını fark eden tek kişinin sadece ben olduğumu be-

lirtmemin iyi bir fikir olmadığına karar verdim. Davulcu çocuk hâlâ bacağında ritim tutuyordu, ahlaksız bir solo çeker gibi görünürken gözleri sımsıkı kapalıydı.

“Jonah Pruitt’in teyzenin evinin yeni sahibi olduğunu duydum.”

Tabancasını aşağıda tutmaya devam ederek bana doğru geldi. “Bu doğru değil. Doğru olamaz.”

“Haklısın.”

İfadesi sertleşti. “Hey. Sen o pislik için çalışıyorsun.”

Kalbim neredeyse göğüs kafesimden çıkacaktı. “Hayır.” Başımı salladım. “Gerçekten onun için çalışmıyorum. Sözleşmeli bir işçiden fazlasıyım.”

Yüzü aydınlandı. “Ah, bundan daha fazlası olduğunu biliyordum. Aslında, geçen hafta kiliseyi ziyaret ettiğimde siz ikiniz epey samimi görünüyordunuz.” Silahını yeniden kaldırıp bana doğru salladı. “Olup bitenleri bildiğine bahse girerim. Şimdi benimle geliyorsun. Papaz Jonah’yla konuşmaya gideceğiz.”

“Jonah’yla konuşmak için bunun bir fayda sağlayacağından emin değilim.”

Kaşlarını kaldırdı. “Jonah demek? Bu biraz özel, değil mi?”

Hay aksi.

“Bence harika bir fikir.” Yanıma geçip silahı bedenime yakın tuttu. “Hadi gidiyoruz.” Gözleri kocaman açılmıştı ve gözbebekleri düşünüldüğünde kesinlikle bir tür uyuşturucunun etkisi altında olduğu belliydi.

Kahretsin.

Çaresiz bir halde cama doğru baktım ama resepsiyonist henüz dönmemişti. Ritim tutan çocuk bir kreşento üzerinde

çalışıyordu. Bağırmayı ya da çılgılık atmayı düşündüm, fakat Christy beni gerçekten vurabilecek kadar kendinden geçmiş görünüyordu.

İç çekerek onunla birlikte ön kapıya yöneldim. Başımı nasıl oluyordu da her seferinde belaya sokabiliyordum? “Bura-ya eyalet savcı yardımcısıyla geldim,” dedim. “Gittiğimi fark ettiğinde hiç de mutlu olmayacak.”

Bunun fikrini değiştirebileceğini umsam da aksi bir etki yarattı. Silahı kaburgama saplamasıyla acı içinde haykırdım.

“Eyalet savcı yardımcısı seni buraya bizzat getirdi demek? *Bana ait olanı çaldığın için* aleyhine dava mı açmak üzere yoksa?”

“Hayır, o sadece beni koruyor.”

Kahkaha attı. “Bu konuda gerçekten berbat bir iş çıkarıyor, sence de öyle değil mi?”

Yüzümü buruşturdum. “Açıkça umduğum gibi olmadı.”

Arabası Şerif Departmanı’nın girişine yakın, park alanının tam ortasında duruyordu. Christy Mason’ın Sedanıyla birkaç polis aracının çıkmasını engelleyecek şekilde açıkça aracını park etme derdine bile düşmemişti.

Beni direksiyonun başına oturtup kendisi yolcu koltuğuna geçti. “Jonah’nın evine nasıl gideceğini bildiğinden eminim.”

Bildiğimi itiraf etmekten nefret ettim, fakat bu an itibarıyla endişeleneceğim en son şey gibi görünüyordu. “Bu düz vitesli bir araba.”

“Yani?”

“Yani düz vitesli araba kullanamıyorum.”

“Sen yalancı bir sürüksün. Sür.”

Silahı bana doğrultması bir yana, az önce karakterime hakaret etmişti. “Yalancı bir sürtük mü? Neden bana öyle dedin?”

Tam bir embesilmişim gibi kaşlarını kaldırarak bana dik dik baktı. “Bir din adamıyla yatman ve başka insanların parasını çalman seni yalancı bir *sürtük* yapıyor.”

“Onunla yatmıyorum. Bizi konuşurken görmenle bunun ne ilgisi var?”

“O işleri bilirim!” diye bağırdı silahıyla beni dürterek. “Şimdi sür!”

Elim titreyerek anahtarı çevirdim ve bu işi nasıl halledeceğimi çözmeye çalıştım zira bu zamana dek sadece bir kez düz vitesli araba kullanmıştım. Bessie Hala’yla Earl Amca’nın çiftliklerini ziyaret ettiğimde ve Earl Amca bana eski kamyonetini sürmeyi öğrettiğinde. Anahtar kelime şuydu: *Dene*.

Ayak debriyajda. Vites kolunu kavra. Aklıma gelenlerin izini sürdüm ama araba hareket etmedi.

Bunun yerine sadece yalpaladı.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı Christy. “Gaz ver!”

“Sana düz vitesli araba kullanamadığımı söylemiştim. Deniyorum.”

Araba kaydı ve bir ekip otosuna çarparak durdu.

“Bir polis aracına çarptın!”

“Yanlışıklıkla oldu! Bana bağırma kes! Sinirlerimi geriyorsun!” Ayağımı debriyajdan çekmemle araba sarsıldı ve yeniden ekip otosuna çarptı. “Hay aksi!”

Christy boştaki eliyle vites kolunu kavradı. “Debriyaja ve frene bas.”

Dediğini yaptım ama nasıl yaptığımdan emin değildim. Muhtemelen ikna edici tek etken üzerime doğrulttuğu silahtı.

Bana talimatları verdi ve sarsılıp tiz bir ses çıkararak Highway 82'ye yöneldik. Araba epey gürültü çıkarsa da kimsenin olup bitene bakmadığına inanamıyordum. Yine de bakmamış olmalarına minnettardım. Köşeye sıkıştığında Christy'nin tabancasını kullanacağından hiç kuşum yoktu.

Jonah'nın evine ulaşınca aklımda bir tür plan kurmaya çalışarak kaldırımın kenarına park ettim. Jonah'yı vuracak mıydı? "Christy, paraya ihtiyacın olduğunu biliyorum ama bu başka türlü halledilebilir. Yemin ederim."

Silahını havada salladı. "Hakkım olanı almaktan başka bir yol mu? Güzel, o halde daha fazlasını alacağım. Hadi gidelim!"

Jonah'nın ön verandasına doğru yürürken avuç içlerim terlemeye başladı. Onunla o eve girersem bunun sonunun iyi olmayacağından emindim. Christy kapıyı tıklattı ve yeterince beklememizin ardından yeniden denedi. Papaz kapıyı açmadığında ise tabancasını yeniden bedenime dayadı. "Nerede?"

"Nereden bileyim?"

"Siz ikiniz yatıyorsunuz, öyle değil mi? Programının ne olduğunu bildiğinden eminim."

Midem bulandı. "Ah! Hayır! *Onunla* yatmıyorum!" Jonah Pruitt'in çıplak bedeni gözümün önüne gelince acilen duş alma ihtiyacı duydum.

"Buna izin veriyormuşsun gibi görünüyor. Aç şu kapıyı."

Tokmağı çevirdim, neyse ki kapı kilitliydi.

Christy kapıyı tekmeleyip acıyla haykırdı. "Nerede?"

Geri çekilmeyi denedim ama kolumu kavrayıp parmaklarını tenime batırdı.

"Bilmiyorum. Kilisede olamaz mı?"

Beni arabasına doğru itti ve aracı nasıl kullanacağımı anlattı yeniden. Bu çok saçmaydı. “Sen kullanmalısın,” dedim ona. “Düz vitesli araba kullanmada çok kötüyüm. Şehirdeki insanlar bunu fark edecekler. Ya polis alkollü araç kullanmaktan beni durdurursa?”

“Aynı anda hem silahı tutup hem araba kullanamam.”

“Bir şey yapmayacağım. Söz veriyorum. Sadece bana yeniden bu arabayı kullandırma.”

Sözlerimi düşünürken tırnaklarını kemirdi. “Tamam ama sakın kaçmaya kalkışma.”

Tek kelime etmeden başımı salladım.

Yeniden arabaya bindik, Christy silahı kucağına koydu. Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Yalancı sürtük ifadesinin *yalancı* kısmı gerçek olmak üzereydi ama başka şansı yoktu.

Elimden geldiğince dikkatini dağıtmam gerekiyordu, bu yüzden ona türlü sorular sormaya başladım. “Shreveport’a dönmeyi düşünmüyor muydun? Döneceğini sanıyordum.”

Altdudağı tiksinti dolu bir ifadeyle kıvrıldı. “*Erkek arkadaşın* mı sana bundan bahsetti?”

Ürperdim. “Jonah Pruitt benim erkek arkadaşım değil. Ve hayır, Bruce Wayne’le David bana senin teyzenin eviyle ilgili meseleyi halledip döneceğinden bahsetmişti.”

“*Benim evim* demek istiyorsun sanırım?” diye bağırdı alındaki damarları şişirecek bir öfkeyle. “O piç kurusu onu benden çaldı!”

“Bayan Dorothy’yi öldürmenin sebebi bu mu? Bu sayede parasını alabilmek?”

Histerik bir şekilde kahkaha attı. “Bunu gerçekten sana

itiraf edeceğimi düşünüyor musun? Bir aptal gibi mi görünüyorum?” Bana bakmak için dönünce tam önümüzde durmuş olan Suburban’ı fark etmedi. Araba Suburban’a toslarken silah yere düştü.

Çarpmanın etkisiyle ehliyet kemeri omzuma ve karnıma saplandı. Christy kendine gelmeye çalışırken el yordamıyla kemeri açmaya çalıştım. Kapı koluna uzanırken ne yaptığımı fark edip beni saçımdan tutarak geriye çekti.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?” Silahı bulmak için yere eğildi.

Suburban’ın sürücüsü dışarı çıkmış bağıırıyordu, fakat olup biteni fark edince durdu. Dirseğimi karnına geçirince Christy homurdanarak saçımı bıraktı.

Kapıyı açıp hızla dışarı fırladım. “911’i arayın!” diye seslendim Suburban’ın sürücüsüne silah sesleri havada yankılanırken.

Christy beni gerçekten vurmaya çalışıyordu!

Evlerin arasından zikzak çizip farklı sokaklardan geçerek birkaç blok boyunca koştum. Nefesimi düzene sokmak için devasa bir meşe ağacının arkasında durup onu atlattığımdan emin olmak için etrafıma bakındım.

Şehir merkezinin bir köşesindeydim, bu da fidanlığa oldukça yakın olduğum anlamına geliyordu. Fakat bu fırsatı değerlendirip oraya gitmeli miydim? Polis merkezi olasılık dışıydı. Mason’ın ofisine gitmeyi düşündüm, fakat masumiyetim kanıtlanmadan önce suçlu olduğuma karar verebilecek herhangi bir polis memuruyla yüzleşme riskine girmek de istemiyordum.

Burnumdan soludum. Christy gibi akıl hastası biri insan-

lara ateş ederek Henryetta'da geziniyordu ve polis sadece Bruce Wayne'le beni tutuklamakla ilgileniyordu.

Christy'nin fidanlığı ve oranın sahibi olduğumu bildiğinden bile şüpheliydim. Dükkândan içeri girdiğimde Violet çok öfkeliydi. "Hangi cehennemdeydin?"

Alnımdan süzülen teri sildim. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Dükkânda tek başıma kaldım. Nerede olduğunu söylemek için bile beni aramadın ve telefonun doğrudan sesli mesaj servisine bağlanıyor!"

Sendeleyerek arka odaya geçtim ve buzdolabından bir şişe soğuk su alıp yudumladım. "Şarjı bitti," dedim sonunda ve o an çantamı –birkaç saat önce– kaybettiğimi anladım. Tabii telefonumu da.

"Ne zaman sorumluluk sahibi bir yetişkin gibi davranıp telefonunu şarj etmeyi öğreneceksin?"

Sorusunu umursamadan biraz daha su içtim.

"Neden nefes nefese kaldın?"

"Çılgın bir kadından kaçıyordum."

"Haha," dedi Violet benimle dalga geçerek, ardından bankonun arkasına geçti. "Çok komik."

Bankoya yaslandım. "Bu sabah Jonah'nın evine gitmem gerekiyordu. Hatırladın mı? Papaz evi işini almıştık."

Çileden çıkmış bir halde gözlerini kocaman açtı. "Tamam, neden sadece hatırlatmadın? O işi tamamen unutmuştum. Nasıl gidiyor?"

Son birkaç saattir yaşanan her şeyi düşündüm. "İyi gidiyor." Bankonun arkasına geçtim. "Telefon defteri nerede?"

"Neden soruyorsun?"

“Mason’ı aramam gerek.”

“Telefonunu şarj edersen onu arayabilirsin.”

Onunla tartışmam anlamsız olacaktı. Mason’ın ofis numarasını tuşladım ve Cecelia ikinci çalışta telefona cevap verdi.

“Cecelia, ben Rose Gardner. Mason ofise döndü mü?” Violet’in duyma mesafesinden çıkmak adına telefonu kordonunu çekerek arka tarafa geçtim.

“Hayır, henüz dönmedi.” Bana karşı nazik davranmasının onu çileden çıkardığını söyleyebilirdim.

“Ona bir mesaj iletebilir misin? Ona cepte telefonumu kaybettiğimi ama olanları anlatmak için yeniden arayacağım söyle. Bir de polisi arayıp onlara Christy Hansen’in elinde bir tabancayla şehirde dolandığı bilgisini ver. Kurşunlarından birini Jonah Pruitt’e sıkmayı planladığını sanıyorum.”

“Ne?”

“Biliyorum.” İç çektim. “Sadece onlara dediklerimi ilet.”

Christy’yi atlatmayı başarmış olabilirdim ama Bruce Wayne hâlâ kayıptı. Onu bulmam gerekiyordu. Telefonu aldığım yere bıraktım. “Vi, işe dönmem gerekiyor. David olmadığından Bruce Wayne’in yardıma ihtiyacı var.” Ablama yalan söylemek kendimi suçlu hissetmeme neden olsa da bu her şeyi açıklamaktan çok daha kolaydı, özellikle de Bruce Wayne’e yardım etmemi zaten onaylamazken.

“Ama henüz hiç bitki seçmedin?”

İçimden sövdüm. “Ah... öncelikle ağaçların budanması ve çalışanların yerlerinin değiştirilmesi gerekiyor. Muhtemelen yarına kadar hiç dikim yapamayacağız ya da sonraki güne kadar.”

Pencereden dışarı baktı. “Kamyonetin nerede?”

Gün giderek daha da beter bir hal alıyordu. Kamyoneti-
min anahtarı çantamdaydı ve çantam kim bilir neredeydi.
Sokağın aşağısını işaret ettim. “Ah, şu tarafta.”

Yaramazlık yapan çocuklarından biriymişim gibi kafası-
nı sallayarak bana baktı. “Mason’la bu kadar fazla zaman
geçirmenle ilgili Joe ne düşünüyor?”

“Hoş karşılıyor. Dün *bana güvendiğini* söyledi.”

Ellerini beline koydu. “Bu da ne demek oluyor?”

İnledim. Şu an onunla ilgilenecek ne zamanım ne de
enerjim vardı. “Tam olarak duyduğun anlama geliyor Vi.
Joe bana güveniyor.” Kapıya yöneldim. “Ne zaman dönece-
ğimi bilmiyorum.”

“Telefonunu şarj et!” diye seslendi arkamdan.

Ne yapacağımdan emin olmasam da çantamı kontrol et-
mek için Merilee’s Café’ye gitmeye karar verdim çünkü en
son orada *yanımda* olduğunu hatırlıyordum. Orada bulamaz-
sam kamyonetime yeni bir anahtar edinmek için bir çilingiri
arayacaktım. Sonra da Bruce Wayne’in peşine düşecektim.

Bu Weston’s Garage’a tek başıma gideceğim anlamına
gelse bile.

Bölüm Yirmi İki

Merilee's Café'deki garson kadın çantamı bulmuş ve beni gördüğüne sevinmemiş olsa da bankonun arkasına kaldırmıştı. Telefonum çantamın içindeydi ama yeni satın aldığım kamyonetime henüz bir şarj kablosu takmamıştım.

Önce Piggly Wiggly'ye gittim. David'i orada bulmayı beklemiyordum, bu yüzden onu bir rafa konserve dizerken gördüğümde keyfim yerine gelerek şaşkına döndüm. Öte yandan o da benimle karşılaşınca şaşırılmış göründü ama keyfi kaçmış gibiydi.

"Bruce Wayne'in başı belada."

David başını bir yandan diğer yana yatırdı. "Ne zaman başı beladan kurtuldu ki zaten?"

"Aslına bakarsan..." dedim onun yanına çömelerek. "Hiçbir şey yapmadı. Yanlış zamanda yanlış yerde durumlarından biri sadece."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Belayı sık sık üzerine çekiyor gibi görünüyor."

"Onu gördün mü?"

“Hayır, bu sabah iş için papaz evine geçtiğinden beri görmedim.”

“Bruce Wayne’in Weston’s Garage’la herhangi bir bağlantısı olup olmadığını biliyor musun?”

David’in omuzları çöktü. “Sakın bana o adamlarla yenden temasa geçtiğini söyleme.”

Kalbim tekledi. *Yeniden*. Demek ki bir geçmişleri vardı. “İki adamla birlikte bu sabah Merilee’s Café’den çıkıp gitti.”

Kafasını salladı. “Ona o adamlardan uzak durmasını söylemiştim.”

“Onlar için ne yapıyor?”

“Ufak tefek işler, çoğunlukla ayak işi. Yükselmeye çalışıyordu.”

“Bu da ne demek oluyor?”

David iç çekerek elini kaldırdı. “Bak, o gibi yerlerden birine elini kolunu sallayarak giremezsin. Yolunu çizmen için çalışmak ve buna değer olduğunu kanıtlamak zorundasın. Erkek arkadaşının sana bundan bahsetmemesine şaşırdım. O bu sistemi biliyor. Neden ona sormuyorsun?”

“Çünkü burada değil ve şu an bilgiye ihtiyaç duyuyorum. Bruce Wayne en son ne zaman onlarla iletişime geçti?”

“Cinayetten tutuklandığında. O zamanlar Crocker hapse tıklılmıştı.”

“Bruce’un yeniden onlarla çalıştığını düşünüyor musun?”

“Bilmiyorum. Olabilir de, olmayabilir de. Gerçekten doğru düzgün yaşamaya çalışsa da bu o kadar kolay olmuyor.”

Şimdi ne yapacağımı bulmaya çalışarak yüzüme düşen saç tutamını geriye itip yerimden doğruldum. “Onu görür-

sen beni aramasını söyleyebilir misin? Ve onun için çok endişelendiğimi, yardım etmek istediğimi söyle.”

David gözlerini kıstı. “Evet, bunu fark ettim. Neden ona bu kadar çok yardım etmek istiyorsun? Bunun sana ne faydası dokunacak?”

“Belki de sadece ondan hoşlandığım için ona yardım etmek istiyorumdur.”

David’in yüzünde bilmiş bir sırıtış belirdi.

“Arkadaş olarak!” diye ekledim. “Zaten başa çıkamaya-
cağım kadar erkek sorunun var, daha başka soruna ihtiyacım
olmadığından adım gibi eminim.” Etrafıma bakındım. “Bu-
rada ceptelefonu şarj kablosu satılıyor mu? Benimkini kay-
bettim.”

“Bu sayede Bruce Wayne’in aramasına yanıt verebilirsin
tabii. Halledebileceğimizi sanıyorum...”

İnsanlar beni neden ilgi duymadığım erkeklerle ilişkilendiriyorlardı? Gözlerimi devirdim. “Hangi tarafta?”

Kafasını sola doğru eğdi. “Dördüncü koridor.”

“Teşekkür ederim.” David’in bana söylediklerini sindirmeye çalışarak hızla harekete geçtim. Bruce Wayne’in geçmişte Weston’s Garage’la olan ilişkisi iyiye işaret değildi. Onlarla gerçekten isteyerek de gitmiş olabilirdi.

Tam karşımdaki raftan sarkan kablolar sinirimi bozdu. Telefonumu çantamdan çıkarıp ona uygun olan kabloyu bulmaya çalıştım. Neden bu kadar çok çeşit vardı ki?

“Başımız gerçekten belada.” Jonah Pruitt’in sesini duydum. Onu bulmak için etrafımda dönerken gözlerim kocaman açıldı. Yeniden konuştuğunda yan koridorda olduğunu anladım.

Ceptelefonuma uymuş görünen şarj kablosunun paketini kaptım ve papazın sesini takip ederek bulunduğum koridor-da aşağı doğru ilerledim.

“Bu sabah polis kapıma gelip beni cinayetle suçladı. Bu meselenin kontrol altında olduğunu düşünüyordum.” Birkaç dakika sessiz kalınca durup durmadığını ya da ilerlemeye devam edip etmediğini seçemedim. Sonunda yeniden konuştuğunda birkaç adım ötemdeydi. “Pekâlâ, bunun bir faydası dokunmaz. Ulaşabileceğim kadar yakınımdaydı ama polisler gelince...” Duraksadı. “Dedektif saçmalığı sona erdiğinde kız ortadan kaybolmuştu.”

Benden mi bahsediyordu? Çaresiz bir halde daha fazlasını duymak istiyordum ama papaz bulunduğum koridora doğru ilerliyordu. Hemen diğer koridora geçtim, ancak Jonah kaçmayı başaramadan beni fark etti. Beni tepeden tırnağa süzüp, “Şimdi kapatmam gerek,” diye mırıldandı hattın diğer ucundaki kişiye. Ardından telefonunu pantolonunun cebine soktu. Kıyafetlerini değiştirmiş ve üzerine polo tişörtle bej renkli bir pantolon geçirmişti. “Rose? Burada ne arıyorsun? Bahçemde çalışıyor olman gerekmiyor muydu?”

“Şey...” dedim ağırdan alarak. “Ücretlendirme kısmını konuşamadığımız için Bruce Wayne’e başka bir iş ayarladım.” Bugün dilimden yalanlar dökülüyordu.

“Dedektif Taylor’la görüşmemi bitirdiğimde çoktan gitmiş olduğunu görmek beni hayal kırıklığına uğrattı.”

“Kusura bakma, başka bir işi kabul etmem gerekti.” Ağır-lığımı bir ayağımdan diğerine verdim. “Dedektif Taylor ne istiyordu?”

Sorumu saçma bulmuş gibi elini umursamaz bir tavırla havada salladı. “Hiçbir şey. Sadece zavallı Gina’nın evine gittiğimde şüphe çeken bir şeyle karşılaşmış karşılaşmadığımı öğrenmek istedi.”

“Neden öldüğünden bahsetti mi?”

Bunu düşünürken dudakları kıvrıldı. “Sözü açılmışken, hayır, ondan bahsetmedi.”

Tüm bu karmaşanın merkezinde olmama karşın o kadınlardan herhangi birini gerçekten neden öldüğünü hâlâ bilmiyordum. “Bu sabah Christy Hansen’la karşılaştım.”

Gülümsemesi yitip gitti. “Öyle mi? O nasıl?”

“Suya girmek zorunda kalmış bir kedi kadar öfkeli. Seni arıyordu ve sanırım konuşmak istediği şey pazar ayininde pek hoş karşılanmayabilir.”

Yutkundu. “Uyarın için teşekkürler.”

“Rica ederim.” Bunu ona neden söylediğinden emin değildim. Muhtemelen o kadının gazabını hak ediyordu ama yine de Christy onu vurursa buna mani olmadığım için kendimi suçlu görerek yaşamak istemiyordum.

“Tamam, gitsem iyi olacak.” Kasaların bulunduğu tarafı işaret ettim.

“Biliyor musun, benim de işim bitti.” Elindeki küçük alışveriş sepetinde bir somun ekmekle bir kalıp çedar peyniri vardı. “Birlikte çıkabiliriz.”

Ah, yaşasın!

Beraber kasalara doğru ilerlerken Jonah fazla yakınımda duruyordu. David konserveleri yerleştirirken başını çevirip bizi merakla izledi.

Şarj kablosu paketini taşıma bandının üzerine bırakıp Jonah'nın bakışlarından sakınarak cüzdanımı çıkardım. "Pazar günleri izinliysen neden uyanışı bu akşam düzenlemeyi tercih ettin?"

Jonah abartılı bir şekilde iç çekti.

"Eski kilisende de uyanış düzenliyor muydun? Henryetta'ya taşınmadan önce nerede yaşadığından emin değilim."

Gerildi. "Bu ani merak da neyin nesi?"

Emin değildim, fakat Jonah'nın o ölümlerle bir ilgisi varsa daha öncesinde de yaşlı kadınları dolandırmış olabilir. Belki de Joe'nun beni ona dair uyarmış olmasının nedeni buydu. Onun hakkında ne kadar çok şey bilirim kendimi ve Bruce Wayne'i bu beladan kurtarma şansım o kadar artardı. Ama Jonah bunu bana öylece anlatmayacaktı. Açılması için ona karşı nazik olmam gerekiyordu. Mahcup bir şekilde gülümsedim ama bu işe yaramış mıydı yoksa beni gülünç mü göstermişti emin değildim.

Kasiyer bakışlarını bana doğrulttu. "18.79 dolar."

Kasiyere yirmi dolar uzatıp Jonah'ya döndüm. "Hakkımda benim senin hakkında bildiğimden çok daha fazlasını biliyorsun. Bu pek adil görünmüyor sadece."

Kolunu teşhir rafına yaslayarak gevşedi. "Buradan önce Teksas'ta yaşıyordum. Teksas, Homer'da. Hiç duymuş muydun?"

Başımı salladım ve kasiyerin uzattığı para üstünü aldım. "Duyduğumu söyleyemem."

Kahkaha atarak sepetindekileri taşıma bandına bıraktı ama biraz gerilmiş görünüyordu. "Buna hiç şaşırmadım. Çoğu kişi bilmez."

“Peki neden Henryetta’ya taşındın?”

“Ah, bilmiyorum.” Bakışlarını satın aldığı ürünlere çevirdi. “Ruhani dönüşüme açık, hoş bir şehir gibi göründü gözüme.”

“Kilisene kısa sürede çok sayıda üye çekmiş olmalısın.”

“Sana söyledim, bu sevgi ve kabule dair bir tutum.”

Kasiyer alışveriş poşetimi bana uzattı.

Jonah bana bakınca gözlerinde bir şey dikkatimi çekti. *Çaresizlik*. “Rose, beni bir saniye beklersen kamyonetine kadar sana eşlik etmek isterim.”

“Ah...” Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildim, fakat Jonah bu soruyu içtenlikle sormuşa benziyordu. Tamam, olabildiğince içtendi ve ondan daha fazla bilgi koparmak adına bu fırsatı kaybetmek istemiyordum. “Tamam.”

Kasiyer onaylamaz bir tavırla kaşlarını çatı.

Kasa çıkışında durdum. “Dünkü vaazından etkilendiğimi söylemem gerek. Beni videonda kullanman karşısında da ne diyeceğimi bilemiyorum.” Bunu bir iltifat olarak algıladığından emindim.

“O halde yine katılmayı düşünüyorsun?”

Çekingen bir gülümsemeyle başımı eğdim. “Sanırım.”

Yüzüne geniş bir gülümseme yayılırken bir misyoner değil de neredeyse gerçekten mutlu bir adam gibi görünüyordu. Ürünlerinin parasını ödeyip alışveriş poşetini alınca birlikte dışarı çıktık.

“Öğle yemeği yedin mi?” diye sordu.

“Ben...” Yememiştim ama Bruce Wayne’i aramam gerekiyordu. Fakat yemekten bahsedildiğini duyan midem anında guruldayarak beni ele verdi.

“Yoğun bir işkadını olduğunu biliyorum ama yemek yemek için kendine biraz zaman ayırman gerekiyor. Ayrıca seninle bir konuda konuşmaya ihtiyaç duyuyorum. Öğle yemeği bunun bahanesi olabilir.”

Jonah gardım düşürmüştü ve ondan daha fazla cevap ko-parmak için elime bir fırsat geçmişti. Belki de Bruce Wayne’in nerede olduğunu biliyordu. “Çok uzun kalamam ama.”

Sokağın sonundaki parkı işaret etti. “Bir şeyler almaya ve gölgelik bir yerde oturup yemeye ne dersin?”

Açık havada olma fikri kendimi daha iyi hissetmemi sağ-ladı, her ne kadar bahsettiği yer annemin ölümünden önce uğradığım park olsa da. “Olur.”

Jonah paket servis yapan özgün bir Meksika restoranında durdu. Aylar önce kaderimin değiştiği o gece yemek yediğim kafenin yan tarafına bu restoranın açıldığını yakın zamanda fark etmiştim.

Her şey beni annemin ölümüne geri götürüyor gibiydi. Bunu ardımda bırakabilecek miydim?

Takolarımızı ve içeceklerimizi alıp parka doğru yürüdük, sonra da küçük gölete bakan bir banka oturduk. Hafif bir rüzgâr esince su dalgalandı ve ağaçların dalları altındaki sıcaklık birkaç derece birden düştü.

“Bu parkı seviyorum,” dedi Jonah bana bir tako uzatırken. “Düşünmeye ihtiyaç duyduğumda ya da bir vaaz sonrasında kafa karışıklığımdan arınmak için buraya gelmekten hoşlanıyorum.”

“Çok sık kafa karışıklığı yaşıyor musun?”

Kahkaha attı. “Muhtemelen düşünebileceğinden de fazla.”

Takomdan bir ısırık aldım ve tadının bu kadar lezzetli

olmasına şaşırdım. “Bu restoranda daha önce bir şey yemiştim. Hatta geçen haftaya kadar orada olduğunu bile bilmiyordum.”

“Doğru, yeni açıldı. Fidanlığınızdan birkaç hafta önce. Ama işletmecileri Meksikalı ve oldukça sıradanlar, o nedenle işlerinde Violet ve senin kadar ilgi çekmiyorlar.”

Elim havada asılı kaldı.

Jonah’nın gözleri kocaman açıldı. “Ah, umarım seni kıskandığımı düşünmüyorsundur. Ama bunun nasıl işlediğini anlıyorum; kökenleri sağlam vatandaşlar bir toplumda bu örnekteki gibi önemli görülürler. Bir yerden bir yere yerleşenler ise kenarda yaşamlarını sürdürürler.”

“Fena bir iş çıkarıyor gibi görünmüyorsun.”

Omzunu silkti. “Doğru ama buraya asla uygun olmaya-
cağım. Bunun nedeni sanırım toplumdan dışlanmış ve yoldan sapmış kişilere kendimi yakın hissetmem. Onlara kendilerini evlerinde hissedecekleri bir yer vermek istiyorum.”

Jonah bana bir propaganda konuşması yapıyorsa gerçekten iyi bir iş çıkıyordu. Gölge veren ağaçların altında otururken farklı görünüyordu. Televizyon karakterinden sıyrılıp karşısındakine içini açar gibi görünen bir adama dönüşmüştü.

“Thomas cuma günü kilisede ne arıyordu?”

Takosundan bir ısıklık alıp çiğnedi. “Gençler için sosyal bir yardım programı yürütüyorum. Başını belaya sokan ve kurtarılmayı reddeden çocuklar için.” Bana doğru döndü. “Diğerlerine nazaran toplumun onlara sırt çevirmesi daha kolay oluyor.”

“Ah.” Papaz Jonah Pruitt hakkında varsayımlarımı yeni-

den gözden geçirmeye başlıyordum.

Yenik düşmüş bir adam gibi görünerek birkaç saniye boyunca başını eğip sessiz kaldı, ardından iç çekerek omuzlarını dikleştirdi. “Yorucu bir hafta oldu.”

“Bir hafta içinde kilise üyelerinizin üçü öldü.”

“İki hafta içinde üçü.” Birden gerilerek yemeğini bıraktı. “Bruce Wayne’e yardım ettiğini biliyorum, bu sayede Daniel Crocker’ı hapse attırmada rol oynadın.”

Temkinli bir şekilde ellerimi kucağıma indirip onun konuyu nereye bağlayacağını düşündüm.

Göletin karşı tarafındaki bir şeye odaklanmıştı. “Bunu daha önce de yaşamıştım.”

“Neyi?” Ve o an ne dediğini anladım. “İnsanların ölmesini mi? Bu yüzden mi Homer’dan ayrıldın?”

Başını salladı. “İki kişi öldü, fakat birkaç ay arayla. Kimse benimle olan bağlantılarını fark etmedi ama evet, bu yüzden oradan ayrıldım. Kimsenin incinmeyeceğinden emin olmam gerekiyordu.”

Arkama yaslandım, sesim kalınlaşıyordu. “Onlar da mı paralarını sana bıraktılar?”

Gözleri kocaman açıldı. “Dorothy Thorntonbury’nin bunu yaptığını bilmiyordum Rose. Bana inanmak zorundasın. Bunu öğrendiğimde en az Christy kadar şaşkına döndüm.”

“Diğerleri de mi paralarını ya da evlerini sana bıraktılar?”

“Hiçbir fikrim yok. Bu konuda henüz kimse beni bilgilendirmedir.”

“Kilisene gelmeleri dışında seninle aralarında ne gibi bir bağ vardı?”

Rahatsız görünerek boğazını temizledi. “Bazen onlarla

zaman geçiriyordum.”

“Bu ne anlama geliyor?”

Yerinde kıpırdandı. “Yaşlı kadınlar yalnız kaldıklarında...”

Gözlerimi sıkıca yumdum. “Ah! Daha fazlasını duymak istemiyorum.”

“Hayır!” diye bağırdı Jonah. “Öyle bir şey değil! Onlarla sadece zaman geçiriyordum. Kendilerine eşlik eden birinin olmasından hoşlanıyorlardı. Yemek pişiriyordum, bazen de onlarla televizyon izleyip kâğıt oynuyordum.”

“Homer’daki kadınların ikisi de yaşlı mıydı?”

Yere bakarak kafasını salladı. “Hayır, ilki birkaç kez ziyaret ettiğim yaşlı bir kadındı. Ondan gerçekten hoşlanıyordum.” Duraksadı. “İkincisi gençti. Benim yaşlarımda.” Boğazını temizledi. “Birlikte epey zaman geçirmeye başladık.”

“Çıkıyor muydunuz?”

Kafasını salladı.

“Ve sen oradan öylece ayrıldın mı? İki ölüm arasında bir benzerlik gördün ve polisi bundan haberdar etmeden oradan öylece ayrıldın mı? Kız arkadaşın için adaletin yerini bulmasını istemedin mi?”

“Kız arkadaşım değildi. Dışarıda yalnızca birkaç kez buluşmuştuk.” Ellerini ovuşturarak eğildi. “Anlamıyorsun.”

“O zaman anlamama yardımcı ol.”

Bakışları yere sabitlenmişti. “Toplumdan dışlanan ve başı beladan kurtulmayan gençlere yardım etmemin bir nedeni var. Bir zamanlar ben de onlar gibiydim ve bunu ispat edecek bir sabıka kaydına sahibim. Hapis cezası dahil. Dışarı çıktığımda doğru düzgün bir hayatım olacağına dair yemin ettim. Polis bunu anlarsa... onların baş şüphelisi olacağım.”

“Zaten onların baş şüphelisi değil misin?”

Korkudan sindi. “Bunu öğrenirlerse Bruce Wayne’inkine benzer bir davada yargılanacağım. Sana sorular sormamın nedeni de bu, ona nasıl yardım ettiğini öğrenmek için.”

Söze dökmediği şey tokat yemiş gibi sersemlememe sebep oldu. “Sana yardım etmemi istiyorsun.” Başımı salladım. “Bunu yapamam. Ben özel dedektif değilim Jonah.”

“Bruce Wayne’e yardım ettin.”

Suya bakarak ayağa kalktım. “O farklıydı.”

“Pek sayılmaz.”

“Öyleydi. Onun masum olduğunu biliyordum.”

“Ben de masumum. Yemin ederim.”

Çaresiz halindeki bir şey ona inanmamı sağlasa da o hâlâ tam olarak güvenmiyordum. “Sana yardım etmeyi kabul edeceksem bana her şeyi anlatmak zorundasın. Gerçeği.”

“Kabul.”

Bu çılgınlıktı. İki katilin parmaklıklar ardına gönderilmesine yardımcı olmuştum ve şimdi insanlar benden cinayetleri çözmemi istiyorlardı. Tanrı aşkına, Henryetta polisi ne güne duruyordu?

Tekrar banka oturdum ve ellerimi kot pantolonuma sil-dim. “Tamam ama önce bir şey deneyeceğim ve bu şey çılgınca görünüp kulağa da çılgınca gelecek.”

Tereddüt bile etmedi. “Tamam.”

Ellerini kavrayıp gözlerimi yumdum. Bu çılgınlıktı ama ya Neely Kate haklıysa? Ya gördüklerim zarardan çok fayda sağlarsa? Bununla birlikte Jonah bir deli olduğumu düşünürse, bu sayede yapmak istemediğim bu işten yakamı kurtarabilirdim.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Nasıl bildiğimi sormuştun... tamam, şimdi öğreneceksin ama sessiz olman gerek.”

“Tamam.”

Ne bilmek istiyordum? Jonah masumsa ama aynı zamanda herhangi bir şey biliyorsa bu Bruce Wayne’i bulmama ve katilin kim olduğunu öğrenmeme yardımcı olabilirdi. Jonah’ya ve onun Henryetta’daki zamanlarına, Homer’dan buraya nasıl geldiğine odaklandım. On saniye kadar bekledim ve sonra hiçbir şey olmayacağına karar verdiğim sırada zihnimde bir görüntü belirdi.

Karanlık bir odadaydım. Gözlerim karanlığa alıştığında bir yatak odası gördüm. Ağır bir soluma sesi sessizliği bölüyordu ve saliseler içinde aslında bu sesin benden geldiğini fark ettim.

Kapıya doğru ilerledim ve seslendim. “Kim var orada?”

Kimse cevap vermediğinde yatağın altından bir beyzbol sopası çıkardım ve elim fena halde titrediği için birkaç kez denememin ardından sonunda kapıyı açtım.

“Bir şey yok. Bir şey yok. Bir şey yok...” diye mırıldandım tekrar tekrar alçak bir sesle parmak ucumda koridorda ilerlerken. Oturma odasının girişinde durduğumda usulca kendi etrafımda döndüm. Hiçbir şey görmeyince derin bir nefes verdim ve omuzlarım gevşedi, ta ki mutfaktaki gölgeler arasından alçak bir ses duyana dek.

“Sana küçük bir hediye getirdim.”

Kimin seslendiğini görmek için etrafımda dönerken neredeyse elimdeki sopayı düşürecektim. Gölgelelerin arasında, bir mutfak sandalyesine halatla bağlanmış birinin arkasında

ayakta duran kapüşonlu karanlık bir figür gördüğümde kalbim yerinden çıkacaktı.

Gölgeler rehinenin yüzünü saklıyordu ama kadının ipeksi bir gecelik giymiş gibi görüldüğünü söyleyebilirdim. Ayakları çıplaktı. Elleri uyluklarının arasındaydı ve ay ışığı parmağındaki elmas yüzüğe vuruyordu. Bilinci kapalı olmalıydı çünkü kafası yana eğik dururken koyu renkli uzun saçları yüzünü örtüyordu.

“Neden bunu yapıyorsun?” diye sordum inleyerek.

Ayakta duran kişi bir silah çekip kadının kafasına dayadı. “Bana sonra teşekkür edeceksin.” Ardından odada yüksek bir ses yankılandı ve kadının kafası patlayarak duvara kan lekeleri sıçrattı. Paniğe kapılarak haykırdım, katil bu kez silahını bana –yani Jonah’ya– doğrulttu. “Al şunu. Bunu yapmak zorundasın Jonas.”

Görüntü yitip gidince gözlerim kocaman açıldı. “Birileri mutfağında bir kadını öldürecek.”

Yüzü bembeyaz kesildi. “Bunu nereden biliyorsun?”

Görüntü kanımdaki adrenalin seviyesini yükseltmişti, fakat *şu an* havanın sıcaklığına ve nemlenmiş kıyafetlerime rağmen şiddetle titriyordum. Midem bulanınca bankın diğer tarafına eğilip çimenlerin üzerine kustum.

“Rose, bunu nereden biliyorsun?” dedi Jonah tiz bir sesle.

Elimin tersiyle alnımı sildim, yaşlar yanaklarımdan süzülüyordu. Nefesimi düzene sokmak için mücadele verdim.

Az önce birinin öldürülmesini izlemiştim.

Kendi ölümüne, Joe’nun ölümüne dair görüntüler görmüş olsam da şimdiye dek birinin öldürülüşüne gerçekten hiç şahit olmamıştım. Ne kadar kötü olursa olsun, yine de

bundan kötülerine tanıklık edebileceğimi biliyordum. Zavallı kadın darmadağın olmuştu ve *bu*, şu ana kadar gördüğüm *en kötü* şeydi.

“Rose, bunu nereden biliyorsun?” Jonah paniğe kapılmıştı.

Toparlanmam gerekiyordu. Kendimi kaybetmem ikimize de iyi gelmeyecekti. Derin bir nefes aldım. “Ben... ben görüntüler görüyorum. Geleceğe dair görüntüler. Mutfağında bir kadının öldürüldüğünü gördüm.”

Jonah istavroz çıkardı. “İsa, Meryem ve Yusuf.”

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. “Senin Protestan olduğunu sanıyordum.”

“Kilisem mezhep farkı gözetmiyor ama ben Katolik olarak yetiştim. Bazı alışkanlıklar kolay kolay unutulmuyor.”

Yanlış kelime seçimi. Yeniden kustum.

Jonah biraz daha sakindi. Benden daha önce kendine gelmişti. Ne var ki kafasından vurularak öldürülen birini gören o değildi. “Neden o görüntüyü gördün?”

Midem yatıştığında saçlarımı yüzümden çektim. “Masum olduğuna dair bana gerçeği söyleyip söylemediğini görmek istedim ve bunu gördüm.”

“Peki bana inanıyor musun?”

Hâlâ midemin yandığını hissederek başımı salladım.

“O zavallı kadın kimdi?”

İnleyerek yutkundum. “Bilmiyorum. Mutfak karanlıktı ve kadın bir sandalyeye bağlanmıştı. Kafası eğikti, o yüzden yüzünü göremedim.”

“Öldürüldüğünden emin misin?”

O sahne yeniden kafamın içinde belirdi. Parçaları bir araya getirerek yeniden başımı salladım. “Kapüşonlu biri kadı-

nın kafasına bir kurşun sıktı.”

“Ah, Tanrım.” Jonah güçlükle nefes almaya başladı. “Onu kim öldürdü?”

“Bilmiyorum. Sesini çıkaramadım ve hatları tamamen gizlenmişti. Kadın ya da erkek, sana küçük bir hediye getirdiğini ve bunun için ona sonra teşekkür edeceğini söyledi. Sonra da her kimse kadını vurdu ve sana bir şeyi yapmak zorunda olduğunu söyledi.”

“Neyi? Neyi yapmak zorunda olduğumu?”

“Bilmiyorum.”

Jonah kafasını ellerinin arasına gömdü. “Hiçbir şey bilmiyoruz.”

“Bu doğru değil. Senin bu işe dahil olmadığını biliyorum. Görüntüde sersemlemiş ve korkmuş haldeydin.”

“Bunun olmasına engel olabilir miyiz?”

Gözlerimi sıkıca yumdum. “Gördüğüm her şey gerçekleşmiyor, o yüzden bunu durdurabilme şansımız var. Sadece bu noktada bunu nasıl yapacağımızı bilmiyorum.”

“Tanrı bize yardım eder.”

Kafamı toplayıp doğru düzgün düşünmeye ihtiyaç duyuyordum. Jonah’ya göz attım. “Neden görüntüdeki kişi sana Jonas dedi?”

Yüzü daha da soldu. “Bu benim gerçek ismim. Sabıka kaydımдан ötürü bir din adamı olduğumda Jonah’yla değiştirdim. İncil’deki Jonah, Tanrı’nın işini yapmak için ciddi bir ikaza ihtiyaç duyuyor. Uygun göründü.”

“Buralarda senin gerçek ismini kim biliyor?”

“Kimse, bundan eminim.” Duraksadı. “Bazı insanlar re-

habilitasyona inanmıyorlar.”

“Ama sen inanıyorsun. Bu yüzden o çocuklara şans verip destek olmaya başladın. Bu programı kim veriyor?”

“Akıl hocasına dönüşmüş olan rehalibite edilmiş suçlular ve gençler.”

“Rehabilite olduklarını nereden biliyorsun?”

Omzunu silkti. “Referans göstermek zorundalar. Mesela işverenlerini.”

“Bu grupta Weston’s Garage’da çalışan biri var mı?”

Bu ismi duyunca gözleri kocaman açıldı, ardından verdiği tepkiyi gizlemeye çalıştı. “Bunu sana söyleme yetkim yok. Tüm katılımcıların isimleri saklı tutuluyor.”

Kolunu kavradım. “Bu çok önemli Jonah. Aralarında Weston’s Garage’da çalışan biri var mı?”

Yüzünü buruşturdu. “Birkaç tane var.”

Parmaklarımı tenine geçirdim. “Tam olarak kaç tane?”

“Rose, onları korumaya yemin ettim.”

“Jonah, bu ölüm ve kalım arasında bir fark yaratabilir.”

Şakaklarını ovdu. “Bunu yaptığımı inanamıyorum.” Yutkundu. “Beş ya da altı tane.”

“İçlerinde kel olan biri var mı? Boynunda yılan dövmesi olan?”

Jonah gerildi. “Bunu nereden biliyorsun?”

Göğsüm sıkıştı. “Senin bir destek grubu yönettiğini sanmıyorum.”

“Elbette bir destek grubu yönetiyorum. Bana inanmıyormusun?”

“Yaptığımı düşündüğün şeye inanıyorum. Fakat grubunun Daniel Crocker’ın çetesi için acemi çocuklar topladığını

düşünüyorum.”

“Ne? Hayır! Toplantılara bizzat katılıyorum. Yasa dışı aktivitelerden asla bahsetmiyorlar. Bir İncil çalışması yapıyorlar.”

“Toplantıdan sonra ne oluyor?”

Afallamış görünüyordu. “Gidiyorlar.”

“Park alanında takılıp aralarında konuşuyorlar mı?”

“Evet, bazen. Bazen de direkt ayrılıyorlar.”

Bruce Wayne’in kilisede ne gördüğünü bilmiyordum ama bunun destek grubuyla ilgili olduğundan emindim. “Geçen cuma ben gittikten sonra Bruce Wayne destek grubuna katıldı mı?”

Jonah ayağa kalktı ve ensesini ovuşturarak ileri geri yürümeye başladı. “Rose, bunu sana söyleyemem. Gruptakilerin isimleri gizli tutulmak zorunda.”

“Jonah, bunun önemini anlıyor musun? Onun hayatını kurtarabilmem için bana Bruce’un gruba katılıp katılmadığını söyle.”

Jonah gözlerini yumdu ve çaresiz bir halde başını salladı. “Evet. Katıldı.”

Banktan fırlayarak ayağa kalktım ve parkın girişine yöneldim. “Gitmem gerek.”

“Bekle!” diye seslendi arkamdan. “Nereye gidiyorsun?”

“Henüz bilmiyorum ama Christy Hansen’ı görürsen hemen kaç. Bir silahı var ve seni onunla vurmak istediğinden eminim.”

“Bekle!”

Bezgin bir şekilde elimi belime koyup ona doğru döndüm.

“Ne var?”

“Bu bana yardım edeceğin anlamına mı geliyor?”

Ona yardım edecek miydim? Jonah Pruitt'e hiçbir şey borçlu değildim, fakat ona yardım ederek gördüğüm kadının ölmesini engelleyeceksem ve diğer kadınları kimin öldürdüğünü bulacaksam bunu nasıl reddedebilirdim? "Elimden geldiğince sana yardım edeceğim. Ama önce Bruce Wayne'i bulmam gerekiyor."

Kamyonetime koşar adımlarla ilerlerken nereye gideceğimi biliyordum.

Weston's Garage'a.

Bölüm Yirmi Üç

Kamyonete bindiğimde paketi yırtarak açtım ve şarj kablolu telefonuma bağladım. Şarjı o kadar bitmişti ki telefon görüşmesi yapabilene kadar bir süre beklemem gerekiyordu.

Mason nereye kaybolduğumu merak ediyor olmalıydı, tabii sekreteri bıraktığım mesajı ona iletmediyse endişeleniyor da olabilirdi. Şerif Departmanı'ndan kaçırıldığımı öğrenmiş olabilir miydi? Christy'yle oradan ayrıldığımdan beri neler öğrendiğimi ona anlatmalıyım.

Uzun lafın kısıası onunla konuşmam gerekiyordu ve bu ne kadar erken olursa o kadar iyiydi. Peki ama adliyeye gitme riskini göze alabilir miydim? Ya bunu yapacaktım ya da onu arayacaktım. Ev telefonunu kullanmak için eve gidersem Christy, teyzesinin evinde beni bekliyor olabilirdi. Fidanlığa dönebilirdim, fakat açıkçası Violet'la tekrar uğraşmak istemiyordum. Aynı zamanda ceptelefonumun şarj olmasını beklemek de. Ya Mason, Bruce Wayne hakkında kötü haberler edindiye?

melen aynı şeyi söylediğini düşünmeden edemedim.

Bu ironi karşısında kahkaha atabilirdim ama fazlasıyla tedirgindim.

Merdivenleri kullanarak zemin kata indik ve otomatların yanında duran bir masaya oturduk. Burası epey serindi, o yüzden Neely Kate kollarını ovuşturdu. “Rose, hayalet görmüş gibisin.”

“Sayılır. Bir cinayete tanık oldum.”

“Ne?”

O anı aklımdan çıkarmaya çalışarak gözlerimi kısıtım. “Tavsiye ettiğin şeyi yaptım, Neely Kate. Jonah Pruitt’leyen bir şeyler görmeye odaklandım ve onun mutfağında öldürülen bir kadın gördüm.” Başımı kaldırarak ona baktım, sesim çatladı. “Kadın silahla başından vuruldu.”

Birkaç saniye boyunca duyduklarına inanmaz halde bana bakarken Neely Kate’in ağzı açık kaldı. “Yani Jonah Pruitt gerçekten bir katil.”

“Hayır, katil bir başkasıydı. Jonah’nın bunlarla hiçbir ilgisi yok.”

“Peki ya Bayan Dorothy’nin vasiyeti? Evi?”

“Bunun hakkında bir şey bilmediğine yemin ediyor. O öldükten sonra bunu öğrendiğini söylüyor.”

“Ve sen ona inanıyor musun?”

Derin bir nefes aldım. “Evet, inanıyorum.”

Başını salladı. “Sen öyle diyorsan, doğrudur.”

Neely Kate’in sevdiğim yanı da buydu. Tek bir sözüme kuşkusuz güven duyuyordu.

Ona geçirdiğim günün kalan kısmını anlatsam da Joe'nun dün eve gelip büyük sırrını açıkladığından bahsedemedim. Neely Kate bunu öğrenmek için cinayet işlerdi ve dedikoducu kişiliğine rağmen sırrımı tutacağından emindim. Fakat bunun hakkında konuşmak bunu daha da gerçek kılacaktı. Şimdilik bu yalnızca kötü bir rüyaymış gibi davranabilirdim.

Neely Kate kollarını ovuşturdu. "Peki ne yapacaksın?"

"Bruce Wayne'e yardım etmem gerek."

"Tamam ama nasıl yapacaksın?"

"Weston's Garage'a gideceğim."

Neely Kate gözlerini kıstı. "Sence bu gerçekten iyi bir fikir mi Rose? Ya Thomas haklıysa? Ya Crocker'ın adamları senin peşindeyse?"

Aptal değildim. Oraya gitme düşüncesi beni çok korkutuyordu fakat başka seçeneğim yoktu. Bruce Wayne'in iyi olup olmadığını görmem gerekiyordu.

"Belki de Mason'ı beklemelisin. Size yardım etmek için oldukça istekli görünüyor."

"Evet, biliyorum." Söylediği şey mantıklı olsa da hiçbir şey yapmadan öylece beklemek de kulağa yanlış geliyordu.

"Seni tanıyorum." Öne doğru uzandı. "Söylediğim her şeye rağmen oraya gitmeyi düşünüyorsun."

Boğazıma bir yumru oturdu. "Burada öylece oturup onu orada bırakamam Neely Kate. Ya onu kaçırdılarsa? Ya canını yakıyorlarsa?"

Gözlerimin içine baktı. "Rose, onun orada olup olmadığını bile bilmiyorsun. Belki de eve dönüp rahat kanepesine

uzanmış halde esrarlı sigarasını tütürüyor.” Elimi kavrayarak sıkıca tuttu. “Ona karşı sorumluluk duyduğunu biliyorum ama başına hiçbir şey gelmeyecekmiş gibi kasıla kasıla oraya gidemezsin. Çünkü başına bir şey gelebilir. Bir şey yapmadan önce yalnızca biraz düşün ve ardından biraz daha düşün. Olur mu?”

Neely Kate haklıydı ve Bruce Wayne’i yalnız bırakıyormuşum gibi hissetmeme rağmen bunu biliyordum. Mason polisleri Weston’s Garage’a yönlendirmek için Şerif Departmanı’na gitmişti. Onların arkadaşşıma yardımcı olma şansı benimkinden çok daha yüksekti. Ancak onların sıkı bir takipte olmalarını sağlamam gerekiyordu.

Neely Kate beni kendine çekerek sarıldı. “Sensiz ne yaparım bilmiyorum.”

“Bir yere gittiğim yok.” Ardından ona dik dik baktım. “Fakat sakın benden daha fazla şey görmeye çalışmamı isteme. Öyle bir şeyi bir daha asla görmek istemiyorum.”

Neely Kate beni izleyerek altdudağını emdi ve söylemek istediği şeyi söyleyemedi. Ağırlığını bir diğer ayağına verdi. “Bak Rose, gördüklerinin bence bir lütuf olduğunu ama senin onları bir lanet olarak gördüğünü söylediğim zamanı hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Tamam, belki de buna yanlış açıdan bakıyoruz. Belki de bunlar bir lütuf ya da lanet değil bir sorumluluktur.”

Sinir olmuş bir halde dudaklarımı birbirine bastırdım. “Bu ne demek oluyor?”

“Bir cinayet gördün, ki bunun şok edici olduğundan eminim ve gerçekten çok ama çok üzgünüm. Fakat Joe’nun da öldüğünü gördün ve bunun olmasını engelledin.” Gözleri samimiyetle parıltıyordu. “Gerçekten insanlara yardımcı olma gücüne sahipsin Rose. Onları kurtarma gücüne sahipsin.”

Ayağa kalkıp ona sırtımı döndüm. Bu gücü istemiyordum. “Bu ben değilim Neely Kate.” Gözlerim doldu. “Böyle bir sorumlulukla başa çıkamıyorum. Muffy’ye bile güçbela bakıyorum ve o sadece bir köpek.” Başımı salladım. “Benden yapmamı istediğin şeyin ne anlama geldiğini bilmiyorsun.”

Arkamda durdu ve başını omzuma koyarak bir kolunu sırtıma attı. “Biliyorum ve bunun için üzgünüm. Birinin öldüğünü gördün ama ya bunu durdurabilirsen? Ya onun hayatını kurtarabilirsen?”

Başımı onun başına dayadım. “Joe bir histeri nöbeti geçirecek.”

“Sanki bu daha önce seni durdurdu.”

İç çektim. Neely Kate şanslı günündeydi. Derin bir nefes alıp omuzlarımı kaldırdım. Yeterince ağlamıştım. Harekete geçme zamanı gelmişti. “Pekâlâ.”

“Mason’a söylemen gerek.”

Başımı salladım. “Bir masa tenisi topu gibisin. Mason bunu onaylamayacaktır.”

Bana kendini beğenmiş bir gülüş attı. “Bundan o kadar da emin olma.”

Asansöre bindik ve birinci katta indiğinde ona el sallayıp ikinci kata devam ettim.

Mason'ın ofisine vardığımda Cecelia masasındaydı. Bana şöyle bir bakıp kaşlarını çattı, fakat tepkisini saklamak için hemen başını indirip bir şeyler yazmaya devam etti.

Fazlaca hoş davranmanın onunla başa çıkmanın en iyi yolu olduğuna karar verdim. "Merhaba Cecelia. Seni aradığımdan beri Mason döndü mü?"

Gözlerini bilgisayar ekranından ayırmadı. "Hayır."

"Çıktığından beri seni aradı mı?"

Başını kaldırdı, bakışları sertti. "Bay Deveraux'nun resmi işlerini bilme izniniz yok."

"Sorduğum şey bu değil. Seni arayıp aramadığını soruyorum sadece."

Bana bir an için öfkeyle baktı. "Evet."

"Ona mesajımı ilettin mi?"

"Evet."

"Ve? Bir şey söyledi mi?"

Tekrar işine döndü. "Hayır."

Onu buradan arayabilmek için bana ceptelefonu numarasını vermesini isteyecek oldum, fakat Cecilia'nın konuşmamı duymasını istemiyordum. Konuşmak için Mason'ın ofisine girsem dahi kapıyı dinlemeyeceğinden emin olamazdım. Gördüklerim hakkında daha cesur hale geliyor olabildim ama bunu herkese duyurmaya hazır değildim.

Güvenlik hattından geçerken Matt bana el salladı. "İyi günler Rose."

"Teşekkürler Matt." Durdum ve ona doğru döndüm. "Bay Deveraux'yu görürsen ofisine uğradığımı ve onu aradığımı söyler misin?"

“Sekreterine söylemen gerekmez mi?”

Görünüşe bakılırsa bu bir zaman kaybıydı. “Fenton County”deki en güvenilir çalışanın sen olduğunu herkes biliyor.”

Elini salladı. “Ne kadar tatlısın. Elbette söylerim. Abar-tıyor olsan bile.”

“Abartmıyorum. Gerçek bu.”

Kamyonete döndüğümde telefonum henüz şarj olmamıştı. Telefonu evde şarj etmeye alışkın olduğumdan motor kapalıyken şarj olmayacağını fark etmemiştim. Neredeyse başladığım noktaya geri dönmüştüm.

Direksiyonun başına geçip adliyeye baktım. Neely Kate iyi bir noktaya parmak basmıştı. O zavallı kadını kurtarmak istiyorsam Jonah’yla tekrar konuşmam gerekiyordu. Henryetta’daki kadınları her kim öldürüyorsa onun bağlantılı olduğu kadınları hedef alıyor gibiydi. Jonah vaazı için hazırlanıyordu, fakat benimle konuşmak için birkaç dakikasını ayıracağından emindim.

Park alanına yanaştığımda kilise bahçesi son derece hararetti. Dev bir çadır kurulmuştu ve insanlar sandalyeleri yerleştirme sürecindelerdi. Fazladan teslim ettiğimiz çiçek saksıları çadırın uç kısımlarına yerleştirilmişti. Mekânın harika görüldüğünü itiraf etmeliydim. Bu dönüşümde oynadığımız rolü düşünürken göğsümün gururdan kabardığını hissediyordum.

Jonah’yı dışarıda bulamadığımda kilisedeki ofisine gittim. Dışarısı otuz iki derece olmasına ve kilisenin iç kısmı

pek de soğuk olmamasına rağmen Rhonda hâlâ uzun kollular içinde masasının başında oturuyordu. İçeri girdiğimde yüzünü buruşturarak bana baktı ve dudaklarını tasvip etmez bir ifadeyle büzdü.

Neden karşılaştığım tüm sekreterler benden bu kadar nefret ediyordu?

“Rhonda, Jonah’yla konuşmam gerekiyor.”

Yüzü daha da buruştu. “Ona *Papaz Pruitt* olarak hitap etmen gerekiyor. Ayrıca kendisi şu an meşgul.”

“Konu çok önemli.”

Bir kâğıt yığını alıp masasına hafifçe vurarak düzeltti. “Tanrı’nın işinden daha önemli hiçbir şey olamaz. Bu akşamki vaaz için hazırlanıyor.”

“Ona burada olduğumu söylersen...”

“Uğradığımızı mutlaka söylerim Bayan Gardner. İyi günler.”

Ofisinin kapısı kapalı olmasına rağmen Jonah içeride olabiliirdi. Rhonda’yı görmezden gelip doğruca içeri girmeyi düşündüm. Kapıyı açana kadar bana yetişemezdi ancak bana ulaştığında onu geçemezdim. Jonah’yı arayarak kilisenin etrafında gezinmeye karar verdim, onu bulamazsam işte o zaman ofisinin kapısına koşabilirdim. Hem o vakit Rhonda için sürpriz faktörü de benden yana olurdu.

Koridora çıktım ve düşüncelerimi toparlayıp bir plan yapmak için sessiz bir yer olabileceğini düşünerek vaaz verilen yere doğru ilerledim. Jonah da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı, öyle ki onu altının merdiveninde otururken buldum, alnını avcuna yaslamıştı. Birkaç metre kadar yaklaşına kadar beni fark etmedi.

Gözyaşı izleriyle bezeli yüzünü kaldırıp bana baktı. “Hepsi benim hatam Rose. Tüm o kadınlar benim yüzümden öldü.”

Yanma oturdum. “Bu senin hatan değil ama haklısın. Biri o kadınları senin yüzünden öldürüyor.”

İnledi ve dizlerine doğru eğildi.

“Sana garezi olan biri aklına geliyor mu? Burada ya da Homer’da?”

Parmak uçlarıyla dudaklarını ovdu. “Bilmiyorum Rose. Kilisem tam olarak muhafazakâr değil. Bugüne kadar birilerini kızdırmış olabilirim.”

“Daha fazla detaya ihtiyacım var Jonah. Aklına belli biri geliyor mu?”

“Bilmiyorum.”

“Düşün. Bu Bruce Wayne’e de yardımcı olabilir.” Aklımda bir fikir belirince nefesim kesildi. “Gruptaki çocuklardan birini kızdırmış olabilir misin? Sen öldürmüşsün gibi göstererek bu kadınları öldürüyor olabilirler mi?”

“Bunu neden yapsınlar ki? Onlara gelip konuşacakları güvenli bir ortam sunuyorum.” Jonah başını kaldırıp derin bir nefes aldı. “Dur bir dakika, çirkinleşen bir olay vardı.”

“Ne oldu?”

“Yaklaşık üç hafta önce, akıllı hocası olan Sly, yaşça büyük olanlardan biri, bir toplantıya sarhoş geldi. Ona gençlere kötü örnek olduğunu söylediğimde toplantıdan ayrılmak zorunda kaldı. Bu isteğim karşısında pek mutlu olmadı ve etrafa sandalyeleri fırlatmaya başladı.” İç çekti. “Onu sakın-

leştirmek için elimden geleni yaptım, fakat en sonunda polisi aramaktan başka çarem kalmadı. Sly daha da çirkinleşti. Daniel Crocker hapse atıldığında her şeyin nasıl daha da boktan hale geldiği hakkında bağırıp çağırdı.” Mahcup bir ifadeyle gülümseyerek kaşlarını kaldırdı. “Tabii tam olarak boktan demedi ama...”

“Öyle demediğine bahse girerim.”

“Polis onu mülke zarar vermekten hapse attı. Suçlamada bulunmadım ama şartlı tahliye memuruyla başı belaya girdi. Bu yüzden beni suçladı ve o zamandan beri onu hiç görmedim.”

“Bu bahsettiğin yılan dövmeli kel adam mı?”

Kafasını salladı.

İşte bu iyiydi. Sağlam bir ipucu beni Mason’a götürebilirdi. “Tüm bunlar birkaç hafta önce yaşandıysa, Bayan Laura’nın ölümünden öncesine denk geliyor. Tek sorun Sly’ın Homer’daki ölümleri nasıl bildiği. Onu oradan mı tanıyordun?”

“Hayır. Ve tamsam bile kimse –gerçekten kimse– o cina-yetleri birleştiremedi. Belki de yalnızca bir tesadüftür.”

“Buna gerçekten inanıyor musun?”

Cevap vermedi.

“Homer’daki kadınlar nasıl öldü?”

“Zehirlendiler.”

Henryetta’daki kadınlar da zehirlenmiş olabilirler miydi? Mason için ufak bir bilgi kırıntısı daha. “Bana kalırsa Bruce Wayne geçtiğimiz cuma günü burada, kilisede onu korkutan bir şey gördü. Bu sabah papaz evinden ayrıldıktan sonra, Mason’ın yanına gittiğimde Bruce Wayne, Merilee’s Café’de

kaldı ama döndüğümüzde ortalarda yoktu ve garson kadın onun iki adamla birlikte gittiğini bize söyledi. Biri Sly'ın tanımına uyuyor, diğeri de kulağa Thomas gibi geliyor.”

“Sence onu onlarla birlikte gitmeye mi zorladılar?”

“Bilmiyorum. Belki öyle. Belki de değil. Kel adam, Bruce Wayne'in Daniel Crocker için ayak işleri yaptığı zamandan bir arkadaşı olabilir. Geçen sene cinayetten tutuklanmadan önce.”

Jonah başını salladı. “Hayır, Sly kimsenin arkadaşı değil ve Thomas onlarlaysa, işte bu kötü.”

“Bahse girerim onu Weston's Garage'a götürdüler.”

Gözlerini sıkıca yumdu. “Tüm bunlar benim hatam. Ben şimdi ne yapacağım?”

“Hiçbir şey bilmiyormuş gibi yapacak ve bu akşam vaa-zını vereceksin.”

Duyduklarına inanmaz bir ifadeyle gözlerini açıp başını salladı. “Yapamam.”

“Evet, yapabilirsin. Mason'ı bulacağım ve ona her şeyi anlatacağım.”

“Her şeyi mi?”

“Senin başını belaya sokmadan mümkün olduğu kadarını.”

“Tamam.” Sesi yenilgiye uğramış gibi çıkıyordu.

Elini tuttum. “Her şey yoluna girecek. Göreceksin.”

“Teşekkürler Rose.”

Ayağa kalktım. “Geliyor musun?”

“Sanırım birkaç dakika daha burada oturup dua etmek istiyorum.”

Kamyonetime dönerken kilise bahçesi hâlâ hararetliydi. Rhonda çadırın dışında durmuş birkaç çalışanla konuşurken klipsli kâğıt tutacağını göğsüne sıkıca bastırmıştı. Tekrar görevine dönmeden önce bana doğru öfkeli bir bakış attı.

Herhangi bir şey yapmadan önce Mason'la konuşmam gerekiyordu, bu yüzden tekrar adliyeye dönmeye karar verdim. Gerekirse dönene kadar ofisinin dışında kamp kuracaktım.

Adliye binasına doğru yolu yarılamişken ceptelefonum hayata döndü. Mason'ın numarasına bakamadan çalmaya başladı ve arayanın kim olduğunu gördüğümde bu beni hiç şaşırtmadı.

Bölüm Yirmi Dört

“Merhaba,” dediğim an Mason patladı.

“Hangi cehennemdesin? Neden Şerif Departmanı’ndan gittin? Gideceğini bile söylemedin. Çok merak ettim.”

“Özür dilerim.” Öfkелendiğı için onu suçlamıyordum. “Açıklayabilirim.”

Mason derin bir nefes aldı ve bu kez çok daha sakin bir şekilde konuştu. “Dinliyorum.”

“Cecelia, Christy Hansen hakkında sana mesajımı iletmi mi?”

“Ne mesajı?”

Homurdandım. “Bana ilettiğini söyledi. Öğle yemeğı saatinde bir telefon bulur bulmaz onu aradım. Christy Hansen bir silahla Şerif Departmanı’na gelerek adalet istediğini haykırmaya başladı. Bir maddenin etkisi altında olduğı belliydi. Beni gördü ve daha önce kilisede gördüğünü hatırladı. Her nasılsa Jonah’nın kız arkadaşı olduğum sonucuna vardı ve gidip Jonah’yı bulmak için beni rehin aldı.”

“Tanrım.” Sesi paniklemiş geliyordu. “İyi misin?”

“Evet, iyiyim. Bir araca arkadan çarptığında ondan kur-

tuldum. Onu yoldan çıkarabileceğimi düşünerek dikkatini dağıtmaya çalıştım.”

“İyi düşünmüşsün ama çarpışmada yaralanabilirdin.”

“Çok hızlı gitmiyorduk ve kaçmam gerektiğini biliyordum. Kadın çılgına dönmüş durumdaydı. Beni vuracağından hiç şüphem yoktu.” Adliyeye gitmem gerekmediğinden kamyoneti bir park alanına çektim.

“Neden beni aramadın?”

“Telefonumun şarjı bitmişti ve numaran ezberimde yok. Fidanlığa gittim, ofisini aramak için iş telefonunu kullandım. Cecelia’yla konuşup ona 911’i aramasını, Christy’nin şehirde elinde bir silahla Jonah’ı aradığını söylemesini istedim. Ayrıca sana iyi olduğumu ve her şeyi seninle konuştuğumda izah edeceğimi de söylemesini rica ettim.”

“Tamam, tüm bunlara dair tek kelime etmediği için ofisimde son gününü geçiriyor,” dedi Mason. Duraksadı ve tekrar endişeli bir şekilde sözlerini sürdürdü. “Kimse fark etmeden nasıl oldu da Şerif Departmanı’ndan silah zoruyla kaçırılabilirdin?”

“Resepsiyonist, Christy’nin bekleme alanına girdiğini gördü, ardından silahı fark etmeden arka tarafa geçti ve benimle beraber oturan çocuğun gözleri kapalıydı, kulaklarında da kulaklık vardı.” Sesim sertleşti. “Orada beklerken güvende olacağımı bana sen söylemiştin.”

“Biliyorum. Özür dilerim. Bu zamana kadar Fenton County Şerif Departmanı’nın bekleme alanından kaçırılan birini hiç duymamıştım. Şansına bir ilk oldun.”

“Bruce Wayne’i buldun mu?”

“Hayır. Çıkmaza girdim.”

“Şerif Departmanı’ndakiler sana yardımcı oldular mı ki?” diye sordum kızgın bir şekilde.

“Evet, oldular. Weston’s Garage’daki adamları sorguladılar, fakat geçen yıl tutuklandığından beri Bruce Wayne’i hiç görmediklerini söylemişler.”

“Onu kendileriyle gitmeye zorladıklarını itiraf edecekler sanki.”

“Onu zorlayıp zorlamadıklarını bilmiyoruz Rose.”

“Doğru... eskiden, tutuklanmadan önce Bruce Wayne’in Daniel Crocker için ayak işleri yaptığını öğrendim.”

“Bunu nasıl öğrendin?”

“David’e sordum ve bundan çok daha fazlasını biliyorum.”

“Şu anda neredesin?”

“China Paradise Buffet’in park alanındaayım.”

“Benimle bir yerde buluşup konuşacak zamanın var mı?”

Restorandan gelen Çin yemeği kokusu karnımın guruldamasına neden oldu.

“Tabii, eğer benimle burada buluşursan. Öğle yemeğimi çıkardığımdan beri açlıktan ölmek üzereyim.”

“Eminim bunun arkasında da bir hikâye vardır. Sen yemeye başla. Birkaç dakika içinde orada olurum.”

On beş dakika sonra Mason karşıma oturduğunda yemek çubuklarıyla mücadele vererek masaya *lo mein* saçıyordum. Restorandaki tek müşteri bendim, bu yüzden Mason’ın beni bulmakta zorluk çekmediğinden emindim. Onu son gördüğümünden bu yana kravatını çıkarmış ve mavi gömleğinin yakasını açmıştı. Elini gezdirmiş gibi dağılmış olan saçlarını bile düzeltmemişti. Şimdi ona bakarken Henryetta’daki tüm kadınların neden onun peşinde olduğunu görebiliyordum.

Sırıttı. “O çubukları kullanmanın bir püf noktası var.”

“Ustalaşamadığım bir püf noktası.” Çubukları bırakıp elime bir çatal aldım. Her seferinde tek bir erişte yiyemeyecek kadar açtım.

Bir an için bana dik dik baktı. “Bir kazaya karıştığımı söyledikten sonra seni bulduğumda nasıl görüneceğin konusunda endişeliydim.”

“Emniyet kemerinden ötürü midem ve omzum biraz ağrıyor ama korkulacak bir şey yok.”

Dirseğini masaya koyup çenesini avcuna yasladı. “Sanırım yoğun bir öğleden sonrası geçirdin.”

“Tahmin bile edemezsin.” Çatalımı bırakıp Mason’ın gözlerine baktım. “Sana Jonah Pruitt hakkında bir sır vereceğim ve kimseye söylemeyeceğine dair bana söz vermen gerekiyor.”

Şakacı tavrı kayboldu. “Rose, bunu yapamayacağımı biliyorsun.”

Savunmacı bir şekilde sırtımı doğrulttum. “Arkadaşım olduğumu sanıyordum Mason Deveraux.”

Yüzü sertleşti. “Arkadaşın olduğumu gayet iyi biliyorsun.”

“Ama kötü bir şey görürsem sana söyleyebileceğimi söylemiştin.”

Öne doğru uzanarak sesini alçalttı. “Bir görüntü mü?”

Gözlerim dolarken başımı salladım.

“Senin hakkında mıydı?”

Derin bir nefes aldım. Ağlamanın bir faydası olmayacaktı. Yardımımı dokunacağı bir yol bulamazsam, gözyaşlarımı zavallı kadının cenazesinde akıtmak zorunda kalacaktım zaten. “Hayır. Birinin öldürüldüğünü gördüm.”

“Bunun *olma* anını mı gördün?” Mason öne doğru uzandı. “Sen iyi misin?”

Boğazımdaki yumruyu yutkundum. “Şimdi daha iyiyim.”
“Neler oldu?”

“Fidanlıktan çıktıktan sonra David’le konuşmak için Piggly Wiggly’e gittim. Jonah’ya rastladığımda telefonumu şarj etmek için bir kablo arıyordum. Christy’ye dikkat etmesi konusunda onu uyardım ve bana bir yere gidip konuşup konuşamayacağımızı sordu. Bu sayede ondan bazı cevaplar alabilirim diye düşündüm, o yüzden öğle yemeği alıp parka gittik.”

Mason endişeli görünüyordu. “Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun? O bir cinayet şüphelisi.”

“Çaresiz görünüyordu. Sana dedim ya, ondan bazı cevaplar alabileceğimi düşündüm.”

“Peki aldın mı?”

Kafamı salladım. “Bana Bruce Wayne’e yardım ettiğim gibi ona da yardım etmem gerektiğini söyledi.”

“Gördüğün görüntüleri biliyor mu?”

“Daha önce bilmiyordu ama artık biliyor.”

Mason birkaç saniye boyunca sessiz kaldı. “Onunla ilgili o görüntüyü gördün.”

“Evet ama bunu bilerek yaptım.”

“Rose.” Sözlerimin ciddiyetinin farkına vararak kaşlarını çattı. “Bunu asla yapmayacağını söylüyordun.”

Gözlerimi yumarak elimi alnıma götürdüm. “Biliyorum. Ama çaresizdi ve ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum. Ben de bir şeyler görmek için kendimi zorladım. Ona dokundum ve masum olup olmadığını bilmek isteyerek cinayetleri düşündüm.”

“Ne gördün?”

Dudağımı ısırarak birkaç kez derin nefes aldım. “Ben Jonah’ydım tabii. Onun yatak odasıındaydım ve içerisi karanlıktı. Evin başka bir kısmından bir gürültü duydu ve bakmak için gitti. Mutfağında biri vardı fakat kapüşon takıyordu, bu yüzden yüzünü göremedim.” Sesim inceldi. “Ve bir sandalyeye bağlanmış bir kadın vardı.”

Mason’m eli elimi buldu, sesi yumuşadı. “Şu an anlatmak zorunda değilsin.”

Yüzüne baktım. “Evet, zorundayım.”

Başını salladı. “Tamam ama acele etme.”

Tabağımı kenara ittim. İştahım kaçmıştı ve zaten güçbela bir şeyler yemiştim. “Kadının yüzünü göremedim. Sanırım bilinci yerinde değildi çünkü başı yana yatmıştı.”

“Kıyafetleri hakkında bir şey hatırlıyor musun? Ayakkabıları? Saç rengi?” diye sordu usulca.

“Hımm.” Şakağımı ovdum. “Üstünde beyaz bir gecelik vardı, sanırım. Parlak bir şeydi. Ayakkabısı yoktu. Ayakları çıplaktı.”

“Tırnaklarında oje var mıydı?”

Şaşkınlık içinde ona baktım. “Bilmiyorum.” Hatırlamaya çalışarak gözlerimi yumdum. “Hayır, sanmıyorum ama karanlıktı. Tek ışık kaynağı pencereden süzülen ay ışığıydı. Elindeki pırlanta yüzüğün parıldamasına neden oluyordu.”

“Tamam. Bu iyi. Saçı nasıldı?”

“Uzun ve koyu renkti.”

“Esmer miydi açık tenli mi, hatırlıyor musun?”

Çaresiz bir halde başımı salladım. “Hayır, hatırlamıyorum.”

Başparmağıyla elimin üstünü okşadı. “Sorun değil. Hari-

ka gidiyorsun. Gerçekten korkutucu bir şey gördün, bu yüzden hepsini hatırlaman biraz zaman alabilir. Derin bir nefes al ve rahatla.”

“Birinin öldürüldüğünü gördüm Mason. Kafasına kurşun sıkıldı. Nasıl rahatlayabilirim?” Ağlamaya başladım ve yüzümü utanç içinde ellerimin arkasına gömdüm.

Mason sandalyesinden kalktı ve kabinde yanıma oturarak bir kolunu sırtıma atıp başımı göğsüne çekti. “Özür dilerim.”

“Öylesine korkunçtu ki, Mason. Onu öylece vurdu. Ve başı...” Mason beni tutarken ve ağlamama izin verirken hıçkırıklara boğuldum. O korkunç görüntü bir türlü hafızamdan silinmiyordu. Kendime hâkim olduğumda konuşabilmek için birkaç kez derin derin nefes aldım. “Katil, Jonah’ya bunun küçük bir hediye olduğunu söyledi.”

“Yani Jonah da mı bu işin içinde?”

“Hayır, Jonah dehşete düşmüş ve korkmuş haldeydi. Ne olup bittiğinden tamamen habersizdi. Onun aklının içindeydim, bu yüzden gerçekten nasıl hissettiğini biliyorum. Katilin kim olduğunu ya da işe koyulma zamanını kasteder gibi tabancayı ona uzatmasının ne anlama geldiğini bilmiyordu.”

“Bunu gördükten sonra ne yaptın?”

“Bruce Wayne’i kurtarmam gerektiğini ve seni görmem gerektiğini biliyordum. Adliyeye döndüm, fakat orada değildin.” Neely Kate’le yaptığım konuşmayı kendime saklamaya karar verdim. “Bu yüzden Jonah’ya gidip ona garezi olan birinin olup olmadığını sordum.”

“Jonah Pruitt’e garezi olan epey insan var,” diye mırıldandı Mason. “Bu şehirdeki bakanların ve kilise kurullarının çoğu-

nu küplere bindirdi ve bu kilise kurulları Henryetta'nın varlıklı vatandaşlarıyla dolu. Güven bana epey şikâyet duydum."

"Kilise üyelerini çaldığı için dava açamazsın, öyle değil mi?"

"Hayır, bu bir suç değil. Fakat yaşlı kadınların miraslarından vazgeçme konusunda baskı uygulanabilir. Dorothy Thorntonbury bunun ilk örneği değil. Henryetta polisi onu izlemeye başlayacaktı ama sen Joe'nun Pruitt hakkında seni uyardığını söyledikten sonra eyalet polisini aradım ve Jonah Pruitt'in en son kilise kurduğu Homer'da iki olayın daha olduğunu söylediler."

Kalbim tekledi. Jonah bana yalan mı söylemişti? Bayan Dorothy'nin parasını kiliseye bıraktığını bilmediğini iddia etmişti. Belki Homer'daki olayları da bilmiyordu. Şimdilik onun masum olduğuna dair içgüdüme güvenmem gerekiyordu. "Belki öyledir, fakat Jonah Weston's Garage'da çalışan Sly adındaki bir adamı işaret etti. Sly daha önceleri Daniel Crocker'la çalışıyormuş." Mason'a baktım. "Sly boynunda yılan dövmesi olan iriyarı kel bir adam."

Mason gerildi. "Lanet olsun."

"Ama dahası var. Kimseye anlatamayacağın kısmı... ve bana söz vermezsen, sana anlatamam."

Mason kolunu indirdi ve yüzüme bakmak için öne doğru eğildi. "Rose, bunu benden bekleyemezsin. İşimi tehlikeye atıyorsun."

Umutlarım sönerek kıvrandım. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Bana yine de söylemen gerek. İnsanların hayatları tehli kede. Bildiğin şey onları kurtarabilir."

"Ona yardım etmemi istedi." Bakışlarımla ona yalvarı yordum. "Söylemememi istedi."

Arkasına yaslanıp beni inceledi. “Ona bir şey borçlu değilsin Rose. Bunu neden yapıyorsun?”

Cevap vermedim.

“Ama Bruce Wayne’e de bir şey borçlu değildin, öyle değil mi?”

“Sanırım değildim,” dedim usulca.

Mason yerinden doğrulup kollarını masanın üstüne koymadan önce bir süre sessiz kaldık. “Bana önemli olduğunu düşündüğün kısmı söyleyebilir misin?”

“Evet. Sanırım söyleyebilirim.” Ona söyleyeceğim kadarı yeterli gelmezse kalanını da anlatacaktım.

Başını salladı. “Tamam, bir deneyelim.”

“Bayan Dorothy’nin nasıl öldüğünü biliyor musun?”

“Bu bilgiyi henüz kamuoyuyla paylaşmıyoruz.”

“Zehirlendi mi?”

Mason’m gözleri kısıldı. “Hayır.”

“Ya sana bunun gibi bir şeyin daha önce olduğunu ama kadınların zehirlendiğini söyleseydim?”

“Farazi olarak, bu son derece önemli olurdu.” İşaretparmacağının üstündeki eklemi başparmağıyla istemsizce ovarken ellerini inceledi. “Kadınların hepsi yaşlı mıydı?”

Mason’m mesajını alarak ona biraz daha eğildim. “Farazi olarak, iki kadın var. Biri yaşlı, diğeri çok daha genç. Genç olan belli biriyle bir süre çıkmış.”

Gerildi, parmaklarını masanın üstüne açtı. “Yalnızca iki mi? Sonu bir tutuklama olmadan mı bitti?”

“Evet ama o biri taşındı.”

“Henryetta’ya mı?”

Cevap vermedim.

Mason yüzleşmek için bana döndü, gözlerinde yalvarır gibi bir ifade vardı. “Polise anlatman gerekiyor Rose.”

Öfkelenerek geri çekildim. “Polise hiçbir şey söylemeyeceğim.”

“Rose, beni dinle. Ortada başıboş gezen bir seri katil olabilir.”

“Umurumda değil.” Kabinden çıkmama izin vermesi için onu ittim. “Polise hiçbir şey anlatmayacağım.”

Mason yerinden kıpırdamadı. “Onlara karşı bir sorumluluğun var.”

Daha fazla sorumluluk nasihati. Bundan çok sıkılmışım. “Mason, onlara ne anlatacağım? Birinin öldürüldüğünü mü? *Bir görüntü gördüğümü mü?*”

“Buraya taşınmadan önce Jonah Pruitt’e ne olduğunu onlara anlatabilirsin. Davanın soruşturması için bu onlara yeterince yardımcı olur.”

“İkimiz de, Henryetta polisinin sadece geçmişine bakıp tüm gerçekleri bilmeden bir insanın suçlu olduğuna karar veren bir grup embesilden oluştuğunu biliyoruz. Başka birini daha bu duruma sokmayacağım. Başka kimse...” Sesim kesildi.

Mason’ın ifadesi yumuşadı. “Yaşadıklarını yaşamak zorunda kalmasın diye.”

Kolunu ittim. “Bırak gideyim.”

“Hayır.” Bakışlarını yüzüme çevirdi. “Başka kimse yaşadıklarını yaşamak zorunda kalmasın diye, yanılıyor muyum?”

Ellerim yumruk oldu. “Bunun hakkında konuşmayacağım.”

“Tuhaf biri olduğun için polis anneni öldürdüğünü düşündü. Bilmemen gereken şeyleri biliyordun. Kanıtlara bak

madılar ve senin suçlu olduğuna hükmettiler. Yalnızca seni tutuklamaya yetecek kadar kanıt bulmak için beklediler.”

Hissettiğim çaresizlik kendimi tedirgin hissetmeme neden oluyordu. “Yeter.”

“Masum olduğuna kim inandı? Violet? Joe?”

“Bunun hakkında konuşmak istemiyorum.” Kendimi yalnız ve umutsuz hissettiğim o korkunç anları tekrar yaşamak istemiyorum. Tekrar ağlamaya başladım. “Mason, gitmeme izin ver. Yalnızca eve gitmek istiyorum.”

Omuzlarımı tuttu. “Jonah Pruitt senin gibi değil, Rose. Bruce Wayne Decker da senin gibi değildi.”

Tutuşundan sıyrıldım. “Bunu nasıl söyleyebilirsin? Onlar da tıpkı benim gibi! Herkes Bruce Wayne’i elektrikli sandalyeye göndermeye hazırdı.”

“Peki ya sen, Rose? İnsanlar senin hakkında ne düşündü?”

“*Bunu neden yapıyorsun, Mason?*” diye haykırdım omuzlarım titreyerek.

Uzandı ve gözyaşlarımı sildi. “Çünkü çok az tanıdığın biri için hayatını neden riske attığını iyice irdelemeni istiyorum.” Kararlı bir ifadeyle çenemi kaldırdı. “Bunu gerçekten neden yapıyorsun?”

“Bilmiyorum.”

“Bu tam bir saçmalık ve bunu sen de biliyorsun. Söyle bana.”

Bunu neden yapıyordum? Çünkü bu gerçekten yapılması gereken doğru şeydi ve gördüğüm görüntüdeki kadını kurtarmak istiyordum ama Mason haklıydı, nedeni bundan daha derindi.

“Joe bunun gibi riskler almandan nefret ediyor. Hatta ben

de nefret ediyorum. Çok az tanıdığın birine yardımcı olmaya seni iten sebep nedir?”

“Çünkü bana kimse yardım etmedi.” İçimi bir burukluk kapladı. “Bu şehirdeki herkes beni seve seve hapse gönderecekti.” Dişlerimi sıktım. “Benim için kimse mücadele etmedi.”

Bakışları yumuşadı. “Senin için mücadele ederdim, Rose.”

“Bunu yapma, Mason.” Sesim sertleşirken başımı salladım. “Dedektif Taylor’ın topladığı içler acısı kanıtı alır ve beni bir jürinin önüne çıkarırdın.” Gözlerine baktım. “Ve hayatımın geri kalanında beni hapiste tutardın.”

Şaşkınlığa kapılırken gözleri kocaman açıldı. “Bunu nasıl söyleyebilirsin?”

Öfkeyle yumruklarımı sıktım. “Çünkü tanıştığımızda Bruce Wayne’e de tam olarak aynısını yapıyordun.”

Yüzü soldu.

Tekrar onu ittim. “Gitmek zorundayım.”

“Bu şekilde gitmeni istemiyorum.”

“Mason, lütfen.” Sesim titredi. “Şu an bunu yapamam.”

Panikledi. “Seni fazla zorladım. Özür dilerim. Senin için korkuyorum, Rose. Geri çekilip incinmeni izleyemem. Yalnızca neye bulaştığını bilmeni istiyorum.”

Tekrar ağlamaya başladım. “Mason. *Lütfen.*”

Kabinden kayarak kalktı ve ben dışarı çıkarken masanın yanında durdu. Beni kapıya doğru takip ederken garson arkamızdan seslendi: “Ödeme yapmadan gidemezsiniz!”

Adımlarımı hızlandırınca cüzdanını çıkarmak için duran Mason bir lanet okudu ve kamyonetimin kapısını açarken bana yetişti. “Rose. Henüz gitme.”

Kapıyı kapadım ve ona bakmayı reddederek öylece durdum.

Arkamda durdu. “Haklısın.”

Gözlerimi yumdum.

“Seni jürinin karşısına çıkarırdım.” Bunu itiraf ettiği için harap halde olduğunu anlayabiliyordum. “Böyle yapmayacağıma düşünmek istedim ama ikimiz de, söz konusu iş olduğunda ne kadar sert bir piç kurusu olduğumu biliyoruz. Bu işi neden yaptığımı hatırlatanın sen olduğunu da biliyoruz.” Kulağıma doğru eğildi. “Belki de bu yüzden sana yardım etmek zorunda olduğumu hissediyordumdur.”

“Bana ne için yardım edeceksin?” Yüzleşmek için döndüm. “Yaşananların ne kadar korkunç olduğunu hatırlatmak için mi?”

Gözleri acıyla doldu. “Evet.”

“Bunu neden yapasın ki, Mason? Neden bilerek canımı acıtasın? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum.”

“*Arkadaşız*. Bu yüzden yapıyorum. Son birkaç ayda kimsenin dayanamayacağı kadar şey yaşadın, fakat bununla yüzleşmiyorsun. Göz ardı edersen geçip gideceğini sanıyorsun ama bunu yapamazsın Rose. Bununla yüzleşmelisin. Hem de her bir çirkin noktasıyla.”

Yeniden gözyaşlarına boğularak başımı salladım.

“Geçmişinin tüm iblisleriyle yüzleşene kadar geleceğe geçmen mümkün olmayacak.” Bir eli sırtımda, diğeri saçımda beni kendine çekerek sarıldı. “Seni umursuyorum Rose, sandığından da fazla.”

Utanarak en sonunda geri çekilene dek fazlasıyla uzun bir süre göğsünde ağladım. “Gömleğini berbat ettim.”

“Gömlek umurumda bile değil.”

Mavi kumaşın ıslanan kısmını elimle düzelttim. Bana de-

ğer verdiğini biliyordum ve bunun için şükran duyuyordum. Fakat benden bir arkadaştan hoşlandığı gibi hoşlanmadığını da biliyordum. Onu kendimden uzaklaştırmam gerektiğini bilsem de bunu yapamadım. Onu kaybetmek istemiyordum. Bu beni nasıl biri yapıyordu? “Teşekkür ederim.”

“Seni ağlattığım için mi?”

“Hayır, bana yardımcı olmak için arkadaşlığımızı riske atacak kadar bana değer verdiğin için.” Sözlerindeki gerçeği görebiliyordum. Geçmişime sıkışıp kalmıştım. Annemin hayaletinin bana yeterince iyi olmadığını söylememesi için artık geçmişimi bırakmam gerekiyordu. Böylece hayatta güzel şeyleri hak ettiğimi düşünmeye başlayabilirdim.

“O halde iyi miyiz?” diye sordu ama hâlâ endişeli görünüyordu.

“İyiyiz.” Ama kendimi berbat hissediyordum. Ağlamaktan başım zonkluyordu. “Fakat yalnızca eve gidip biraz uzanmak istiyorum.”

“Tamam.” Tereddüt etti. “Ama daha sonra arayıp seni kontrol etmek istiyorum. Olur mu?”

“Tabii.”

Bir adım geri çekildi. “Bir konuda bana ihtiyaç duyarsan, herhangi bir konuda, beni arayacaksın. Söz ver.”

“Söz veriyorum.”

Kamyonetime bindim ve gördüğüm görüntü aklımın içinde dönerken eve gittim. O zavallı kadını ilk gördüğüm andan bu yana hâlâ ona yardımcı olabileceğim bir noktada değildim. Eve vardığımda Muffy beni gördüğüne çok sevindi ve işini halleder halletmez ona içeri gireceğimizi söyledim, bu sayede biraz uzanabilecektim.

Onun yanında olduğum için o kadar mutluydu ki huy-suzluk etmeden yatakta yanıma kuruldu. Uykuya dalmamın ardından boğuk bir zil sesine uyandım. Uykudan sersemlemiş halde saatin kaç olduğunu anlamak için gözlerimi kırptırdım. Saat beşi çeyrek geçiyordu. İki saatten fazla uyumuştum.

Zil sesinin mutfaktaki ceptelefonumdan geldiğini fark ettim. Yerimden kalkana kadar susmuştu, fakat telefona varamadan yeniden çalmaya başladı. Arayanın Joe olduğunu görünce şaşırdım.

“Rose, neden beni geri aramadın?” diye sordu endişeli bir sesle.

Gözlerimi ovuşturdum. “Aradığından haberim yoktu.”

“Bu sabahtan beri sana ulaşmaya çalışıyorum. Telefonu-na hiç cevap vermedin.” Duraksadı. “Benimle konuşmak istemediğine karar verdiğini sandım.”

“Hayır.” Mutfak sandalyesine oturarak alnımı elime dayadım. “Telefonumun şarjı bitti ve bu öğleden sonraya kadar bir şarj aleti bulamadım. Üzgünüm.”

“Tamam, sorun değil.”

“Seni geri aramamı beklemen de nereden çıktı? Gizli görevin bitti mi?”

“Evet, bu sabah erken saatlerde tutuklamayı yaptık.”

İçimde kabaran rahatlama hissiyle yerimden doğruldum. “Bu eve gelmek üzere olduğun anlamına mı geliyor?” Joe’nun bana sarılıp her şeyin yoluna gireceğini söylemesine ihtiyacım vardı. Henryetta polisi o zavallı kadını kurtarmama yardımcı olmayabilirdi, fakat Joe’nun yardım edeceğinden emindim.

“Ev.” Sesi çatladı. “Hâlâ bizim evimiz mi Rose?”

“Elbette Joe. Sana seni ne kadar çok sevdiğimi söyledim.”

“Seni o kadar çok seviyorum ki...” Sesi ağlamak üzereymiş gibi geliyordu. “Ama senden bir iyilik istemem gerekiyor.”

Sesindeki bir şey tüylerimi diken diken etti. “Tabii.”

Tereddüt etti. “Annem...” Boğazını temizledi. “Ebeveynlerim bu akşam bir yemek planladılar ve onlarla tanışmak adına seni de yanımda götürmem için ısrar ediyorlar.”

Nefesim kesildi. “El Dorado’da mı?”

“Hâlâ yetişecek zamanın var. Yemek saat yedide ve buraya gelmen yalnızca elli dakikanı alacak.”

Panikleyerek ayağa kalktım. “Joe, korkunç bir gün geçirdim ve hazırlanmak için yalnızca kırk beş dakika zamanım var.”

“Bunun yarısı kadar bir zamanda hazırlandığına tanık olmuşluğum var.”

Korkumu bastırdım. Bu akşam yapmak istediğim en son şey Joe’nun ailesiyle tanışmaktı, özellikle de başa çıktığım diğer şeyler düşünüldüğünde. “Başka bir zaman gelsem olmaz mı?”

“Keşke olsaydı sevgilim. Keşke seninle beraber olsaydım da buraya beraber gelseydik, fakat bunun önemli olduğu konusunda ısrar ediyorlar. Buraya geldiğinde seni karşılayacağım.”

Peki ya hâlâ gizli görevde olsaydın ne olacaktı, diye sormak istedim. O zaman yemeğe nasıl katılacaktı? Bir yanımda hayır deyip bana daha önce haber vermeleri gerektiği konusunda ısrar etmek istiyordu, fakat Joe’nun bunun için en az benim kadar tedirginlik duyduğunu biliyordum. Önemli ol-

masa bunu benden asla istemezdi. Boyun eğerek iç çektim. “Ne giymeliyim?”

“Onlar akşam yemeği için giyiniyorlar, o yüzden hoş bir şeyler giy.”

“Tamam...”

Arka planda sesler duydum. “Kapatmam gerekiyor sevgilim. Sana adresi mesaj atarım, yedide görüşürüz.”

“Pekâlâ.”

“Seni seviyorum Rose. Bu iş bittiğinde baştan başlayacağız.”

Aklıma dolan heyecana güvenemiyordum. “Bu ne anlama geliyor?”

“Şerif yardımcısı görevini aldığım anlamına geliyor. Sana bunun son gizli görevim olduğunu söylemişim ve bu konuda ciddiydim. Temelli eve dönüyorum.”

“İstedüğinin bu olduğundan emin misin Joe?”

“Sürekli seninle birlikte olmak istiyorum. Bunun olması için en iyi yol bu.”

“Ne diyeceğimi bilmiyorum.”

“Mutlu olduğunu söyle.”

Mutluluk sesime işlemişti. Gülümsedim. “Mutluyum.”

Sesi boğuklaştı. “Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum.”

Bir arzu dalgası içimde kabardı. “Ben de seni görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Bunu telafi edeceğim Rose. Tümünü.”

“Biliyorum.”

Telefonu kapattım ve dolabımdakileri aklımdan geçirerek ve ne giyeceğime karar vermeye çalışarak hemen bir duş aldım. Üzerinde pastel tonlarda çiçekler olan bir elbise giyip

korku hissi mideme beş kiloluk bir çapa gibi demirlerken saçlarımı dalgalandırıp makyaj yaptım. Joe'nun ebeveynleriyle tanışmak yapmak istediğim en son şeydi. Fakat Joe bunu istediği için onu mutlu etmem gerekiyordu.

Bu beni öldürse bile.

Bölüm Yirmi Beş

Joe'nun ailesinin ev adresini telefonuma kaydetmiştim, fakat telefonum beni eski evlerin bulunduğu bir sokağa soktuğunda yanlış yönlendirildiğimden emindim. Joe'nun ailesi zengindi ancak sokağın her iki tarafında yer alan evler benim evimden çok daha büyük olmalarına rağmen kesinlikle beklediğim gösteriştense uzaklardı.

Umudumu yitirmemeliydim. Sokağın sonunda başka koşullar altında ağzımın suyunu akıtacak bir çevre düzenlemesi bulunan tuğla ve taştan inşa edilmiş büyük bir ev vardı. Tüm mülk işlemeli demir bir çitle çevriliydi, ancak yuvarlak araç giriş noktasına uzanan kapılar açıktı ve taş döşeli araç yoluna lüks araçlar sıralanmıştı.

Kanım çekildi. Görünüşe bakılırsa bu akşam yemeğine katılanlar yalnızca Joe ve ben değildik. Alakası bile yoktu.

Beş dakika erken gelmiştim ve Joe bana yediden birkaç dakika önce onunla kapıda buluşmamı söylediği için bloğun etrafında turlayarak biraz zaman öldürmeyi düşündüm. Ar-

dından bunun ne kadar aptalca olduğunu fark edip cesareti-
mi topladım. Rose Gardner artık korkmayacaktı.

Kamyonetimi bir Mercedes'in arkasına park ettim ve kamyonetimin yanında durarak ön kapıya baktım. Telefonu-
mu çıkarıp Joe'ya dışarıda olduğuma dair mesaj attım. Bir dakika boyunca mesajıma cevap vermediğinde ise cesaretimi toplayarak derin bir nefes aldım. Utanacak bir şeyim yoktu. Joe'nun ailesi beni ya sevecek ya da sevmeyecekti. Dışarıda birkaç dakika daha durmak bunu değiştirmeyecekti.

Yine de zile bastığımda kızardım ve nefesim kesildi. Yoğun bir çan sesi tüm evde yankılanarak yalnızca gerginliği-
mi daha da tetikledi ve takım elbiseli yaşlıca bir adam kapıyı açıp beklemiş bir çöpmüşüm gibi beni tepeden tırnağa süzdüğünde başımın belada olduğunu anladım.

Kibirli bir ifadeyle bana baktı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben Rose." Sesim boğuk çıkınca boğazımı temizledim. "Rose Gardner. Joe beni bekliyor."

Kaşları hafifçe kalkarken geri çekilerek kapıyı daha da açtı. "Bayan Gardner," dedi yavaşça. "Herkes salonda."

Nefesim kesilirken kendime saçmaladığımı söyledim. Joe'nun ailesi zengin olabilirdi, fakat bu benden daha iyi oldukları anlamına gelmiyordu. Neden bu kadar korkuyordum ki?

Uşağı takip ederken mermer zeminde tıkırdayan topuklu-
larımın sesi iki katlı giriş ve çift dönerli merdiven boyunca yankılandı. Duvarlarda yağlıboya tablolar asılıydı ve bunların hemen altındaki maun bölmeler bile muhtemelen kamyonetinden daha değerliydi. Joe nasıl olmuştu da bu şekilde

büyümüştü? Benim tanıdığım adam kibirli ya da gösteriş seven biri değildi. Geçmişinden hiç bahsetmemesine şaşmamak gerekiyordu.

Uşak yalnızca dergilerde gördüklerimle kıyaslanabilecek bir bahçeye yukarıdan bakan üç metrelik pencereler sıralanmış geniş bir alanın girişinde durdu. Fakat duyduğum tüm hayranlık, odadaki herkesin ya uzun bir gece elbisesi ya da smokin giydiği gerçeğiyle yüzleşmemle yitip gitti, özellikle de kapı girişinde üzerimde J.C. Penney's elbisemle dururken. Daha da beteri, Joe henüz burada bile değildi.

“Bayan Rose Gardner,” diye takdim etti ulaş beni salona.

En az yirmi suratın merak ve küçümsemeyle bana dönmesiyle gerildim. Kaçıp gitme güdüsüne karşı koyarak gülümsemeye çalıştım. “Merhaba.”

Orta yaşlı bir kadın bana doğru süzülerek ilerledi, bu haliyle güzellik ve zarafetin resmiydi. Koyu renk saçları yukarıdan toplanmıştı ve makyajı kusursuzdu. Siyah gece elbisesi boynundaki elmas gerdanlıkla uyumlu bir şekilde parlıyordu. Ellili yaşlarda olduğunu tahmin etmeme rağmen bir model gibi duruyordu. Soğuk bir ifadeyle beni baştan aşağı süzerken elini uzattı. “Demek sürekli adını duyduğumuz Rose sensin.”

Elini sıkmadan önce avucumu üstüme silme arzusuna karşı koyarak yutkundum. “Ve siz de Joe’nun annesi olmalısınız.”

“Elizabeth Simmons ama herkes bana Betsy der.” Soğuk ses tonu bakışlarıyla uyumluydu. “Bana Bayan Simmons diyebilirsin.”

Çirkinliği nefesimi kesti. Bu kesinlikle rahatsızlık verici bir akşam olacaktı.

Joe'nun daha yaşlı versiyonuna benzeyen çekici bir adam, kadının yanına geldi. Beni gördüğüne pek de heyecanlanmamış bir halde o da elimi sıktı. "J.R. Simmons."

"Merhaba," dedim kendimi zorlayarak.

Salondaki diğer insanlar açıkça bana dik dik bakıyorlardı.

"Joe burada mı?" diye sordum sesim ürkek çıktığı için kendime kızarak. Yeniden etrafa bakındım.

Joe'nun annesi bana soğuk, sinsî bir bakış attı. "Bir dakika içinde burada olacak."

Tam o sırada bir kadının kahkaha sesi duyuldu. Bahçeden salona açılan kapı girişinde Hilary belirdi, kızıl saçları göz alıcı bir topuzla toplanmıştı. Vücudunu saran uzun kırmızı elbisesinin uyluğuna dek çıkan yan yırtmacı ve derin göğüs dekoltesiyle açık teni porselen gibi görünüyordu. Koyu gri takım elbise giyip kravat takmış bir adamın koluna girmişti. Beni görünce göz kamaştırıcı gülümsemelerinden birini takındı. Yanındaki adam kafasını kaldırdı ve o an yüzüm şaşkınlık ve utançla kıpkırmızı kesildi.

Hilary, Joe'yla birlikteydi.

Dehşete kapılan Joe'nun ağzı bir karış açık kalmıştı.

Her bir hücrem arkamı dönüp kamyonetime atlayarak buradan kaçıp gitmemi haykırıyordu. Bunu yapabilirdim, tabii ayaklarım zemine kök salmış olmasaydı.

Joe kolunu saran Hilary'nin elini çekip hızla kalabalığın arasına daldı. Yanıma gelip belimi kavrayarak bana sade bir öpücük vermek için eğildi. "Rose, gelebildiğin için öyle mutlu oldum ki."

Kendimi kapana kısılmış bir fare gibi hissederek tek kelime etmedim.

Betsy konuklarına döndü. “Herkes burada olduğuna göre yemek odasına geçebiliriz.”

Herkes kapıya yönelirken Joe elimi tuttu ve gözlerinde panik dolu bir ifadeyle beni aksi istikamete doğru çekti.

“Joe,” diye seslendi annesi. “Sana yemek odasında ihtiyacımız var.”

Joe onu umursamadı ve beni koridora çıkarıp sonra da bir ofise soktu. Kapıyı arkasından kapatıp kollarının arasına almasının ardından beni öpmek için başını eğdi.

Onu göğsünden itip bir adım geri çekildim. “Hayır. Dur!” Ondan uzaklaşıp odanın arka tarafındaki masaya doğru ilerledim. “Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.”

“Ailemin tüm o insanları davet edeceğini bilmiyordum.”

“Bu umurumda değil.” Başımı salladım. “Hayır, umurumda. Neden bana bunun resmi bir yemek daveti olduğunu söylemedin? Ne kadar budala görüldüğümün farkında mısın?”

Kollarını belime sarmaya çalıştı ama buna izin vermedim. “Rose, ne kadar güzel olduğuna dair bir fikrin var mı?” Kollarımı kavrayıp etrafımda döndü. “Kendini daha çekici kılman için dört bin dolarlık bir elbise giymene gerek yok.” Eli boynuma kaydı. “Ne giydiğini önemsemiyorum. Gördüğüm tek kadın sensin.”

Öfkeden yüzüm yanıyordu. “Odaya girdiğinde bunu görebildim.” Onu kıskanıyordum ve böyle hissettiğim için kendimden nefret ediyordum. Aylar önce Neely Kate ve Joe, Hilary’yi kıskanmamam için hiçbir sebebim olmadığı konu-

sunda beni ikna etmişlerdi, fakat Joe'nun sırrını ifşa etmesiyle artık hiçbir şeyden emin olamıyordum.

Gözlerinde pişmanlık yüklü bir ifade belirdi. "Hilary mi?"

Cevap vermedim.

"Açıklayabilirim."

"O neden burada Joe?"

"Onu ben davet etmedim. Yemin ederim." Diğer eliyle yanağını kavrayıp ona bakmamı sağladı. "Annem bu akşam yemeğe gelmem konusunda ısrar etti ve senin de gelmen gerektiğini söyledi. Bunun sosyal bir etkinlik olduğunu bilmiyordum, yoksa seni bundan haberdar ederdim. Şehirde olduğumu öğrendiği için bu kadar ısrarcı olduğunu düşündüm."

"Neden bunu keşfettiğin an beni arayıp uyarmadın?"

Bakışlarına mahcup bir ifade yerleşti. "Durumu fark ettiğimde gelmek üzereydin zaten. Üzerini değiştirmek için zamanın yoktu, ayrıca daha fazla gerilmene sebep olmak istemedim."

"Bu bir fark yaratmazdı zaten. Bu elbiseden başka yanımda hiçbir kıyafet yok." Kapıya doğru baktım. "Şu an hepsinin halime güldüğüne bahse girerim." Ve Hilary'nin kahkahalara boğulduğuna!

"Rose..." diye yalvardı.

"Neden Hilary'yle baş başaydın?"

"Onunla birlikte değildim Rose. Yemin ederim. Bir oda dolusu insanla karşılaşınca herkesten uzaklaşıp bahçeye indim." Gözlerimin içine bakarken parmakları yanağımda geziniyordu. "Annemin gül bahçesine gittim. Her gül gördüğümde aklıma sen geliyorsun." Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıp beni usulca öptü. "Seni seviyorum Rose. Bir tek

sen varsın.” Beni yeniden öptü, bu kez daha ısrarcıydı. “Hilary yanıma geldiğinde gül bahçesindeydim.” Kafasını kaldırdı. “Benim adıma mutlu olduğunu söyledi.”

Onu iterek kendimden uzaklaştırdım. “Peki o zaman neden kolundaydı?”

“Değildi. Birlikte yürüyorduk, seni görmüş olmalı ve sonra koluma girdi. Seni kıskandırmaya çalışıyordu. Onun kazanmasına izin verme. Lütfen. Bana güvenmek zorundasın.”

İkin gün önce olsa, buna inanırdım. Ama Joe’nun itirafı ilişkimizi temelinden sarsmıştı. Ona adil bir şekilde yaklaşıp yaklaşmadığımı bilmiyordum, ancak böyle hissetmeden de edemiyordum. “Eve yalnız girdim Joe. Sana ihtiyacım vardı. Neden beni karşılamadın?”

“Özür dilerim Rose. Saatin neredeyse yedi olduğunu fark etmedim. O an yalnızca insanlardan uzaklaşmaya ihtiyaç duyuyordum.”

Bunu anlıyordum. Şu an ben de aynı ihtiyacı duyuyordum.

Kapı tıklatılınca irkildim, Joe kapı açılırken arkasına döndü. Uşak kapı girişinde duruyordu. “Bay Simmons, sizi bekliyorlar.”

Joe gözlerini devirdi. “Hemen geliyorum.”

Hiçbir şeyi bu akşamı atlatmaktan daha çok istememiştim, fakat geleceğime dair Joe’ya söz vermiştim. Yanından geçerek kapıya doğru ilerledim. “Daha fazla dikkat çekmek istemiyorum ki yeterince ilgi odağı oldum zaten. Geç kalırsak insanlar meraklanmaya başlayacaklar. Hadi gidelim.”

Yemek odasına sessizce ilerlerken Joe elini elime kaydırды. Öfkeme karşın elini sıkıca tuttum. Bunu atlatmak için ona ihtiyacım vardı. Fakat odaya girdiğimizde herkes çok-

tan yerine oturmuştu. Karşılıklı duran boş iki sandalye masanın sonunda seçiliyordu.

Joe'nun eli gerildi.

Annesi buz gibi bir gülümseme takınarak kafasını kaldırdı. "Joe, Wilder'ların yanına oturuyorsun ve sen Rose, sevgili arkadaşlarımız Whitehill'lerin yanına."

Joe bedeni gerilip birkaç saniye boyunca yerinden kıpırdamayıp annesine dik dik baktı. "Anne, Rose'un benim konduğum olduğu düşünülürse, onunla oturmayı tercih ederim."

Kadın gözlerini devirdi. "Gülünç olma Joe. Herkes yerine yerleşti. Sandalye kapmaca oynuyormuşuz gibi konuklarımızın yerini değiştirmeyeceğiz." Küçümser bir tavırla başını sallarken kenetlenmiş ellerimizi gözlerini kısarak süzdü. Ardından bakışlarını yüzüme çevirdi. "Tabii Rose elini tutmaksızın bu yemekle başa çıkamayacak kadar kendini iyi hissetmiyorsa, o başka."

Joe'nun yüzü kızardı. Odadaki tüm sohbet kesildi ve herkes Joe'yla bana odaklandı.

Bakışlarımı Betsy'den ayırmadım. Ne yapmaya çalıştığımı biliyordum. Mason haklıydı. Ancak insanlara izin veririm kendimi kötü hissedebilirdim. "Joe, sorun değil."

"Hayır Rose. Bu bir sorun."

Ona doğru dönüp gülümsemeye çalıştım. "Saçmalama. Ben iyiyim."

Joe sonunda beni kibarca masanın sol tarafında boş duran sandalyeye yönlendirdi. Kulağıma doğru eğildi. "Özür dilerim."

Sandalyeyi oturmam için çekerken tüm bakışlar üzeri-

mizdeydi. Gevşediğini umarak onun yüzüne baktım, ancak gördüğüm tek şey bir öfkeydi.

“Yemek biter bitmez buradan gideceğiz, anlaştık mı?” dedi sıkıttığı dişlerinin arasından.

Başımı salladım ve etrafımdaki insanlara göz atarak yerime otururken hissettiğim paniği bastırmaya çalıştım. Betsy aşırı tatlı bir gülümsemeyle beni izliyordu.

Joe masanın karşı tarafına yönelip *Hilary'nin yanındaki* boş sandalyeye otururken gergindi.

Bu ayrıntı işleri sadece daha da zora sokuyordu. Nereye oturacağıma o kadar çok odaklanmışım ki masanın karşı tarafında kimin oturduğuna dikkat bile etmemiştim.

Hilary parlak bir gülümsemeyle Joe'ya göz atıp ardından bakışlarını bana çevirdi.

Keşke bacaklarım onu tekmeleyebilecek kadar uzun olsaydı.

Hangi kaşık ve çatalı hangi ikramla kullanacağımı çözmeye çalışırken akşam yemeği zorlu geçiyordu. Yanımda oturan yaşlı çift nezaketten uzak bir sohbet girişimi içindeydi, ancak Henryetta'lı olduğumu ve birkaç ay öncesine kadar DMV'de çalıştığımı öğrenince bu çabadan vazgeçtiler.

Kızarmış tavuk servisi yapıldığında Joe'nun annesi bana doğru döndü. “Pekâlâ, Rose, Joe bana senin bir fidanlığın işletmesini üstlendiğini söyledi.”

Gülümsemeye çalıştım. “Evet, ablamla geçen hafta açılışını yaptık.”

“Henryetta'da.”

Kınayan ses tonunu seçebildim.

Bana tepeden bakan insanlardan usanmış bir halde çene-
mi kaldırdım. “Evet, Henryetta’da.”

“Gerçekten iyi iş çıkarıyorlar,” diye ekledi Joe, destek
vermek adına gözlerimin içine bakıyordu. “Metruk bir dük-
kânı iki aydan kısa bir sürede ilgi çekici bir işletme haline
getirdiler. Senin küçük işletme programın için harika bir ör-
nek sunuyorlar, baba.”

Joe’nun babası bu görüşten heyecan duymuş görünmü-
yordu. “Bahçecilik eğitimi mi aldın yoksa işletme mi?”

Vakit kazanmaya çalışarak bir yudum su içtim, ardından
bardağı beyaz masa örtüsünün üzerine bıraktım. “İkisi de
değil.”

“Hangi üniversiteye gittin?” diye sordu Hilary beni ne-
redeyse kör edecek ölçüde beyaz dişlerini ortaya seren bir
gülümsemeyle.

Ellerimi kucagımda yumruk yaparak bakışlarımı ona çe-
virdim. “Babam ölmeden önce Güney Arkansas Üniversite-
si’nde bir sene ilköğretim eğitim programına katıldım.”

Joe’nun annesinin bakışları sertleşti. “Üniversite derecen
yok mu?”

“Hayır, onsuz da gayet iyi idare ediyorum.”

Joe dilini yutmuş görünüyordu.

Masadaki birkaç kişi öksürdü.

“İdare ediyorum derken tam olarak neyi kastediyorsun?”
diye sordu J.R. sert bir ifadeyle.

Joe’nun yüzü kızardı. “İdare etmekle ne kastettiğinin bir
fark yaratacağını sanmıyorum.”

Joe’nun diğer tarafında oturan kadın elini onun koluna

koydu. Hilary'nin yaşlı versiyonu gibi görünüyordu. "Bu, yerinde bir soru Joe."

Joe yerinden kalkmak için harekete geçti.

"Bir saniye," dedi Joe'nun annesi ellerini kaldırıp araya girerek. "Joe haklı. Zavallı kızı sorguya çekiyoruz." Ne var ki bana küçümseyici bir bakış atarken hiç de mahcup görünmüyordu.

Joe ne yapmak istediğime dair bir ipucu bulmak amacıyla beni izleyerek tekrar yerine oturdu.

"Bu mutlu akşamı mahvetmek istemeyiz," diyerek sözlerini sürdürdü Betsy. "J.R. ve Joe bu akşam bize büyük bir sürpriz açıklamada bulunacaklar."

Şaşkınlıktan gözleri kocaman açılan Joe annesinin kulağına eğildi, ancak her ne dediyse Betsy cevap vermeden önündeki tavuk parçasıyla ilgilenmeyi sürdürdü.

Joe'nun bakışları bana kaydı. Etrafımızdaki insanlara göz attım. Burada oturmak mı yoksa kalkıp gitmek mi daha aşağılayıcıydı? Yenilgiyi kabul ederek derin bir iç çektim ve ona hafifçe gülümsedim. Yemeğe geleceğime dair ona söz vermiştim ve verdiğim sözü bozmayacaktım. Ama sonrasında, bu eve asla yeniden ayak basmak istemiyordum.

Omuzları çöken Joe kalan süreçte yemeğine neredeyse hiç dokunmadı ve bana bakmayı reddetti. Yemeğimi yemeye çalıştım ama her bir lokma tebeşir tozu gibi bir tat bıraktı dilimde. Vazgeçebilirdim ama Hilary bana hâlâ parlak bir biçimde gülümsemeye devam ediyordu. Rahatsızlık duyduğumu biliyordu. Onu zaten olduğundan daha fazla mutlu etmek istemiyordum.

Büyük sürpriz neydi bu arada? Joe'nun da kendini en az benim kadar korunaksız hissettiğini görebiliyordum. Bu beni diğer her şeyden daha fazla korkutuyordu.

Umursadığımdan değil ama herkes beni göz ardı ediyordu. Aksiymiş gibi davranıyor olsam da Joe'yla buradan ayrılabilmek için sadece yemeğin sona ermesini bekliyordum.

Tatlı servisi tamamlandığında Joe'nun babası ayağa kalkıp kapı girişinde duran birine eliyle işaret verdi. Yemek servis elemanlarından biri bir şişe şampanya tutarken diğeri kadehleri doldurmaya başladı.

J.R. Joe'ya bakarak kalkmasını işaret etti. "Herkesin bildiği üzere Mike Morgan eyalet senatörü seçimini rakipsiz kazandı, ancak sağlık sorunları yüzünden koltuğunu bırakmak zorunda kaldı."

Başımın döndüğünü hissettim. Mason'ın tahmini doğru çıkıyordu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

J.R. kadehini kaldırdı. "Oğlum Joe Simmons'ın Arkansas eyalet senatörü pozisyonu için seçimlere katıldığını duyurmaktan gurur duyuyorum!"

Gözlerinde sert bir ifade beliren Joe dudaklarını birbirine bastırırken herkes kadeh kaldırdı. "Şerefe!"

Hilary kadehini Joe'nunkine dokundurdu ama Joe, babasına bakmaya devam ederek bunu umursamadı ve kimse benimle kadeh tokuşturma zahmetine bile girmedi.

"Eylül ayının sonuna geldik," diyerek sözlerini sürdürdü Joe'nun babası. "Kampanyayı yürütmek için bir ay kadar bir zamanımız var ki bu da harekete geçmemiz gerektiği anlamına geliyor. Sabah ilk iş çalışmalara başlayacağız."

Betsy ayağa kalktı. “Herkes salona geçerse iş mevzularını orada tartışabiliriz.”

Tüm konuklar ayağa kalkıp salona yönelirken Joe yerinden fırlayıp yanına gelmek için harekete geçti ama J.R. onu kolundan yakaladı. Joe sıyrılmaya çalışsa da J. R. çok geçmeden onun kulağına eğildi. Joe’nun yüzü bembeyaz kesildi ve babasıyla salona yönelirken tüm öfkesi yitip gitti.

J. R. ona ne demişti? Peşlerinden giderken Betsy yolunu kesti. “Bu gecenin bir senatör karısı olarak hayatının neye benzeyeceği konusunda sana tatmin edici bir öngörü sunduğunu umuyorum. Eğitimin ve ırkınla ilgili sorulan en sıradan sorularla nasıl başa çıkabileceğinden emin değilim.”

Sonunda dilim çözüldü. “İrkim mi? Bir senatör karısı olmak bir kısrak olmakla eşdeğer mi görülüyor? Safkan seçeremi temin etmem mi gerekiyor?”

Kahkaha attı ama sesi kibirliydi. “Joe’nun sana ilgi duyduğunu görebiliyorum. Geçmiş senelere ait sıkıntılarını unutmasına vesile oluyorsun ama Joe’nun artık ailevi sorumluluğunu yerine getirme zamanı geldi. Tüm hayatı boyunca buna hazırlandı.”

Başımı salladım. “Bunu isteyip istemediğini biliyor musunuz?”

Bakışları sertleşti. “Sen biliyor musun?”

Bilmiyordum.

Tereddüdümünden ötürü kazandığı zaferle gözleri ışıldayarak bana gülümsedi. “Rose, bu hayat sana göre değil. Seni yemekte izledim. Kullanacağın çatal bıçak konusunda bile sorun yaşadın. Fakir ve görgüsüz bir beyazsın, pislik yuvası Fenton County’de yaşıyorsun. Joe’nun aile bireyleri ve

arkadaşlarının yanında cesaretinin kırılmasına şaşmamak gerek.” Sesini alçalttı. “Acı gerçek şu ki buraya asla uyum sağlayamayacaksın. Senin ait olduğun yer başka, Joe’nun ait olduğu yer bambaşka. İşler ne kadar çabuk olması gerektiği gibi ilerlerse bu herkes için daha iyi olacak.” Yanağımı okşadı. “Senin gibi şehirli bir kızın bunu anlayabileceğinden eminim.” Ardından arkasına döndü ve beni yemek salonunda bir başıma bıraktı.

Joe’yu hizaya getirmek için öfkeyle salona girdiğimde onun bir grup adamın arasında durduğunu gördüm. Adamların her biri tebrik etme amacıyla onun omzunu yumruklarken Joe onlara karşılık vermeden orada öylece şaşkın bir halde dikiliyordu.

Hilary bir elinde şampanya kadehini tutarak bir köşede dikiliyordu. Beni gördüğünde kadehini kaldırıp gülümsedi, ardından şampanyasından bir yudum aldı.

Ya burada kalıp savaştım ya da dönüp gidecektim. Savaşmak istiyordum. Joe ve kendim için. Savaşmak ve diğer insanların zırvalıklarından incinmediğimi kanıtlamak için. Ama Joe grubun ortasında hiçbir şey yapmadan öylece duruyordu.

Neden benim için savaşmıyordu?

Hızla arkamı dönüp salondan çıktım.

Joe beni kamyonetime binerken yakaladı. “Rose! Bekle!”

Ne yapacağımı bilemeyerek duraksadım. Bir yanım sadece evime dönmek istiyordu.

Ama Joe omuzlarımı kavrayarak beni kendine doğru çekti. “Bunu yapacağımı biliyordum. Yemin ederim.”

Dişlerimi sıkarak ona baktım. “Bu akşam çok fazla yemin ettin Joe.”

“Bana inanmak zorundasın. Tüm bunların hiçbirinden haberim yoktu.”

Gözlerimi yumdum. “Sana inanıyorum.”

Bir yanım bu akşam fena halde incinmiş olabilirdi ama diğer yanım tam anlamıyla öfke doluydu ve bu öfke galip geliyordu. “Hilary’nin beni tam bir ahmak gibi göstermesine nasıl izin verebildin?”

Joe karşılaştığımızdan beri ilk defa mahcup görünmüyordu. “İkimiz de seni aşağılamak için sana o soruyu sorduğunu biliyoruz, fakat birine eğitim durumunu sormak genelde kaba karşılanmaz. Ben sadece işleri daha da kötü bir hale getirecek bir şey söylemekten endişelendim.”

Sözleri Hilary’nin davranışlarından daha çok sinirime dokundu. “Neden onu savunuyorsun?”

Savunmacı görünüyordu. “Öyle bir şey yapmıyorum.”

“Peki o neden burada?”

“Sana söyledim. Ailesi ailemle uzun süredir arkadaş.”

Kamyonetimin ön tarafına geçip karşımdaki gösterişli eve baktım. Gerçeği idrak ettim. “O her zaman burada olacak, öyle değil mi?”

“Şey... ben...”

“Öyle, değil mi?” Ona dik dik baktım. “Gitmesine izin veremiyorsun, değil mi?”

“Hayır. Bu doğru değil. Ben seni istiyorum.” Beni göğsüne çekip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Son iki gündür her ne yaşanmış olursa olsun bu adamı seviyordum. Hissettiğim öfke dinerken kıyafetini kavrayarak onun daha da

yakınına sokuldum. Çaresiz bir halde bunun yürümesini istiyordum.

Joe kafasını kaldırdı. “Seni seviyorum Rose. Seninle evlenmek istiyorum.”

Gözlerim kocaman açıldı. “Ne?”

Ceketinin cebinden bir yüzük kutusu çıkardı. “Bu akşam için bunu planlamıştım. Eve, yanma gelip sana şerif yardımcılığı görevini aldığımı söyleyecek ve teklifte bulunacaktım. Akşam yemeği, çiçekler ve tüm o şeylerle senin için romantik bir sürpriz hazırlayabilirdim ama artık beklemek istemiyorum.” Kutunun kapağını açıp sol elimi kavradı. “Rose Anne Gardner, seni bu hayatta her şeyden daha çok seviyorum ve sensiz bir hayatı hayal dahi edemiyorum. Her gün seninle uyanmak, her gece seni kollarımın arasına alarak uykuya dalmak istiyorum. Evimiz çocuklarla dolsun, hayatımız aşk ve kahkaha içinde geçsin istiyorum.” Yüzüğü parmağıma geçirdi. “Rose, senden önce hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Kendimi her şeye sahipmişim gibi hissediyorum. Tek istediğim seninle birlikte olabilmek. Lütfen benimle evleneceğini söyle.”

Bakışlarımı etrafı minik elmaslarla çevrili, tam ortasında da kare şeklinde iri bir elmas olan yüzüğe çevirdim. “Peki ya seçim?”

Cevap vermedi.

Kalbim tekledi. “Joe, yapmak istediğin şey ne?”

“Seninle evlenmek.”

Bakışlarımı yeniden eve çevirdim ama Joe çenemi kavrayarak ona bakmamı sağladı. “Yalnızca sen ve ben. Ailemin canı cehenneme. Uzun bir zamandır beni yönetmelerine izin

veriyorum. Şimdi içeri girip onlara benimle işlerinin bittiğini söyleyeceğim.”

“Salona geçerken baban kulağına eğilip ne söyledi?”

Joe’nun heyecanı biraz olsun azaldı. “Bana bunun başımı beladan kurtarmasının bedeli olduğunu söyledi. Ona borçlu olduğumu.” Nefesi kesildi.

Bunu yapmak istiyor muydu? “Joe... bir seçim yapmanı istemiyorum.”

“Biliyorum. Bu seni benim için daha da vazgeçilmez kılıyor. Seçim yapmamı isteyen sen değilsin. Onlar... ve bu yakında sona erecek.”

“Gerçekten ona hayır diyebilecek misin?”

Bedeni gerildi. “Beni buna zorlayamaz.”

Gördüğüm kadarıyla bundan o kadar da emin değildim.

Yüzümü okşadı. “Neden eve gitmiyorsun? Ben de aileme ağızlarının payını verip yanına döneyim ve yarın birlikte yeni hayatımıza başlayalım.”

Bu kulağa harika, hatta fazlasıyla harika geliyordu. Önerdiği şey tüm hayatım boyunca istediğim şeydi. Fakat mücadele etmeden gerçekten bunu kabullenecek miydim? “Tamam.”

Beni yeniden öpüp isteksizce geri çekildi. “Seni seviyorum Rose. Eve git, ben de yakında orada olurum.”

Kamyonetimle oradan uzaklaşırken dönüp baktığımda onun elleri iki yanında yumruk olmuş halde ön kapıdan içeri girdiğini gördüm. Her nedense, artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum.

Bölüm Yirmi Altı

Eve vardığımda saat dokuz buçuğa geliyordu. Muffy beni gördüğünde sevinçten havalara uçunca, onunla yeterince zaman geçiremediğim için bir kez daha içimde kabaran suçluluk hissiyle sarsıldım. Ama bu durum Joe eve döndüğünde değişecekti.

Joe'nun sürekli burada olmasının nasıl bir his yaratacağını hayal ederek evin içinde gezindim ve yüreğim belli belirsiz bir neşeyle doldu. Artık yalnız olmayacaktım.

Ev telefonum çalınca –ki bu nadiren yaşanırdı– arayanın Violet olmasına şaşırmadım. Tele pazarlamacılar dışında beni ev telefonundan arayan tek kişi o sayılırdı.

“Rose, tüm akşam neredeydin?”

Kanepeme gömüldüm. “Joe'nun ailesiyle tanışmaya gittim.”

“Bu akşam mı?”

“Evet.”

“Bana neden gideceğini söylemedin?” Sesi haksızlığa uğramış gibi çıkıyordu.

İç çektim. “Seni incitmek istemedim Violet.”

Duraksadı. “Biliyorum. Bana asla bilerek zarar vermezsin. Son zamanlarda benim yaptığının aksine. Geçtiğimiz son birkaç ay boyunca iyi bir abla olamadım ve bunu biliyorum.”

Şu an gerçekten içten bir konuşma yapacak ruh halinde değildim. “Bak Vi, Joe bu hafta sonu annesinin benimle tanışma konusunda daha da ısrarcı olmaya başladığını söylüyordu, fakat bugün beni beşten sonra aradı ve buluşmanın bu akşam olmasını istediklerini söyledi.”

“Şaka yapıyorsun.” Sesi düzdü.

“Hayır. Ve işte sana *ben demiştim* deme şansı, çünkü tanışmamız berbat geçti.” Sesim çatladı, fakat o korkunç insanlar için daha fazla gözyaşı dökmeyi reddediyordum.

“*Sana demiştim* demek istemiyorum. Senin mutlu olmanı istiyorum.”

“Tamam, o halde son zamanlarda bunu göstermede kötü bir iş çıkardın.”

Muhtemelen açık sözlülüğüme benim kadar şaşırın ablamın nefesi kesildi. “Biliyorum. Özür dilerim,” dedi. “Sanırım suçluluk hissi içimi kemirip duruyor. Suçluluk ve kıskançlık.”

“Ne için suçluluk duyuyorsun? Mike için mi?”

Duraksadı. “Bir bakıma evet.”

Oturduğum yerden doğruldum. “Neden bahsediyorsun sen?”

“Ah, Rose. Ben berbat bir insanım. Beni hiçbir zaman affetmemenden korkuyorum ama sana söylemek zorundayım.”

Kalbim hızla atmaya başladı. Onun bir sırrı olduğunu biliyordum. Daha ne kadar berbat sır olabilirdi ki? “Seni seviyorum Violet. Sen benim ablamsın. Hiçbir şey bunu değiştiremez.”

Onun derin bir nefes aldığını işittim. “Dükkânı açmadan önceki günü hatırlıyor musun, bana insanların senin hakkındaki ne dediğini sormuştun?”

“Evet, cevap vermek istememiştin.”

“Annemin tüm mirasının sana kaldığını ve benim bir kuruş bile almadığımı söylüyorlardı. Senin zengin olduğunu ve beni fidanlıkta bedavaya çalıştırdığını söylüyorlardı.”

Tekrar yastıklara gömüldüm. “Bunu zaten biliyorum Vi. Mason ve Neely Kate bana söyledi.”

“Öyle mi?”

“Evet... yani gördün mü? Endişelenecek bir şey yok.”

“Hikâyenin tamamı bu kadar değil.”

“Başka ne var?” diye sordum tereddüt ederek.

“Bazı insanlar senin ne kadar korkunç biri olduğunu söyleyerek bana taziyelerini iletiler.” Duraksadı. “Onlara gerçeği söyleyemedim.”

Söylediklerini doğru duyduğumdan emin olana kadar bekledim. “Sana korkunç davrandığımı düşünmelerine izin mi verdin?”

“Evet,” diye fısıldadı.

“Neden?” Üzülmeli miyim yoksa sinirlenmeli miyim bilmiyordum, o yüzden her iki hisse de tutundum. “Bunu bana neden yaptın Violet?”

“İnsanlar yaptığım şeyi fark etmesinler diye.” Sesi o kadar alçaktı ki onu güçlkle duyabiliyordum.

Kalbim tekrar hızla çarpmaya başladı. “Ne yapıyordun?”

“Brody MacIntosh’la bir ilişki yaşıyordum.”

Bunu tahmin etmiştim, fakat onun bunu teyit etmesi mi-deme bir yumruk yemiş gibi hissetmeme sebep oldu.

“Bir şeyler söyle,” diye fısıldadı.

“Bu gizli ilişki ne kadardır devam ediyor?” Kocasıyla ayrıyken biriyle buluşmanın aldatma olduğunu düşünüyor olabilir.

“Nisan ayından beri.”

“Ah, Tanrım.”

“Özür dilerim.” Ağlamaya başladı.

“Sen de Brody de o zamanlar evliydiniz. Mike haziran ayına kadar evi terk etmemişti.”

“Biliyorum.”

Birkaç kez derin derin nefes aldım. “Anlamıyorum. Daha geçen hafta Brody’yle çıkmaya başladın.”

“Hayır, mayıs ayından beri haftada en az iki kez görüşüyoruz. Geçen hafta yalnızca alenen çıkmaya başladık.”

Dünyada eşini aldatabileceğini düşündüğüm insanlar arasında Violet en son sırada yer alıyordu.

“Bir şey söyle.”

Aklımdan milyonlarca soru geçse de sadece birini seçmek zorundaydım. “Onu seviyor musun?” Bu aptalca bir soruydu. Pazar günü bana onu sevdiğini açıkça belirtmişti.

“Evet, onu seviyorum.” Duraksadı. “Fakat Mike görüştüğümüzü öğrendi ve onu aldattığım için beni suçlamak üzere bu akşam eve geldi.” Gözyaşları arasında hıçkırdı. “İnkâr ettim. Ona doğruyu söylemem gerektiğini biliyorum ama beni çocukları almakla tehdit etti. Onların velayetini almak için dava açacağını söyledi.”

“Bunu yapabilir mi?”

“Bu Sue Ellen Lewinski’nin başına daha geçen ay geldi.”

“Ah, Violet.” Ne karmaşa! “Ne yapacaksın?”

“Brody’ye onu bir süre göremeyeceğimi söyledim. Ortalık sakinleşene kadar olmaz. Çocuklarımı kaybedemem Rose.” Tekrar ağlamaya başladı.

“Biliyorum. Her şey yoluna girecek.”

“Son zamanlarda tam bir sürtük gibi davrandığım için özür dilerim.”

“Biliyorum.”

“Üzücü kısmını bilmek ister misin?”

“Ne?” diye sordum.

“Mike gelmeden bir saat önce Brody onunla evlenmemi istedi.”

Ağlamak istedim. Gardner kardeşlerin aynı gecede evlilik teklifi alması ve her iki evlilik teklifinin de böylesine acı tatlı olması ne kadar da ironikti. “Üzgünüm. Zaman tanı. Her şey yoluna girecek.”

“Sen ve Joe alenen beraber olabildiğiniz için sizi öylesine kıskanıyordum ki. Çok mutluydunuz ve bu hiç adil gelmiyordu. Sinirimi senden çıkardım. Özür dilerim.”

Mutluydum... Ta ki bir hafta öncesine kadar. Her şey ne kadar da çabuk değişiyordu. “Seni affediyorum Vi. Şimdi git çocuklarına sarıl ve iyi bir uyku çek, yarın görüşürüz.”

Telefonu kapattığımda birkaç dakika boyunca parmağımdaki yüzüğe baktım. Joe bana evlenmeyi teklif etmişti ve ben yüzüğü takıyordum, fakat ona gerçekten bir cevap vermemiştim. Evet mi diyecektim?

Bunu iki gün önce teklif etmiş olsaydı düşünmeden kabul ederdim. Ama şimdi tereddüt ediyordum. Asıl sorun *neden* böyle olduğuydu.

Onunla neden evlenmem gerektiğine dair bir milyon se-

bep sıralayabilirdim ve bir yanım onunla hemen evlenmek istiyordu, fakat evliliğe koşup daha sonra bunun acısını çeken o kadar çok insan görmüştüm ki. Çocuklarımızın velayeti için mücadele verirken Violet ve Mike'a dönüşmek istemiyordum.

Belki de evlenmek için sebeplerimden ziyade niçin evlenmemem gerektiğine bakmalıydım. Bir kâğıt parçası aldım ve altına bir dergi koyup minderlere geri yaslanmamın ardından üzerine *Joe'yla Neden Evlenmemeliyim* diye yazdım.

1. *Horluyor*
2. *Tıraş köpüğü parçalarını lavaboda bırakıyor*
3. *Ekmek torbasını kapatmayı unutuyor*
4. *Renklilerle beyazları karıştırıyor*
5. *Yanlış salata sosu markasını satın alıyor*

Yirmi dört madde sıraladım ve listemi inceledim. Joe'nun çoraplarını yerde bırakıyor olması onunla gerçekten evlenmem için bir sebep miydi? Bu sadece bir *önemsiz mazeretler* listesiydi. Bu listeyi hazırlayacaksam kendime karşı dürüst olmam ve gerçek sorunlara odaklanmam gerekiyordu.

25. *Joe'nun ailesi benden nefret ediyor*

Nefretleri o kadar barizdi ki Joe ailesini silmediği sürece bir çift olarak yaşamımızı nasıl sürdürebileceğimizi bilmiyordum. Ve kötü niyetli görünmelerine rağmen Joe'dan asla böyle bir şey isteyemezdim.

26. *Bir politikacının karısı olmak istediğimi sanmıyorum*

İstemediğimi söyleyemezdim ama bunun hakkında düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Joe benden bunu isteyip tüm hayatımdan vazgeçmemi bekleyemezdi.

27. *Tüm hayatımdan vazgeçmemi istiyor*

Bu doğru değildi ya da en azından bunun için kanıtım yoktu. Fakat bir politikacıyla evli olmanın pek çok sosyal etkinliğe katılmak anlamına geldiğini bilecek kadar zeki-ydim ve buna uygun olduğumu sanmıyordum.

28. Başlı belada olan insanlara yardım etmemden nefret ediyor

Bu da tam olarak gerçek değildi. Başımı belaya sokacak şeylere bulaşmamdan nefret ediyordu, fakat onun dediği gibi olsaydı Bruce Wayne'i işe almamın mümkün olmayacağı da kesindi. Beni bu sebepten sevmiş olmasına rağmen kendim gibi olanlara yardımcı olma ihtiyacımı gerçekten anlamıyordu. Bunun gibi şeyler yüzünden onunla sürekli kavga etmek istiyor muydum?

29. Mason'la konuşmamdan nefret ediyor

Bu akşamdan sonra bunun arkasındaki nedeni anlıyordum. Joe'nun Hilary'yle hiçbir alakasının olmasını istemiyordum ama Joe ve Hilary birbirlerini çocukluktan beri tanıyorlardı ve uzun yıllar boyunca beraber olmuşlardı. Mason ve ben ise yalnızca birkaç aydır arkadaşlık ve romantik bir ilişki içine hiç girmemiştik. İç çektim. Gerçek şu ki Joe'yla evlenirsem Mason'la arkadaş kalamazdım, özellikle de Mason'ın ben-den hoşlandığını bildiğim için. Bu ne Mason'a ne de Joe'ya karşı adil olurdu. Peki ama Joe'yu seviyorsam Mason'dan vazgeçme düşüncesi neden bu kadar canımı yakıyordu?

Yanağımdan süzülen yaşı silip bir sonraki maddeyi yazdım.

30. Hilary'yi tam olarak unutamadı

Unuttuğuna yemin etse de Hilary'yi düşünür düşünmez kalbimin derinlerinde bir korku belirliyordu. Sanki tüm ha-

yatımın ayaklarımın altından çekilmesini bekliyormuşum gibiydi. Evliliğimiz boyunca böyle mi hissedecektim yoksa zamanla bu his geçecek miydi? Gerçekten bu şekilde yaşamak istiyor muydum?

Bitkin bir halde listeyi masaya bıraktım ve soyunmak için yatak odama girdim. Joe'yu karşılamak için seksi bir şeyler mi giysem, yoksa tükenmiş olduğumdan uyumak için daha pratik bir şeyler mi tercih etsem diye düşündüm. Ayakkabılarımla elbisemi çıkarıp üzerimdeki kombinezonla kalırken karar vermeye çalıştım.

Muffy inledi.

Kollarımdaki tüyler diken diken olurken ona baktım. "Ne var kızım?"

Penceremin dışından bir eşelenme sesi geldi. Bu da neydi?

Mutfaktaki telefonumun çalmasıyla irkildim.

Telefonumu çantamdan çıkarmak için koridor boyunca sürünürken kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı. Muffy'yi içeri aldıktan sonra yan kapıyı kilitlemiş miydim?

Aptalca ve paranoyakça davranıyordum.

Mikrodalga fırının saati 22.15'i gösteriyordu. Telefonumu alıp aramayı cevaplarken mutfak kapısını kilitledim. "Alo."

"Rose," dedi Mason. "Seni yoklamak istedim."

Penceremin dışında bir ses duymuştum ve bu kez bundan emindim. "Sanırım evimin dışında dolanan biri var."

"Polisi aradın mı?"

"Sen aradığında duydum."

"Polisi aramalısın ama hattan ayrılma ve onları ev telefonundan ara."

Bir şey gerçekten yanlış geliyordu. “Tamam.”

Telefonumu tezgâhın üstüne koydum. Ellerim öyle fena titriyordu ki 911’i aramakta güçlük çektim. Cevap verdiklerinde onlara evimin dışında dolaşan biri olduğunu söyledim.

“Mümkün olduğunca çabuk birini göndereceğiz,” dedi kadın memur bıkkın bir ses tonuyla. “Fakat Ernie şu an Wagon Wheel civarında şikâyet edilen bir taşkınlık olayına bakmaya gitti.”

Telefonu kapadım ve cep telefonumu yeniden elime alırken içimde ciddi bir panik hissi yapılandı. “Geleceklerini sanmıyorum Mason. Ernie’nin başka bir şikâyet çağrısına gittiğini söyledi.”

“Oraya mümkün olduğunca çabuk geleceğim.” Sesi te-dirgin geliyordu.

Nefesim kesildi. Mason’ın kız kardeşinin başına gelen de buydu. Polis ona inanmamıştı ve Joe çok geç kalmıştı. “Zamanında buraya gelemezsin.”

“Bunu hemen şimdi kes!” diye bağırdı. “İyi olacaksın.”

Mason’ın haklı olduğuna kendimi ikna etmeye çalışarak başımı salladım. “Evet, muhtemelen yalnızca hayal gücüm.” Ama öyle olmadığını biliyordum. O sabah bulduğum ve şu an mutfak masasının üstünde duran kâğıdı görünce korkum daha da arttı. “Sana notu söylemeyi unuttum. Sana notu söylemeyi nasıl unutabildim?”

“Ne notu?”

“Verandamda bir taşın altında buldum. Dergilerden kesilmiş harflerle üzerine *Uzak Dur* yazılmıştı.”

Mason’ın sesi gerildi. “Rose, tüm kapıların kilitli mi?”

“Belki de Heidi Joy’lara gitmeliyim.”

“Hayır! İçeride kal.” Soluk soluğaydı. “Muffy ne yapıyor?”

“Sızlanıyor.”

“Tekrar 911’i ara.”

Gözlerim doldu. “Gelmeyecekler Mason.”

“Yoldayım.”

Işıkların titreşerek kapanmasıyla tüm ev karanlığa gömüldü. Muffy havlamaya başladı. “Mason, ışıklar gitti. Ben Heidi Joy’lara gidiyorum.”

“Hayır. İçeride kal. İçeride daha güvendesin.”

Evin arka tarafında bir gürültü duydum. “Mason, bir şey olursa...”

“Hiçbir şey olmayacak Rose. Buna izin vermeyeceğim.”

Boştaki elimi göğsüme götürüp tenimi saran beyaz ipeği hissettiğimde nefesim kesildi. “Ah, Tanrım.” Elbisemin içine giydiğim kombinezonlaydım ve ayaklarım çıplaktı ve en bariz olanı parmağımda bir yüzük vardı.

“Ne?”

“Gördüğüm görüntüdeki kadın benim.” Dizlerim boşalınca tezgâha tutundum.

“Neden böyle düşünüyorsun? Üstünde ne var?” Sesi paniğe kapılmış geliyordu.

Yüzüğü tutup çıkarmaya çalıştım, fakat yüzük parmak boğumumda sıkışıp kaldı. “Çıkaramıyorum.”

“Neyi çıkaramıyorsun? Üstünde ne var?”

“Gördüğüm görüntüdeki şey.” Ağlamaya başladım.

“Hayır, sakınleş.” Sesi yumuşadı. “Gerçekleşeceği anlamına gelmiyor. Bunu kendin söyledin.”

Derin bir nefes alıp başımı sallarken mutfak çekmecesini açıp oklavamı aldım. Savaşmadan teslim olmayacaktım.

Muffy tekrar havlayınca pencereden dışarı bakmak için mutfak lavabosuna doğru gittim. Dışarıda herhangi bir şey görmesem de birden odak noktam değişti ve penceredeki yansımada tam arkamda bir gölge gördüm. Çığlık attım, ardından oklavayı savurarak arkama döndüm ve davetsiz misafirin kafasına indirdim. Bu sırada elimdeki telefonu yere duydum.

“Rose!” Mason’ın paniklemiş sesini zeminde duran telefondan işittim.

Ancak indirdiğim darbe saldırganımı durdurmaya yetecek kadar güçlü değildi. Kaslarım gerilirken yoğun bir acının takip ettiği bir elektrik şokunu vücudumda hissettim.

Ve sonra geriye yalnızca karanlık kaldı.

Bölüm Yirmi Yedi

Kendime geldiğimde bir arabanın koltuğunda yüzüstü uzanıyordum ve ellerim önümde bağlanmıştı. Bedenimin her bir zerresi öylesine ağırlaşmıştı ki zorlukla kıpırdayabiliyordum. İçimde yapılanan panik yüzeye çıkamadan derin bir nefes alıp *sakinleş* dedim kendime. Paniğe kapılmanın hiçbir faydası dokunmayacaktı. Ancak kafama geçirilmiş olan başlık işimi hiç de kolaylaştırmıyordu.

Durumumu değerlendirmeye başlayacak kadar sakinleştiğimde araba durdu. Saniyeler sonra arka kapı açıldı ve kaba eller kollarımdan tutarak beni dışarı çıkardı. Bacaklarım ağırlığımı taşıyamayınca dengemi kaybettim. Yere serilirken dizlerim beton zemine çarptı.

Aklımda iki düşünce belirdi: Birincisi, Jonah'ın park alanındaaydım. İkincisi, gördüğüm görüntüde dizlerimin sıyrılmış olduğunu anımsamıyordum. Gelecek, gördüğüm şeyin ötesinde değiştiyse hâlâ bundan kurtulma şansına sahiptim.

Sivri uçlu metalik bir şey yan tarafıma saplandı. “Bağır-mayı aklından bile geçirme. Yoksa seni anında vururum.”

Bundan hiç kuşku yoktu, ancak adamın sesi *bir kadın sesi gibi* çıkıyordu. *Kadın ya da erkek*, birinin beni kafamdan vurduğunu görmüştüm. Aklımdan geçenlerle dizlerim bükülürken başım dönmeye başladı. Şu an bayılmak için en doğru zaman değildi.

Bir el beni kaldırdı, fakat açısını hesaba katınca, saldırganımın –bir kadın olduğu ihtimalini güçlendirecek ölçüde– şaşırtıcı bir şekilde kısa boylu olduğunu düşündüm.

“Tam bir sürtüksün. Bunu seni ilk gördüğüm an anladım. Şu an üstünde olan da bunun bir kanıtı. Şimdi yürümeye başla.”

Bayan Mildred erkek kılığına girip beni kaçırmış mıydı?

Ve sonra beni kimin kaçırdığını algıladığım an korkudan buz kestim. “Jonah’yla ilgilenmiyorum. Yani Papaz Pruitt’le. Biz arkadaşız. Benim bir erkek arkadaşım var. Sana bundan bahsettim mi? Adı Joe ve kendisi eyalet polisinden.”

Silah yeniden yan tarafıma saplandı. “Kes sesini ve yürümeye devam et.”

“Bir yanlış anlaşılma söz konusu. Beni bırakırsan tüm bunları unutabiliriz.”

“Sen de diğerleri gibisin,” dedi Rhonda. “Ondan yaşıca epey büyük oldukları için beni kandırdıklarını düşündüler ama tek istedikleri onu benden çalmaktı. Tıpkı senin gibi.”

“Ben... ben gerçekten böyle bir şey istemiyorum.”

“Ben kör değilim. Seni onunla birlikte gördüm. Kilisede onun peşinde dolandığını gördüm.” Sesi alçalarak kindar bir tona büründü. “Ve sakın seni altarın orada onunla görmediğimi de sanma.” Sırtıma sert bir şey çarpınca hissettiğim acıyla haykırmaya dizlerimin üzerine yığıldım.

“Kalk, sürtük.” Beni yeniden ayağa kaldırdı. “İsa mağlup edildikten sonra kilometrelerce haçını sırtında taşıdı. Zamanım olsa kefarete olarak onun kadar acı çekmeni sağlardım.”

Göğsümde kabaran histeri dalgasıyla mücadele ettim. “Ruhum için dua edebiliriz belki. Benimle dua eder misiniz Bayan Rhonda?”

Beni iki yanımdan kavradı ve bir kapı açılırken kulağıma doğru eğildi. “Elbette seninle dua edeceğim. Ölü bedenine dua edeceğim. Şimdi sessiz ol yoksa seni anında vururum ve inan bana, bunu yaparım.”

Şimdi vurulmak mı yoksa –kuşkusuz– beni bir sandalyeye bağlamasına izin vermem mi daha iyiydi? Kaçmak en iyi seçenekmiş gibi görünüyordu. Ondan kurtulmaya çalıştım ama sert bir şey yeniden sırtıma saplanınca acıyla haykırdım.

“Çeneni kapalı tut.”

Sürükleyerek içeri sokmasının ardından beni hızla itti. Sendeleterek bir masaya çarpınca zeminde tiz bir sürtünme sesi yankılandı. Bu iyi bir şeydi. Gördüğüm görüntüde böyle bir ses duymamıştım.

Kafamdaki başlık çıkarılınca gözlerimi kırpıştırarak olabildiğince hızlı bir şekilde etrafıma bakındım. Gördüğüm görüntüdeki gibi karanlık bir mutfaktaydım ve ay ışığı pencereden içeri süzülüyordu. Rhonda silahını bana doğrulttu, üzerindeki *sweatshirt*ün kapüşonunu kafasına geçirmişti.

“Otur şu sandalyeye,” diye tısladı masanın yanında duran sandalyeleri işaret ederek.

İstediğim en son şey o sandalyelerden birine oturmaktı. “Sanırım ayakta duracağım.”

Ne olduğunu anlayamadan, Rhonda sol eliyle cebinden bir şok tabancası çıkarıp bedenimi hedef aldı.

Acı midemde büyürken haykırdım ama görüşümün kapanmaması için mücadele verdim. Bilincimin açık kalmasına ihtiyacım vardı.

Rhonda beni sandalyelerden birine doğru sürükleyip oturttu ve bedenimdeki her bir kas işlemeyi reddederken bu gerçekten hiç de kolay olmadı. Göğsümün etrafına bir halat dolarken kafam öne doğru düştü. “Kolay yolu seçseydin...”

“Anne?” dedi Jonah kapı girişinden.

Anne mi? Rhonda, Jonah’nın annesi miydi? Kafamı kaldırmaya çalıştım ama bedenim benimle işbirliği yapmayı reddediyordu.

“Anne, burada ne yapıyorsun? Bu da kim?”

Gördüğüm görüntüde bunların hiçbiri yaşanmıyordu. Neredeyse mutluluktan ağlayacaktım.

“Bu kaltak kilisede peşinden ayrılmıyordu. Onu izledim, tıpkı diğer kadınları izlediğim gibi.”

“*Rose?*” Jonah’nın sesi çatladı. “Diğer kadınlar da kim?”

“Görevini unutmanı sağlayıp aklını çelmeye çalışan o kilisedeki kadınlar.”

“Ah... anne...” Jonah’nın sesi kulağa şok olmuş geliyordu.

“İsa inancından ötürü yalnızdı. Tüm hayatını görevine adadı. Gerçek bir papaz olamadığını biliyorum Jonah, ama yine de hâlâ öyleymiş gibi davranabilirsin.”

“Anne, ver o silahı bana.”

Kaslarım enerjiyle dolmaya başlarken Jonah’nın elini Rhonda’ya uzattığını görebilecek kadar başımı kaldırabildim.

“İyi fikir,” dedi Rhonda. “Onu *sen* öldürebilirsin. Görevine bağlılığını bu sayede kanıtlayabilirsin.”

Jonah’nın silahı kavramak üzere olduğunu görebiliyordum.

Rhonda geri çekildi. “Hayır.” Sesi hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyordu. “Bunu yapacak kadar güçlü değilsin. Tüm o kadınlar seni güçsüz düşürdü. Seni korumak bana düşüyor.”

“Sana yemin ederim, Rose hiçbir şey yapmadı. Ondan bana yardım etmesini istedim. Birini vuracaksan beni vur.” Jonah dizlerinin üzerine çöküp annesine yalvarmaya başladı. “Kutsal Babamız tek çocuğunu dünyanın kurtuluşu için kurban etti. Sen de aynı şeyi yapabilirsin.” Annesine uzandı ama Rhonda mesafesini korudu. “Tüm o lanetlenmiş ruhlar için oğlunu kurban edebilirsin. Sürtükler, uyuşturucu bağımlıları ve hırsızlar için.”

Rhonda tereddüt etti, sonunda başını salladı. “Hayır. Onlar böylesi bir kutsanmayı hak etmiyorlar.”

“Ama vergi kaçakçıları ve hayat kadınları da Tanrı’nın sevgisiyle şefkatini hak etmiyorlar mı? Birinin ölmesi gerekiyorsa beni öldür anne, bu sayede Tanrı’nın izinden gidebilirim.”

Beklediğimden çok daha fazla enerji harcamama neden olsa da başımı salladım. “Hayır. Jonah, bunu sakın yapma,” dedim ama kelimeler dilimden zorlukla sıyrıldı.

Rhonda dik bakışlarını bana çevirip silahının kabzasını kafama indirdi. “O lanet çeneni kapalı tut!”

Görüşüm bulandı ama midem ağzıma gelse de bilincimi açık tutmaya çalıştım.

Jonah haykırdı. “Anne! Hayır!” Gözleri kocaman açıl-

mış bir halde annesinin karşısında dikildi. “Bunu başka türlü halledebiliriz.”

Rhonda silahı şakağıma dayayınca boğazımdan yükselen inlemeleri bastırmak için mücadele verdim.

Jonah ellerini kaldırdı. “Bekle! Bekle!” Nefes nefeseydi. Kapı girişine bakınca, Rhonda da silahı hâlâ şakağıma bastırmasına karşın bakışlarını o tarafa çevirdi.

Mason orada duruyordu, elinde bir tabanca vardı ve yüzünde amansız bir sakinlik vardı. “Silahı indir. Elimdekini bir an bile düşünmeden kullanacağım konusunda seni temin ederim.”

Rhonda alaycı bir şekilde sıırttı. “Kim olduğunu biliyorum. Sen eyalet savcı yardımcısısın. Beni vuramazsın.”

Mason’ın gözlerinde tehditkâr bir ışıltı belirdi. “Bundan o kadar da emin olma. Dövdüğüm adam hâlâ komada. Seni vurmaktan hiç çekinmem.”

Rhonda’nın eli titreyince silahın ucu tam olarak kafama vurduğu yere kaydı. Hissettiğim acının etkisiyle ağlamaya başladım.

Jonah elini uzattı. “Anne, hadi silahı bana ver, her şey yoluna girecek. *Lütfen.*”

Rhonda ilk kez ikna olma noktasına gelerek ağlamaklı bir sesle konuştu. “Ben sadece senin için en iyisini istiyorum Jonah.”

Mason hâlâ kapı girişindeydi, bakışlarını bir an için bana çevirdi. Yüzümün yan tarafından kan boşaldığını görünce bakışları sertleşti.

Jonah biraz daha öne çıktı. “Biliyorum anne, benim için her zaman en iyisini istersin. O yüzden buradayız. Homer’da

başımın derde girmek üzere olduğunu fark ettin ve buraya taşınmamızı önerdin.”

Rhonda başını salladı. “Evet! Bunun yapılması gerekiyordu Jonah! Seni kötülükten uzak tutmak zorundaydım. İnsanların seni o kadınları öldürmekle suçlamalarını istemedim. Ama bu şehirdeki kadınlar çok daha kayıp haldeler.” Sesi yeniden sertleşti. “*Bunun gibi* kendilerini hemen kollarına atıyorlar.”

Mason silahı Jonah’ya doğrulttu. “Oğlunu ne kadar çok seviyorsun?”

Rhonda’nın nefesi kesildi.

Kafamı sallamaya çalıştım ama hissettiğim acıyla görüşüm bulanıyordu. “Mason. Yapma!”

“Onu öldürürsen, *oğlunu* öldüreceğimden emin olabilirsin.”

Jonah teslim olmuş bir halde ellerini kaldırdı. Beni kurtarmak için gerçekten ölebilirdi.

Silahı kafama bastırarak, “Yapamazsın,” dedi Rhonda ama sesi kendinden o kadar da emin çıkmıyordu.

“Yapıp yapamayacağımı öğrenmek için oğlunun hayatını riske atmak istiyor musun?”

Burada oturup Jonah’nın canından olmasına ya da Mason’ın kariyerini yeniden mahvetmesine izin veremezdim, özellikle de benim yüzümden. Aynı zamanda Rhonda’nın konuşarak yola getirilemeyecek kadar akli dengesini yitirmiş biri olduğunu da biliyordum.

Şok tabancasının bedenimde yarattığı etki hafiflemeye devam ediyordu. Vücutum artık binlerce kiloymuş gibi bir his yaratmıyordu. Dikkatleri dağıtacak bir şey yapabilirsem hem Jonah’yı hem de Mason’ı kurtarabilirdim. Sorun şu ki

hızlı hareket etmem gerekiyordu ve kaslarımın buna yanaşıp yanaşmayacaklarından emin olamıyordum.

“Homer’daki o kadınları sen zehirledin, peki buradaki kadınlara ne oldu?” diye sordu Jonah sesi çatlayarak. “Onları nasıl öldürdün?”

Rhonda kahkaha attı. “Kolay oldu. Şok tabancamı kullandım. İlk kalp krizinden öldü, fakat diğerleri yerde aciz bir şekilde yatarken boğulmuş olmalılar.”

“Peki ya pencereler?” diye sordu Mason. “Neden tüm pencereler ve havalandırmalar kapalıydı?”

Tiksinti dolu bir yüz ifadesiyle burnunu kırıştırdı. “Gidecekleri yerin ne kadar sıcak olduğunu anlamalarını istedim.” Bana doğru döndü. “Senin için özel planlarım var.”

“Fikrimi değiştirdim,” dedim. “Senin kadar şeytani birinin benimle dua etmesini istemiyorum.”

Gözlerinde öfkeli bir ifade belirirken boşta kalan elini suratıma çarptı ama bana vururken silahını alçalttı. Bildiğim bir sonraki şey Mason’ın silahını indirmesi ve iki adamın aynı anda Rhonda’nın üzerine atılmasıydı. Üçü birden yere yığılıp mücadele etmeye başladı. Odada bir el silah sesi yankılanınca herkes olduğu yerde durdu.

“Mason!” diye haykırdım.

Bir inleme sesi duymamla Jonah kolunu tutarak yan tarafa yuvarlandı. Kolundan kan akıyordu ve bu haliyle her an bayılacakmış gibi görünüyordu.

Mason hâlâ yerde Rhonda’yla birlikteydi. Nefesim kesilerek onun hareket etmesini bekledim. Sonunda, bir eliyle destek alıp yerden homurdanarak doğrulurken diğer elinde

Rhonda'nın silahını tutuyordu. "Bu gibi saçmalıklar için giderek yaşılanıyorum."

Yerde yuvarlanarak sırtüstü dönen Rhonda nefret dolu bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu.

"Mason, Tanrı'ya şükür... sandım ki..." Hıçkırıklara boğuldum. Uzaktan siren sesleri yükselmeye başladı.

Mason önümde diz çöküp korku dolu bir ifadeyle bana baktı. "İyi misin?"

Başımı salladım ve acıyla yüzümü buruşturdum.

"Bu şekilde buluşmaya bir son vermeliyiz," diyerek bana takıldı ama beni çözerken elleri titriyordu.

Ernie yanında diğer bir polis memuruyla hızla içeri girip doğruca Jonah'ya yöneldi.

"O değil!" diye bağırdı Mason zemini işaret ederek. "Diğeri!"

Adamlar Rhonda'yı ayağa kaldırırken Mason beni yanına çekti. "Seni hastaneye götüreceğim. Ambulansla mı yoksa arabamla mı gitmek istersin?"

"Arabanla." Hastaneye gitmek istemiyordum ama onunla tartışmamın hiçbir anlamı olmadığını da biliyordum. Bununla birlikte, Jonah'nın benden daha çok ambulansa ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Mason elimi tuttu, sol elimdeki yüzüğü fark edince duraksadı, ardından kolumu omzuma atıp dışarı çıkmama yardımcı oldu. "Sana ne yaptı Rose?"

Kafamı yukarıda tutmaya çalışarak kendimi konuşmaya zorladım. "Sanırım evimde beni etkisiz halde getirdi çünkü kendimden geçip bir arabanın içinde uyanmadan önce elekt-

rik şokunu üzerimde hissettim. Sonra da Jonah'nın mutfa-
ğında aynı şeyi yaptı.”

“Ve kafana vurdu?”

Omzumu silktilim. Halim yeterince ortadaydı.

Hastaneye uzanan kısa mesafeyi sessizce kat ettik, sadece ben uyumamak için çaba gösterirken Mason her defasında uyandırıp saçma sapan sorular sordu. Hastaneye ulaştığımızda park yeri arama zahmetine girmedi. Arabasını acil servisin sürmeli kapısının önüne çekince rahatsızlık duyarak ona baktım. “Buraya park etmemen gerekiyor.”

“Bu, takdire layık görülme-yen mesleğimin nimetlerinden sadece biri. Sakın bana bunu fazla gördüğünü söyleme.”

Kapıdan geçtiğimizde Bay Akıllı geri döndü. “Birinin ona acilen bakmasına ihtiyaç duyuyorum. Uyukluyor ve bunun şok tabancasının etkisinden mi yoksa kafasına aldığı darbeden mi kaynaklandığından emin değilim.”

Biri tekerlekli sandalye getirip oturmama yardımcı oldu, ardından beni çift kanatlı kapının ötesine geçirdiler. Mason bekleme odasında kalınca yol boyunca buna itiraz ettim. Beni bir sedyeye yatırmaya çalıştıklarında işbirliğinden kaçındım. “Mason’ın burada, yanımda olmasını istiyorum.”

Hemşire kafası karışarak kaşlarını kaldırdı. “Bay Deveraux’dan mı bahsediyorsunuz? Sorguya çekmek için yakın zamanda yanınıza geleceğinden emimim.”

“Hayır, ben Mason Deveraux’yu istiyorum. *Arkadaşımı*. Ona söyleyin. Buraya gelmezse kalkıp şimdi buradan gideceğim.”

Hemşire kafasını salladı, kendisine yardımcı olan çalışana göz attı. “Bay Deveraux’nun buraya gelmek isteyip istemediğini öğrenin.”

Kapıdan içeri girmesiyle Mason'ın yüzündeki hoşnutsuz ifade beni görünce yerini rahatlamaya bıraktı. "Tam bir baş belasısın Rose Gardner."

Kahkaha atacak oldum ama başım ağrıdı. "Beni böyle sevdiğini biliyorum."

Gülümsemesi yitip gitti. "Genelde, fakat bu gece ödümü patlattın."

"Benim de ödüm koptu."

Hemşire karşılıklı konuşmamızdan rahatsızdı, çok geçmeden gözleri kocaman açılarak sol elime odaklandı. "Nişanlı olduğunuzu bilmiyordum Bay Deveraux."

Mason yeniden elimdeki yüzüğe baktı. "Rose benim nişanlım değil. Biz sadece arkadaşız."

Hemşire hasta kayıt çizelgesini alırken rahatlamış göründü. "Pekâlâ, şehirdeki diğer bekâr kızlar adına bunu bilmek güzel."

"Sen hâlâ Fenton County'nin en seçkin bekârlar listesindedin," diyerek ona takıldım ama kalbim burkuldu. Mason'ın yüzüğüme verdiği tepki canımı sıkırmıştı.

"Brody McIntosh ilk sırada yer alıyor, elbette." Ama alaycı ses tonu yitip gitmişti. Yatağımın yanındaki sandalyeye oturdu. "Sanırım tebrik etmem gerek."

Parmağımdaki yüzüğü istemsizce kavradım, ardından onun yüzüne baktım. "Henüz evet demedim."

"Ama onun yüzüğünü takıyorsun," dedi Mason elimi tutarak.

Başımı yatağa yasladım, o kadar bitkindim ki Rip Van Winkle gibi yirmi yıl boyunca uyuyabileceğimden emim-

dim. “Her şey o kadar hızlı gelişti ki. Ailesinin evindeydik ve onlar...”

“Bu akşam Joe’nun ailesinin evinde miydin?”

“Akşam yemeğine katılmam için ısrar ettiler. Oraya adı-mımı atar atmaz sebebini anladım.” Gözlerimi açıp iç çek-tim. “Joe’nun eyalet senatörü seçimine katılacağını duyur-dular. Haklıydın.”

“Üzgünüm.” Elimi sıktı. “Joe seni bu konuda önceden uyarmadı mı?”

“Haberinin olmadığını, benimle aynı anda öğrendiğini söyledi.

“Bu öğleden sonra konuştuğumuzda onları görmeye gide-ceğinden bahsetmemiştin.” Yenilgiye uğramış gibi görünerek sandalyesinde arkasına yaslandı. “Bu konu beni aşı da.”

“Mason, sana söyledim, özellikle de pazar günkü ko-nuşmamızdan sonra. Ama Joe beşe doğru aradı ve annesinin benim de gelmemi istediğini söyledi. Gittiğimde yakın arka-daşları da oradaydı. Joe’nun eski kız arkadaşı dahil.”

“Ah.” Duraksadı. “Geçirdiğin günün ardından neden tek-lifi geri çevirmedin?”

“Çünkü Joe gerçekten orada olmamı istiyordu ve bunu at-latmak istiyordum. Babası onun seçime katılacağını açıkla-dığında Joe cidden buna hazırlıksız yakalandı.” Mason ses-siz kaldı, hâlâ tuttuğu elimdeki yüzüğe bakıyordu. “Joe’nun ailesi benden nefret ediyor. Bu konuda da haklıydın.”

Üzüntü dolu bir ifadeyle bakışlarını bana çevirdi. “Bun-dan zevk almıyorum, biliyorsun.”

“Biliyorum.” İç çektim. “Yemekte beni tam bir ahmak gibi göstermeye çalıştılar ama bana söylediğin şeyi düşün-

düğümde –ben izin vermedikçe kimse kendimi kötü hissetmememe sebep olamayacaktı– utanç duyacağım hiçbir şey olmadığını fark ettim.”

“Güzel. Çünkü utanç duyacağın hiçbir şey yok.”

“Neden bu kadar nefret dolu ve yargılayıcılar? Annenin de parası var ama benden nefret etmiyor.”

“Hayır, nefret etmediğine dair seni temin edebilirim.”

“Hiçbir zaman Joe’nun ailesi için yeteri kadar iyi olmayacağım.”

Mason cevap vermedi.

“Bir senatörün karısı olmak istediğimi sanmıyorum,” diye fısıldadım.

“Bunu Joe’ya söyledin mi?”

“Babasının onu buna zorlaması kısmen benim hatam.”

Mason sandalyesinde gerildi. “Bunu da nereden çıkardın?”

“Babası yaptığı iyiliğin karşılığını ödemesini bekliyor. Joe benim yüzümden bu duruma düştü. Hapisten çıkmam için babası politik gücünü kullanmasaydı, Joe şu an köşeye sıkışmış olmayacaktı.”

“Köşeye sıkışmış falan değil, Rose. Seçime katılmak istemiyorsa bir erkek gibi davranmalı ve babasına *hayır* diyebilmeli.”

“Mason!” Başıma korkunç bir ağrı saplansa da yerimden doğruldum.

İfadesi yumuşarken elini elimden çekmeye kalktı. “Belki de gitsem iyi olacak.”

“Hayır, beni bırakma.” Elini sıktım. Hâlâ el ele tutuştuğumuzun farkında değildim ama şu an bunun ne kadar rahatla-

tıcı bir hamle olduğunu biliyordum. Ve yine, Mason benim hayatımı kurtarmıştı. Bunun bir kıymeti olmalıydı.

“İzin verdiğin sürece yanında kalacağım.”

Başka bir şey kastettiğinden emindim. Kendini nasıl hissettiğini bilirken yanımda kalmasını istemek adil değildi, fakat eve yalnız başıma da gidemezdim.

Birkaç dakika boyunca sessiz otururken kenetli ellerime uzun uzun baktım. İhtiyaç duyduğumda Mason’ın her zaman orada olacağını biliyordum. Özellikle de başım belada olduğu zamanlarda. “Beni nerede bulacağını nasıl bildin?”

Kolunu yatağa yaslayarak öne doğru eğildi. “Gördüğün görüntülerin gerçekleştiğini, o görüntüyü Jonah’nın mutfakta gördüğünü söylemiştin. Evde seni bulamayınca neredede olduğunu anladım.”

“Neden yanında bir silah vardı?”

“Ben artık bir Fenton County erkeğiyim,” diyerek takıldı. “Hepimiz silah taşırız.”

Başımı salladım, ardından acıyla yüzümü buruşturdum. “Hayır. Gerçekte?”

Sesine sert bir tını yerleşti. “Çünkü biri sana zarar veriyorsa bunun bedelini ödemek zorunda kalacaktı.”

Yana dönüp gözlerinin içine baktım ve usulca sordum: “Jonah’yı gerçekten vuracak mıydın?”

Mason’ın bakışları sertleşirken çenesi gerildi. “Sanırım bunu hiçbir zaman bilemeyeceğiz.”

Bir hastane hizmetlisi geldi ve beni tomografi çekimine götürdü. Oradan ayrılırken Mason’m gidip gitmeyeceğini merak ettim. Ama döndüğümde oradaydı, hâlâ sandalyesinde oturuyordu, kestirirken çenesi göğsüne düşmüştü.

Hizmetli yatağa uzanmama yardımcı olurken, irkilerek gözlerini açtı. “Her şey yolunda mı?”

“Her şey yolunda gitti. Yakında sonuçları açıklayacaklarını söylediler.” Mason bariz bir şekilde yorgun görünerek arkasına yaslandı. “Mason, benimle kalmak zorunda değilsin. Evine git ve dinlen.”

“Birinin eve iyi döndüğünden emin olması gerekiyor.”

Kapı açıldı ve Joe rahatsız görünerek içeri girdi. “Evet, öyle, o biri de benim.”

Kalbim korku ya da neşeyle doldu. Emin değildim. İkisi de olabilirdi.

Mason söylemek istediği şeyi bastırırken sandalyenin kollarını kavradı.

Joe endişeli bir ifadeyle yanıma geldi. “Ne oldu?”

Elimi havada salladım. “Ah, bilirsin. Her zamanki şeyler. Adam kaçırma, cinayete teşebbüs.” Sözlerime karşın Joe’nun öfkeden kudurmasını bekleyerek yerimde kıvrandım.

“İyi misin?”

“İyiyim. Gerçekten. Sadece darbe aldım.”

Yüzü öfkeyle gölgelenerek benden uzaklaştı. “Bu nasıl oldu? Yine? Tüm o meseleyi kendi haline bırakamaz mıydın?”

Buna nasıl cevap vereceğimden emin değildim.

Mason ayağa kalktı. “Onunla konuşma tarzından hoşlanmıyorum.”

Joe arkasına döndü. “Sen neden hâlâ buradasın? Savcılık mesleğin ne ara bir kurban yüzünden gece nöbeti tutmanı da kapsıyor?”

“Joe,” diyerek uyardım onu.

“Yaptığı şeyin sonuçlarını hiç düşünmüyor ve sen bunu çok iyi biliyorsun.”

Mason olduğu yerde duruyordu. “Bilerek başını böyle bir derde soktuğunu mu düşünüyorsun?”

Joe çaresiz bir halde elini saçlarının arasından geçirdi. “Durup kendi güvenliğini düşünmezse canından olabileceğini söylüyorum.”

Öfkesini dizginlemeye çalışırken Mason’ın göğsü yükselip alçaldı. “Burada olup hayatında neler olup bittiğine şahit olsaydın muhtemelen bu belaya bulaşmak istemediğini anlardın.”

Joe omuzlarını dikleştirdi. “Bu anı kolluyorsun, değil mi Deveraux?”

Mason yatağın yanına geçti. “Bunu Rose’a bu gece yapmayacağım. Ciddi bir travma geçirdi.” Eğilip alnından öptü. “İhtiyaç duyarsan bana nasıl ulaşacağını biliyorsun.”

Joe’nun dik bakışlarına karşın ona bakarak gülümsedim. “Teşekkür ederim Mason.”

Yüzü gerilen Joe bakışlarını bize bakmak yerine duvara çevirmeyi tercih etti. “Teşekkür ederim.” Boğazını temizledi. “Onu kurtardığın için.”

Mason kapı girişinde durdu. “İhtiyaç duyduğunda Rose için her zaman orada olacağım.”

Mason odadan ayrıldığında Joe yataktan yanıma oturdu ve elimi kavradı. Tüm öfkesi dinip yerini derin bir üzüntüye bırakmıştı. “Yüzüğümü hâlâ takıyorsun.”

“Evet.”

Ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. “Bu gece ne oldu?”

Ona hangi kısım öğrenmek istediğini sormak istedim. *O kadar çok şey yaşanmıştı ki ve bilmediği de çok fazla şey vardı.*

“Dedektif Taylor, Jonah’nın annesinin seni kaçırdığını ve öldürmekle tehdit ettiğini söyledi.”

“Bu kulağa doğru geliyor.”

“Sana Jonah Pruitt’in tam bir bela olduğunu söylemiştim.”

“Jonah Pruitt uzun zamandan beri karşılaştığım en saf adam. O da diğer tüm kadınlar gibi sadece bir kurban.”

“Onları kendine çekiyorsun, değil mi?” Sesi hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyordu ama her nedense bunun benden kaynaklanmadığını biliyordum. “Kendine hâkim olamıyorsun.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Toplum dışına itilmiş insanları. Bruce Wayne, Jonah Pruitt...”

Yerimden doğruldum. “O listeye Neely Kate’i eklersen seni incitmekten hiç çekinmem.” Ona dair bir şey son birkaç hafta içinde değişmişti ama bunun tam olarak ne olduğunu çözemiyordum. “Henryetta’ya ne zaman döndün?”

“Sadece birkaç dakika önce.”

Saate göz attım. “Ama saat neredeyse sabahın ikisi. Bu zamana kadar ailenle mi birliktedin?”

Bakışlarını benden kaçırdı.

“Evet.”

İşte o an anladım. “Seçimlere katılacaksın, değil mi?”

Cevap vermedi.

“Peki ya biz?” diye sordum.

Elimi tutup avcumun içini öptü, ardından bana Joe Simmons’ı değil, Joe McAllister’ı hatırlatacak bir yoğun-

lukta baktı. “Peki ya biz? Ben hâlâ seninle evlenmek istiyorum Rose. Hiçbir şey değişmedi.”

“Korkunç bir politikacı karısı olacağım Joe. Ya önemli bir etkinlikte bir görüntü görürsem? Ya insanlar eğitimimle ilgili bana sorular sorarlarsa?”

“Herkes ailem gibi değil.”

Ağlamaya başladım.

Elini yanağıma götürüp gözyaşlarımı sildi. “Ağlama Rose. Sana olan hislerimi hiçbir şey değiştirmeyecek. İnsanların söyledikleri umurumda bile değil.” Ama bir şey eksikti. Bu benim Joe’m değildi.

Ani kararımdan korku duyarak gözlerinin içine baktım. “Bir görüntü görmek istiyorum.” İşe yarar hiçbir şey göremeyebilirdim ama yine de ikimizi mutlu görmeyi umuyor ve işlerin nasıl ilerleyeceğini bilmeyi arzu ediyordum.

Şaşırdı. “Benimle mi ilgili?”

Başımı salladım.

“Ama bunu yapmaktan nefret ediyorsun.”

“Bugün bir amaç doğrultusunda bunu yapmayı denedim ve şu an yeniden denemek istiyorum.”

Joe elimi tuttu. “Tamam.” Kendinden oldukça emindi, hatta benden bile daha fazla.

Gözlerimi yumdum ve Joe’ya, seçime ve geleceğimize odaklandım. Bir süre sonra bir görüntü belirmeye başladı. Bir sahnede idim ve geniş bir kalabalığa el sallıyordum. Joe’nun babası yüzünde geniş bir gülümsemeyle yanımda duruyordu. “Sizlere Birleşik Devletler, Arkansas Senatörü Joe Simmons’ı takdim etmek istiyorum!”

Kalabalığa yeniden el sallayıp sol tarafıma döndüm. Hilary karnı burnunda yanıma gelip yanağıma bir öpücük kondurdu. “Sana bunu başarabileceğimizi söylemiştim.”

“Senden bir an olsun kuşku duymadım.”

Gözlerim açılırken hıçkırıklara boğulmamla kelimelerim yitip gitti.

Joe korkmuş görünüyordu. “Ne gördün?”

“Kazanacaksın,” demeyi başardım sonunda.

“Senatörlük seçimini?”

“Bu seçim olduğundan emin değilim. Görüntüde Birleşik Devletler seçimi vurgulanıyordu.”

Joe hâlâ korku doluydu. “Hakkımdaki bu ayrıntı seni gerçekten üzüyor mu?”

“Hayır, dahası var.”

Yutkundum. “Tamam.”

“Evliydin. Başka biriyle.” Gözlerinin derinlerine baktım. “Hilary’yle evliydin ve Hilary hamileydi.”

Joe öfkelenerek ayağa kalktı. “Hayır!”

Ne diyeceğimi bilmiyordum.

“Seni seviyorum Rose.” Yaşlar yanaklarından süzülüyordu. “Onu değil!”

Hâlâ bir şey diyemiyordum.

“Gördüklerinin her zaman gerçekleşmediğini gayet iyi biliyorsun. Önceki görüntüde ne görmüştün?”

“Bu gece işlenen cinayetimi. Rhonda beni kafamdan vuruyordu.”

Joe beni göğsüne çekti. “Ah, Tanrım! Neden bana söylemedin?”

“Akşam yemeğinden ve babanın duyurusundan fırsat kalmadı. Ayrıca görüntüde kendi yüzümü görmediğim için Mason beni kontrol etmek için arayana kadar aslında öldürülenin *ben* olduğumu anlamadım. Ona evimin dışında birinin olduğunu ve 911’in hemen gelemeyeceğini söyledim.” Titreyen dudağımı ısırdım. “İkimiz de bunun *kardeşinin* başına gelenden farklı bir durum olmadığını biliyoruz.”

“Bu meseleyi onunla konuştun demek.”

“Biz arkadaşız, Joe. Mason olmasaydı bu gece gerçekten ölmüş olabilirdim.”

Kapı açıldı ve acil servis doktoru, Mason’ın yerini Joe’ya nasıl bıraktığını algılamaya çalışırken bir an için şaşkın göründü. “Bayan Gardner, size iyi haberlerimiz var. Beyin sarsıntısına dair hiçbir bulguya rastlamadık, ancak kafanızdaki yaraya dikiş atmamız gerekiyor. Saç çizginize yakın olduğundan belli olmayacak.” Kadın yanıma gelip başımı incelemek için eğildi. “Süreç birkaç gün canınızın yanmasına neden olacak ama size analjezik yazmaktan ya da soğuk kompres yapmanızı önermekten başka gerçekten yapabileceğim hiçbir şey yok.”

“Teşekkür ederim.”

“Hemen şimdi dikiş atmak için döneceğiz ve sonrasında sizi taburcu edeceğiz.”

Kadın odadan çıktığında Joe’ya göz attım. “Haklısın. Gördüklerim her zaman gerçekleşmiyor. Ama çoğu gerçekleşti.”

“Bunu değiştirebiliriz Rose.”

“Onu önemsiyor musun?”

“Birbirimizi uzun bir zamandır tanıyoruz, bu yüzden onun iyiliğini istememem gibi bir şey olamaz. Bunu atlatacağız. Gördüğün şey gerçekleşmeyecek.”

“Seçime katılmak istiyor musun Joe? Baban olmasaydı ve ben... ne yapmak isterdin?”

Sandalyeye oturup ellerini çenesinin altında kenetledi ama bana bakmıyordu. “Fark yaratabileceğimi düşünüyorum.” Ama sesinde bir şey bana onun buna tam olarak inanmadığını söylüyordu. Neden bunu yapıyordu?

Ağlamak istiyordum ama pratisyen bir hemşire odaya girince kendime hâkim oldum. “Hadi şu dikişleri atıp sizi evinize gönderelim.”

Hemşire başıma dikiş atarken Joe elimi tuttu. Birkaç evrak imzaladım ve Joe beni eve götürünce kanlı kombinezonu çıkarıp Joe’nun tişörtlerinden birini üzerime geçirmemin ardından yatağa uzanır uzanmaz uykuya daldım. Joe Muffy’yle ilgilendi, fakat uyandığımda yanıma sokulup kollarını arkamdan bedenime sardı.

“Seni seviyorum Rose.” Enseme öylesine şefkat yüklü bir öpücük kondurdu ki gözlerim doldu.

“Ben de seni seviyorum.”

Tek umudum bunun *yeterli* olmasıydı.

Bölüm Yirmi Sekiz

Ertesi sabah saat dokuza kadar bir gece önce yaşadığım macerayı duymayan kalmamıştı. Yataktan çıktığımda Joe'yu mutfakta ablamla telefonla konuşurken buldum.

“Tüm detayları bilmiyorum Violet. Sana söyledim, hastaneye varana kadar yanında değildim.” Bir an için sessiz kaldı. “Hayır. Mason onun nerede olduğunu biliyordu. Polisten önce ona ulaşmış.” Bunu kabul etmenin ona acı verdiğini görebiliyordum.

Yanına gittiğimde bir elini belime sarıp beni usulca kendine çektikten sonra başımı öptü.

“Teşekkür ederim,” dedim dudaklarımı oynatarak.

Sırıttı ve o da dudaklarını oynatarak karşılık verdi. “Bana sonra borcunu ödeyebilirsin.”

Oyuncu Joe'nun dönmesiyle kalbim yerinden çıkacakmış gibi hızla çarpmaya başladı.

“Bugün orada olamayacak. Polise hâlâ ifade vermek zorunda.” Bana sert bir bakış attı ama dudaklarının kenarları gülümser bir biçimde hafifçe kıvrılmıştı. “Deveraux'nun bu

davada ihtiyaç duyacağı tüm kanıtları onlara sunabilirmiş gibi görünüyor. Fakat işi bittiğinde dinlenmeye ihtiyacı olacak. Oldukça hırpalanmış durumda.”

Joe konuşmayı sonlandırdığında telefonunu titreşime alıp mutfak tezgâhına fırlattı. Çenemi kaldırıp kafamı önce bir yana, sonra da diğer yana eğdi. “Sağ tarafın daha kötü görünüyor ama daha da kötü olabilir. Ayrıca sırtında korkunç görünen iki çürük var. Bugün kendini fazla zorlamasan iyi edersin.”

“Bu tüm günü seninle geçireceğim anlamına geliyorsa, harika.”

Gülümsemesi soldu. “Bir saat içinde El Dorado’ya dönmem gerekiyor.”

Mutluluğum aniden dindi. “Yani bunu *gerçekten* yapacaksın?”

Gözlerinde korku ve üzüntü dolu bir ifade belirdi. “Evet.”

Kollarımı boynuna dolayıp yüzümü göğsüne gömdüm. Onu kaybediyordum. Bunu biliyordum.

“Peki şerif yardımcısı görevi?”

Tereddüt etti. “O şu an bekleyebilir.”

Ondan uzaklaştım. “Kahve içmeye ihtiyacım var.”

“Sana kahvaltı da hazırlayacağım.”

“Bir saat içinde yola çıkacaksan zamanımı seninle geçirmeyi tercih ederim.”

“Tamam.” Sakin ses tonu benimkiyle uyumluydu.

Ön kapının tıklatılmasıyla irkildim.

Joe nazikçe kolumu okşadı. “Ben bakarım.”

Ön kapıya gitti, kendime bir kâse mısır gevreği doldururken fısıldaşma sesleri duydum.

“Rose, bu sana.”

Gelenin Dedektif Taylor olmasından endişe ederek kendime biraz zaman tanıdım ve ön verandamda Bruce Wayne’i gördüğümde rahat bir nefes aldım.

Beni görünce kafasını eğdi. “Dün başınıza onca şey geldiği için çok üzgünüm.”

Kapının çerçevesine yaslandım. “Sana ne oldu? Meraktan öldüm.”

“Korktum. Hapse dönmek istemedim.”

“Ama garson kadın senin Sly ve Thomas’la oradan ayrıldığını söyledi.”

Ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. “Etrafta dolanıp herkese bunu anlatmadınız, değil mi?”

“Tamam... sadece iki kişi biliyor.”

“Weston’s Garage’a gelmeyi planladığınızı duydum.” Alçak bir sesle sözlerini sürdürdü. “Gelmediğiniz iyi oldu. Orada sizden hoşlanmayan pek çok insan var.”

Kaşlarımı çattım. “Arkadaşların?”

Omzunu silkti. “Zaman zaman bana yardım ediyorlar.” Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. “Bakın, oradan onlarla ayrıldım ama beni buna zorlamadılar. Ben onlarla gitmek istedim. Tüm bu karmaşa bitene kadar beni saklamayı teklif ettiler. Ben iyiydim.”

“Bir daha böyle bir şey olursa bana söylemek zorundasın Bruce Wayne. Beni yine o kadar endişelendiremezsin.”

“Söylerim, Bayan Rose.” Duraksadı. “Peki papaz evi işini hâlâ yapıyor muyuz?”

“Bilmiyorum.” Alnımı ovuşturmamla yüzümü buruşturmam bir oldu. “Annesi tutuklandığı için Jonah’nın epey

meşgul olduğundan eminim, kolundan vurulmuş olması da cabası. Ne zaman dönmemizi isteyeceğini –tabii isterse– bilmiyorum.”

Sırıttı. “O zaman bir sonraki işi bekleyeceğiz.”

“Evet, bekleyeceğiz.”

“Ah, Christy’nin sizi Şerif Departmanı’ndan silah zoruyla kaçırdığını duydum. Ernie’nin onu dün öğleden sonra tutukladığını öğrenip öğrenmediğinizi bilmiyorum. Onu Jonah’nın muhitindeki dur tabelalarına uçmuş halde ateş ederken bulmuş. Jonah vasiyetle şahsına bırakılan mülkü de ona iade edecekmiş çünkü annesi vasiyetini kiliseye bağışlaması için Bayan Dorothy’yi ikna etmiş. Sadece onu da değil. Bayan Rhonda pek çok insanı kandırmış.”

“Demek duydun.” Yapbozun sadece tek bir parçası eksikti, fakat Bruce Wayne’in bunu bildiğinden şüpheliydim. “Bayan Dorothy’nin evine zorla girilme olayıyla ilgili herhangi bir şey biliyor musun?”

Gözleri kocaman açılarak ellerini havaya kaldırdı. “Ben yapmadım. Yemin ederim.”

“Senin yapmadığını biliyorum ama bu konuda bir şeyler biliyor olabilirsin.”

Altdudağını emerek bakışlarını yere çevirdi. “Bunun Bayan Rhonda ya da Jonah’yla ilgili olmadığını söyleyebiliriz. Neticede terk edilmiş dünya kadar ev var.”

“Dünya kadar ev mi? Bunun ilk kez yaşanmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?”

Yüzünü kaldırdığında yalvarırcasına gözlerimin içine baktı. “Bu işten uzak durun Bayan Rose. Crocker’ın adamlarıyla şu an başınızın belaya girmesini istemezsiniz.”

Demek Crocker'ın adamları terk edilmiş evlere giriyorlardı, ki bu da Bayan Laura'nın evindeki kayıp parçaları açıklıyordu. Bu haber aslında beni hiç şaşırtmamıştı. “Endişelenme Bruce Wayne. Cinayet çözmeye işim bitti. Artık resmi olarak bir fidanlık sahibiyim. O yüzden yakın zamanda işe dönmeye hazır ol.”

Sırıttı. “Tamam.” Ağırlığını yine bir ayağından diğerine vererek başparmaklarını pantolonunun ceplerine soktu. “Kendinize iyi bakın Bayan Rose. Siz bu şehirde bana adil davranan tek kişisiniz. Bunu asla unutmayacağım.”

“Teşekkür ederim Bruce Wayne.”

Bruce Wayne gittikten sonra Joe'yu mutfakta omlet pişirirken buldum. Sırtı bana dönüktü. Onu bir şeyin canını sıkıldığını anlayacak kadar iyi tanıyordum.

“Kahvaltı hazırlamana gerek olmadığını söylemiştim Joe.”

“Biliyorum sevgilim ama mısır gevreğinden daha doyurucu bir şeyler yediğinden emin olmak istiyorum.” Omleti tavadan kaydırarak bir tabağa aktarmasının ardından önüne koydu ve endişeli görünerek masada yanıma oturdu.

Omletimden koca bir lokma aldığım an ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim. “Durma, dök içini. Endişeli olduğunu anlayabiliyorum.”

“Seçim zorlu geçebilir.”

Lokmam mideme oturdu. Huzurla bir yemek yiyebilecek miydim? “Seçimin rakipsiz geçeceğini sanıyordum.”

“Biri bu sabahın ilerleyen saatlerinde seçime katılacağını açıkladı. Frank Delany. Delany bir aile babası, o yüzden beni onunla kıyaslamaları muhtemel.”

Parmağımdaki yüzüğe baktım. “Benimle evlenmek istemenin nedeni bu mu?”

“Hayır. Tanrım hayır.” Elimini tutup yüzümü inceledi. “Bunu sana zaten teklif etmeyi planladığımı söylemiştim. Seçimleri öğrenmeden önce.”

“Seni bu kadar endişelendiren ne o zaman?”

“Annem kaygılanıyor.”

Çatalımı elimden bıraktım.

“Diğer adaydan daha düşük bir sosyo-ekonomik sınıftasın.”

İncindim. “Ve senden.” Ona baktım. “Senden daha da düşük bir sınıfta yer alıyorum.”

Bakışları kararlı bir ifadeyle ve çaresizlikle sertleşti. “Ama buna iyi tarafından bakabiliriz. Violet’la açtığınız fidanlığa baksana. Seçmenler bu gibi malzemelere bayılırlar. Anneme bunun gerçekten avantaj sağlayabileceğini söyledim. Seninle ve mütevazı soyunla ilişkili seçmenleri yanıma çekebiliriz.”

Duyduklarıma inanamıyordum. Omuzlarım çöktü. “Annenin beni fakir ve görgüsüz bir beyaz olarak gördüğünü sanıyordum.”

Joe iki büklüm oldu.

“Neden bunu yapıyorsun?”

Bana boş bir ifadeyle baktı ama gözlerindeki korkuyu seçebiliyordum.

“Benim Joe’m nerede?” Sesim çatladı. “Çünkü o seçimlerde asla beni kullanma mevzusundan bahsetmezdi.”

Gözlerini sıkıca yumarak başını salladı. “Tüm bunlar yanlış. Bu yaptığım yanlış.”

“Joe McAllister siyasi bir makamı umursamazdı. Joe McAllister benimle birlikte olmak, barbekü ya da piknik yapmak ve Muffy’yle yürümek isterdi.”

Pencereden dışarı bakmak için kafasını çevirdi.

“Annen geçmiş senelere ait sıkıntılarını unutmaya vesile olduğumu söyledi bana.” Boğazıma oturan korku dolu yumruyu yutkundum. “Bu doğru mu? Senin için *bu* muyum?”

“Tanrım, hayır.” Gözleri acı dolu bir ifadeyle doldu. “Bunu nasıl sorabilirsin?” Beni sıkıca kavradı. “Seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun?”

“Haklıydın.” Tabagımı önümden iterek sandalyemde arkama yaslandım. “İki farklı adam olduğun ortada. Benim Joe’m, Joe McAllister ve Joe Simmons, olmamak için mücadele ettiğin adam. Ona dönüşüyorsun.”

İfadesi sertleşti. “Bana yalnızca *bir tane* olduğumu söyleyen sendin.”

Haklıydı. Öyle demiştim.

“Ve *sen* kampanyada ablamla girişimci ruhumuzun hikâyesini kullanmayı planlıyorsun?”

Tereddüt etti. “Kabul ederseniz.”

“Benden başka ne yapmamı istiyorsun?”

Dişlerini sıkarak bana bakmayı reddetti. “Bruce Wayne ve David gibi tiplerden bir süre uzak durman gerekecek.”

“Peki ya Neely Kate?” diye sordum duygudan yoksun bir ses tonuyla. Hâlâ patlamadığıma inanamıyordum.

Cevap verme şekline bakılırsa Joe da benden farklı bir durumda değildi. “Ondan henüz emin değilim.”

Başımı eğdim. “Yani hayatımdan vazgeçip sayılı olan birkaç arkadaşımın görüşmeye son vermem gerekiyor. Peki

Mason'la?" Cevap vermediğinde midem bulanarak yutkundum ama sesimi ifadesiz tutmaya devam ettim. "Ama yine de kampanyana yardımcı olacağı için fidanlıkta çalışabileceğimi sanıyorum."

"Bir süreliğine, biz evlenene kadar. Yetki sınırları dahilinde Henryetta'da yaşayamayız." Bana bakmıyor olsa da bırakırsa düşecekmiş gibi beni tutmaya devam ediyordu. "Little Rock'ta olmadığımızda El Dorado'da yaşayacağız sanırım."

"Tamam," dedim ne kadar ileri gittiğini fark etmesini bekleyerek.

"Tamam mı?" Gözleri kocaman açılarak beni süzdü. Ayağa kalktı ve sırtı dönük bir şekilde tezgâhın köşesini kavradı. "Ne yapmanı istediğimi duyuyor musun?" Dehşete kapılmış bir ifadeyle benimle yüzleşmek için döndü. "Bunu yapmayı ciddi düşünüyor musun?"

Kafam karışırken ağzım şaşkınlıktan açık kaldı.

"Burada durmuş senden istediklerime dair ağzımdan çıkanlara kendim bile inanamıyorum." Ellerini saçlarının arasından geçirdi, yüzünde ıstırap dolu bir ifade vardı. "Bu işi yürütmeye çabaladığıma bile inanamıyorum. Ahmaklık ettim ama seni kaybetmeye dayanamazdım."

Korku hissi damarlarımda yapılanırken onun tam karşısına geçtim. "Yapma bunu Joe. Seni tanıyorum. Bunu yapmak istemiyorsun."

"Onlarla mücadele edecek kadar güçlü değilim Rose." Gözyaşlarını bastırmaya çalışarak başını salladı. "Güçlü olan sensin. Ben değilim."

"Sen neden bahsediyorsun?" Ellerini kavradım. "Bu doğru değil Joe. Dört aydır seninle birlikteyim. Seni tanıyorum."

Gözleri cam gibiydi. “Hayır. Sen yalnızca olmak istediğim adamı tanıyorsun. Aile baskısı olmadan hayatını yaşayan o özgür adamı. Seni sevebilecek kadar özgür olan o adamı.” Çenesi titredi.

“Seni kontrol altında tutmaya çalışıyorlar,” diye fısıldadım. “Bu yüzden seni dün akşam o kadar uzun süre yanlarında tuttular. Onlara *hayır, teşekkür ederim* diyeceğin için ailen isteklerinin yerine getirileceğinden emin olmak adına kötü bir şey öne sürdü.” Ne kadar kötü olabilirdi? “Benimle ilgili.”

Gözlerini sıkıca yumdu.

“Artık sır saklamak yok Joe. Sırlarımız olursa bunu yürütemeyiz.”

“Bilmek istemezsin,” diye yakardı. “Sadece bırak. Bırak beni gideyim.”

“Seni bırakayım mı? Hayır! Birlikte savaşıabiliriz.”

“Rose, ailem korkunç insanlar.” Yüzü bembeyaz kesilirken alnını avuçlarının arasına gömdü. “Sorun sadece sen ve diğer şeyler değil. Medya bunu önemsemiyor. Medya zaten ellerinin altında ve kimse çekişmeye dikkat kesilmiyor.”

“Sorun ne öyleyse?”

“Mike’ın inşaat işi için resmi kurumlara rüşvet verdiğiyle ilgili bazı saçmalıklar uydurdular.”

Kalbim tekledi. “Ah, işte bu çok kötü.”

“Ellerinde Violet’la Brody McIntosh’un bir otelden çıkarken çekilmiş fotoğrafları var. Beraber oldukları, eşlerini de bu yüzden terk ettikleri yönünde haberler yayınlamayı planlıyorlar.”

“Ah, Tanrım.” *Violet’ı biliyorlardı. Ablamın ilişkisini*

ifşa etmelerine izin veremezdim. Midem bulandı. “Peki ya benimle ilgili?”

“Bilmek istemezsin.”

“Tamam. Nedir?”

“Babam senin adına sahte bir hesap açmış ve hesap açılış tarihi geçen mayıs ayını işaret ediyor.”

“Neden böyle bir şey yapsın ki?”

“Aynı zamanda geçen mayıs ayında hesaptan bir para transferi yapılmış.”

“Anlamıyorum.” Paniğe kapılmaya başlıyordum ve bunun sebebini bile bilmiyordum.

“Rose, bu para transferi Daniel Crocker’ın banka hesaplarından birine yapılmış. Daniel Crocker’ı anneni öldürmesi için tutmuşsun gibi göstermeye çalışıyorlar.”

Başım dönmeye başlarken Joe bir sandalyeye oturup beni kucağına çekti. Konuşurken sesi boğuk çıkıyordu. “Yanlarında o kadar uzun süre kalmamın nedeni bu. Onlara bunları yapmamaları için yalvarıp yakardım. Seni benden koparmaları için.” Gözlerinde yaşlarla başını eğip yüzüme baktı. “Sen hayatım boyunca başıma gelen en güzel şeysin. Seni istiyorum. Sana ne kadar ihtiyaç duyduğuma dair hiçbir fikrin yok.” Gözlerimin içine baktı. “Ama hayatını mahvedemem.” Beni öpüp inledi. “Ah, Tanrım. Bunu düşündüğüme bile inanamıyorum.” Bana sıkıca sarılıp omzumda gözyaşlarına boğuldu. “Seni sevseydim gitmene izin verirdim.”

Panik hissiyle başımı salladım. “Hayır! Gitmeme izin vermeni istemiyorum.”

“Bunu yapmazsam hayatını mahvedecekler. Seçmenlerin seni nasıl değerlendireceklerini görmek için sözde bir nişan

töreni yapmam konusunda benimle anlaştılar. Ancak senden istedikleri ve istemedikleri şeyler seni perişan edecek. Sonunda bu yüzden benden vazgeçeceksin. Benden seni değil *bu hayatı* tercih etmemi bekliyorlar.”

Yüzünü ellerimin arasına aldım. “Ama sen de *bu* değilsin. Bunun seni mutlu edeceğini söyleyebilir misin?”

“Rose, mutlu olup olmamam önemli değil. Ailem bunu umursamıyor.”

“Ama ben umursuyorum. Bunu öylece yapmana izin veremem Joe. Bizi ayırmana izin veremem.”

“Anlamıyor musun?” diye yakardı. “Bu seçim kampanyasına katılmazsam ailem senin hayatını mahvedecek. *Biz* diye bir şey olmayacak çünkü zaten hapiste olacaksın. Violet ve Mike’a yapacakları da cabası.”

Parmaklarım koluna batacak şekilde ona sıkıca sarıldım. “O halde seninle birlikte yapmam gereken neyse yapacağım. Ailenin kurallarına bağlı kalacağım.”

Bana bakarak üzgün bir ifadeyle gülümsedi. “Neely Kate’i tanımıyormuşsun gibi yapabileceğini mi sanıyorsun? Yardıma ihtiyaç duyan birini göz ardı edebileceğini? Bu içini kemirip duracak. Seninle tanışmadan önce neden o kadar perişandım sanıyorsun?”

“Joe, bir yolu olmalı!”

Alnını benimkine bastırdı. “Keşke olsaydı.” Beni usulca öptü. “Bu seni koruyabilmemin tek yolu ve bu kez bunu yapacak kadar erkek olacağım. Tabii bu süreçte seni kaybedecek olmam ne kadar ironik.”

Ona yüzüğümü gösterdim. “Bana evlenme teklif ettin. Bunun bir anlamı olmalı Joe.”

“Elbette bir anlamı var. Seni kaybetmek kendimden bir parçayı kaybetmek gibi.” Sesi yeniden çatladı ve beni çaresizce öptü.

Sıkı sıkı tutunup ona ne kadar ihtiyaç duyduğumu göstermeye çalışarak öpüşüne karşılık verdim. Onsuz nasıl yaşayabilirdim?

Kafasını kaldırıp derin bir nefes aldı. “Hayır.” Ellerini ensemden çekip beni kucağından indirerek ayağa kalktı. “Ben sadece bunu ikimiz için de zorlaştırıyorum.”

Hâlâ şaşkın bir halde onu odama doğru takip ettim. Dolabımdan çantasını çıkardı ve evimde kendisine ait kıyafetlerin bulunduğu çekmeceleri açtı.

Bu nasıl olabilirdi?

“Joe, lütfen.” Elini tuttum ama buna karşı koydu.

İfadesi sertleşmesine rağmen ona engel olmaya çalıştığımında bana karşı geldi.

“Joe, yapma! Lütfen. Bir çözüm yolu bulabiliriz. Birlikte bir yerlere gidebiliriz. Ailenin bizi asla bulamayacağı bir yere kaçabiliriz!”

Yüz hatları yumuşarken olduğu yerde donup kaldı.

Cesaret verircesine kollarımı boynuna dolayıp bedenimi bedenine yasladım. “Herhangi bir yere gidebiliriz. Mayolarımızla yaşayabileceğimiz bir kumsala yerleşmeye ne dersin? Tamzamanlı yarı çıplak olurum. Buna bayılırsın.” Ona bakarak arsız bir biçimde gülümsemeye çalıştım ki bu, kalbimi parçalara ayırdığı düşünülürse epey zor bir şeydi.

Bedenime yaslı olan bedeni gevşerken gözlerini sıkıca yumdu.

Dudaklarına uzandığımda kollarını belime dolayıp beni

kendine çaktı ve dudaklarını hararetle bir biçimde dudaklarımın üstüne bastırıldı. Ellerinden birini enseme götürdü, başımı eğerek öpüşünü daha da derinleştirdi.

Elimi gömleğinin altına kaydırıp parmaklarımı sırtında gezdirdiğimde beni tutuşu sıkılaştı. “Seni kaybetmek istemiyorum Joe.”

Yanlış bir şey söylemişim. Yüzünde korku dolu bir ifade belirdi ve donup kaldı. Kollarım indirdi ve kollarımın arasından kurtulmaya çalıştı.

Ona sarıldım. “Bu zamana kadar başına gelen en güzel şey olduğumu söyleyip duruyorsun. Bu doğruysa neden o zaman benim için mücadele etmiyorsun?”

“Mücadele ettiğimi görmüyor musun? *Kendini kaybetmemen* için mücadele veriyorum. Annemin istediği gibi birine dönüşmene izin verirsem sadece bana güvenmeyecek aynı zamanda artık sevdiğim o kadın da olmayacaksın.” Yüzüne üzgün bir gülümseme yayıldı. “Değişmeni istemiyorum.” Ellerimi sırtından çaktı. “Bunun için bir gün bana teşekkür edeceksin.”

Çantasını yatağımın üzerinden kaptı. Onunla yeniden uyanamayacağımı hayal dahi edemiyordum. Ya da kıvrılıp onunla birlikte televizyon izleyemeyeceğimi veya sevişemeyeceğimi. Onsuz bir hayatı hayal bile edemiyordum. “Benden ne istiyorsun Joe?”

Joe tam karşımda durdu. “Hayatına devam etmeni istiyorum. Mutlu olmanı istiyorum.”

“Mutlu mu?” Sensiz mutlu olmamı nasıl bekleyebilirsin?”

“Deneyeceğine dair bana söz ver.”

Cevap vermeyi reddettim. Bunu *gerçekten* yapacaktı ve

ben gitmesine izin verecektim. Yüzüğü parmağımdan çıkarmak için uzandım.

Eli elimin üzerine kapandı. “Hayır. Geri istemiyorum. Onu senin için aldım Rose. O senin.” Uzanıp başımı kaldırdı. “Sana son bir kez bakmak istiyorum.”

“Yaralıyım. Makyaj bile yapmadım. Beni böyle mi hatırlamak istiyorsun?”

Gülümsemeye çalışsa da çenesi titredi. “Çok güzelsin. Evet, seni böyle hatırlamak istiyorum, olduğun gibi. Cesur, güçlü ve inandığı şeye göğüs germeye hevesli. Kimsenin seni istediği gibi değiştirmesine izin verme. Ben dahil, Rose.” Eğilip dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu, ardından kapıya yöneldi.

Oturma odasına doğru onun peşinden giderken, “Yani, bu kadar mı?” diye sordum sesim çatlayarak. “Bitti, öylece?”

Ön kapıyı açıp bana bakmak için arkasına döndü. “En başından beri bitmişti. Sadece geçmişimin beni yakalamasını bekliyordum.” Dudaklarını birbirine bastırdı ve gözleri yaşlarla dolarken yutkundu. “Elveda, Rose.”

Buna inanamaz bir halde orada öylece dururken tüm dünyanın kapıdan çıkıp gidişini izledim.

TEŞEKKÜR

Büyük etki yaratan ufak tefek ikilemlerin birkaçını gidermede bana yardımcı olan eleştirmenim Trisha Leigh'ye teşekkürler. Aynı zamanda kitaplarımın ilk taslak okumasını yapıp hevesle fikirlerini sunan okurlarıma teşekkürler. Bu kitabı yayımlama konusunda o kadar gergindim ki bunu benim için oldukça kolay bir hale getirdiniz. Fakat Rhonda Cowsert'ın adını anmadan geçemem. Rhonda sezgileri kıymetli, gerçekten kitaplarıma sadık bir okur. Her şeyin ötesinde onun yargılarına ve fikirlerine çok güven duyuyorum.

Bir hikâyeye sıkışıp kaldığında kafası bulanann annelerine tahammül gösteren çocuklarıma teşekkürler. Umarım, bir gün bunu anlarsınız.

Rose'a bayılan ve bana daha fazla devam kitabı yazmam için yalvaran tüm okurlarıma teşekkürler. Birlikte daha fazla Rose Gardner kitabına sahip olabiliriz.

Denise Grover Swank

Missouri'deki Lee's Summit
şehrinde yaşıyor. Altı çocuğu, iki
köpeği ve oldukça aktif
bir hayal gücü var.

Onu mutfağında çocuklarıyla
dans ederken, kitap okurken ya
da yazarken görebilirsiniz.

Denise ve kitaplarıyla ilgili daha
fazla bilgi edinmek için

www.denisegroverswank.com

adresini ziyaret edebilir

ya da yazara

denisegroverswank@gmail.com

adresinden ulaşabilirsiniz.

OTUZ buçuk MAZERET

Sevginin, her şeyin üstesinden gelemediği zamanlar da vardır.

Arkansas, Henryetta'da ortalık fena halde karışmış durumda. Rose Gardner'ın yaşlı komşusu ölü bulunur ve doğal sebepler yüzünden öldüğü teşhisi konulur. Ancak Rose Gardner bunun bir cinayet olduğuna inanmakta ve gerçeği öğrenene kadar da işin peşini bırakmamaya kararlıdır.

Öte yandan Rose, ablası Violet'la birlikte Gardner Kardeşler Fidanlığı'nın açılış hazırlıklarını sürdürürken erkek arkadaşı Joe'nun ailesiyle tanışmanın eşiğindedir. Ne var ki, ilişkilerinin boyutu ciddiyet kazandıkça Rose'un endişeleri de bir o kadar artmaktadır.

Sevgi tüm engelleri aşabilecek kudrette midir? Joe'ya olan aşkı onunla evlenmesi için yeterli sebep midir? Cevabını bekleyen sorular çoğaldıkça Rose'un yeni bir liste yapmasının da vakti gelmiş demektir.

facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/martiyayinlari
instagram.com/martiyayinlari

ISBN 978-605-186-377-1

9 786051 863771
internette sipariş: okuoku.com